

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД ПРЕДСТАВЯ:

ОТ АВТОРА НА ЛИЧНО ПРАВОСЪДИЕ

ДЖОН КЛАРКСЪН

Без закон!
Без ред!
Без милост!

ХАВАЙСКА
ЖЕТА

ДЖОН КЛАРКСЪН ХАВАЙСКА ЖЕГА

Превод: Юлия Чернева

chitanka.info

Джак Девлин е частен детектив със собствени разбирания за справедливостта. Бруталното убийство на негов приятел взривява всичките му задръжки и той се впуска в неумолимо преследване. Без закон. Без ред. Без милост. Тялото е намерено в гората, полуизядено от диви животни. Полицията бездейства. Виновниците изглежда стоят над закона... Но когато се стигне до възмездие, Джак Девлин също е над закона.

Книгата е посветена на майка ми

*„За мен има само един свещен закон —
този на моята природа.“*

Ралф Уолдо Емерсън

*„На върха на полицейската палка има
много закони“*

Гроувър А. Уейлър,
полицейски комисар от
Ню Йорк, 1928–1930

БЛАГОДАРНОСТИ

Настоящият роман никога не би бил написан, ако не беше помощта на Ричард Макмахън, който започна като мой консултант и завърши като мой приятел. Той сподели с мен познанията си за Хавай, опита си като многократно награждаван офицер от армията, компанията и дома си. Бих желал да благодаря и на Джеймс Дел Розарио, който ми помогна да разбера как различните полицейски сили на Островите вършат работата си; на Пол Дж. Фон Хартман, който беше с мен от самото начало и на Роджър Кристи за щедро отдаденото време и енергия. И както винаги, благодаря и на теб, Елън, без която нищо не би било възможно.

ПРОЛОГ

Зората бавно изтласкваше нощната тъма от облачното небе над Кахоа. Били Кранстън изпушваше последната си доза марихуана. Той внимателно постави в устата си дръжката на малката, дълго употребявана дървена лула, дръпна силно и вдиша дълбоко. Задържа дъха си, така че вълшебният дим да проникне дълбоко в кръвта му. Издиша много бавно и пак всмукна, опитвайки се да улови и извлече всичко онова, което свещената трева можеше да му даде.

Той клечеше под надвисналия заден край на една занемарена и пуста дървена сграда в западния край на малкото хавайско селище Кахоа. Старата постройка беше изградена върху наклонен терен и ниските разнебитени подпори едва крепяха задната ѝ част. Отдолу оставаше покрито пространство от около два и половина метра. Там беше преспал Били последната нощ — под задния край на старата сграда в края на градчето. Беше се увил в топлото войнишко одеяло, с което не се разделяше по време на странстванията си. Носеше го навито и завързано с дебела връв, нарамено на широкия му гръб.

Били вдишваше последните остатъци от ценния дим, които излизаха от малкия дървен отвор на лулата му. Стоеше и търпеливо чакаше обичайната и желана сутрешна суетня. Наблюдаваше облаците по утринното небе, от които ръмеше ситен тропически дъжд.

Били сам отглеждаше марихуана, дълбоко навътре в хавайската тропическа гора, съблюдавайки точно лунните цикли и приливите. За него марихуаната означаваше нещо тайнствено и свещено, също както някога приемането на нафора по време на причастие. Но това бе много отдавна. Тогава животът му бе съвсем друг, а сега се свеждаше единствено до понасянето на един или друг вид болка.

Изведнъж в небето профуча пасатът и ситният тропически ръмеж се превърна в продължителен порой. Били съсредоточено се загледа в дъжда и му се стори, че може да различи отделните капки на фона на ароматичния хавайски въздух. Върху осеяната с чакъл

червеникава хавайска земя се разплискваха големи тежки капки топла вода, превръщайки я в кал с цвят на кръв.

Пред погледа му прехвъркна птиче и кацна на около метър и половина от него. Смешната малка черна птица с яркожълта човка и криви крака започна да се движи наперено напред-назад и да кълве от лютивата луга, останала от марихуаната.

Появата на птичето изтръгна Били от унеса. Той изтръска лулата в дланта си. Разрови с показалеца си лепкавата пепел, за да се увери, че всичко е изгоряло. Погледна ръцете си — големи и все още силни, макар че два от пръстите на лявата му ръка стояха постоянно свити навътре. Ноктите изглеждаха чисти и добре поддържани, но ръцете му бяха мръсни, а той мразеше да бъде мръсен. Въпреки че от дълго време не бе имал възможност да разполага със собствен дом, където да ползва истинска баня, винаги се стараеше да бъде чист. Наведе се напред, протегна ръце и ги показва на студения хавайски дъжд. Изми ги колкото можа и след това ги избърса в извехтелите си джинси.

Потърка лице и заглади с ръце дългата прошарена брада, стигаща вече до гърдите му. Прокара пръсти през гъстите си черни коси, които посивяваха към слепоочията, и ги отметна зад ушите. Приготвяше се.

Били Кранстън бе оцелявал в много битки — и в мирно време, и по време на война. Но сега дори победите изглежда се превръщаха в провали. Като че ли цялата тази борба бе породила една ужасна инерция, повлякла живота му надолу. Той съзнаваше, че сега за него най-значимото нещо беше последното кълбо лютив дим, което бе изчезнало във влажния утринен въздух. Замисли се за този непреодолим стимул в живота си. Чудеше се дали последната искра, която го подтикваше към действие сега, беше любов или омраза, убийство или саможертва.

За миг се унесе и може би щеше да остане под този заслон, отдаден на мъглявото неведение на бездействието в продължение на още един ден, ако не беше онази птичка, която го наблюдаваше, вторачила поглед право в него. Сякаш му казваше да се махне оттам, защото територията е нейна, а не негова.

Били Кранстън стана, изтупа дрехите си и изопна рамене. Дори вирна брадичка, докогато излизаше навън под утринния дъжд. Отиваше да си върне едно последно нещо, което все още му

принадлежеше. Птичката подскочи и плесна с криле, без да разбира, че с пронизващия си поглед беше изгонила Били Кранстън навън, подтиквайки го да изживее последния си ден на земята.

1.

Девлин се събуди от болката в лявото ухо, появила се поради промяната в налягането. Раздвижи челюст, за да изравни налягането и намести огромното си тяло, опънато удобно на мястото му в първа класа. Това беше любимото му място — близо до задната част. Достатъчно отдалечено от кухнята и от тоалетните, така че сънят му да бъде относително необезпокояван. Девлин се нуждаеше от сън. През последните седем дни му се събираха около три часа сън на всеки трийсет часа будувание, докато не приключи с онова, което трябваше да направи в Ню Йорк.

Скоро самолетът щеше да кацне в Сан Франциско. Девлин щеше да има петминутен престой между полетите и след това да продължи за Хонолулу. С нетърпение очакваше момента, когато ще се поразходи в терминала, докато стане време да се качи на следващия самолет. Мускулите му потрепваха. Бедрото му стоеше изпънато, заради раната от куршум трийсети и осми калибър.

Когато слезе от самолета, Девлин разбра, че няма да се разходи из терминала. Както винаги младоците се набиваха на очи със своя прекалено напрегнат вид. Онзи млад човек например беше толкова неспокоен, че вместо той да забележи Девлин, Девлин го забеляза пръв. Беше един от новото поколение оперативни работници на Чоу. С костюм и вратовръзка. Взираш се в слизащите от самолета хора. На Девлин му идеше да му извика: „Просто стой и наблюдавай, но не мърдай. Не помръдвай, само върти очи“. Ей така на шега, Девлин се премести зад човека пред него и се прикри. С грациозни и ловки движения Девлин успя да се скрие от погледа на младия мъж и да се промъкне на една ръка разстояние от него.

Внезапната поява на Девлин така изненада младия мъж, че той нервно отстъпи назад. Девлин заговори пръв:

— Какво има?

— Господин Девлин?

— Чоу ли те изпрати?

На младия мъж му трябваше време, за да реши какво да отговори. Девлин изчака.

— Да, господин Чоу трябва да ви види тук, в Сан Франциско, вместо в Хонолулу. Той ме изпрати да ви взема.

— Къде е той?

— В хотел „Мандарин Ориентал“, в центъра на града. Каза, че трябва да останете тук през нощта и да заминете за Хонолулу утре.

Младият мъж извади от страничния джоб на самото си самолетен билет:

— Взехме ви нов билет. Същият полет утре.

Девлин извади своя билет и го размени. Оперативният работник на Чоу остана на място и се вторачи в него. Според онова, което бе чувал, Девлин беше за него човек, достоен за възхищение и подражание. Девлин изчака. Младият мъж изглеждаше като хипнотизиран. Накрая Девлин попита:

— Има ли нещо друго?

— О, не. Имате ли багаж?

Девлин показва ръчната си чанта:

— Само това. — После подаде луксозната кожена чанта на младежа и рече: — Води.

Човекът вдигна чантата и я погледна.

— Хубава чанта.

— Благодаря.

— Много хубава.

— Знаеш ли, има една поговорка.

— Каква?

— Независимо колко е луксозен багажът, няма да изглеждаш добре, ако си го носиш сам.

Младежът първо леко се намръщи, а после невъзмутимо се усмихна. Чоу все още набираще свестни хора.

Когато достигнаха вратите, Девлин се загледа в изложения огромен скелет на динозавър и хвърли бърз поглед върху табелката с името. Помисли си, че летището е доста странно място за един Цинтаозаурус Спиноринус. Каква отвратителна купчина грамадни кости, помисли си Девлин. Това чудовище дори не би усетило един куршум трийсет и осми калибър. Възпаленото бедро на Девлин едва започваше да се възстановява.

Чоу бе запазил апартамент на последния етаж на хотел „Мандарин“. Хотелът се помещаваше на горните етажи на висока административна сграда. Апартаментът се криеше в облаците, а под него се разстилаше Сан Франциско. Единствено пирамидалният връх на кулата на Трансамерика се издигаше достатъчно нагоре, за да си поделят въздушното пространство на тази височина.

Апартаментът беше ъглов с изглед в две посоки. На север можеше да се види мостът към Оукланд. От южната страна се откриваше чудесна гледка към Голдън Гейт. Откъм залива се стелеха дебели пластове мъгла, които обгръщаха града. Залязващото слънце оцветяваше мъглата в червени и лилави оттенъци.

Уилям Чоу, основател и шеф на охранителна фирма „Пасифик Рим“, стоеше с ръце, скръстени на гърба и гледаше през северния прозорец. Беше облечен във всекидневен черен панталон от фина вълна и сиво кашмирено поло. Дрехите прилягаха идеално на слабото му, добре сложено тяло. Чоу беше необикновен човек, съчетаващ жестокостта на източните народи с обноските на западните. Той беше само отчасти китаец. Смесеният му произход го правеше забележително красив и дори възрастта не помрачаваше излъчването му. Гражданин на Изтока, спокойно чувстващ се на Запад, работещ на всяко място по света, там, където някое събитие изискваше неговото внимание.

Сервираха чай. Чайникът стоеше в дебело изолиран плетен съд, плътно прилепнал около него. Китайски чай. Зелен и леко горчив. Девлин седеше спокойно на дивана, отпиваше от изящната порцеланова чаена чаша и гледаше Чоу. Изчакваше. На единия край на стъклената маса лежеше затворена кафява папка. Девлин знаеше, че тя съдържа информация, която много скоро щеше да смути спокойствието в елегантната стая сред облаците. Но засега папката си стоеше там, като начумерен неканен гост.

Най-после Чоу се обърна и проговори:

- Трудно ли беше в Ню Йорк?
- Да.
- Раната ти?
- По-скоро досадна.

— Вероятно ще можеш да останеш няколко дни в Хавай, за да се възстановиш.

— Защо отивам там?

— Смърт. Много неприятно. Човек, когото познаваме.

— Кой?

— Уилям Едуард Кранстън.

Били Кранстън. Девлин не каза нищо. Но почувства болка. Този път сякаш под гръдната кост и зад очите. Той примига, за да провери дали това, което почувства в очите си, не беше паренето, предшестващо сълзите. Не. Сълзи не се появиха. Девлин си помисли, че те може би биха облекчили болката. Отдавна бе свикнал с шока от смъртта, но не и с болката от загубата. Знаеше, че не беше дошъл в тази спокойна и комфортна стая, за да чуе добри новини. Но точно това не очакваше. Дори не беше и предполагал. Не му се искаше да узнае от Уилям Чоу, че този, когото той смяташе за истински герой, за истински боец, е мъртъв.

Девлин наведе глава, затвори очи и почувства прилив на гняв — неизбежната му реакция при подобна новина.

— Синът на Джаспър Кранстън — продължи Чоу.

Девлин знаеше, че Чоу се познава с бащата на Били, но самият той познаваше преди всичко Били. Познанството им не бе продължило дълго, но щеше да остане за цял живот в паметта на Девлин. При споменаването на името Били Кранстън у него нахлуха множество спомени. Дори миризмата на взривени трупове сред смрадта на джунглата.

Бащата на Били, Джаспър Кранстън, беше ръководил армейски разузнавателен батальон близо до демилитаризираната зона във Виетнам. Полковник-лейтенант Джаспър Кранстън бе за втори път на военна служба във Виетнам. Стремеше се към военна кариера. Беше крайт на войната, 1970. Докато Джаспър служеше като уважаван офицер, неговият син, Били, бе сочен от всички за истински герой от войната. Били беше пехотинец. Късметът му или пък злата участ го въвеличаха в поредица от отвратителни брутални битки в джунглата, които му носеха слава, достатъчна за цяла армия. За по-малко от две години във Виетнам Били беше спечелил повече медали от баща си, включително Сребърна звезда.

Тъй като и Джаспър, и Били бяха към края на пребиваването си във Виетнам, някакъв генерал от администрацията, чието име Девлин така и не узна, беше решил, че бащата и синът трябва да приключат службата си заедно. Затова генералът беше прехвърлил Били от пехотата в разузнавателния батальон на Джаспър Кранстън. Когато Били се присъедини към батальона, главната задача на полковник-лейтенант Кранстън бе да наблюдава и да следи маневрите по въоръжаването и снабдяването на виетнамците. Един от начините за това беше поставянето на пост от по двама души в изолираните високопланински части. Часовите залягаха и се криеха в джунглата, за да могат да следят камионите и хората, преминаващи по пътеките и пътищата под тях. Тази задача беше смятана за много по-безопасна в сравнение с повечето бойни мисии, но всъщност не беше така. Съществуваше постоянен риск от разкриване, което означаваше сигурна смърт.

Всеки екип оставаше на този таен пост за наблюдение в продължение на две седмици. След това го сменяха, защото двуседмичният престой в джунглата беше крайният предел, преди екипът да рухне психически.

Девлин бе ходил навътре в страната само за два месеца. Той и още един войник, когото помнеше като Ралф, получиха заповед да сменят един екип, разположен на хребет, намиращ се на двайсет и пет километра навътре в Камбоджа. Екипът се състоеше от сина на Кранстън, Били, и един друг войник, Джеймс Макнали. Девлин вече бе чувал няколко истории за легендарния Били Кранстън и изгаряше от нетърпение да го види.

Девлин и Ралф отидоха до мястото с един джип. Кранстън и Макнали щяха да използват същия джип, за да се върнат. По-късно Девлин си даде сметка, че никога нямаше да им дадат джип, ако онзи, когото сменяха, не беше синът на командващия батальона. Но идеята се оказа много лоша. Не трябваше да използват джип за придвижването си. Превозното средство беше твърде голямо и шумно.

Само три минути след като Девлин и Ралф пристигнаха на наблюдателния пост, върху тях започна да се сипе огън от виетнамски минохвъргачки. Първата беше на десет метра вдясно от джипа. Втората — на осем метра вляво. И четиримата войници знаеха, че са хванати в клопка и се втурнаха да търсят укритие.

Върху тях паднаха още шест мини, но вече точно в целта. Когато Девлин дойде в съзнание, от Ралф беше останало само ужасяваща купчина, в която едва се различаваха зелената му униформа, кървящата плът и разпръснатите кости. Джипът представляваше тлееща развалина, а Макнали беше загубил едната си ръка и почти цялата лява страна на лицето си. Именно неговият вик събуди Девлин. Кранстън беше този, който го накара да се опита да стане. Един шрапнел беше отворил дълбока рана над дясното ухо на Били. Дясната страна на лицето му и раменете бяха облени в кръв от раната, но Кранстън изглеждаше изпълнен с енергия.

При вида на Били Девлин се опита да стане, да се задържи и да се придвижи, но не успя и падна по гръб. През това време Кранстън отправяше гневни викове към невидимите врагове.

— Копелета такива! Гадове! Страхливи жълти плъхове!

Беше вбесен. Зае се с Макнали. Започна да ръси бял прах върху кървавата и обгоряла плът на мястото на откъснатата му ръка, като в същото време притискаше компрес до лицето му, за да не извика и да привлече вниманието на враговете. Всичко това Били вършеше едновременно.

Когато Девлин най-накрая успя да седне, Били вече беше превързал Макнали и му слагаше инжекция с морфинов разтвор в бедрения мускул. Докато Били натискаше буталото на спринцовката, Девлин се преви на колене и повърна — не толкова от вида на кървавата сеч, а поради контузията, която беше получил по време на атаката.

Докато бълваше киселите жлъчни сокове, Девлин почувства, че някой го потупва по гърба. Вдигна глава и видя ослепителната усмивка на Били Кранстън. Никога нямаше да забрави колко бели и здрави бяха зъбите на Били, колко жизнено и уверено беше неговото изражение, макар че дясната страна на лицето му беше обляна в кръв.

— Чуваш ли ме? — извика Били.

Девлин осъзна, че току-що си беше възвърнал слуха и кимна утвърдително.

— Добре.

Кранстън опипваше раната на главата си с едната ръка, а с другата я превързваше с бинт.

— Да се махаме оттук, по дяволите, преди да са се изкачили на хълма. Вероятно са много повече от нас и едва ли ще се справим сами.

Девлин отново кимна. Това беше всичко, което можа да направи.

— Ти си късметлия, копеле. Не те уцелиха. Но сега ще трябва да се раздвижиш и да ми помогнеш да измъкнем това момче оттук, инак всички сме мъртви.

Девлин стана и олюлявайки се тръгна към Макнали. Искаше да го хване под мишниците и да го издърпа встрани от хребета, но не можа, защото бе останала само едната мишница. През това време Били взе пушки, припаси и едно радио. Тъкмо когато Девлин щеше да хване Макнали за яката, Били се появи с едно въже и парче брезент. Даде му ги и каза:

— Дръж, увий го в това.

Девлин изпълни нареждането. Кранстън привърши със събирането. Натовари се с всичко, което можеше да носи и даде знак на Девлин да го последва. Девлин се заклатушка след него, влачейки брезента с умирация войник.

Бяха изминали половината път надолу по склона на планината, когато Били изведнъж спря и се сви в листака, като направи знак на Девлин. За миг Били се обърна към него със своята хипнотизираща усмивка и рече:

— Сега ще видим какъв късметлия си ти, войнико.

Кранстън взе малко пръст и я размаза по лицето си. Същото стори и Девлин. Изведнъж Били се вцепени. Застана като вкаменен. Девлин усети, че едва успява да остане неподвижен. Междувременно Макнали беше загубил съзнание от шока и от морфина. И тогава Девлин ги видя. Виетнамски войници от редовната армия. Бяха облечени в униформи и държаха заредени пушки. Вървяха бавно нагоре по хълма, наредени в бойна верига — на около дващест метра един зад друг. Веригата се проточваше на дясно и на ляво, докдето стигаше погледа на Девлин.

Изведнъж Девлин почувства ужаса пред смъртта. Усети как сърцето му бие силно и онзи унизителен инстинкт да спасява собствената си кожа. Никога не беше изпитвал такъв страх през живота си. За разлика от него, Кранстън изглеждаше непоклатим. Дори не помръдваше. Присъствието на Кранстън окуражи Девлин, който

изведнъж почувства непреодолимо желание да има пушка в ръцете си. Били сякаш прочете мислите му и му подаде една карабина:

— Недей стреля, преди аз да започна.

Девлин стисна пушката и кимна. Опитва се да прецени колко виетнамци ще може да застреля, преди да са го убили. Мислеше да очисти колкото може повече и след това да хукне да бяга. Изпълни го странна гореща вълна от енергия — обезумяването, което настъпва по време на бой. Били се обърна и му се усмихна, сякаш бе доловил топлината в тялото му. За миг Девлин се запита дали Били беше наистина смел мъж или просто луд.

За момент изглеждаше, че вражеските войници ще ги подминат. Но внезапно един войник се отправи точно към тях.

Девлин и Били едновременно разбраха, че ще бъдат открити. И в същия миг Били направи онова, което трябваше да стори, за да спаси живота им. Без да продума, Кранстън легна на земята и запълзя надолу към врага. Девлин гледаше как тропическият листак помръдва от невидимите движения на Били. Никой не чу лекото шумолене. Имаше множество други звуци, идващи от другите войници, които бавно се изкачваха по хълма. След това всичко сякаш замря. С изключение на приближаващия се войник. Бавно, стъпка по стъпка той продължаваше да върви към Девлин. Джак псуваше наум врага, но виетнамецът се промъкваше все по-наблизо. Девлин опря своята M16 на рамото си, присви очи и се опита да се прицели в движещия се войник. Той беше толкова близо, че не можеше да не забележи Девлин. Изведнъж виетнамецът падна по гръб. В първия момент Девлин помисли, че човекът се е подхлъзнал. И наистина беше така, само че Били му бе подложил крак. Преди виетнамецът да се строполи на земята, Кранстън притисна длан до устата на мъжа и прокара бързо и дълбоко ножа си през гърлото му. После се хвърли върху войника, пресичайки последния му сподавен опит да диша.

Девлин дишаше бавно и дълбоко и му трябваше около пет минути, за да дойде на себе си. Вражеските войски се бяха отдалечили, когато Били се появи и му даде знак да излезе.

Двамата продължиха надолу по хълма, влачейки Макнали със себе си. Залегнаха под едни гъсти шубраци и Били изпрати съобщение по радиото за хеликоптер, който да ги измъкне. Но от военновъздушните спасителни части им казаха да почакаат. Армейското

командване не можеше да вземе решение. Беше забранено на хора от армията да навлизат в Камбоджа. Как тогава щяха да обяснят изпращането на хеликоптер за хора, които не са там? Казаха на Били да чака.

Девлин чу разговора по радиото. Помисли, че вече са се измъкнали от онази проклета планина и всичко е приключило. Само трябваше да изчакат хеликоптера.

Били се обърна към него и се усмихна:

— Познай какво ще стане!

— Какво?

— Те няма да дойдат. А не можеш да останеш тук. Ще трябва да се оправяме сами. Мислиш ли, че ще можеш?

— Луд ли си? — попита Девлин.

Били сви рамене.

— Ние не би трябвало да сме в Камбоджа. Нашите се опитват да измислят как да издадат команда, с която да изпратят хеликоптер тук навътре, без да бъдат засечени. Ще пукнем, докато ги чакаме да си размърдат задниците. Ние можем да го направим. Ти си смело копеле, новобранец; късметлия си. Ти можеш да го направиш.

Тогава погледна Девлин в очите и само със силата на волята си го накара да повярва, че наистина ще може да излезе от онази джунгла жив.

Цели осем часа през нощта те вървяха, препъвайки се през гъсталаците, като през цялото време се стремяха да не попаднат на вражески патрул. На сутринта бяха все още живи, но Макнали бе умрял от загуба на кръв, шок, а може би и от двете. Погребаха го в една плитка яма. Когато приключиха, Били връчи на Девлин пагоните на Макнали. Кранстън бе взел пагоните на Ралф.

Още два дни и две нощи те бавно се придвижваха през джунглата към границата. На третия ден бяха вече обезводнени, без храна, ранени и изоставени. На Девлин му се искаше да бе умрял. Били Кранстън нито за миг не се оплака. Вървеше и продължаваше да окуражава Девлин.

Били неотменно следеше координатите и поддържаше връзка по радиото с кратки включвания, за да не го засекат. Продължи да води разговори с всеки офицер, който му попаднеше, за да намери изход. И действително, на третия ден двамата получиха указания да изминат

пет километра на изток, докато достигнат път, набразден със следи от джип. Кранстън се приближи до Девлин и му каза, че има луд късмет като новобранец и е страхотно копеле, задето е издържал тези два месеца в джунглата. Добави, че Джак никога няма да пострада пак във Виетнам, защото вече бил преживял най-лошото. Думите помогнаха, но не бяха онова, което крепеше Девлин. И двамата знаеха много добре, че това е самонавиване. Истинската причина беше онази ослепителна усмивка, която хипнотизираше Девлин.

Най-накрая стигнаха до пътя — две бразди от гуми на камион, обрасли с трева. Като по чудо, дължащо се единствено на силната воля на Били Кранстън, на смрачаване се появи един стар очукан камион, който бавно си проправяше път през джунглата. Кранстън пристъпи напред и шофьорът, дребен виетнамец, най-малко на осемдесет години, натисна спирачките. Били помогна на Девлин да се качи на задната седалка, а той се настани отпред. Девлин пийна от манерката с топла вода, която старецът им даде. След това легна на задната седалка. Точно преди да изпадне в изтощителен дълбок сън, си спомни, че погледът му се бе спрял върху засъхналата кръв по Били Кранстън.

Когато Девлин се събуди, вече бяха в щаба на батальона. Стиснаха си ръцете с Били и си обещаха да поддържат връзка. Тъкмо щяха да се разделят, за да докладват на взводовете си, когато Кранстън му подари нещо, което може би промени живота на Девлин.

Това беше първият път, когато Били се обърна към него по име.

— Джак, знаеш ли, ти си истински боец!

— Какво имаш предвид?

— Ти преживя много там горе. Едва не се побърка, а? Видя един убит войник, а друг размазан на кайма. Беше почти напълнил гащите от страх, когато онзи виетнамец се приближаваше към нас. И въпреки това не изпускаше проклетата пушка от ръцете си, нали?

Девлин не каза нищо. Били кимна, потупа го по гърдите и добави:

— Ще се справиш. Имаш го. Тук, вътре.

Много по-късно Девлин разбра, че бащата на Кранстън, Джаспър, беше уредил тяхното бягство с помощта на Уилям Чоу. Чоу ръководеше разузнавателна и продоволствена операция за ЦРУ. Мъжът, който премина границата и ги измъкна с камиона, беше негов

човек. Преди края на войната Девлин се запозна с Чоу. А с Били Кранстън се срещнаха отново само няколко пъти. Колкото да си кажат здрасти. Никога не спряха да си поговорят. Нито пък споменаха за времето в Камбоджа. Но и Девлин не изпитваше необходимост да разговаря с Били Кранстън. Той вече беше видял най-хубавото от този човек.

— Какво му се е случило? — попита Девлин.

Чоу се отдръпна от прозореца, седна срещу Джак и си наля чаша чай. Говореше тихо, с лек британски акцент.

— Не сме сигурни. Намерили го в един отдалечен район на областта Пуна на Биг Айланд в Хаваите. Вероятно един от онези изоставени участъци, отсечени някога от тропическата гора, но некултивирани. На стандартните топографски карти е обозначен като Хавайски ниви, но всъщност там няма нищо обработено. Тялото е било наполовина изядено от диви прасета и улични кучета.

— Какво?

— Недостоен край за един боец.

— Какво, по дяволите, е станало с него?

— Точно това трябва да разбереш, Джак. Бащата на Уилям Кранстън е пенсионер. Уволни се като бригаден генерал. Обърна се към нас с молба да разследваме смъртта на сина му. Уверих го, че „Пасифик Рим“ ще се постарее. Аз съм лично заинтересуван от този случай, Джак. Убеден съм, че и с теб е така.

Чоу стана и отново се приближи до прозореца, след това се обърна и пристъпи към Девлин.

— Ще обвържа цялата ни организация с този случай, Джак. Казах на генерал Кранстън, че ще дам най-доброто от себе си. Ето защо настоявах ти да се заемеш с разследването.

Изведнъж Девлин стана. Вторачи се навън през прозореца от неговата страна на стаята. Стелещите се долу червеникави пластове мъгла му напомниха за кръв, контузии и смърт. Изчака вълнението му да премине, сетне каза:

— Той не е вървял и умрял ей така в тропическата гора, нали?

— Не ми се вярва. Макар че местната полиция явно е склонна да настоява за този вариант поради липса на друго обяснение.

— Те не са намерили причина?

— Не.

— Дали са се заели сериозно със случая?

— Не бих казал.

— Защо?

— Били Кранстън явно е деградирал през годините. Водил е живот на скитник. На бездомник. За тях той не беше човек от значение.

— За тях?

— Да. Той не беше важен за тях.

— Как е паднал толкова ниско?

— Войната. Животът. Знам ли?

Девлин се опита да си представи Били Кранстън, превърнал се в бездомен ветеран от вьетнамската война, скитащ се из безлюдната тропическа гора на Хаваи, но не можа.

— А баща му? Какво мисли той?

— Той смята, че синът му е убит.

— Защо?

Чоу посочи кафявата папка.

— Прочети лекарската експертиза. Според съдебномедицинските експерти тялото е стояло в тропическата гора най-малко две седмици. По-голямата част от коремната кухина е изкормена и изядена. Останалите органи са разложени. Но един от лекарите предполага, че може би е забелязал рана върху надкостницата на задното ребро отляво. Разрезът е такъв, че не би могло да е от зъби на животно.

— Тогава нож?

— Вероятно.

Девлин се обърна и погледна Чоу.

— Трябва да е бил дълъг нож, за да достигне до задното ребро.

— Да.

— От лявата страна?

— Да.

— Забит от човек, използващ дясната си ръка, достатъчно силен, за да го промуши почти през цялото тяло.

— Очевидно.

— И са го оставили наред тропическата гора, за да послужи за храна на дивите зверове.

Чоу кимна.

— И нямаме представа защо?

— Никаква.

Девлин повтори въпроса си не толкова към Чоу, колкото към самия себе си:

— Как, по дяволите, е могъл да свърши по този начин?

— Прочети папката. Може би генерал Кранстън ще ти каже повече. Ти трябва да намериш отговорите на всички въпроси около тази история. Кранстън настоява да финансира нашето разследване. Ако не успее, аз лично ще възстановя сумите на компанията. Прочети доклада. Свържи се с нашето представителство в Хонолулу. После говори с генерал Кранстън. Аз трябва утре да съм в Хонконг. Моля те, дръж ме в течение.

— Добре.

Чоу направи крачка към Девлин.

— Нямаше да бъда съвсем искрен, ако не ти кажа, Джак, че мислех да възложа това на някой друг. Смятах, че може би ще ти е нужно повече време да се възстановиш. И да изживееш смъртта на баща си. Но ти познаваше Били Кранстън. Знам, че някога той означаваше много за теб.

— И още е така.

— Да. Имах чувството, че ще искаш да разследваш случая.

— Да, така е.

— Добре.

Чоу хвана ръката на Девлин.

— Дай най-доброто от себе си, Джак.

Девлин кимна. По някакъв начин, може би само чрез този физически допир, Чоу бе предал дълбочината на чувствата си на Девлин.

Срещата приключи. Може би щеше да е добре, ако бяха останали да поговорят повече през нощта, но това беше нещо, което Чоу никога не би направил. Без да пророни дума повече, единственият човек на света, когото Девлин би приел за свой командир, взе една малка кожена папка, оставена на бюрото в хотелската стая, и се отправи към вратата.

Девлин не помръдна, парализиран от силата на чувствата си. След толкова години на съвместна работа с Чоу Девлин все още се учудваше на въздействието, което този мъж му оказваше. Не усещаше

само собствената си реакция към ужасната смърт на Били Кранстън, но и безмълвния гняв на Чоу заради случилото се.

Вратата на апартамента се затвори тихо. Чоу си беше тръгнал. Девлин трябваше да положи усилия, за да извърши някакво движение, да излезе от унеса, в който беше изпаднал и да се върне към реалността. В стаята беше станало тъмно и последните остатъци от залеза се губеха в мъглявото небе. Девлин се размърда и запали лампите, опитвайки се да изпълни стаята с топла ярка светлина, която да прогони виолетовочервеникавия сумрак, обхванал това усамотено пространство в небето.

Седна отново на дивана, взе кафявата папка и я отвори. Вътре имаше три страници с инициалите на „Пасифик Рим“, изписани с бележки, резюмиращи доклада от първоначалните разговори с Джаспър Кранстън. Имаше и четири страници фотокопия от медицинската експертиза на аутопсията, направена в Хило. Както и екземпляр от доклада на полицията в Хило, област Пуна. Там бяха и снимките. Дванайсет на брой. Цветни. Зловещи.

Пет от снимките бяха правени на открито. Те показваха сцената на смъртта. Тялото сякаш е било облежнато в основата на едно дърво и след това съборено наляво в едно мъчително полуседнало положение. Областта от гръдната кост надолу до хълбоците представляваше една черна, нащърбена кухня, обградена с разкъсана плът и мърша. Мръсна разпрана фланелка опасваше гниещата кухня. Вътре в нея стърчаха бели кости — части от гръбнака, ребрата и таза, примесени с черни буци гниещо месо и разлагащи се остатъци от сухожилия и хрущяли. Двете ръце бяха назад с дланите нагоре. Главата беше наведена настрани. Лицето приличаше на зловеща мъртворешка маска — хлътнали страни, зинала уста, безжизнени очи и мръсна сплъстена коса. Брадата достигаше почти до празнината в средата на тялото му.

Били Кранстън бе умрял в една ужасна изтерзана поза, приличаща на Пиета, но вместо Девата майка едно дърво крепеше трупа му.

Останалите снимки бяха увеличения от 35-милиметров експертизен филм, правен на закрито със светкавица. Мъртвото тяло бе изчистено и поставено в легнало положение. Кожата изглеждаше пепеляво сиво-кафеникава с тъмни петна около разкъсаната празнина. Дългата брада и косата бяха обръснати, гръдната кухня — разцепена,

а черепа — отворен. От мозъка бяха взимани проби. След това обезобразените останки от Били Кранстън бяха съединени отново и защити с дебели черни шевове.

От Били Кранстън беше останала само една отвратителна гадост. Някога преливащ от енергия и обаяние, сега той беше жестоко разкъсан и обезобразен. Дори ослепителнобелите му зъби приличаха на малки, безжизнени и мръсни костици.

Снимките говореха на Девлин, че се е случила някаква ужасна трагедия, но не обясняваха причината. Той затвори папката и реши да прочете текстовете в самолета. Имаше достатъчно време да посрещне болката, която докладите щяха да му донесат.

2.

По време на петчасовия полет до Хонолулу Девлин се запозна с цялата документация по случая на Били. Тя обясняваше какво се е случило след смъртта, но почти нищо за това какво е станало преди нея. Докладите сочеха, че полицията не е открила почти нищо, но не обясняваха защо. И, разбира се, как Били бе паднал толкова ниско.

Девлин реши, че отговорите би трябвало да започнат от бащата на Били, генерал Джаспър Кранстън. Затвори кафявата папка и задряма, докато огромният ДС-10 шареше с линии източното небе, удължавайки угасващия залез много повече от нормалното.

Полетът към слънцето задържаше отиващата си дневна светлина. Но когато самолетът се приземи в Хонолулу, беше вече нощ. Взирайки се надолу в мрака, Девлин нямаше усещането, че се намира над необятния океан. Приближаващата се нощна панорама приличаше на множество други — ивици и купища светлини се стрелкаха в тъмнината, без да разкриват онова, което се намираще отдолу.

Девлин слезе от самолета освежен и бодър. В Сан Франциско бе спал през нощта и почти цялата сутрин. И в самолета беше дремнал. Чувстваше, че тялото му възвръща силите си. Беше се обадил на генерал Кранстън и имаше адреса на къщата му в Оаху. Когато влезе в летището, Девлин нямаше усещането, че е на Хаваите. С изключение на един магазин, където продаваха гирлянди с цветя, това можеше да бъде всеки друг американски град. Едва когато стигна до коридорите, които водеха към централния терминал, той усети, че е на Хаваите. Изведнъж се озова в един терминал без стени. Имаше под и покрив, който да предпазва от дъжд, но нямаше стени. Обгърна го ароматният хавайски въздух, който се усещаше дори през изпаренията на самолетното гориво.

Всичко останало се вписваше в обичайните рамки. Отиваш до гишетото за багажа. След това наемаш кола. Пъхаш документите в жабката. Бутах седалката назад. Нагласяваш огледалата. Намираш копчето за фаровете и потегляш.

Всичко това беше съвсем рутинно, с изключение на едно. Докато Девлин караше на север към Хонолулу, в един малък офис в източния край на аерогарата на бюрото на Кийко Рамон бяха оставени всички списъци с пътниците от пристигащите тази вечер полети. Кийко беше служител във фирмата, която се грижеше за сигурността на летището. Той беше облечен в стандартната кафява униформа с квадратна значка на десния джоб на ризата и отличителен знак на левия ръкав, което го правеше да прилича на ченге. Но Кийко не работеше в полицията. Той беше един от хилядите нископлатени, слабо грамотни работници, които осигурителните компании наемаха, давайки им достъп до места и информация, които повечето хора не могат дори да си представят.

Кийко Рамон имаше ранг на сержант в компанията „Хавайан Айланд Секюрити“ и получаваше по 8.12 долара на час — с 1.20 долара повече от служителите без ранг.

Фирмата отговаряше на стремежа на своя собственик — всичко на тези острови да му принадлежи. Това беше едно от предприятията на Еди Лиху, чиято максима беше съвсем ясна и проста — част от всичко, което дойде на островите, става негово притежание. Туристи, стоки за потребление, наркотици, проститутки — каквото и да е — всичко, което пристигаше и имаше някаква стойност, се превръщаше в притежание за Лиху. Естествено, за тази цел той трябваше да знае първо какво идва.

Ето защо Кийко Рамон преглеждаше списъците с пътници на трите авиокомпании. Задачата му не беше сложна. Той само търсеше имена, които да отговарят на определени характеристики — сами мъже или по двойки и сами жени. Смесените двойки не представляваха интерес. Жените по двойки не влизаха в списъка. Групите също. Както и японците. Специално внимание се обръщаше на американци, чиито фамилии показваха някаква етническа принадлежност.

Кийко първо проверяваше пътниците, пътуващи в туристическа класа и внимателно избираше неколцина. След това преглеждаше първа класа. Предпочиташе я пред туристическата. Винаги прочиташе списъка на пътниците много внимателно. Името Девлин не изпъкваше с нищо. Не беше като Браун или Уилямс, които Рамон приемаше, че винаги принадлежат на чернокожи. В списъците винаги имаше по някой сам мъж на име Браун или Уилямс. Името не беше и еврейско, каквито Кийко обикновено пропускаше. Нито пък латиноамериканско,

което също би привлякло вниманието на Кийко. Девлин беше доста обикновено име, но Рамон не го пропусна. То принадлежеше на мъж, пътуващ сам, при това в първа класа. Затова го включи в списъка.

Сержантът събра общо шестнайсет имена. Напечата ги по азбучен ред заедно с номерата на полетите. Събраха се на една бланка на фирмата, която той изпрати по факс в централния офис в Хонолулу. Веднага щом се свърза по факса, Рамон се отправи към кафемашината. Оставаха му още три часа до края на смяната, но той беше почти свършил работата си за тази вечер.

Пътуването до къщата на Кранстън, която се намиреше на северния бряг на Оаху продължи близо час. Девлин познаваше тези пътища. Беше пътувал по тях и преди. Но винаги настъпваха промени. Този път изглежда по магистрала Н2, която преминаваше в двупосочното шосе номер 99 и по-нататък в шосе номер 82, имаше повече пресечки и светофари. Променен бе по-скоро вътрешният свят на Хавай, отколкото външният. Дори ананасите изглеждаха по-малки.

Дъждът ту спираше, ту започваше отново по пътя за малкото градче Халейва, намиращо се на северния бряг. След това въздухът сякаш се раздвижи от свежия ветреца от океана, който отвя дъждовните облаци. Девлин смъкна прозорците на колата и намали скоростта до ограничението от петдесет и пет километра в час. По-бавната скорост му даде възможност по-лесно да забележи отличителните знаци, които Кранстън му беше дал. Ресторантът „Джеймсън“. Брегът. Пешеходната зона. Те му спестиха ползването на пътна карта, по която Девлин не би могъл да се ориентира, докато кара. Той се успокои и защото така не му се налагаше да разчита дългите хавайски имена по малкото пътни знаци, които успя да забележи. Щяха да са му нужни няколко дни, за да свикне с различните пътища и селища, много от които се повтаряха със съвсем различни пътища и селища по другите хавайски острови.

Когато приближи мястото, където би трябвало да бъде къщата на Кранстън, Девлин започна да се оглежда за висока два метра и половина стена от вулканични камъни, намираща се от страната на океана. Мина покрай няколко ниски стени, но веднага забележа тази на Кранстън. Тя беше по-висока, по-дълга и по-дебела от другите. Девлин подкара по една ивица трева, която вървеше успоредно на стената,

търсейки алея за кола или някакъв вход. След около сто метра най-сетне стигна до голяма телена врата, широка около четири метра и половина. Вратата беше с колелца. Зад нея имаше алея, която водеше до двуместен гараж. След вратата стената продължаваше още около девет метра.

Девлин спря точно пред входа, слезе от колата и надникна през телта към голямата къща, разположена от изток към запад успоредно на брега. Виждаше се само една жълта светлинка близо до входната врата, намираща се на около шест метра вляво от Девлин.

Той потърси звънец или домофон, но не видя такова нещо. Къщата на Кранстън беше недостъпна.

Девлин опита да отвори вратата и откри, че е залостена, но не и заключена. Вдигна резето и я откряхна, за да може да влезе. После пак я затвори. Беше направил няколко крачки към входната врата, когато от ъгъла на къщата изскочи един дог и се насочи право към него.

Кучето имаше чудовищно свиреп лай. Дори на слабата лунна светлина Девлин прецени, че кучето тежи най-малко седемдесет и пет килограма. Нямахме време да се върне и да излезе през оградата, така че Девлин поднесе към кучето малкия сак, който носеше, и се приготви да спре първото му връхлитане. Ако можеше да удари звяра отстрани, може би щеше да го ритне в ребрата, без да загуби крака си. Или пък да размаже носа му със сака. Девлин започна да псува на глас, както по кучето, така и по Кранстън, задето не го бе предупредил.

Но когато се приближи на около три метра от Девлин, догът спря и остана на място. Ужасяващото лаене премина в страховито ръмжене.

Девлин беше толкова ядосан, че изпита желание да нападне кучето само за да види кой ще надделее. Ако имаше пистолет, щеше да го застреля. Щеше да изпразни пълнителя в главата на звяра. Тъй като никой не се появи да извика кучето, Девлин си помисли, че може би е сбъркал къщата. Започна да отстъпва бавно към оградата, но догът веднага се придвижи към него и отново започна да лае. Нямахме намерение да спре. Девлин пресметна, че може би ще успее да се измъкне достатъчно бързо през оградата, да вземе манивелата, да се върне и да удари с нея звяра по главата. Но точно преди да се втурне да бяга, външната врата се отвори. На верандата се появи Джаспър Кранстън и извика:

— Добре, Артур, добре. Долу!

Кучето незабавно спря да лае и се свлече на земята.

— Стой на място!

Догът се подчини.

— Съжалявам — добави Кранстън. — Оставям го отвързан навън в имението, за да гони местните магарета далеч от къщата. Не можах да го намеря и да го вържа навреме. Бях седнал на верандата да ви чакам, но комарите щяха да ме изядат. Появяват се след залез-слънце. Елате, заповядайте.

Девлин мислеше да излее гнева си върху Кранстън, но се въздържа, като погледна към мъжа, стоящ в блясъка на жълтата светлина. Бе минало много време, откакто беше виждал Кранстън, при това отдалеч. Но този състарен вариант на неговия командващ офицер сякаш наистина подходеше на човек, който би се спогаждал толкова добре с едно свирепо куче. Кранстън беше едър мъж. Над метър и осемдесет. Въпреки тежестта, която при мускулестите мъже се появява с годините, Кранстън все още изглеждаше във форма. Имаше късо подстригана бяла коса и грубоватия вид на военен, но по-скоро на майор, отколкото на генерал. Девлин би се обзаложил, че той е единственият пенсиониран се генерал в американската армия, който е с един истински и с един изкуствен крак.

Девлин изчака гневът му да отmine и се отправи към верандата.

— Щастливец сте, че нямах пистолет. Можех да застрелям онзи звяр.

— Радвам се, че не го направихте. Аз обичам кучето. То си върши добре работата.

Кранстън му подаде месестата си ръка и Девлин я стисна. Генералът се завъртя на дървения си крак и го поведе към къщата, като попита през рамото:

— Това ли е багажът ви?

— Да.

— Добре. Влизайте. Добре дошли.

Девлин влезе в добре осветената къща. Сега разбра защо изкуственият крак на генерала вдига такъв шум на дървения под на верандата. Протезата не беше нищо особено. Представляваше пластмасова става за десен ампутиран крайник, съединена с нещо като долна половина от патерица.

Без да се обръща, Кранстън каза:

— Предполагам, че разбирате защо не ми се търчеше по кучето в тъмнината навън. Можех да му оставя купа с храна отвън и той щеше набързо да се появи, но това щеше да е допълнителна порция, а на мен ми се иска да стои леко гладен.

Девлин осъзна, че и господарят, и кучето бяха постъпили правилно.

— Забравете за това. Имате право. Кучето наистина е добро.

— Благодаря.

Генералът посочи едно място близо до преддверието и рече:

— Оставете багажа си там долу. Ей сега ще ви покажа стаята. Събуйте си обувките и влизайте.

Единственото стъпало на Кранстън беше босо. Беше облечен в шорти на райета и фланелка — основното облекло на Хаваите. Девлин се почувства навлечен в своите дълги панталони, обувки и чорапи. Когато се събу, той се почувства по-добре.

Девлин последва Кранстън по лакираните подове, направени от тъмнокафяво дърво. Изглеждаха добре поддържани, както и цялата къща. В гостната едната стена се състоеше от три реда прозорци, през които се виждаше Тихият океан, намиращ се на не повече от трийсет метра разстояние. Таванът в хола се извисяваше на седем и половина метра в центъра и се скосяваше до три и половина метра при източната и западната стена. Там имаше големи двойни плъзгащи се врати, а почти цялата северна стена беше в огледала. Обзавеждането беше обикновено, но елегантно. Ориенталски килими оформяха кътове, около които бяха наредени мебели — на едно място имаше диван и столове, друго беше оформено около широкоекранен телевизор. Имаше и нещо като столова — всичко това в голямата, просторна централна стая. Девлин видя два коридора от дясно и от ляво — единият стигаше до голямо кухненско помещение, а другият вероятно водеше към спалните.

Домът на Кранстън изглеждаше просторен и проветрив. Покрай долната част на северната стена имаше дървени летви, а цялата горна част на южната стена беше с отдушници. Пасатите от океана непрестанно преминаваха през къщата, като я охлаждаха и поддържаха въздуха свеж. Типична хавайска къща.

Кранстън посочи големия диван в средата на хола и каза:

— Седнете. Гладен ли сте? Нещо за пиене? Бира?

— Предпочитам бира.

Генералът отиде в кухненското помещение до южната стена и донесе две големи немски бири. Девлин за пръв път виждаше тази марка. В другата си ръка Кранстън държеше две халби. За едър мъж, при това с изкуствен крак, той се движеше свободно, дори със заети ръце.

Девлин си наля половин чаша и почти я пресуши. Кранстън напълни чашата си, но пийна само глътка. Бирата беше студена и много хубава — силна и освежаваща.

— Мисля, че не бихте искали да се заемете с всичко това още тази вечер — отбеляза Кранстън.

— Знам ли. Кучето ви успя да ме разсъни достатъчно.

Генералът въздъхна тежко и взе една полуизпушена пура от голям пепелник, направен от разтопена лава, втвърдена във формата на купа.

— Разбрах, че сте се запознали със сина ми във Виетнам.

— Да. Бях във вашия батальон.

— През цялата служба?

— Не. Първоначално бях разпределен във военната полиция. Но не останах дълго в разузнаването. След около шест месеца се прехвърлих. Прекарах повечето време в Сайгон.

— Как се случи да бъдете във военната полиция?

— Бях полицай, преди да отида в армията.

— Полицай? Защо тогава попаднахте в армията?

— Просто не исках да бъда ченге повече и Чичо Сам реши, че трябва да продължа да се бия.

— Бил сте мобилизиран.

— Да.

— Но вие можехте да си останете полицай и да избегнете мобилизацията.

— Можех.

Кранстън погледна Девлин в очакване на още обяснения, но не ги получи. Накрая изсумтя и рече:

— Мисля, че военната полиция беше по-добра от повечето назначения там. Кога беше това?

— През седемдесетте.

— О, тогава вече всичко бе отишло по дяволите. Били беше там за втори път. Разбрахте ли какво стана след това?

— Не. Ние всъщност не поддържахме връзка след онази история в Камбоджа.

— Не е трябвало да ходите там и да стоите до проклетата граница. Скапаният идиот Никсън. Кучият му син одобри звездата ми на бригаден генерал, помогна ми да се пенсионирам по-лесно и затова май не трябва да го псувам много. Но въобще не беше наша работа да правим половината от онези гадости там. Много момчета като Били се превърнаха в развалини.

— Какво се е случило?

— На Били?

— Да.

— За съжаление той беше обзет от онази склонност на младите да мислят, че са непобедими. Предприемаше какви ли не неразумни рискове. Мислех, че ще успея да го предпазя от неприятностите, ако го взема под мое командване, но...

— Какво?

— Точно преди да бъде определено кога да се върне в Щатите, горкият нещастник беше пленен. Прекара повече от две проклетни години в адски лагер за военнопленници, докато накрая успяхме да го измъкнем срещу размяна на затворници. Но той вече беше преживял много. Там момчето беше наградено с Бронзова и със Сребърна звезда. Както и с номинация за почетен медал. После с три Пурпурни сърца. Затворничеството сломи напълно борческия му дух. Направо го съсипаха, господин Девлин. Били вече не беше същият.

— Защо?

Кранстън стискаше в устата си незапалената пура така, сякаш искаше да възпре думите. Но те продължаваха да се изливат в горчив порой.

— Ти си чувал. Посттравматичен синдром или нещо подобно. По мое време го наричаха психическо разстройство вследствие на тежки бойни условия. Или пък изтощение след битка. Хиляди подобни неща. Чувстваш се скапан, объркан, имаш параноя, не можеш да стоиш в стая с хора, не можеш да се съсредоточиш, събуждаш се нощем, облян в пот, не можеш да се задържиш на постоянна работа. Разбирате.

— Донякъде.

— Донякъде? Да не би да сте от онези, които предпочитат да пренебрегнат случилото се?

— Не трябваше да става така.

Кранстън продължи да дъвче незапалената пура и отново въздъхна тежко.

— Да, никой вече не иска да слуша за това. Дори онези от нас, които бяха там.

— Понякога особено онези от нас, които бяха там.

— Аз не се срамувам от онова, което направихме, господин Девлин.

— Вероятно това е защото вие имяхте късмета да избегнете неща, от които да се срамувате.

Генералът стана от дивана и отиде в кухнята. Отвори едно чекмедже и разрови за кибрит, за да запали пурата си.

— Не знам за късмета, господин Девлин, но имах достатъчно висок ранг, когато отидох там, за да остана над цялата тази гадост.

— Вижда се, че най-малко веднъж сте бил раняван. Или това е от кучето?

Кранстън не обърна внимание на забележката. Бръкна в един шкаф над мивката, взе една бутилка и си наля значително количество бърбън „Мейкърс Марк“. Върна се в стаята, като изпускаше кълба парлив дим от пурата и стъпваше тежко по дървения под. Отпусна се на дивана, погълна половината от бърбъна и каза:

— Да. Във Виетнам. В Корея ме раниха веднъж, но не толкова тежко, както в крака. Късметът ми ме беше изоставил през онази проклета война. Простреляха ме, докато слизах от хеликоптера. С това се занимавах там. Обикалях с хеликоптера и наблюдавах. Не бях направил и две крачки. Някакво огнестрелно оръжие с голям калибър ме уцели на около пет сантиметра над глезена. Вероятно петнайсетмилиметрова картечница. Отнесе цялото ми дясно стъпало. За трийсетина секунди ме върнаха в хеликоптера. Сложиха ми турникет и инжекция морфин. Не чувствах почти нищо. Най-неприятното е, че положението ми се влошава. На всеки пет или шест години трябва да ми отсичат по парченце кост. Ще се побъркам, ако се наложи да махнат коляното. Казват ми, че ако не вървя, протезата ще издържи по-дълго. Доста глупаво, нали?

— Да.

— Мисля, че вървенето няма нищо общо с това. Прихванах нещо гнило там, от което не мога да се отърва.

След думите на Кранстън за нещо гнило и двамата млъкнаха. Не беше време да говорят за повода, по който Девлин беше дошъл.

Генералът довърши бърбъна си, пийна от бирата и погледна часовника си.

— Десет часа е времето ми за лягане. Ставам обикновено около пет-шест. С изключение на едно-две ходения по малка нужда през нощта, характерни за старите хора. Ако сте още по континенталното време, би трябвало да се пренастроите.

— Вече мога да заспя.

— Елате, ще ви покажа стаята.

Кранстън поведе Девлин по западния коридор и му показва банята, която да ползва и голямата спалня, където да се настане. Стаята имаше две големи плъзгащи се стъклени врати и гледаше към океана. Изведнъж на Девлин му се прииска по-скоро да се унесе в сън, заслушан в тихия шум на вълните.

Генералът му пожела каза лека нощ и се запъти с шумни стъпки към спалнята си. Девлин се заслуша в потропването на изкуствения крак, което постепенно отслабваше и се отдалечаваше. Вратата на спалнята на Кранстън се затвори и в къщата настана тишина. Девлин слушаше шума на вълните и гледаше как лунната светлина се прокрадва през грамадните дървета зад двойната стъклена врата. После се обърна и влезе в банята.

Съблече се, изкъпа се, избърсна се и изми зъбите си. Излезе от банята разтоварен и изчистен от полепналите по него изпарения от самолетно гориво. Заспа, облъхван от хладния хавайски ветреца и от приглушените звуци на океана, като си мислеше за ранения гневен мъж, който се напиваше зад дебела стена, охранявана от голямо куче.

На петстотин метра на изток от мястото, където спеше Девлин, група от трима мъже, точно от типа на онези, които догът на Кранстън държеше на разстояние, седяха под един син брезент, опънат между палмовите дървета близо до брега. Това бяха магаретата. Кранстън наричаше така бедняците от местното простолюдие, които често бяха от престъпния свят. Хора без никакво имущество, такива, които не се вписваха в никакви рамки. Опасни хора.

Тримата седяха близо до плажа на едно място, което по-рано беше склад за отпадъци. Държавата почистваше и стопанисваше земята. Но тъй като правителствените бюрократи нямаха план за малката ивица земя, местните скитници се бяха възползвали от този пропуск. Те я бяха превърнали в импровизиран публичен парк и убежище за бездомни. Понякога там живееха по двайсетина души — семейства, двойки, самотни скитници, дори бедни туристи. Тримата мъже лесно се вписваха сред тези хора. Въпреки това те приличаха по-скоро на безработни. Но всъщност работеха за Еди Лиху и тяхната задача беше да следят Джаспър Кранстън. Те докладваха на Дуейн, бивш „Ангел на Ада“, а сега главатар на местна гангстерска група. Дуейн също работеше за Еди Лиху. Беше се специализирал в производството на метамфетамини, както и в осигуряването на добре обучени убийци. Когато получи съобщение по телефона, че Кранстън има посетител, Дуейн нареди някой да запише номера на колата на госта. Тримата мъже поспориха малко кой да отиде, но в края на краищата задачата беше изпълнена. Малко след полунощ номерът на наетата от Девлин кола беше записан на телефонния секретар в същия офис, където преди това Кийко Рамон беше изпратил факс.

3.

На следващата сутрин Девлин се събуди с изгрева. Седна в леглото и погледна през двойната стъклена врата на стаята си. Пред него се простираше безкрайната тропическа синева на Тихия океан. Стаята му беше само на двайсет метра от океана. Зад плъзгащата се стъклена врата се виждаше една дървена тераса, ивица трева, редица дървета, вулканични скали и ослепителнобял пясък. Зад тях бяха синият океан, зазоряващото се небе и кораловите рифове.

На изток се придвижваше разпокъсана купчина от сиви облаци, носена от пасатите. По всичко личеше, че денят ще бъде слънчев.

Девлин стана и се приближи до чантата си, оставена върху малък скрин. Извади банските си гащета, късите панталони и една фланелка. Нахлузи набързо леките дрехи. На островите обличането не отнемаше много време. Утринният въздух беше хладен и свеж.

Девлин отвори плъзгащата се врата и излезе бос на терасата, която се простираше по цялото западно крило на къщата. Кранстън седеше до една маса точно до вратата, водеща към дневната. Четеше сутрешния вестник. Очилата му бяха доста очукани. Той махна на Девлин и му предложи закуска от папая и кафе.

Девлин си хапваше от плода и пиеше кафе, докато Кранстън държеше внимателно чаша натурален сок с лед. Генералът отново подхвана разговора от предишната нощ.

— Може би трябва да продължа с онова, което започнах да обяснявам снощи.

— Давайте — рече Девлин и кимна.

— Започнахме да говорим за мен, но би трябвало да говорим за Били. Прочетохте ли докладите от полицията и от медицинския преглед?

— Да.

— Купчина бюрократични глупости. Взаимно си прикриват задниците. Повярвайте ми, знам как става това.

— Вярвам ви.

— Добре.

— Аз и не очаквах повече от онова, което прочетох в докладите. Вие какво можете да ми кажете? — попита Девлин.

— За какво точно?

— Как е могъл Били да свърши като бездомен несретник, скитащ се из острова? Без никой да дава пукната пара за него?

— Аз давах — прошепна Кранстън.

— Кой друг?

— Не знам. Може би сестра му. Но от полицията със сигурност никой. Звучи невероятно да пропадне толкова ниско, нали?

— Така е.

— Значи вие го познавахте?

— Когато беше герой.

— Точно така, той беше герой, господин Девлин. И такива хора са рядкост. — Кранстън отпи от чашата си и продължи. — Но това беше отдавна. И ако започнеш да пропадаш по малко всеки ден, всяка година, в течение на много години, наистина можеш да паднеш доста ниско.

Девлин кимна отново и замълча в очакване на историята. Най-сетне Кранстън наруши мълчанието.

— След войната, след като излезе от затворническия лагер, той се опита да се върне към нормалния живот. Върна се да учи на континента, но това не продължи дълго. Каза, че не може да издържа в една стая с всички онези хора. Не можел да диша. Това беше в Лос Анджелис. Когато тази работа не стана, отиде в Санта Фе, където работи като фотограф. Но това също не продължи дълго. За малко живя с една жена на име Навахо, но тя го напусна. По това време мисля, че започна да пие доста сериозно. А и другите неща.

— Кои други неща?

— Мескалинът. Тогава получих едно писмо от него, което изглеждаше потресаващо. Страници, изписани с печатни букви, объркани думи, надраскани безразборно и рисунки. Петна от кръв и мръсотия. Помислих, че е стигнал до ръба. Не знаех какво да направя. Отидох в Санта Фе да го търся.

— И?

— Нямах късмет. Беше заминал. Намерих само караваната, където беше живял. Разбрах, че раздялата с Навахо му се беше

отразила твърде тежко.

— Нещо повече?

— Нищо особено. Приятелите му нямаха голямо желание да говорят за него. Но аз смятам, че онази жена го бе наранила много дълбоко. След това той изчезна.

— За колко време?

— Около година. Появи се тук в началото на осемдесетте. Майка му още бе жива. Тя го посрещна така, сякаш всичко беше наред. Като че нищо не се бе случило. Той някак се стегна и можеше да се държи почти нормално. Но прикриваше онова, което го измъчваше. Бих казал, че все едно вървеше по опънато въже. Но майка му приемаше това положение и аз също останах пасивен. Какво можех да направя? Не можех да му кажа: „Дръж се, войнико. Трябва да ти направя медицински преглед — кръв и урина, за да видим какво става там вътре“. Не, аз се примирих с положението. Може би това беше последното добро, което можех да направя за майка му.

— Колко време успя да се крепи?

— О, около шест месеца. Няколко пъти се залови за работа — в строителството, после по корабите. Смело момче беше, дори тогава. Вие знаете това. — Кранстън посочи едно място в източното крило на къщата. — Живееше в онази, последната стая. Направихме в нея кухничка и баня. И отделен вход. Той се крепи в това състояние, докато майка му беше жива. Сигурен съм, че беше така. Просто се държеше на повърхността заради нея. Тя беше болна от рак. А Били не искаше тя да умре разтревожена за него. Правеше го само със силата на волята си. Понякога го гледах и ми се струваше, че главата му всеки момент ще се пръсне. Но той ставаше, излизаше за работа, усмихваше се на майка си, сядаше да вечеря с нас един път седмично. Но аз знам кога с един мъж е свършено. Това не беше Били.

— И тогава съпругата ви почина.

— Да. Три дни след това Били напусна къщата. Той получаваше максималните инвалидни осигуровки и не беше необходимо да работи. След като направи онова, което трябваше, той се премести на Биг Айланд. И просто стана част от онази отпаднала от обществото група хора, който се мотаеха из областта Пуна и главно около Кахоа.

— Отпаднала от обществото група?

— Стари хипита, ветерани от Виетнам, религиозни откачалки. Как ги наричат? Ню ейдж. Не са лоши хора. Това беше най-хубавото, или най-лошото място, което Били можеше да намери. Всеки там отглеждаше марихуана. Знаех, че и той пуши трева. Казваше, че успокоявала нервите му. Какво, по дяволите, трябваше да направя? Да му кажа да пие?

Кранстън погледна към Девлин, за да види реакцията му, но като не забеляза нищо, продължи:

— Беше през 1984. Аз самият не бях в най-добрата си форма. Военната ми кариера беше приключила. Съпругата ми беше починала. Ампутираният ми крак гниеше. Залових се да довърша тази къща... както и да е... така че просто позволих на Били да заmine, надявайки се на нещо по-добро. Тъй като не можеше без тревата си, както сам казваше, Били отиде поне там, където я имаше в изобилие. Известно време смятах, че може би там той се чувства добре.

— Добре?

— Господин Девлин, тогава „добре“ означаваше да не попадне в някое психиатрично заведение.

— А имаше ли случаи на насилие или нещо подобно?

— Поне аз не знаех за такива.

— Но той беше ветеран от войната.

— Да, наистина.

— Притеснявахте ли се, че той може да нарани себе си или някой друг?

— Може би някъде дълбоко в съзнанието си, да. Всяко едно от онези момчета знаеше как да изпразва пълнителя на M16 в човек. Но за Били това не беше от съществено значение. Подобно на мнозина той можеше да се запасява с оръжие и да ходи насам-натам, облечен в маскировъчните си дрехи. Но той никога не правеше това. В действителност, ще изразя моето най-искрено мнение, като ви кажа, че с всеки ден след войната той намразваше насилието все повече и повече. Страдаше вътрешно, но не го показваше пред никого, освен пред самия себе си.

— И какво стана после?

— Тогава добрият Чичо Сам реши да съсипе живота на Били, още веднъж. Той беше в Пуна и пушеше тревата си. Дори я отглеждаше. И тогава щатската и федералната полиция започнаха да

вземат решителни мерки срещу наркотиците. Осъществиха операция „Зелена реколта“. Използваха хеликоптери. Пръскаха посевите. Арестуваха хора. Отнемаха имуществата. Не подкрепям трафика на наркотици. Не бях съгласен Били да пуши трева. Но мисля, че държавата малко прекали с това. Те изпълняваха акциите така, сякаш водеха бойни действия. Но всичко им беше разрешено. Държавата, федералните власти, местната полиция. Всички се бяха включили. Така че каквото и спокойствие да беше намерил там Били, те го унищожиха напълно.

— Да се намираш на тропически остров и над теб да летят военни хеликоптери? Звучи като във Виетнам — отбеляза Девлин.

— Не знам. Може би това е било неоснователно извинение. Но аз мисля, че някои от онези хора наистина са се чувствали като във военна зона. Следващото, което узнах, бе, че Били е заминал отново. Без да остави никакви координати. Не се обади по телефона повече. Нищо. Изчезна отново. Отидох да го търся там, но не научих нищо. Хората от градчето знаеха за него, но никой не го познаваше лично. А аз, по дяволите, не съм детектив. Не знаех какво да направя и просто се отказах.

— Кога беше това?

— Преди няколко години.

— Но той все още е бил някъде там?

— Да. Там беше. Но просто не можеше да бъде открит. Нямаше къща. Най-доброто, което, можех да си представя, беше, че той живее някъде в тропическата гора и се крие от хеликоптерите.

— Откъде знаехте, че все още е жив?

— Помолих за услуга едни хора от правителствените служби, които познавах отпреди, и открих, че социалните му издръжки все още се изпращаха до пощата в Кахоа.

— Видяхте ли го след това?

— Веднъж. След като разбрах, че още е някъде наблизо, осъзнах, че трябва да действам внимателно. Прецених, че ако той идва да си взима чековете, аз мога да отида в края на месеца и да се навъртам наоколо, докато го засека.

— И?

— Чаках повече от седмица.

— Той появи ли се?

— Да. Видях го да влиза в една бакалия около седем часа сутринта.

— Говорихте ли с него?

Кранстън пресуши високата чаша плодов сок с лед. Без да пита, Девлин знаеше, че това не е чист плодов сок.

— Не.

— Защо?

— Това не беше Били, а някакъв друг човек. Приличаше на скелет. Все още беше едър, но много отслабнал. Изглеждаше изнемоощал. Косите му бяха до раменете. Дълга брада. С едни провиснали шорти и стара риза. Обут в износени гумени сандали с каишки. Сякаш бе скитал в пустинята от години. Не знам. До това ли водят десет години пушене на марихуана?

— Мислите ли, че марихуаната има нещо общо с убийството му?

Генералът вдигна глава и каза:

— Мислите, че е бил убит?

— Все още нищо не мисля. Но очевидно вие смятате, че е бил убит, защото иначе нямаше да съм тук.

Кранстън погледна Девлин и рече:

— Как бихте нарекли факта да наръгаш с нож човек и после да го оставиш за храна на кучетата?

— Това ли се е случило според вас?

Генералът завъртя в ръка празната си чаша. Девлин разбра, че се бори с желанието си да я напълни отново. Почака. Накрая Кранстън отговори:

— Не знам какво точно да мисля. Затова се обърнах към Чоу. Затова помолих за помощ. Не знам как да разбера какво е станало. Но в едно съм сигурен. Не вярвам на тази измислица, че той си е стоял там в джунглата и се е оставил на някакви диви свине да му изядат вътрешностите.

— Но вие казахте, че е изглеждал доста зле. Може би просто един ден се е предал?

— Това прилича ли ви на стила на Били? Да си седи ей така и да умре. Дори да е било така, в онези гори няма диви свине, които биха изядли човешко тяло. Има свине, но те не нападат хора. Първото нещо, което едно от тези диви прасета би направило, е да избяга, когато ви види.

— Но ако е умрял навън и тялото е стояло там, в тропическата гора дълго време, диви свине и кучета биха могли да ядат от тялото, което вече се е превръщало в мърша.

— Кучетата — може би. Ако са били много гладни. Но свинете? Не, господин Девлин, не мисля така. Свинете обикновено ровят в земята и се хранят с растения. Но ако тялото е било разрязано предварително, може да се е случило и това. Аз виждам нещата така. Някой го е разрязал, така че животните да могат да ядат от тялото.

Кранстън и Девлин замълчаха, всеки с мисълта за това как тялото на Били е било разпрано и оставено на дивите животни. За миг Девлин си спомни снимката на Били, облегнат на дървото, с огромна черна дупка в тялото.

— Как така Били е свършил по този начин, Девлин? — попита Кранстън. — Как е умрял? Знаете ли, дори да не беше моето момче, дори да не беше мой син и аз да бях само негов командир във Виетнам, Били Кранстън заслужава нещо по-добро. Той беше герой и даде всичко от себе си за родината си. Той заслужава някого, който е достатъчно загрижен, за да открие какво се е случило с него. Заслужава го от мен. И от вас също.

Девлин леко настръхна при този намек, но го отмина и зададе следващия си въпрос.

— Според вас полицията е стигнала просто до някакъв правдоподобен вариант и е оставила нещата така?

— Ох, онези глупави и мързеливи гадове. Какво е правдоподобното на онова, което те твърдят? — Кранстън стана и закри шумно към парапета на терасата. Погледна към плажа и продължи, имитирайки напевния говор на местните. — „Разследвахме всичко, господине. Никаква следа. Няма улики за престъпление. Много объркана история. Много странна история, сър.“ Глупаци. Мързеливи, некомпетентни празни глави, които и пет пари не дават да открият нещо, докато някой не им посочи правилната следа и не ги притисне.

Девлин продължи да настоява:

— Вие можете ли да посочите причина полицията да приключи така бързо със случая?

Този въпрос прекъсна тирадата на Кранстън. Това му даде възможност да забележи празната си чаша. Хвана я, погледна Девлин и каза:

— Имате предвид, че нарочно са претупали работата?

— Да.

— Не. Просто си мислех, че това е обикновен мързел и некомпетентност. Хора без отношение. Затова се обърнах към Чоу. Той каза, че вие ще знаете какво да направите.

Кранстън се завъртя на изкуствения си крак и отиде към кухнята.

Когато генералът погледна към брега, Девлин също насочи поглед натам и забеляза една жена, движеща се по брега на около петстотин метра на запад. Дори от разстояние той забеляза, че тя е висока, дългокрака и с изящна походка. Младата жена вървеше към къщата и колкото повече се приближаваше, толкова повече интересът на Девлин нарастваше. Кранстън се върна на терасата с пълна чаша и Девлин се обърна към него.

— Защо полицията иска да потули случая? — попита генералът.

— Не знам. Не казвам, че са го направили. Вие може би имате право. Били просто не е бил от значение за тях. Ако за тях той е бил само една объркана скитаща се душа, логично е те да не са мотивирани да направят нещо повече. Особено ако са толкова мързеливи, колкото ги описвате. Може би това е всичко.

— А вие какво мислите?

— Не знам какво да мисля. Той може да не е бил от значение за полицията, но ако е бил убит, тогава е бил от значение за някой друг. Хората обикновено не убиват някой, който не означава нищо за тях.

Кранстън погледна Девлин.

— Така е.

— А вие все пак нямате ли представа кой може да е убил Били?

— Никаква.

Жената от плажа беше вече по-наблизо и докато разговаряше с Кранстън, Девлин хвърли още един поглед към нея.

— Възможно е да е точно така, както полицията казва. Независимо колко са мързеливи.

— Ако имате намерение да доказвате, че полицията е била права, тогава няма нужда да работите за мен, господин Девлин.

— Искате да кажете, че трябва само да докажа това, в което вие вече вярвате?

— Що за въпрос, по дяволите? — повиши тон генералът. — Да му се не види, момче, изглежда изобщо не се интересува от случая.

Жената беше вече на около сто метра разстояние. Тя наистина имаше дълги крака. Раменете ѝ бяха широки. Косите — прави, смолисточерни, прибрани на опашка, праметната през дясното ѝ рамо. Беше само по черни бикини, които едва покриваха страхотното ѝ тяло.

— По дяволите, Девлин, пука ли ви или не? — настоя Кранстън.

Девлин бавно отмести очи от жената и се вторачи в генерала.

— Дали ми пука, генерале? Питате ме дали ми пука? Човекът, който спаси живота ми, свършва полуизяден от диви животни, захвърлен на края на света и вие мислите, че на мен не ми пука? Мислите, че не знам как той е умрял в края на един дълъг път, изпълнен с болка и мъки, започнал още от онази мръсна война? Мислите, че не ми пука задето вие седите сам тук и пиете непрекъснато? Ядосвате се на някакви местни ченгета, които вероятно нямат представа как се разследва убийство. А аз съм се ядосвал на много хора в продължение на онези шибани двайсет години. Проблемът ми не е, че не ми пука. Проблемът ми е, че не знам кого да разоблича пръв и кого да накарам да си плати пръв. Може би трябва да започна от Камбоджа и да намеря гадовете, които объркаха ума на Били с онези мини, хвърлени по нас. След това да открия всички онези, които са стреляли по него, или са го тероризирали, или са го измъчвали във военнопленническия лагер. Или всеки офицер, под чието командване е бил. Или всяка жена, която го е изоставила. Или да започна с вас? Сега той е мъртъв, но това беше по-скоро неговата война, отколкото на някой друг. Да изровя ли костите му и да ги стрия на прах? Откъде да започна, генерале?

Кранстън видя огъня в очите на Девлин. За момент той наистина се уплаши да не би Девлин да го удари с юмрук в лицето. Беше изтълкувал погрешно хладните въпроси, които Девлин му бе задал. Но все пак запази самообладание. Седна срещу него и зачака, готов да посрещне удара, ако това щеше да се случи. Но Девлин потисна гнева си. Когато се почувства в безопасност, Кранстън тихо измърмори:

— Защо просто не започнете с това да откриете кой е забил ножа в корема на момчето ми?

Девлин кимна бавно и отново погледна към жената. Тя беше съвсем близо. Беше толкова красива, че му се прииска просто да поседи и да я погледа как минава покрай него, докато гневът и мъката го напуснат.

Тя беше висока и стройна. Бикините покриваха стегнатия ѝ задник, който се извиваше дъгообразно около хълбоците и преливаше в развитите мускули на добре оформените бедра. Гърдите ѝ бяха едри и стояха като изваяни на тялото. Въпреки че кожата ѝ беше типична за хората от тихоокеанските острови — превъзходна смес от мед и бронз, лицето ѝ имаше черти на човек от бялата раса. Носът ѝ беше дълъг и правилен, а не широк като на полинезийците. А очите ѝ, макар тъмни и бадемовидни, бяха по-големи от азиатските. Но може би най-чувствената част от нея беше устата ѝ — онзи тип устни, които изглеждат леко сърдити дори когато се усмихват. Уста, която сякаш крие неизказана мъдрост. Уста, която не се нуждаеше от думи, за да каже, че всяко нещо си има и друга страна.

Имаше и още нещо, което привлече интереса на Девлин. Сега, когато тя беше по-близо, той видя, че точно над хълбока ѝ и надолу по задника и десния ѝ крак имаше сложна плетеница от сива татуировка. Татуировката се състоеше от преплитачи се триъгълници, кръгове и линии. Някога това е бил внушителен феминистичен символ на племената от островите. Девлин реши, че е направена на най-подходящото място — на силното бедро на самоуверената екзотична красавица.

Но татуировката беше само лека изненада в сравнение с онова, което последва. Жената не мина покрай къщата, а прескочи малката скала от застинала лава и продължи по окосената морава, която водеше към терасата на Кранстън. Тя вървеше право срещу Девлин и го гледаше така, сякаш идваше да му се скара, задето се бе захласнал по нея. Девлин се почувства неудобно. Беше хванат натясно и тази жена щеше да му даде да разбере. Но той не се разтревожи. Не свали поглед от нея нито за миг. Тя изглеждаше толкова поразително красива и интересна, че не му пукаше какво ще му каже, поне докато продължаваше да върви към него.

Точно преди да стигне до терасата тя облече една червена фланелка, която покри горната част на тялото ѝ, но остави оголени краката.

Младата жена гледаше Девлин също толкова внимателно, колкото той нея, когато дрезгавият глас на Кранстън се намеси.

— Запознайте се с дъщеря ми, господин Девлин. Лийлани Килау Кранстън.

Девлин беше твърде стъписан, за да направи нещо, но накрая успя да се изправи. Тя протегна ръка и Девлин я стисна. Пръстите ѝ бяха дълги. Кожата гладка. Но отвътре дланта ѝ беше груба, а ръкостискането — силно.

Изведнъж жената стана някак резервирана. Усмихна се за миг, разкривайки ослепителните си зъби, които напомниха на Девлин за усмивката на Били Кранстън. Усмивка, която той винаги щеше да свързва с нещо достатъчно силно, за да спаси живота му.

— Аз съм Джак — каза той. — Джак Девлин.

— Харесва ли ви гледката от терасата на баща ми?

Девлин продължи да я гледа и отговори:

— Да, харесва ми.

— Дъщеря ми живее на около километър и половина надолу по брега — рече Кранстън.

— Брегът е много красив. Сигурно разходката между двете къщи е чудесна — каза Девлин.

— Да. Може би една от най-прекрасните разходки в света. Макар че не я правя много често.

— Какво ви води насам тази сутрин? — попита Девлин.

— Вие. Искях да разбера какво смятате да направите за Били.

— Точно за това говорим, Лийлани — намеси се Кранстън. — Казах ти, че искам да наема професионалист, който да поеме разследването. Това не е нещо...

— Не е нещо, от което аз да остана настрана.

— Аз не крия нищо от теб. Господин Девлин пристигна снощи. Нищо не сме решавали.

— Какво обсъждахте досега?

— Виж какво, Лийлани, нямам намерение да ти докладвам за всяко проклето нещо, което правя.

— Аз не те питам за всяко нещо, татко. Аз те питам за Били.

Девлин погледна прошарения генерал, който едва сдържаше гнева си. Струваше му се, че ако той не беше там, Кранстън щеше да изкрещи на дъщеря си и да ѝ каже да си гледа работата. Кое то обаче не означаваше, че не би го направил в следващия момент.

— Ще отида до брега, докато вие двамата разговаряте — прекъсна ги Девлин. — Ще се поразходя.

Той слезе от терасата и се запъти към брега. Забеляза, че бащата и дъщерята изчакваха да се отдалечи достатъчно, за да не ги чува, но дори тогава той долови ругатните на Кранстън.

Девлин забърза към брега, за да не чува виковете. Изведнъж му се дощя да бъде далеч от къщата на Кранстън, от неговия гняв и от болката му. Съблече фланелката си, свали шортите и влезе във водата. Северният ветреца бе развълнувал океана.

Плуваше успоредно на брега, далеч от къщата. В първите пет минути му беше трудно да се движи в бурните води. Но постепенно свикна с хладината и мускулите му започнаха да се движат ритмично. Не мислеше за нищо. Дойде му на ум просто да поседи няколко дни под лъчите на горещото хавайско слънце и после да каже на Чоу да изпрати някой друг да открие какво се е случило с Били Кранстън. Някой, който да разбули истината за толкова години, изпълнени с болка.

4.

Когато Девлин излезе от водата, Лийлани седеше на брега до дрехите му. Тясната ѝ къса червена фланелка беше на пясъка. Единственото, което имаше на тялото си, беше черният бански, но това изобщо не я смущаваше. Девлин остана предпазлив. Тя изглеждаше ядосана. А той не искаше да стане жертва на гнева ѝ. Ако не беше толкова красива и прелъстителна, Девлин вероятно щеше да се извини учтиво и да се върне в къщата на Кранстън.

Той седна на пясъка, но на разстояние от нея. Вторачи се в океана, като очакваше да изсъхне на слънцето, както и да чуе какво има да му каже Лийлани Килау Кранстън.

— Не мога да говоря с него — каза тя. — Може би ще поговоря с вас.

— За какво?

— За брат ми. Моят наполовина брат, Били.

— Хм.

— Какво би трябвало да означава това?

Тя говореше с жар, която учуди Девлин. Той я погледна, за да види доколко е сериозна. А Лийлани изглеждаше много сериозна.

— Може би, че ще ми създадете трудности.

— Разбирам.

— А откровено казано, в момента не ми е до това.

— Да го разбирам ли като заплаха?

— Не бих го нарекъл така.

— Какво друго? Да не би да сте от онези, които крещат? Или млъкват и се затварят в себе си?

— Вие и Били явно сте имали различни майки. Бяхте ли му близка?

Този въпрос я раздразни.

— Какво общо има това?

— Вие искахте да говорим за Били, нали?

— Бяхме много близки. Живеехме заедно благодарение на полигамията на моя баща.

— Той е имал две жени едновременно?

— Майката на Били, Една, беше законната му жена. Моята майка, Лили, беше тяхна икономка. Когато майка ми забременяла с мен, всички са знаели кой е бащата. Особено след като съм се родила. Но майката на Били отказала да изгони майка ми. Така станавме част от този дом. Били и аз израснахме заедно при много трудни обстоятелства. Били означаваше много за мен.

— Разбирам.

— Съмнявам се.

Нейният насмешлив отговор дойде много за Девлин. Той се обърна към нея и рече:

— Вижте, съжалявам, че не се разбирате с баща си. Съжалявам за мъката ви за Били. Но аз не съм дошъл тук за това.

— Не ми викайте.

— Нямам намерение да ви викам — повиши тон Девлин.

— Защо сте толкова ядосан? Да не би да се чувствате заплашен?

— Степента на гнева ми не е темата на разговора ни. И нямам намерение да се карам с вас кой е отговорен за това. Вие имате представа какво се е случило на вашия половин брат, нали?

— Аз видях какво му се е случило. Аз идентифицирах тялото му.

— Каква част от тялото видяхте?

— Всичко.

— Тогава би трябвало да разберете защо не мога да приема лесно онова, което се е случило с вашия брат. Не мисля, че трябва да използвате тази трагедия, за да усъвършенствате феминистките си умения да отстоявате своето. Освен това ми омръзна да доказвам на всеки от вашето семейство колко силно съм загрижен за Били и за онова, което му се е случило. Не съм склонен да правя лицемерни коментари за това.

Безцеремонното отношение на Девлин само подхрани гнева на Лийлани.

— Били не може да е означавал повече за вас, отколкото за мен — отсече тя. — Знам, че сте се били заедно в онази отвратителна война, но вие нямате представа за битките, които Били и аз сме водили заедно. Представете си само какво е да израснеш в расистко общество,

полузаконна сестра на бял брат, с баща, който през повечето време го няма и с две майки, които почти не си говорят. Били ме защитаваха много повече, отколкото се изисква от всеки друг по-голям брат. Онова, което се случи с него, направо ме влудява. Не съм спала спокойно и не съм работила нормално, откакто това стана. Така че моят тон също може да е малко груб.

Девлин погледна към искрящия син океан и се поуспокои. Вдигна ръце и каза:

— Добре, добре. Примирие. Хайде да не се караме. Ние сме от един и същи лагер.

Слънцето беше започнало да напича. Девлин прокара пръсти през косата си и изтри засъхналата морска сол от лицето си.

— Вижте, госпожице Кранстън, ще се радвам да обсъдим всичко онова, което можете да ми кажете или мислите, че може да е от полза. Всъщност настоявам да поговорим. Занимавам се с това от снощи с баща ви и бих искал малко да се разсея, но ако държите да говорим сега, ще приема. Но откровено казано, имам чувство, че вашата цел е да се включите в моето разследване, а това е невъзможно.

— Защо? Не казвам, че това ми е целта, но защо не? Познавам Биг Айланд по-добре от вас. Познавам града, където живееше Били. Знам и онова място там. Не мислите ли, че мога да съм от полза?

— Но не това е начинът.

— Забранено за жени.

Девлин се опита да говори спокойно, но му беше трудно.

— Не ме интересува дали сте жена, или мъж, или марсианец. Бихте ли попитали един лекар или лекарка дали можете да им помогнете да оперират? Защо мислите, че повериха това разследване не на друг, а на мен?

— Защото така трябва — спокойно отговори тя.

— И аз казвам „не“, защото така трябва.

Девлин почувства, че гърбът му се е зачервил и се обърна, за да изложи на слънцето лицето си. Раздвижи рамене и усети слой засъхнала морска сол, която опъваше кожата му. Но не само засъхналата сол го караше да се чувства неудобно. Лийлани бе станала тиха и спокойна. Девлин се раздразни, защото почувства, че тя го привлича. И фактът, че Лийлани носеше толкова оскъдно облекло на поразителното си тяло, не беше основната причина за това.

— Вижте, официално аз работя за вашия баща. И обикновено не докладвам резултатите от моето разследване на клиентите си, докато случаят не се изясни напълно. Дори информацията се дава от моята компания, а не от мен. Но аз ще поддържам връзка с вас и ще направя така, че да сте информирана за всяко нещо, което открия. Това е най-доброто, което мога да ви предложа.

— Разбирам.

Лийлани кимна, но Девлин инстинктивно почувства, че тя не е съгласна с него.

Той стана. Лийлани протегна ръка. Девлин ѝ помогна и за миг двамата се озоваха лице в лице. Поради ръста на Девлин това беше невъзможно с повечето жени. Но Лийлани беше метър и осемдесет, пък и беше стъпила на по-висока част от пясъка. Погледите им се срещнаха. Кафявите ѝ очи бяха дълбоки и живи.

— Благодаря — каза Лийлани и отстъпи назад.

Девлин видя как тя почиства пясъка от почти голия си задник. После двамата тръгнаха към къщата.

Докато ѝ помагаше да стане, Девлин отново усети дланта ѝ и това го подсети да я попита:

— Какво работите?

— Скулптор съм. Работя главно с варовик. А от време на време, когато имам нужда от пари, се занимавам с водопроводни проекти.

— Трудово момиче, а?

— Да. По-силна съм от много други мъже.

— Сигурен съм, че сте.

Никой от тях не продума повече, докато не стигнаха до къщата. За Девлин беше много важно да гледа към брега вместо към Лийлани. Видя един местен тип, облечен в бяла фланелка и стар сиво-кафяв панталон, който вървеше към тях. Носеше въдица и празна пластмасова кофа. Изглежда търсеше удобно място, където да лови риба.

Когато стигнаха до къщата двамата спряха. Лийлани се обърна и каза:

— Аз все още искам да ви кажа това, което знам за Били, господин Девлин.

— Джак.

— Джак.

— А аз искам да го чуя.

— Кога да стане това?

Тя се постара въпросът да не прозвучи заповеднически.

— Трябва да отида до Хонолулу и да уредя някои неща там.

Можем да говорим довечера.

— Чудесно. Може да поговорим по време на вечеря.

— Добре. Къде?

— Мразя Хонолулу.

— А някъде по средата на пътя между двата града?

— „Джеймсън“ в Халейва е близо до моята част на острова, а и ти няма да изминаваш целия път.

— Добре.

— По кое време ще ти е удобно, Джак?

— В осем.

Лийлани протегна ръка. Девлин я стисна и тя му се усмихна.

— Приятели?

— По-добре, отколкото врагове.

— В твоя случай съм сигурна, че е така. Не искам да съм наблизо, когато пак си изпуснеш нервите.

— Така е — каза Девлин. — По-добре да не бъдеш.

Ръкуваха се. Девлин видя как Лийлани се обръща и тръгва на запад по брега. Но не гледа дълго. Не искаше пак да го хване как зяпа задника ѝ, особено след като много добре знаеше, че тя съзнава това. Така се бе вгълбил в усилието си да не гледа към нея, че не забеляза местния рибар, който беше оставил кофата и пуснал въдицата на около три метра от мястото, където бяха разговаряли.

5.

Преди да излезе от къщата на Кранстън, Девлин се обади в офиса на „Пасифик Рим“ в Хонолулу, за да се увери, че апартаментът му е готов.

На връщане към Хонолулу той се съсредоточи върху околния пейзаж, който нощното пристигане бе скрило от погледа му. Сега, на ярката дневна светлина, Девлин видя каква голяма част от построеното по магистралата Кам беше грозно. Сградите рязко контрастираха на красивата природа. Пясъкът на плажа беше ослепителнобял. Имаше палми, искрящи сини води и буйна тропическа растителност. Ала къщите приличаха на колиби. Бяха направени от шперплат. Магазините имаха надиплени тенекиени фасади, а обществените сгради бяха направени от грозни бетонни блокове. Много от постройките се нуждаеха от боядисване. Някои от къщите бяха толкова стари и съсипани от времето, че листовите шперплат се бяха разлепили.

Отвсякъде лъхаше на немотия. Дворовете бяха пълни с ръждясали стари автомобили и лодки.

Тук-там големи циментови стени скриваха океана. Девлин знаеше, че зад тях се намират къщи за няколко милиона долара. Високи стени пазеха десетките декари скъпоценна крайбрежна собственост. Имаше ги на много места в Хавай. Шепа богаташи бяха заграбили скъпата брегова ивица, докато мнозина други живееха в евтини полуразрушени къщи, караха ръждясали коли и преживяваха от социални помощи и от временна работа.

Девлин продължи да шофира бавно по двулентовото шосе. Мина покрай Сънсет и Уаймиа Бийч — известните свещени места за сърфистите. Скоро зимният прибой щеше да бучи по бреговете, довеждайки на състезание най-добрите в света.

Накрая Девлин излезе от градчетата по северния бряг и пое по магистралата, водеща към Хонолулу. Уличното движение се оживи.

Най-сетне стигна до Кухио авеню и спря до входа на един подземен гараж. Поздрави го усмихнатият беззъб господин Чан. Девлин не го бе виждал от две години, но Чан го поздрави така, сякаш се бяха разделили предишния ден. Чан беше вечният, но неостаряващ пазач на високата сграда, в която се намираше представителството на „Пасифик Рим“ в Хонолулу. Чан говореше чудат местен вариант на английски, но когато го съчетаваше с множество поклони и беззъби усмивки, езикът му прилягаше.

Чан обикновено седеше на едно високо дървено столче, сложено на подиума до входа на подземния гараж. Беше си измислил собствена униформа — бяла риза с къси ръкави и черен панталон. Ризите му винаги бяха чисти и колосани, но Девлин беше убеден, че са купени през 50-те. Черните панталони бяха неизменно едни и същи. Нищо у Чан не остаряваше и не се износваше. Както и самият той.

— Охо, господин Девлин — рече Чан и скочи от столчето, — връщате се, а? Колко време ще останете?

Девлин слезе от взетата под наем кола и застана пред Чан, наблюдавайки безбройните му поклони — символ на внимание и уважение. Девлин, разбира се, търпеше раболепното държание на китаеца, но знаеше, че Чан има пистолет „Берета“, дваисет и втори калибър, и присвитите му очи не пропускат нищо. Освен това в разклатения подиум беше вградено контролно табло с бутони, които затваряха стоманените врати и изолираха подземния гараж. Никой не можеше да повика асансьора, нито да отвори вратите на приземния етаж без разрешението на Чан.

— Хей, Чан — каза Девлин. — Чакай малко. Дай да те видя.

Китаецът застана мирно. Девлин го потупа по рамото и стисна ръката му.

— Как е семейството ти?

— Благодаря, господин Девлин... Тип-топ. Жената е страхотна майка. Децата са добре.

— Колко станаха децата ти, Чан?

— О, още са толкова. Същият брой. Шест. Половин дузина.

— Не се ли родиха още, откакто те видях за последен път?

Китаецът се засмя.

— Още го правим с жената, но няма деца. Хубаво за мен, а?

— Не, хубаво за жена ти.

Девлин протегна ръка и взе пътническата си чанта от задната седалка.

— По-добре внимавай. Никога не знаеш какво може да излезе от potentен мъж като теб.

— Да, да. Може би. Но мисля, че жената вече не може да забременява.

— Е, не се знае. Всичко готово ли е?

Чан му даде един ключ и отговори:

— Аз ще паркирам колата. Апартаментът е готов. Кодът е днешната дата плюс шест.

— Колкото са децата ти, а?

— Да, да — рече китаецът и се поклони. — Половин дузина.

Девлин кимна, провери датата на часовника си и тръгна към асансьора.

Качи се на двайсет и четвъртия етаж и се отправи към ъгловата врата. Отключи капака на кодовата кутия и натисна цифрите. Ключалките изщракаха и тежката метална врата на апартамента се отвори.

Той влезе в охладената от климатичната инсталация крепост, намираща се на върха на един небостъргач, който гледаше към множеството хотели около Уайкики Бийч.

Южната и източната стени на апартамента бяха остъклени. На юг се виждаше Форт Деръси и хотелите, които почти закриваха океана. На изток имаше изглед към търговския дом „Ала Моана“, Пърл Харбър и центъра на Хонолулу.

Девлин разопакова багажа си, обади се на госпожа Банкс в офиса на „Пасифик Рим“ на Бишоп стрийт, поръча си храна и си уреди час в клуба по стрелба на Калакуа авеню. Управителят обеща да му запази тихо сепаре, отдалечено от японските туристи, които толкова доволно щракаха с пистолетите двайсет и втори калибър, пушките и револверите, снабдени с лазерни мерници, че беше невъзможно да уцелиш мишената.

Девлин влезе в скривалището в задната част на апартамента, използвайки същия код и си избра оръжия — деветмилиметров „Зиг зауер П226“, който харесваше, защото беше безпогрешен и побираше петнайсет патрона. Пистолет „Берета 950БС“, двайсет и втори калибър за подкрепление, съдържащ само шест патрона, но тежащ по-малко от

килограм и половина. И три разновидности на зиг зауера — „Каспиан Армс Командър“, четирийсети и пети калибър, деветмилиметров „Браунинг Хай Пауър“ с двойно действие и девет милиметров „Хеклер и Кох П7“. Регистрираният му „Каспиан Армс“ беше заключен в нюйоркската полиция като веществено доказателство, но и този щеше да свърши работа. „Хеклер и Кох П7“ беше солидно изработено германско оръжие, което се различаваше от зиг зауера по уникалния си спусъчен механизъм. Третата разновидност беше един от любимите му пистолети — „Браунинг“. И лежеше в ръката му по-добре от останалите.

Девлин сложи оръжията в едно куфарче, подплатено с дунапрен, взе подходящи патрони и излезе.

След като изстреля двеста патрона и задълбочено обсъди предпочитанията си с оръжейния специалист, той напусна клуба, доволен, че ще нагласят оръжията по вкуса му.

После се отби в офиса на „Пасифик Рим“ на Бишоп стрийт в центъра на Хонолулу.

Госпожа Банкс го очакваше. Секретарката, красива млада филипинка, ѝ позвъни и го покани да влезе при пазителката на най-важния кабинет — на господин Чоу.

Едит Банкс беше съпруга на пенсиониран майор от Военновъздушните сили, който бе работил с господин Чоу. Тя беше висока едва метър и петдесет, вечно на около шейсет години и направена от стомана.

Всичко в нея беше както подобава. Въпреки хавайския климат, Едит винаги беше подходящо облечена в делови костюми, чорапи и удобни обувки. Маниерите и работата ѝ бяха безупречни. Още преди да влезе в кабинета ѝ, Девлин знаеше, че разрешителните му за носене на оръжие са попълнени с точните серийни номера на пистолетите, които бе избрал. В компютъра си госпожа Банкс имаше подробен списък на всяко оръжие от арсенала на „Пасифик Рим“.

Но наред с всичко това Едит беше грижовна майка и строга стопанка на семейното огнище. Е, имаше си недостатъци и уязвими места. Една от слабостите, за която никога не се извиняваше, беше пристрастеността ѝ към цигарите. Госпожа Банкс беше достатъчно проникателна, за да съзнава, че производителите на цигари се бяха справили майсторски със задачата да пристрастят към тютюна нейното

поколение и го приемаше като своя орис. И когато влезе в кабинета ѝ, Девлин усети, че Едит не се е отказала от двата и половина пакета „Пал Мал“ без филтър, които изпушваше всеки ден.

След пенсионирането си съпругът ѝ се бе отдал на голф и джин с тоник. А тя щеше да работи до смъртта си. Вероятно пушейки цигара.

Девлин влезе в кабинета ѝ и се усмихна. Тя кимна и си позволи само една бегла усмивка.

— Добре дошъл. Чух, че времето в Ню Йорк било мрачно.

— Така е.

— Надявам се, че нашето хавайско слънце ще те развесели.

— Би било много хубаво.

— Защо не седнеш, докато преглеждаме формулярите?

Девлин никога не сядаше, докато госпожа Банкс не го поканеше. Настани се срещу нея и тя му подаде разрешителните за носене на оръжие и за пребиваване в страната. Едит се гордееше, че винаги има на разположение подходящите документи. Девлин знаеше, че може да се намира на другия край на света и тя ще му уреди каквото поиска. Мрежата ѝ от връзки го смайваше. И всичко се намираше в най-дебелия тефтер, който бе виждал. Сигурно съдържаше две хиляди имена.

Девлин подписа документите и ги върна на госпожа Банкс, която ги сложи в предварително адресиран плик.

— Утре ще получиш временните разрешителни — каза тя.

Девлин знаеше, че без тях няма начин законно да носи оръжията, които бе избрал.

— Какво друго мога да направя за теб, Девлин?

— Искаш ли да се измъкнем оттук, да изтичаме до Уайкики Бийч, да се качим на терасата на „Шератон“ и да гаврътнем няколко бананови дайкирита, наслаждавайки се на залеза.

— Вече имам планове за вечерта.

— Канаста?

— Не. Тази вечер ще бъде бридж. Хайде, Девлин, няма да те чакам цял ден.

— Добре. Още не знам какво точно ще ни е необходимо. Засега искам да прегледаш файловете и да ми намериш човек от полицията в Хило. Второ, влез във връзка със самоанеца, в случай че ми потрябват

мускулите му. За другиден ще ми трябват билети за Хило. Около два часа. Кола и място за спане в Кахоа.

Госпожа Банкс пишеше, докато Девлин говореше. Реакцията ѝ беше мигновена.

— Хотел или квартира?

— Каквото намериш.

— Добре, колкото до господин Мафа, не знам точно къде е в момента.

— Още ли е на острова?

— Да, но не поддържа редовно контакти с компанията. Последният път, когато ни се обади, работеше като охранител на някакво заведение, но не мога да ти кажа къде. Имам един телефонен номер, но може би е на вожда на племето му.

— Свободолюбивата природа на примитивния островитянин.

— Нещо такова.

— Ами позвъни на този номер и кажи, че го търся. Ако не се обади, аз ще го намеря.

— Мога да ти препоръчам друг.

— Не. Първо искам да се опитам да открия Тули. Пък и той повече ми допада.

Едит се намръщи, но записа всичко и рече:

— Не предвиждам проблеми с другото. Обади ми се утре по това време. Ще изпратя билетите, указанията и всичко останало на господин Чан.

— Благодаря. Знаеш, че никой от нас не би се оправил без теб.

— Да, знам. Но въпреки това, благодаря. Много мило от твоя страна, че го каза.

— Няма нищо.

— Джак?

— Да?

— Разбрах, че господин Чоу ти е упражнил личен натиск по тази задача. Моля те, бъди внимателен.

— Едит, стигнах до прозрението, че в края на краищата всички задачи те засягат лично.

Тя го погледна и се замисли върху думите му. Накрая изглежда се съгласи с него, като примига и едва забележимо кимна.

— Да. И все пак, внимавай.

— Добре.
Девлин стана и излезе от кабинета.

6.

Връщането до северния бряг беше уморително, но Девлин си представяше как ще види Лийлани Килау, облечена в дрехи, които си заслужаваха пътуването. Щом излезе от магистралата и се спусна към брега, движението оредя и той се замисли как би могъл да опише Лийлани. Полинезийка? Не съвсем. Евроазиатка? Не. Натурализирана американка? Индианка? Хм. Нещо подобно. Или по-скоро югозападна американка. С изключение на изящния нос. Твърде дълъг, тънък и правилен. Съвършен.

Девлин познаваше множество красиви жени, но никоя не беше като Лийлани. Твърде много от тях бяха използвали красотата си, за да се носят безгрижно по течението на живота, без да си правят труда да изградят собствената си личност. Той имаше чувството, че външността на Лийлани предизвиква обратния ефект. Според него красотата ѝ беше причинила твърде много неприятности и я бе накарала да развие силен характер. От един кратък разговор с нея Девлин установи, че тя може да бъде непреклонна и прелъстителна, обезпокоителна и мила. Той се усмихна, защото осъзна, че колкото и да размишлява върху сложната ѝ личност, скоро ще си представи как Лийлани върви по онзи бял пясък, облечена само по едва забележимите си черни бикини.

Вдясно се показва ресторантът и Девлин престана да мисли за Лийлани. Нямаше голямо движение. Уличните лампи осветяваха рекламата на заведението, а на входа на паркинга горяха две големи керосинови факли.

Ресторантът беше от другата страна на плажа. Девлин обиколи два пъти паркинга, но не намери свободно място. Върна се на шосето, зави надясно, измина трийсетина метра и спря на един малък паркинг до плажа. На знака пишеше „След залез-слънце спирането забранено“, но той не му обърна внимание.

Слезе от колата и вдъхна ароматния нощен въздух. Застана неподвижен за миг, наслаждавайки се на възприятията, после се обърна и тръгна към ресторанта. Беше облякъл лек вълнен панталон и

бяло поло „Армани“. Утрото, прекарано под слънчевите лъчи, бе възвърнало малко от тена му, придобит на Кайманските острови и той вече не се чувстваше бял като сирене турист.

Поздрави го атлетичната русокоса съдържателка, която сутринта явно бе карала сърф. Беше облечена в бели шорти и тясна къса розова фланелка с деколте. Имаше тъмнобронзов загар, типичен за островитяните. Девлин се постара да я гледа само в очите, когато осъзна, че още не е свикнал с изобилието от гола плът, която се показваше на островите.

— Добър вечер, господине. Имате ли резервация?

— Не. Имате ли някъде маса за двама?

Младата жена дори не погледна в книгата за резервации, защото знаеше, че ще разочарова високия красив мъж, на когото много искаше да угоди.

— О, не — отговори тя. — Нямаме нищо свободно до десет и трийсет.

— Чакайте малко. Проверете дали има запазена маса за осем часа на името Килау или Кранстън.

Съдържателката доволно погледна в списъка и видя резервацията под името Килау.

— Да. Ето. Дамата вече е тук.

Девлин се усмихна и я последва. Приблжиха се до една маса на втория етаж до голям ъглов прозорец. Лийлани седеше в далечната страна и пиеше бяло вино. Беше облечена в обикновена светлозелена риза и избелели джинси. Девлин забеляза, че не носи сутиен. Пък и не ѝ трябваше. Гъстите ѝ черни коси бяха прибрани на тила с розов гребен от корал, разкривайки по-голяма част от шията ѝ, отколкото бе видял на плажа. На масата гореше една-единствена свещ и бакърената кожа на Лийлани блестеше на пламъка. Когато се приближи до нея, Девлин видя, че на устните ѝ има съвсем бледо червило.

Тя вдигна глава и се усмихна, разкривайки ослепителнобелите си зъби, после стана сериозна, сякаш не искаше да изглежда прекалено дружелюбна.

Съдържателката стоеше между двамата. При нормални обстоятелства тя знаеше, че може да задържи вниманието на мъжа, независимо с кого беше той. Особено когато беше облечена с прилепналите шорти. Но русокосата видя, че Девлин гледа само в една

посока — към Лийлани. Усети електричеството между тях, макар че и двамата се правеха, че такова нещо не съществува.

Девлин седна. Коленете им се допряха под масата и те бързо ги отместиха.

— Благодаря за резервацията. На мен дори не ми мина през ум да запазя места.

— Трябва да живееш тук, за да знаеш, че в сряда вечер е оживено. Има специални намаления, за да напълнят заведението.

— Какви?

— Всеки втори плаща половин цена. Насърчават двойките.

— Или самците чревоугодници.

— Да. Тук има много дебелаци, които лесно могат да ометат няколко ордьовъра. А ти правил ли си го?

Девлин потупа плоския си стомах.

— Искаш да кажеш, че съм дебел ли?

— Господи, не. Ти си един от малцината мъже, които имат тяло като моето.

Той прие двусмисления комплимент без коментар. Лийлани сви рамене.

— Ами да погледнем нещата такива, каквито са. Ти и аз не сме създали тези тела. Това е късмет, който изтегляш от генетичната лотария. Само се опитвам да се грижа за моето и да го използвам колкото е възможно повече.

— Е, по всичко личи, че го правиш — рече Девлин и взе менюто.
— Предполагам, че е време да вечеряме, а?

Двамата поръчаха храна и вино.

— Откъде да започна? — обади се Лийлани.

— С онова, което мислиш, че може да помогне. Всичко, което би обяснило случилото се.

Тя кимна и започна да говори. Първо му разказа за трудното си детство. Проблемите, с които тя и Били се сблъскали. Колко близки станали. После колко зле се чувствала от участието му във войната. Безпомощността, която изпитвала, докато той бил пленник. Отчаянието ѝ, когато Били тръгнал по наклонената плоскост. Гледала как баща ѝ се опитва да реши проблемите му, а когато Джаспър я помолил да стои настрана, тя мълчаливо отстъпила. Но сега горчиво съжалявала, че послушала баща си.

Колкото повече Лийлани говореше, толкова повече безпокойството на Девлин нарастваше. Вместо да чуе информация, която би могла да му помогне, той слушаше едно излишно словоизлияние.

Лийлани разказваше, а Девлин се хранеше. Слушаше. Гледаше я. После изпадна в стария си навик от тайните служби — започна да оглежда помещението. Да наблюдава посетителите. Излизащите хора. Броя на сервитьорите. Сетне отново погледна Лийлани. Доставяше му удоволствие да го прави. Наслаждаваше се на елегантните ѝ бронзови пръсти, които си служеха с ножа и вилицата.

Ала безпокойството му продължаваше да нараства. Понякога семейството на жертвата знаеше информация, която му помагаше да намери отговора на загадката, забулваща смъртта. Този път обаче му се струваше, че Чоу трябваше да изпрати не него, а психиатър.

Девлин имаше нужда от почивка. Монологът на Лийлани всъщност беше доста тъжен. Смъртта на Били явно ѝ бе въздействала силно. Ала информацията ѝ не беше необходима на Девлин.

Той забеляза, че на паркинга се освободиха няколко места и я прекъсна.

— Слушай, паркирах на забранено място. Виждам, че пред ресторанта се освободиха места. Ще преместя колата, докато ти се нахраниш и ще се върна за кафето.

Лийлани малко се изненада, но каза:

— Ами, добре. Отивай.

— Връщам се веднага.

Той стана и излезе с облекчение. Изведнъж усети, че е стиснал юмруци от напрежение.

— По дяволите! — измърмори той, разтърсвайки ръце.

Защо му въздействаше така това семейство? Знаеше, че трябва да ги изслуша. Понякога роднините на убития разказваха всичко за десетина минути и му ставаше ясно какво се е случило, как и защо. Други бяха толкова съкрушени, че той само кимаше учтиво. Лийлани и баща ѝ бяха някакво странно съчетание между скръб и ярост. Но не искаше да чуе онова, което те имаха да му кажат за Били. Девлин знаеше, че ако беше сам и имаше избор, който можеше да направи, без никой да разбере — ако не беше Чоу, семейството на Били и ужасните снимки на трупа му, съкровено му желание щеше да бъде да замине

веднага и да не се обръща назад. Ала знаеше, че не може да го направи. Решителността му нарастваше с всяка крачка. Трябваше да се върне при Лийлани и да я изслуша. Какво стои на дъното на цялата история. Дали Лийлани знае нещо. И да приключи с въпроса.

И после, също така внезапно, както бе стигнал до този извод, Девлин трябваше да забрави всичко това, защото докато бързаше по двулентовото платно и завиваше към малкия паркинг до плажа, забеляза двама мъже, които стояха до колата му. Изглежда бяха слезли от очукания ръждясал микробус „Шевролет“, паркиран малко по-нататък.

Те го видяха в същия миг. Обърнаха се и застанаха така, сякаш искаха да препречат пътя му. Вторачиха се в него, предизвиквайки го да се приближи. И двамата бяха огромни, намусени и грозни островитяни, свикнали да плашат хората само с вида си.

По-едрият беше само по мръсни широки шорти. Огромните му ръце бяха татуирани. Гледаше Девлин с подпухналите си очи и държеше лост в тлъстата си дясна ръка. Партньорът му имаше дълги коси, проскубана брада, дебели устни, сипаничаво лице и ловджийски нож с двайсетсантиметрово острие.

Мъжете очакваха, че Девлин ще се обърне и ще побегне. Но той, разбира се, не се обърна. Вървеше право към тях. Спря на пет крачки от колата.

Полуголият седна на капака на багажника и каза:

— Какво търсиш тук, бяло копеле? Този плаж е наш. Разкарай се.

Девлин не помръдваше, нито ги изпускаше от поглед. Вторият главорез вдигна ножа и рече:

— Какво зяпаш, задник такъв?

Девлин остана неподвижен. Не носеше пистолет. Нямаше никакво оръжие. Но знаеше какво да направи. Той погледна онзи с лоста и каза:

— Махни дебелия си задник от колата ми, грозен нещастнико, иначе ще ти строша главата с оня лост.

Мъжете не очакваха такава реакция. По-едрият, онзи с лоста, слезе от капака, но не тръгна към Девлин. Двамата явно размислиха. Ала Девлин знаеше, че има трети, който се крие от другата страна на микробуса и взима решенията вместо тях. Мъжът изскочи и хукна към Девлин. Държеше алуминиева бейзболна бухалка, насочена към

главата на Девлин. Главорезът замахна. Девлин се наведе и бухалката изсвистя над главата му. Другите двама също тръгнаха, но Девлин се съсредоточи върху бухалката. Скочи и блъсна с всичка сила нападателя си, после го хвана за китките и му нанесе два удара в лицето. Човекът падна в безсъзнание. Девлин сграбчи тялото му и го запрати към другите двама. В същия миг взе бухалката от скованите му ръце. Най-едрият от тримата падна. Девлин стисна здраво бухалката и я стовари върху лицето му, разбивайки челюстта. Главата на главореза отхвъркна назад достатъчно силно, за да се счупи прешлена на врата му. Алуминиевата бухалка строши костите. Инерцията на удара завъртя Девлин, който усети парещата болка от острие на нож в гърба си.

— Копеле — изсъска той и се обърна с лице към последния нападател.

Човекът с ножа изведнъж се почувства съвсем сам пред мъж, който държеше бейзболната бухалка сякаш беше пръчка. Всичко стана за секунди. Хулиганът размаха ножа. Девлин се съсредоточи върху него, но чу, че моторът на микробуса започна да бръмчи. Шофьорът ускори оборотите. Девлин тръгна към мъжа с ножа. Шофьорът превключи на задна скорост. Гумите разпръснаха пясъчливия асфалт на малкия паркинг. Човекът с ножа разбра, че не е достоен противник за Девлин. Хвърли ножа по него и хукна към отворената врата на микробуса. Девлин избегна летящия нож. Шофьорът видя, че приятелят му тича към микробуса и спря.

Девлин се ядоса, че мъжът, който го бе ранил, може да се измъкне. Хвърли бейзболната бухалка по него, сякаш беше гигантска томахава. Бухалката уцели човека през краката. Той тупна тежко на земята и се плъзна по асфалта. Девлин се затича към микробуса. Шофьорът изпадна в паника и настъпи педала за газта, обръщайки надясно, за да излезе на магистралата. Превозното средство се изплъзна от контрол, кривна наляво и задната гума прегази падналия главорез. Гумите забуксуваха и микробусът се наклони на една страна, минавайки през дясното рамо на човека. Предсмъртният му вик беше заглушен, когато задното колело подскочи върху главата му. Девлин трепна от противния звук, който се чу при строшаването на черепа. Микробусът излезе на магистралата.

Девлин изруга, обърна се и хукна към колата си. Когато стигна до шосето, стоповете на микробуса вече примигваха в далечината. Ала

нищо не беше в състояние да го спре.

Той настъпи педала на газта и стисна здраво волана, твърдо решен да проследи шевролета. Луната се бе скрила зад един облак, а покрай магистралата нямаше лампи. Девлин не виждаше нищо, освен стоповете на микробуса. Караше със сто и двайсет километра и намаляваше разстоянието между себе си и червените светлини. Шевролетът изчезна зад един завой и Девлин натисна педала на газта до пода. Взе завоя и видя, че стоповете на микробуса се отклоняват вдясно. Шевролетът свърна в полето. Червените светлини изчезнаха някъде вдясно.

Девлин намали, за да не подмине отклонението. Ала се движеше твърде бързо. Видя тесния път и натисна спирачките, но не можа да спре навреме. Включи на задна скорост, обърна и се врязва в полето около Халейва.

Взетата под наем кола заподскача по неравностите и дупките. Девлин удари главата си в тавана. Едва виждаше пътя, още по-малко стоповете на микробуса и трябваше да кара бавно. Колата подскочи на един завой. Сивият шевролет стоеше със загасени фарове по средата на пътя. Девлин натисна спирачките, но беше твърде близо. Взетият под наем автомобил се блъсна в изоставения микробус. Девлин слезе от колата, но не видя никого. Огледа се и на около петстотин метра вляво забеляза няколко къщи. В противоположната посока се виждаше поле, дървета и покривите на Халейва. Девлин не съзря никакво движение и не чу нищо, освен бръмченето на колата си. Не видя добре шофьора, за да може по-късно да го разпознае.

Той се изплю на пътя и се отказа от преследването.

Докато караше бавно към ресторанта, Девлин видя първите полицейски коли, които се събираха на малкия паркинг до плажа. Макар и от разстояние, той забеляза тъмната локва кръв, изтекла от смазания череп на мъртвия мъж. Последното, за което имаше настроение, беше един дълъг разговор с полицията. Той зави по павираното шосе, водещо далеч от брега. Дълго обикаля Халейва, за да не се приближава до ресторанта. Накрая излезе на магистрала 99, свърна наляво и се отправи към Хонолулу.

Лийлани чакаше в ресторанта. Накрая се ядоса толкова много, че ръцете ѝ се разтрепериха. Не бе очаквала, че Девлин ще постъпи така с нея. На всичко отгоре я остави да плати сметката. Установи, че не е

взела достатъчно пари. Наложил се да използва вече невалидната си кредитна карта, да седи със стиснати зъби и престорена усмивка и да се поти от смущаващата вероятност онази саомнителна русокоса съдържателка да ѝ каже, че кредитната ѝ карта е изтекла. Но неизвестно как чекът ѝ бе приет. Лийлани остави бакшиш, стана и излезе от ресторанта, вперила поглед право напред, твърдо убедена, че всички я гледат.

Едва когато стъпи на улицата, тя започна тихо да ругае Джак Девлин. Прокле и себе си, че е допуснала на един мъж да ѝ казва какво да прави и какво не. И се закле това никога да не се повтори. Гневът я заслепи за всичко друго, освен за собственото ѝ решение. Видя полицията и линейката, спрели на малкия паркинг, но и през ум не ѝ мина да ги свърже с Девлин. Погледна сцената и предположи, че е пътна злополука, каквито непрекъснато ставаха по магистралата покрай северното крайбрежие. Примигващите сини светлини не означаваха нищо за нея. Единственото ѝ желание беше да прати по дяволите Джак Девлин и всеки, изпречил се на пътя ѝ.

7.

Девлин се събуди с изгрева. Преди да заспи, той бе обмислил внимателно нощната случка. Припомни си всеки ход от схватката. Може би бяха местни крадци. Всичко водеше към този извод. Мъжете се биха като аматьори. Шофьорът бе изпаднал в паника. Ала инстинктът на Девлин му подсказваше, че има нещо друго. Главорезите чакаха него. И ако това беше така, случаят Били Кранстън приемаше ново измерение.

Девлин закуси плодове и кафе и си сложи бански, шорти, фланелка и маратонки. Излезе от апартамента, намери Чан на поста му и му даде документите на очуканата кола.

— Чан, имах проблем с колата. Бих искал да я изкараш от сградата, да я оставиш някъде, където лесно ще я намерят и да се обадиш на шефовете, че е открадната.

По изражението му Чан разбра, че трябва да зареже работепието. Пазачът взе документите и кимна.

— После им кажи да ми намерят друга кола и я докарай тук. Ще ми трябва днес следобед. Съжалявам за бъркотията.

— Няма проблем.

Девлин се обърна и хукна към плажа по Саратога Роуд. Докосна крака си. Щеше да бъде в състояние да пробяга по-голямо разстояние след около седмица, но сега разчиташе на океана да възвърне формата му. Докато тичаше, той обмисляше следващия си ход.

Девлин планираше бъдещето. А на Биг Айланд Еди Лиху мислеше за миналото. Много методично. Много бавно. Така действаше Еди Лиху. Бе започнал с доклада на Дуюейн. Един убит, друг с разбита челюст, трети със счупен нос и три ребра. И всичко това извършено от невъоръжен човек. При това толкова бързо, че непознатият бе имал време да подгони и шофьора на микробуса. Същият мъж, който бе посетил семейство Кранстън. По всяка вероятност един от четиримата,

пътуващи поотделно, които предишния ден бяха пристигнали от континента. Кранстън бе повикал професионалист. Името му беше или Адам Коугън, или Джек Девлин, или Ричард Майз или Евърет Уеър. Еди Лиху знаеше, че му предстоят неприятности. Не се нуждаеше от тях. Особено сега.

Лицето му не беше приятна гледка. Във вените на Еди течеше полинезийска кръв, но лицето му не беше красиво като техните. Той беше едър и грозен мъж, който бе напълнял отдавна. Чертите му се бяха размили. Носът беше толкова топчест, че приличаше на маймунски, а устните — дебели и гърчещи се като червеи. Някои хора смятаха, че грозотата на Лиху е горивото, изстреляло го от една кариера, започнала като незначителен публичен защитник до областен прокурор на Биг Айланд, частен бизнесмен и човек, който контролира по-голямата част от престъпността в държавата и почти целия транспорт. След като в продължение на десет години защитава или обвинява престъпници, Еди реши, че би било изключително доходно, ако ги използва. След още десет години той придоби контрол върху една голяма част от престъпния контингент на Островите. Това му даде възможност да упражнява контрол и върху икономиката. Лиху натрупа много пари и това му позволи да забогатее още повече в законния бизнес.

Почти от самото начало на Еди му беше ясно къде да вложи парите си. Беше грозен, но не и глупав. Знаеше, че живее на остров. А един остров не може да функционира без транспорт. И именно там съсредоточи усилията си. Стоката трябваше да се пренася и фактът, че Лиху притежаваше камиони и кораби и използва услугите на охраната, му даваше страховит контрол над онова, което се случваше в Хавай. И той нямаше намерение да позволи на човек да застраши бизнеса му.

Лиху седеше зад отрупаното с книжа бюро в домашния си кабинет. Беше подпрял тройната си брадичка на сключените пръсти, бе стиснал дебелиите си устни и размишляваше. Телохранителят му, бивш „Ангел на Ада“, висок метър деветдесет и пет и тежък сто и петдесет килограма на име Чарли, седеше на коженото канапе срещу него. Чарли не говореше много, но в момента разбираше, че дори не трябва да мърда. Лиху беше дебел и грозен, ала преди всичко опасен. А сега беше ядосан. Чарли знаеше това, защото макар че в стаята работеше климатичната инсталация, Еди беше облян в пот. Лиху беше толкова

тлъст, че непрекъснато се потеше, а от тялото му се излъчваше специфична смрад, подсилена от тежките одеколони, с които се пръскаше. Колкото повече се ядосваше, толкова повече се потеше. Парливата миризма изпълваше големия кабинет. По вонята Чарли се досещаше, че Лиху обмисля кой е най-добрият начин да убие някого.

След около две минути Еди вдигна огромната си глава и се вторачи в тавана за пет секунди, после грабна телефонната слушалка, която сякаш изчезна в грамадната му ръка.

— Енгъл? — изрева той със силен хавайски акцент.

— Да? — отговори гласът от другия край.

— Слушай внимателно.

Девлин плува с лекота в продължение на петнайсет минути, сетне с усилие още един час, почивайки по две минути на всеки осем. Когато излезе от водата, кръвообращението в ръцете и мускулите на гърба му се бе усилило. Краката го боляха. Установи, че повечето наранявания, които бе получил в Ню Йорк, оздравяваха. От предишната вечер на гърба му имаше само една дълбока драскотина, която пареше от солената вода.

Взе дрехите си и се затича към апартамента. Изкъпа се, преоблече се и се залови методично за работа.

До обяд вече бе получил pistolетите си от оръжейния майстор, бе разговарял с госпожа Банкс и бе купил четири топографски карти на областта Пуна и на Биг Айланд. Разгърна ги на голямата маса в трапезарията на апартамента си и започна да ги изучава. Макар че бе взел четири карти, за да проучи територията, в която се бе движил Били, интересът му беше насочен най-вече към два района — град Кахоа и тропическата гора на северозапад, където бяха намерили тялото на Били.

Картите му разкриха доста неща. Макар да беше уединена и необработена, местността, където бе открит Били, не беше далеч от Кахоа. Нещо повече, преди двайсет години предприемачите бяха направили там мрежа от пътища, които бяха обозначени на картите. Може би не бяха в добро състояние, но съществуваха.

Девлин знаеше, че когато преди години на островите процъфтяваше отглеждането на марихуана, същите онези пътища бяха

превърнали областта Пуна в главен център на тази дейност. Анахронизмът пътна мрежа и некултивиран район бе спестил на хората, занимаващи се с отглеждане на марихуана, неизброимо количество време и усилия.

Картите показваха, че тялото е било намерено в най-дълбоката част на гората, на малко повече от три километра от най-близкия стар път. Явно Били бе отишъл там пеша, за да се погрижи за собствения си парцел с марихуана. Но ако е бил убит, престъплението трябва да е било извършено на онова място. Би било почти невъзможно някой да пренесе трупа там.

Картите разказаха на Девлин много, но преди всичко, че няма да получи отговорите на въпросите си, ако не види мястото със собствените си очи.

Планът му се оформи. После насочи вниманието си към следващия проблем — да намери самоанеца. Тули още не се беше обадил на госпожа Банкс. Девлин трябваше да го открие тази вечер или да потърси някой друг.

8.

В осем часа същата вечер Девлин разглеждаше уличните табели и се опитваше да разбере как да стигне до Капиолани Булевард. За съжаление имената на улиците бяха сложни и си приличаха и трябваше да разчита на паметта и на доброто си чувство за ориентация.

Госпожа Банкс му бе казала, че Тули работи като охранител на заведение. Това означаваше, че Девлин трябва да претърси баровете и клубовете. Човек с уменията на Тули би работил на най-трудните места, където управата плаща най-много.

Девлин намери Капиолани Булевард, без да обикаля много. Светът на проститутките се забелязваше лесно. Неоновите реклами се виждаха от две пресечки.

Спря на малкия паркинг, който обслужваше комплекса. Беше рано и лесно намери свободно място.

Слезе от колата, погледна множеството сексуални атракции и реши да започне от центъра на квартала. Мина покрай редицата публични домове и кабарета, плати дванайсет долара и влезе в един бар.

В средата на заведението имаше квадратна сцена, около която седяха мъже. Зад сцената бе опънат екран, а до него се намираше павилионът на дисководеция. Барчето с напитките беше вляво.

Жената на сцената беше само по едва забележими бикини. Косите ѝ бяха изрусени, краката — къси и набити, а гърдите — малки. Зърната бяха намазани с руж. Тя се приближи до един от клиентите и отърка изпотените си гърди в лицето му. Мъжът не се опита да я докосне, но я остави да се гърчи в скута му, колкото си иска. Сетне жената се втурна към друг посетител и завъртя полуголия си задник на коленете му. Доближи гърди до лицето на трети и после отново се качи на сцената.

Девлин не беше виждал подобен контакт в другите хавайски барове. Из оскъдно осветеното помещение се разхождаха още три

момичета, които танцуваха около прехласнатите клиенти на клуба.

Девлин се приближи до барчето и си поръча „Хайнекен“, ала получи безалкохолна бира с обяснение, което не можа да чуе от гърмящата диско музика. Не беше трудно да се досети, че някой бе намерил вратичка в закона — отсъствието на лиценз за продажба на алкохол означаваше, че съответните власти не влизат да проверят дали има физически контакт между танцьорките и посетителите.

Едно високо момиче с каубойска шапка се приближи до Девлин и го попита дали иска интимен танц. Тя не успя да привлече вниманието му, защото младата жена на сцената бе смъкнала бикините си и усърдно показваше гениталиите си на клиентите наоколо.

Момичето с каубойската шапка не се отказа.

— Какво ще кажеш, юнако? Ще отидем ей там и ще се чувстваме удобно.

Тя посочи към балкона. Девлин се вгледа в онази слабо осветена част от клуба и видя две момичета, които енергично се въртяха на коленете на двама мъже. Изтръпна при мисълта, че един женски задник би могъл да го мачка толкова безмилостно. Особено ако беше възбуден.

— Колко ще ми платиш, ако ти позволя да го направя? — попита той.

Момичето закачливо го оципа и отговори:

— Не, глупчо, ти ще ми платиш.

— Така ли? Струва ми се, че ще ме заболи.

— Не и от моя мек и нежен задник.

— Не съм убеден. Колко?

— Двайсет долара за една песен.

Девлин извади дваайсет долара и каза:

— Само разговорът с теб струва толкова. Познаваш ли един охранител на име Туулима Мафа? Тули, за по-кратко. Той е мой приятел. Тук ли работи?

Момичето поклати глава.

— Не. Аз съм тук само от няколко месеца. Попитай бармана Бил. Девлин кимна и се усмихна.

— Благодаря.

— Сигурен ли си, че не искаш онзи танц? Длъжница съм ти.

— Обичам да танцувам прав. Какво ще кажеш за това?

Тя сбърчи чело в опит да се съсредоточи. Беше ѝ позволено да върти задник в скута на мъжете и да търка голите си гърди в лицата им, но да танцува с клиент — едва ли.

— Не, не може — отговори момичето. — Това означава да ме докосваш. Пък и няма място.

— Е, тогава ще пасувам — усмихна се Девлин.

Тя отвърна на усмивката му, пхна двайсете долара в чантичката, която носеше, и отмина, търсейки поредната жертва.

Девлин се обърна към бармана.

— Хей, Бил — извика той. — Казвам се Девлин. Търся Туулима Мафа. Тули. Чух, че работел като охрана някъде тук. Познаваш ли го?

Барманът поклати глава, но не каза нищо. Девлин разбра, че няма да стигне доникъде и се отказа. Излезе от бара и продължи разходката из света на проститутките.

Никой не бе чувал за Тули. Посъветваха го да пита в „Клуб 44“ и „При Софи“ на Кеамоку авеню. Когато влезе във второто заведение, Девлин разбра, че се движи надолу по скалата на клубовете за стриптиз.

Докато караше из квартала, той прокле Тули, задето не се беше свързал с госпожа Банкс.

Това не беше съвременният туризъм на Хавай, а едновременно улици с червени фенери, където обслужваха моряци и войници. Градоначалниците многократно се бяха клели, че ще разчистят тези места, но бяха успели само да построят тук-там по някой асфалтиран паркинг.

Девлин остави колата на един ъгъл. След сблъсъка предишната нощ той се бе погрижил да се въоръжи. Избра зиг зауера. Извади го, пхна нова пачка с патрони, сложи го в кобура и слезе от колата.

Намираше се в район, който останалата част от Хонолулу се бе опитала да забрави. Сградите бяха от Втората световна война. Повечето бяха дървени и не по-високи от три етажа. Улиците бяха оскъдно осветени. Занемарени. Мръсни. И страшни.

Девлин мина покрай един мръсен бар, където четири приятни на вид корейки чакаха да им донесат питиетата. Освен тях в заведението имаше само един мъж, който пиеше бира. Възрастната съдържателка стана и се насочи към Девлин. Той продължи да върви. Прекоси Кинг стрийт, пренебрегвайки двама дрипави пияници, които прекъснаха

спора си за половин литър вино, за да го огледат. Всички се вторачваха в него, защото явно не беше местен. Той разбра, че мястото му не е на тази улица.

Погледна часовника си. Беше гладен и реши да хапне нещо. Избра един китайски ресторант и се настани на маса за шестима. На другия край седяха двама възрастни китайци. Всеки се бе усамотил и не обръщаше внимание на другите. Това беше благоразумното поведение по тия места.

Храната беше евтина и сготвена добре. Ориенталката, която имаше такъв вид, сякаш бе работила осемнайсет часа, се дотътри до Девлин и направи всичко възможно да му се усмихне. Той си поръча зеленчуци на пара, ориз и риба.

Нямаше какво да прави, докато чакаше храната, затова огледа ресторанта. Опита се да преброи колко неща не бяха наред — от мръсния под до влажния таван. Заведението беше влажно, но уютно. Девлин реши, че това е така, защото служителите работеха усилено. Уморената сервитьорка, шефът с мръсната фланелка и очила с дебели черни рамки и помощник-келнерите — всички си вършеха работата добре. Храната беше топла. Сервираха я бързо. Разчистиха незабавно.

Клиентите не изглеждаха толкова опасни, колкото повечето хора на улицата.

Девлин плати и излезе от заведението. Дрехите му се бяха просмукали с тежкия мирис на китайските гозби.

Отби се в още три клуба и попита за Тули, но никой не знаеше нищо. После се сети за един клуб, където се хранеха предимно самоанци.

Вътре имаше само петима, но заведението изглеждаше пълно. Четиримата самоанци бяха едри и всеки тежеше около сто и петдесет килограма. Петият беше мършав филипинец. Барманката беше огромна самоанка.

Девлин се усмихна учтиво и си поръча бира. Сетне я попита дали познава Тули.

Тя отвърна на усмивката му, разкривайки липсата на един от предните си зъби и отговори:

— Да, познавам го. Той идва понякога тук след работа. От време на време работи в „Хуба Хуба“. Не знам дали тази вечер ще бъде там.

— Хей, ако го видиш, кажи му, че Джак Девлин го търси. Да се обади на госпожа Банкс. Той знае телефонния номер. Ще му предадеш ли това?

— Да, разбира се.

Девлин ѝ даде пет долара и ѝ благодари. После се отправи към вратата, опитвайки се да не поглежда в очите грамадните самоанци, които се бяха вторачили в него.

Върна се на улицата, минавайки покрай две повехнали проститутки, които стояха на един слабо осветен ъгъл и тръгна към „Хуба Хуба“. Това беше един порутен клуб за стриптийз, който навремето беше главната атракция в района. На външната стена бяха изложени черно-бели фотографии на стриптийзьорките, които, съдейки по облеклото и избледнелите снимки, вероятно бяха работили там някъде през 50-те.

Една млада наркоманка, облечена в тесни джинси и бял пуловер, се беше свила на безлюдната площадка на входа. Погледна Девлин и това го накара да изпита неудобство. Момичето имаше хубаво тяло и беше красиво.

Влезе в клуба и се озова сред безброй неонов светлини. Навсякъде имаше реклами за бира „Будвайзер“. Всичко беше старо и мръсно — мебелите, подът и дори барманът.

Девлин погледна правоъгълното барче вдясно и мина покрай двама късо подстригани млади мъже, които играеха комар. Изглеждаха в добра форма и бяха облечени в джинси и ризи с къси ръкави. Сигурно бяха войници в отпуск.

Девлин се намираше в голямото помещение, което представляваше главната част на клуба. В средата имаше дълга пътека, оградена от столове. Зад тях бяха наредени маси. Девлин се замисли за стотиците, вероятно хиляди жени, които през годините се бяха събличали на онази пътека.

Тази вечер на пътеката се въртеше една ентусиазирана брюнетка, облечена в оскъдно болеро, която беше най-малко на четирийсет и пет години. От старите тонколони се разнасяше весела мелодия, съответстваща на облеклото ѝ. Девлин се изненада, като видя, че почти всички места около пътеката са заети. Току-що бе посетил добре осветени и чисти заведения с десетки хубави жени — съвсем голи,

млади, дружелюбни и енергични. Защо мъжете бяха избрали това място? Сигурно алкохолът беше много по-евтин.

Девлин спря за миг, опитвайки се да реши дали такова потискащо заведение има нужда от охранител, когато един тантурест мускулест тип на около шейсет години се приближи до него и с дрезгав глас каза:

— Хей, приятел, или седни и си купи нещо за пиене, или се разкарай.

Девлин погледна неприятния човек. Носът му беше чип. Главата му беше покрита с оредели щръкнали сиви косми. Лицето му беше небръснато, а зъбите — развалени. Тялото му миришеше на вкиснато и дъхът му беше лош. И пръскаше слюнки, докато говореше.

Девлин овладя яростта и се усмихна насила.

— Виж какво, търся един човек. Казаха ми, че работи тук като охранител. Туулима Мафа. Тули. Имам работа за него. Знаеш ли дали ще дойде тази вечер?

— Хей — рече противното старче, — ти чуваш ли какво ти говоря или не? Или си купи пиене, или изчезвай, да ти го начукам.

Девлин кипна и макар че не можеше да понася гадния му дъх, приближи лице до грозния управител.

— Никой не те моли да се правиш на много печен, старче. Този номер вече не минава. Защо не се откажеш? Попитах те съвсем любезно.

Мъжът стисна месестия си юмрук и посегна.

— Не вдигай проклетите си ръце, освен ако не искаш да ги счупя. Ако видиш Тули, кажи му, че Джак Девлин го търси. Ясно ли е? Разбера ли, че не си му казал, ще се върна.

Управителят отпусна ръка, ала беше по-смахнат, отколкото Девлин предполагаше, и започна да крещи:

— Разкарай се оттук, лайнар такъв. Ще ти строша главата, копеле. Махай се!

Девлин махна с ръка и се отказа. Обърна гръб на злобия немоощен човек и излезе. Единственото му желание беше да се измъкне от клуба. По дяволите Тули. Ще намери някой друг.

Тръгна към колата си, отключи вратата и седна, когато един мъж, достатъчно едър, за да бъде борец по сумо, се показва на ъгъла. Чипоносият управител на клуб „Хуба Хуба“ тътреше крака зад гиганта

и му крещеше указания. Грамадният мъж имаше такъв вид, сякаш го бяха вдигнали от сън или от масата и не изглеждаше доволен. Разгневеното чудовище беше голямо колкото половината кола на Девлин. Беше или от Самоа, или от островите Тонга.

— По дяволите — изруга Девлин.

Знаеше, че ако извади пистолета, щеше да се наложи да застреля великана. Ала не искаше да убива никого, особено тук. Но на проклетия паркинг имаше твърде много коли. Едва ли щеше да съумее да се измъкне навреме. Девлин удари с юмрук по волана. Съжали, че не бе повалил на пода противния дъртак от клуба. Наистина изпита желание да му счупи главата. Но първо трябваше да се справи с гиганта.

Девлин протегна ръка и взе вестника, който бе оставил на предната седалка. Нави го на стегнато руло. Великанът се приближи до колата. Коремът му беше толкова голям, че изпълни целия прозорец. Девлин видя, че е самоанец.

— Излез, лайнар такъв — изрева едрият мъж, после отвори вратата, като я блъсна назад толкова силно, че я откачи от пантите. После сграбчи вратата с две ръце, вдигна я и я огъна.

— Исусе! — извика Девлин.

Самоанецът пусна вратата и се обърна към Девлин, който заби пета в лявото му коляно. Сякаш ритна дърво. Гигантът само изсумтя и направи крачка назад. Ала това даде на Девлин време да скочи на крака и да замахне с навития на руло вестник към тестисите на самоанеца. Ала коремът на мъжа беше толкова огромен, че вестникът не стигна до мишената.

Тогава Девлин го блъсна с лявото си рамо в гърдите, отхвърляйки го още две крачки назад. Опита се да забие вестника в гърлото му, но стигна само до брадичката. Човекът беше толкова дебел, че Девлин не можеше да проникне никъде. Самоанецът удари Девлин по рамото и го повали върху колата. После разпери ръце, за да го сграбчи, но Девлин беше твърде бърз. Наведе се и се проверя под ръцете му. Озова се зад него, стисна навития на руло вестник и с всичка сила удари самоанеца по левия бъбрек. Този път дебелакът изохка. Най-после го заболя. Девлин му нанесе още два удара, сетне самоанецът се надигна и блъсна Девлин с опакото на ръката си.

Девлин се олюля. Изведнъж някой — удивително силен — го хвана изотзад. Девлин долови вонята на стареца и побесня. Пусна вестника, сграбчи го за дясната китка, изви ръката му и го премести между себе си и самоанеца. Гигантът не можеше да измисли как да хване Девлин. Управителят се опита да го ритне заднишком. Девлин кипна от гняв, пхна лявата си ръка под лакътя и счупи ръката му.

Злобният стар негодник започна да вие от болка. Девлин го ритна по задника и онзи се плъзна по лице на мръсната улица. На Девлин му писна. Приблужи се до самоанеца и изръмжа:

— Разкарай се, инак ще те убия, копеле.

Грамадният мъж примига два пъти, отпусна ръце, обърна се и тръгна. Девлин не можеше да повярва на очите си, но самоанецът изглежда бе повярвал на думите му. Девлин извърна глава и видя каква е причината. Зад него стоеше Тули и го гледаше с широко отворени очи.

— О, братко, голяма работа си, човече.

— По дяволите — извика Девлин.

Тули започна да се смее — от все сърце, гръмогласно и обезоръжаващо. Смях, който съответстваше на огромното му тяло. И Тули беше самоанец. Не толкова голям, колкото мечока, който бе излязъл от „Хуба Хуба“, но по-едър от останалите. Тули заемаше пространство. Имаше присъствие. Естествена сила, с която всеки трябваше да се съобразява. Беше висок метър и деветдесет и тежеше сто и четирийсет килограма. Но за разлика от сънародниците си не беше тлъст. По-голямата част от тялото му се състоеше от мускули и кости. Мафа беше най-близкото нещо до непобедима човешка бойна машина. Когато не се биеше, Тули беше щастлив и усмихнат човек, според когото всичко в живота бе направено за развлечение.

Изведнъж Девлин се почувства като пълен глупак. Беше помислил, че гневът му изплаши и прогони бияча от клуба.

— Защо работиш в тази смрадлива дупка? — попита той.

— Не работя тук, човече. Кой ти каза, че Тули работи тук?

— Цяла вечер те търся, по дяволите.

— Знам. Бил от „Шоу Уърлд“ ми каза, че някакъв огромен бял мъж ме търсел. Аз те проследих, човече.

— Защо онзи тип не ми каза, че работиш тук?

— Не работя тук — извика самоанецът. — Охранявам „Черната орхидея“, човече. Тули не работи в лайняни дупки за стриптийз. Имам хубава работа. На хубаво място. Няма стриптийз. Няма тъпи разгонени пияници. Какви ги вършиш, човече? Излизаш и веднага си навличаш белята, като ме няма.

Самоанецът отново започна да се смее.

— Видя ли какво направи онова копеле с моята кола? — изкрещя Девлин.

Това накара Тули да се разсмее още по-силно. Едва не се заплака. Девлин не издържа и също започна да се смее. Самоанецът махна с голямата си лапа.

— Ще я оправим, човече.

Той вдигна с една ръка вратата на колата и я хвърли на задната седалка.

После се приближи до управителя на „Хуба Хуба“, който бе коленичил и държеше счупената си ръка. Изведнъж Тули спря да се смее. Хвана стареца за врата и го изправи на крака. Сетне го зашлеви през лицето, за да привлече вниманието му.

— Хей, юнако? Ти ли правиш бели на моя приятел, а? — попита Тули и му удари още един шамар, разкървавайки носа му. — Кажиде? А?

— Той ме заплаши — измърмори старчето.

— Имаш късмет, че само те е заплашил. Той е неумолим. Не е като мен. Счупи ти ръката, нали?

Докато говореше, Тули влачеше човека по тротоара. Блъсна го към сградата, претърси го и намери малък револвер „Чартър Армс“.

Самоанецът погледна с отвращение оръжието и рече:

— Добре че не си използвал това.

Сетне хвана револвера за дръжката и разби дулото в тухлената стена.

Доближи огромното си лице на два сантиметра от стареца и каза:

— Ако се заяждаш с нас, ще те натрошим като бебешкия ти револвер.

После го удари веднъж, счупвайки две от ребрата му. Управителят едва не загуби съзнание от болка.

— Запомни това, инак ще се върна и ще те пребия от бой.

Остави го и се качи в колата. Девлин седна зад волана. Тули отново започна да се смее и рече:

— Хайде, Джак. От летището ли взе тази кола?

— Не знам откъде са я намерили.

— Взета е под наем, нали?

— Да.

— Ти ли поемаш застраховката?

— Предполагам.

— Тогава карай на летището. Там има много коли. Тази е евтина. Все някой ще я закара в дома си. Вземи друга. После ще ми разкажеш каква работа имаш за мен.

— Добре.

Тули пак се запревива от смях. На Девлин съвсем не му беше смешно, но се усмихваше и клатеше глава, после започна да се смее заедно със самоанеца.

9.

На следващата сутрин Девлин изкара третата взета под наем кола от малък жилищен комплекс на име Канейло Пойнт, намиращ се на западното крайбрежие на Оаху. Тули седеше до него и се усмихваше. Огромните му ръце висяха навън.

Кварталът се обитаваше от най-бедните хора на острова, но имаше едни от най-хубавите плажове в Оаху. Пред тях анемичната пясъчна ивица на Уайкики Бийч приличаше на жестока подигравка с лековерните туристи.

Последната работа на Девлин в Оаху беше да се срещне с племенния вожд на Тули. Името му беше Асеососо Суа. Чичото на Тули.

Това беше нещо повече от учтиво посещение. Без разрешението на племенния вожд Тули никога нямаше да се съгласи да работи за „Пасифик Рим“. Той не се биеше за пари или приключения, а за племето си. Семейството му и всички останали печелеха от усилията на Тули, както и той от техните. Ако Тули се провалеше, всички губеха. Успееше ли, за всички настъпваше благоденствие. Девлин трябваше да бъде приет от семейството, за да може Тули да работи за него. А това можеше да стане само с благословията на вожд.

Девлин се запозна с Асеососо Суа преди няколко години. Възрастният мъж беше поразително красив. Висок и добре сложен, но не едър. Имаше класически полинезийски черти и гарвановочерни коси, които не посивяваха, макар че беше шейсетгодишен.

Суа беше един от най-спокойните и миролюбиви хора, които Девлин бе виждал. Нямаше нищо против да се срещне с него. Всъщност това беше една от причините да потърси Тули, вместо някой друг наемник на „Пасифик Рим“. Така имаше възможност да поседи с вожд Асеососо Суа.

Тули и Девлин спряха на алеята за коли пред спретнатата едноетажна къща — най-представителната в квартала. Сградата имаше каменна основа и дървени стени. Дом, подходящ за един вожд.

Посрещна ги лелята на Тули. Както обикновено, наоколо тичаха и крещяха пълнички палави хлапета, облечени само по шорти. Две млади двайсетгодишни жени седяха в голямата централна стая и шиеха подгъва на дълго тюлено перде. Две по-възрастни жени готвеха в кухнята. В къщата сигурно имаше още много хора. Според самоанските обичаи всеки роднина на вожда можеше да отиде в дома му и да остане там колкото иска. Онези, които работеха, осигуряваха парите. Другите се грижеха за къщата. Но дори да не правеха нищо, те пак бяха добре дошли.

Девлин и Тули отидоха на верандата в задната част на къщата. Вождът седеше на един плетен стол. Беше облечен в къса тясна фланелка, която разкриваше долната част на черната плетеница от татуировки. Украсата беше официална, проектирана и осъществена в съответствие със строгите традиции на племето. Символът на един истински самоански вожд.

Когато видя Девлин, Асеососо се усмихна и кимна, но не стана. Тули остана да чака почтително на прага на верандата.

Асеососо протегна ръка и Девлин я стисна. Вождът му направи знак да седне на малката пейка до него и започна да говори. Гласът му беше тих, но тембърът и интонацията отекваха в цялото тяло на Девлин. През повечето време Асеососо говореше, без да го поглежда. Вождът бе поел ролята на съветник. Предаваше устната традиция и раздаваше правосъдие по същия начин, по който това беше правено поколения наред в неговото племе. Поглеждаше Девлин само от време на време. Гледайки право напред, Суа се обръщаше и към Тули. Думите му бяха обикновени, но и тържествени, защото говореше за законността. Съдържанието на речта му беше ясно. Асеососо обясняваше колко е важно семейството и какви са задълженията на Тули към племето Матаи.

След официалното слово и след знака на Девлин, че е разбрал вожда, Асеососо се усмихна и стисна ръката му. После наклони глава към него и заговори по друг начин, като бизнесмен. Подчерта, че спечеленото от Тули ще бъде изпратено в банковата сметка на семейството. Накара Девлин още веднъж да обясни как Тули ще бъде обезщетен в случай на смърт или злополука. Девлин каза, че агентите на „Пасифик Рим“ не могат да бъдат застраховани поради естеството на работата им, но съществува фонд от средствата, събрани от

печалбата на компанията. Семейството на Тули щеше да получи един милион долара — или за да покрийт разходите по лечението, или в период от десет години в случай на смърт.

Вождът кимна с разбиране. Стиснаха си ръцете още веднъж и официалната част на срещата свърши.

Ритуалът вдъхна на Девлин спокойствие и чувство за обновление и решителност. Той вече бе планирал ходовете си, но беше достатъчно опитен и зрял, за да познава стойността на духовната сила. Сега нещо друго, нещо неосезаемо щеше да ръководи действията му. Асеососо му бе предал част от обаянието си.

После вождът придоби трети облик — на приятел. Изправи се в цял ръст. Лицето му засия в широка приятна усмивка. Потупа Девлин по рамото и рече:

— Добре, поговорихме си, а сега, съберете всички за вечеря, а ние, мъжете, ще пием кава^[1], нали?

Цели пет минути Девлин твърдо, но учтиво обяснява, че не може да остане за церемонията с кава. Предишния път му бяха нужни два дни, за да се отърси от вцепеняващото въздействие на кава. По този начин племето почиташе госта си. Събитието беше незабравимо, но Девлин отклони поканата.

Последва сбогуването и мечешките прегръдки и най-последно семейните дела приключиха. Девлин и Тули се качиха в колата и поеха по дългия път за Уайкики. Минаха покрай няколко красиви плажа с ослепителнобял пясък. Девлин не устоя и каза:

— Тули, искам да поплувам.

Самоанецът го потупа по рамото и рече:

— Да. Добра идея, шефе. Белият ти задник ще хване слънчев загар. Ще изглеждаш много по-добре. Като островитянин. И аз ще поплувам.

Паркираха встрани от пътя.

Тули предимно се носеше по вълните, докато Девлин плува усърдно в продължение на четирийсет минути. Когато излезе, той се почувства ободрен и освежен. Общуването с Асеососо несъмнено го бе заредило с настроение и енергия. Въпреки усиленото плуване му се щеше да продължава да се движи. Тули и Девлин тръгнаха по брега, оставяйки се на слънчевите лъчи да изсушат телата им.

Двамата представляваха внушителна гледка. Бяха почти еднакви на ръст, но Тули тежеше двайсет и пет — трийсет килограма повече. Девлин имаше едър кокал и силни мускули, а самоанецът — огромни кокали, тежки мускули и щедър пласт плът.

Тули се усмихваше на слънцето, разтъркваше солената вода по гърдите и раменете си и размахваше ръце. Изведнъж попита:

— Вождът е добър човек, нали?

— Много е специален.

— Затова е вожд. Видиш ли го, веднага разбираш, че е вожд.

Девлин кимна. Представи си спокойното лице на Асеососо и почувства вътрешната му сила.

— И така, какъв е планът, братко?

Девлин вече му бе казал какво разследва. Само спомена, че Били Кранстън означава много за него и Тули прие това, без да задава въпроси.

— Първо ще отида на Биг Айланд — започна Девлин. — Искам да поговоря с полицията. Да видя какво представлява градът. Да намеря хотел. Ти ще дойдеш след един-два дни. Ще се настаниш в къщата, която е наела госпожа Банкс. Ще се правиш, че не ме познаваш. Аз също. Така няма да те свържат с мен. Ако Били е бил убит, не след дълго хората, които стоят в дъното на цялата история, ще разберат какво търся. А може би вече знаят.

— Защо мислиш така?

— Имах лек сблъсък с три местни момчета.

— С онзи, когото снощи намериха със смазана глава?

— Да.

— Ти ли го прегази, шефе?

— Не. Шофьорът му.

— По дяволите.

— Подгоних шофьора, но той имаше твърде голяма преднина. Когато се върнах, ченгетата вече бяха дошли. Трябваше да се махна оттам. Нямах възможност да разбера дали са местни крадци или някой ги е изпратил по дирите ми.

— Но как са разбрали за теб?

— Не знам. Вероятността е малка, но имам чувството, че знаят.

— Може би трябва да се кача на самолета с теб.

Девлин се усмихна на загрижеността му.

— И на другия ден ще стане страхотно. В града едновременно се появяват двама чужденци. Веднага ще ни свържат, дори да се държим настрана един от друг.

Тули се намръщи.

— В Кахоа се мотаят много гадняри.

— Ако положението стане напечено, ти ще вървиш след мен навсякъде, където отида и ще ги плашиш като онзи тип снощи.

— Кой?

— Гигантът от клуб „Хуба Хуба“.

— А, той ли? Това беше братовчед ми Фава, човече.

Девлин го погледна.

— Братовчед ти ли?

— Да.

— По дяволите. Пък аз помислих, че ти го изплаши и прогони.

— Не. Фава е безцеремонен. Може да пребори всеки. Дори мен. Но никога не сме се били. Трябва да стане нещо изключително, за да се сбием.

— Значи той си тръгна, защото те познава?

— Да. Фава знае, че всеки, който се сбие с Тули, ще пострада.

Самоанецът отново започна да се смее. Този път Девлин само поклати глава.

[1] Упоително питие от полинезийски пипер. — Б.пр. ↑

10.

Самолетът на Лийлани се приземи в десет часа и осем минути. Както обикновено, по това време в Хило валеше.

Тя носеше само една раница и малка брезентова чанта. Можеше да вземе кола под наем, но искаше да изглежда като трудово момиче, което си търси работа.

Летището на Хило не беше голямо. След пет минути тя стигна до улицата край паркинга.

Когато съзря подходящата кола, Лийлани застана така, че да бъде интересна, но не и предизвикателна, вдигна палец и се усмихна. Шофьорът натисна спирачките, сякаш видя червен светофар.

Първата кола я откара до Хило, а втората — до търговския център на кръстовището между магистрала 11 и 130. Последният автомобил я отведе до Кахоа. Шофьорът, пенсиониран учител, който возеше тор за градината на съпругата си, се отклони километър и половина от пътя си.

Когато я попита къде иска да я остави, Лийлани му каза да спре в другия край на града. Искеше да се разходи и да разгледа Кахоа.

Пристигна по обед. Насочи се към три заведения. Едното беше тайландски ресторант, където вероятно работеха предимно членове на семейството. В другото сервираха природосъобразна храна и беше пълно. В третото предлагаха хамбургери, пица и други ястия, които се приготвяха бързо и лесно. Казваше се ресторант „Да“. Изглеждаше занемарен. Нямаше много посетители. Лийлани избра него.

Името на собственика беше Уолтър Харисън. Той седеше край масата до кухнята. Беше облечен в мръсни шорти за тенис и фланелка, опъната на големия му корем. Когато Лийлани влезе, Уолтър поднасяше към устата си голяма чаша с лед, портокалов сок и щедра доза водка. Така и не успя да отпие.

Тя застана на прага и се втренчи в Харисън. Усмихна му се, но той беше твърде зашеметен от външността ѝ, за да отвърне на усмивката. Лийлани преброи местата в ресторанта. Пет маси за

четирима и три за двама. Плюс масичката на Уолтър. Имаше само трима клиенти. Страхотно.

Харисън ѝ направи знак да се настани и каза:

— Седни където искаш.

Тя се приближи до неговата маса и седна.

— Аз съм Лийлани Джоунс. Как върви бизнесът?

— Аз съм Уолтър Харисън. А на теб как ти се вижда?

— Зле.

— Дори това не е точното описание на положението.

— Така ли?

— Ами скритият потенциал е голям. Приятна обстановка. Оригинален дървен под. Панорамна гледка към Мейн стрийт. Вентилатор на тавана.

— И какво пречи на този потенциал да бъде оползотворен?

Уолтър се усмихна накриво. Горните три зъба вдясно липсваха.

— Искаш да кажеш защо не върви бизнесът ли?

— Да.

— Убеден съм, че има няколко причини. Може би защото аз предпочитам да пия водка с портокалов сок и да чета скучни философски книги, отколкото да използвам енергията си като капиталист. Или защото не ми пука достатъчно за местната клиентела.

— Искаш да кажеш, че не им целуваш задниците ли?

— Точно така. Предполагам, защото храната не е много хубава. Защо питаш?

— Търся работа.

— Ако съм в състояние да ти плащам, бизнесът ми ще потръгне.

— Твое ли е това място?

— Взех го под аренда за пет години. В този град никой не притежава нищо. Всъщност на целия остров. Всичко е собственост на неизвестни лица. Корпорации, които водят началото си от някой семеен тръст, основан от белите мисионери, откраднали по-голямата част от островите, когато никой не е имал нищо. Нещо като затворен кръг. Затова потенциалът не е реализиран. Малцина се гордеят със собственост.

Лийлани слушаше внимателно, но предпочиташе да избегне философската дискусия.

— И горният етаж ли е твой?

— Само ако използваш думата „твой“ в най-широк смисъл.

— Искаш ли да ми дадеш стая и храна? А в замяна аз ще работя тук. Ще запазвам бакшишите за себе си. Ако бизнесът потръгне, ще поговорим за заплата.

— Разговорът взе неочакван обрат. Наистина ли искаш да спиш под един покрив с мен?

— Само ако използваш думата „спим“ в най-тесния смисъл.

Уолтър се усмихна. Разговорът с Лийлани започна да му харесва.

— Коя си ти? Някой ли ти каза, че търся работници?

— Не. Само искам да си намеря някаква работа.

— Само това ли?

— Да.

— Но защо искаш да работиш за мен?

— Знам да готвя. Да се справям с ресторантската работа. От всички в града твоето заведение има най-голяма нужда от помощ.

— Разбирам. Нещо като благотворителен жест.

— Съвсем не. Просто разбирам къде най-много се нуждаят от мен.

— Защо подозирам нещо гнило? Дали защото представяш нещата толкова кратко и ясно?

— Не знам. Говоря откровенно. Съдейки по външността ми, ти сигурно съзнаваш, че ще привличам клиенти. Няма да ти досаждам, ако и ти не ме притесняваш. Работила съм в два ресторанта, докато учех в колежа в Сан Франциско. Мога дори да ти представя препоръки, ако искаш.

— Препоръки! Има ли нещо по-безполезно от приятели и роднини, кълнящи се в хора, от които мечтаят да се отърват? И се обзалагам на една голяма сума, че ти можеш да направиш свои приятели доста началници.

— Хей, не е честно.

Уолтър изопна гръб и поклати глава.

— Имаш право. Но в миналото съм ставал жертва на женски хитрини. И те уверявам, нямаш представа колко много жени в този град мислят, че могат да работят тук и да ме спасят. Чувствам се като голяма и лесна мишена.

Лийлани се облегна назад и се намръщи. Погледна Уолтър и бавно попита:

— Наистина ли се чувстваш притиснат?

— Ами...

— Твърде ли съм настояща?

— Може би причината е в мен. Откъде си?

— От Мауи.

— Там ли си родена?

— Да. А ти?

— Роден съм в Хонолулу. Семейството ми е от Оаху. Дошли са тук, на Биг Айланд, когато съм бил на дванайсет. Баща ми дълги години работи в Хонолулу. По корабите. После купи наблизко малка ферма за авокадо. Пенсионира се и живее там. Ти не приличаш на островитянка.

— Защо мислиш така?

— Имаш континентален вид.

— Вероятно защото съм учила там.

— Какво?

— Имам магистърска степен по изящни изкуства.

— Художничка! Знаех си. Образованието си личи.

— Всъщност съм скулпторка. Занимавах се с това цели осем месеца. Затова съм малко изнервена. Когато пощурея така, си давам няколко месеца почивка. Отивам някъде. Чувала съм, че областта Пуна е хубава, затова дойдох тук. Трябва ми само място за спане. Не ям много. Ще си изработвам всичко. Това е.

Уолтър се намръщи и тихо каза:

— В Пуна беше хубаво. — После сви рамене, зарязва размишленията и взе решение. — Какво пък, по дяволите? По-добре да се съглася с предложението ти, преди това място да е изпаднало в пълно забвение. Особено след като не искаш от мен пари, каквито нямам. Ако, разбира се, чух правилно.

— Да.

— Това наистина е най-добрата част от плана ти. Много хитро.

Уолтър най-после отпи от чашата си. Присви очи, които почти изчезнаха в гънките на закръгленото му лице. Остави питието си на масата и погледна Лийлани. После с тих и заговорнически глас попита:

— Колко работа мислиш, че ще можеш да вършиш?

— Три пъти на ден ли сервираш?

— Не. Само обяд и вечеря.

— Тогава ще готвя и ще сервирам. И ще отделя време, за да направя това място малко по-приветливо.

— Предполагам, че говориш за почистване.

— Като начало.

Уолтър пак се намръщи. Мисълта за почистване го отвращаваше.

— Добре, ето как ще се споразумеем. Горе има свободна спалня. Душ и мивка. Но няма тоалетна. И да пестиш водата.

— Добре.

— Да няма простряно бельо.

— Разбрано.

— Нито кремове и лосиони в шкафчето на банята ми.

— Ясно.

— Не съм свикнал да живея с друг. Особено с жена.

— Няма да ти преча.

— Аз също, макар че ще ме забележиш да те гледам от разстояние.

— Нямам нищо против.

— Сигурен съм, че ще свикнеш с това. Ти си много красива жена. Ето, казах го. Сега мога да се отпусна.

— Благодаря.

— Няма защо. Ще бъде забавно да те гледам как привличаш местните дървници. С ресторанта можеш да правиш каквото искаш, но ще ти бъда признателен, ако първо ми казваш. Всъщност, знам едно-друго за този бизнес. Особено за снабдяването. Стаята горе си е за теб. Но останалата част от къщата е моя. Аз съм мърльо и няма да се променя. Не искам да чистя заради една жена. Нито пък тя да чисти след мен. Ако искам да се напия или да чета цяла нощ, ще го направя. Не можеш да ме спреш. Не искам да те мисля. Ясно ли е?

Лийлани протегна ръка и каза:

— Споразумяхме се.

Уолтър не подаде ръка.

— Ще опитаме, един месец. Ако не ми хареса, ще трябва да си заминеш без много шум.

— Съгласна съм.

Харисън се поколеба за миг и най-сетне стисна ръката ѝ.

— Господи, колко си силна! Наистина си трудово момиче, а?

— По-добре повярвай в това.

11.

Девлин пристигна на Биг Айланд два дни след Лийлани. Пак валеше. Взе пътническата си чанта, приближи се до гишетата за наемане на коли, избра един бял „Форд Таурус“ и подкара към полицейския участък в центъра на Хило, за да се срещне с детектива, разследващ убийството на Били Кранстън. Сержант Джими Нихики.

Девлин харесваше втория по големина град на Хаваи. Хило беше сериозно място, а не туристическа атракция. Всекидневните дъждове изтласкваха туристите в западната част на острова, към по-сухото крайбрежие на Кона.

Девлин чака десет минути, докато Нихики се появи. Детективът беше дребен и жилав човек, висок около метър шейсет и два и тежък шейсет и пет килограма. Движеше се бързо и без излишни жестове. Стисна ръката на Девлин и го поведе към един разхвърлян малък кабинет на втория етаж на полицейския участък. Нихики беше облечен в типичната униформа на държавен служител — бяла риза с къси ръкави, черна вратовръзка и черен панталон. Детективската значка беше закачена на колана му. Произходът му беше смесен с преобладаваща доза японска кръв. Посочи един стол до бюрото си и рече:

— Седни.

Металното бюро беше отрупано с кафяви папки и листа хартия. Девлин се запита защо работните места на детективите по цял свят си приличат толкова много. Докато той разсъждаваше по този въпрос, Нихики попита:

— И така, защо една престижна агенция като „Пасифик Рим“ се интересува от несретник като Били Кранстън?

Девлин го погледна.

— По този начин ли ще разговаряме?

— Да.

— Защо?

Нихики сви рамене.

— Не знам. Обичайните причини, предполагам. Местен полицаи, който не обича външни хора да го безпокоят.

Детективът изведнъж се превърна в досаден дребен бюрократ, говорещ с обезпокоителния прасташки напевен островитянский акцент, който понякога дразнеше Девлин. Произнасяше „т“ като „д“ и всяко изречение звучеше като въпросително.

— Защо мислиш, че Били Кранстън е бил несретник?

Нихики се усмихна самодоволно.

— Ами ако не е бил несретник, защо се мотаете толкова години около Кахоа?

— Това ли правеше?

— Изглежда.

— Искаш да кажеш, че хората говорят така.

— Да.

— Кого си разпитал?

— Мнозина.

— Мнозина?

Девлин се облегна назад и преди да продължи разговора с ченгето, положи усилия да потисне раздразнението си.

— Познаваше ли Били Кранстън преди това?

— Кога?

— Преди да го убият.

— Не съвсем.

— Какво означава това? Малко ли си го познавал или какво?

Нихики вдигна рамене и млъкна.

Девлин се опита да се държи дружелюбно.

— Слушай, сержант, знам, че ти досаждам, но защо ми вдигаш кръвното? Само се опитвам да си върша работата.

Детективът се вторачи в Девлин и сви устни. После издаде някакъв звук сякаш се опитваше да изсмуче къс храна от предните си зъби. Наведе се напред и рече:

— Не давам пукната пара за работата ти. Защо да го правя? Ти си външен човек. Не те познавам. Не знам какво искаш. Мислиш, че ще ти кажа нещо, което не фигурира в докладите ми ли?

— Докладите ти не са много задълбочени.

— Няма значение. Няма да им противореча. Не са задълбочени, защото няма какво толкова да се напише. Всъщност, дори да искам,

нямам какво да ти кажа.

Девлин кимна.

— Ако искаш да знаеш, и аз съм любопитен какво се е случило с онзи тип там — добави Нихики.

— Нямах ли представа?

— Всеки има някакви предположения. Ала не струват много.

— Искам да те попитам съвсем неофициално. Ти лично какво мислиш, че се е случило с него?

— За каква официалност говориш? Да не би някой да записва думите ми?

— Няма да повтарям въпроса.

— Слушай какво ще ти кажа. Не искам да ме будалкаш. Да не мислиш, че съм някое тъпо островитянско копеле? Каквото ти кажа, използвай го. На кого му пука, че са те изпратили да си пъхаш носа там където не ти е работата?

— Неговото семейство. Нима искаш да кажеш, че те нямат право да узнаят истината?

— Кое е семейството му?

— Онези, които го обичат. И познават хора, които могат да им помогнат.

— Какво означава това?

Девлин се наведе напред и го погледна в очите.

— Искам да кажа, че никой няма да забрави Били Кранстън.

Нихики се намръщи.

— Колко шум ще се вдигне по случая?

— Колкото трябва.

Детективът повдигна вежди.

— Били Кранстън не беше несретник, сержант. Мислиш, че „Пасифик Рим“ е престижна организация? Нямах представа какво е „Пасифик Рим“. Нито какъв беше Били Кранстън. По случая ще се вдигне много повече шум, отколкото ти и хората ти предполагат.

Нихики се почеса по врата и измърмори:

— По дяволите.

— Да — съгласи се Девлин, — по дяволите. Това може да те обсеби, сержант. Затова, между нас казано, какво мислиш, че е станало там?

Детективът го погледна и рече:

— Както вече казах, всъщност не знаем какво е станало там. В радиус от четири-пет километра не е имало жива душа в деня, когато онзи тип е бил убит. Няма свидетели. Нищо. Тялото е толкова обезобразено, че съдебномедицинските експерти не могат да установят нищо. Но един от тях предполага, че може би има рана от нож. И аз се чудя какво се е случило. Дали е отишъл да се разхожда там, станало му е лошо, легнал е на земята и е умрял? Звучи глупаво, нали?

— Между другото, какво изобщо е правил там?

— На онова място в тропическата гора има голям парцел, засят с марихуана. Знаем, че Кранстън от години обикаляше около Кахоа и пушеше марихуана. Сигурно е имал малка нива и е отишъл там. Може би е навлязъл в чужди владения. Или е имало други хора в неговата нива и Кранстън ги е хванал. Нещата са се изплъзнали от контрол и някой го е наръгал с нож. Оставил го е там и дивите животни са разкъсали тялото. Кой знае?

— Има много вероятности.

— Да. Много.

— Но щом някой го е наръгал с нож, защо не го е заровил? Защо го е оставил така?

— И аз това се питам. Гадна история. Може би проклетите копелета са се уплашили. Бързали са да се измъкнат. Разказвам ти всичко, което знам, но няма логика.

— Намерихте ли там марихуана?

— Не, но дори да е имало, някой може да е изкоренил насажденията и да ги е изнесъл оттам. Пак ти казвам, че не знам много.

— Тогава не си убеден във версията си?

— Не съм сигурен в нищо.

— Убийството може да е станало далеч от мястото, където сте го намерили. Някой може да е пренесъл тялото там, за да се отърве от него. Топографските карти показват, че през района минават много пътища.

— Да, знам. Но до мястото, където го намерихме, не може да стигне кола. Твърде далеч е от пътя.

— В доклада ти пише, че един пилот на туристически хеликоптер е забелязал тялото.

— Да. Чиста случайност. Дрехите и кръвта контрастирали на зеленината.

Девлин се замисли за миг, сетне попита:

— Колко полицаи има тук?

— Зависи. В онзи район нямаме постоянен полицейски участък. Само едно подразделение в Кахоа. Ченгетата го използват само когато им потрябва.

— Искаш да кажеш, че в Кахоа няма полицейски участък?

— Само временен. Част от редовния ни патрул. Възникнат ли проблеми, изпращаме хора.

— С други думи, редовният ви патрул само минава през Кахоа?

— Да.

— Какво е разстоянието дотам?

— Трийсетина километра.

— Това не е ли малко далеч за патрулиране?

— Виж, навсякъде в района живеят ченгета. Използват личните си автомобили. Не всички тръгват от Хило.

Девлин кимна.

— Нещо друго, сержант?

— Да. Гледай да не се забъркаш в някоя каша. Кахоа не е от най-дружелюбните градове. Внимавай как се държиш.

— Кой не е дружелюбен?

— Градчето е малко. Не упражнявай натиск върху хората там. Научиш ли нещо за Кранстън, кажи ми.

— Разбира се. Благодаря за помощта, сержант.

Щом Девлин излезе от полицейския участък, в малкия кабинет на Нихики се вмъкна един недодялан мъж. Той бе седял тихо в съседната стая и бе подслушвал разговора между детектива и Девлин. Казваше се Ерик Енгъл. Адвокат. Беше на четирийсет и осем години и съвсем не приличаше на човек, умиращ да живее в Хавай. Имаше бяла кожа и издадени напред зъби и постоянно нагласяше очилата си на носа. Дрехите му стояха смешно. Беше се издокарал в стилизирана хавайска риза и жълти бермуди. Но кожените обувки и черните чорапи издаваха факта, че Енгъл не съзнава къде се намира.

Нихики не харесваше нито Девлин, нито него.

— Няма да имам кой знае какъв проблем с това — рече адвокатът.

— Нима?

— Бих казал, че не биваше да говориш за предполагаемите извършители в множествено число. Откъде знаеш, че са били повече от един? Трябваше да го подведеш, че става дума за един-единствен човек.

— Виж, Енгъл, да ти го начукам. Доколкото знам, точно това се е случило с горкото копеле. Отиди да разкажеш на шефа си какво е станало тук и ме остави на мира. Оня Девлин е шибан беляджия и аз не искам да участвам в това. Ясно ли е?

— Да.

Енгъл кимна два пъти и излезе.

12.

От кабинета на Нихики Девлин отиде в градската библиотека на Хило. Много неща в Хаваи бяха изостанали и примитивни, но библиотечната система не беше едно от тях. Девлин знаеше, че преди години държавата бе компютризирала библиотеките. Ако разполагаха с някоя информация, нямаше да е трудно да я намери.

Помещението беше чисто, светло и просторно. И имаше много посетители. До старомодния каталог имаше три компютъра. Девлин прегледа менюто и прочете указанията за достъп до статиите във вестниците. Сетне написа няколко ключови думи, с които да търси информация — Кранстън, марихуана, Кахоа, убийство...

Натисна клавиш F3 и на екрана се появи списък със заглавията на вестниците, датата и страницата на съответната статия. Девлин намери микрофилмите и направи разпечатка на някои от текстовете.

Прочете всичко, но не научи почти нищо ново.

След четири часа се отказа и отиде с колата на пристанището, за да потърси заведение, където да хапне нещо. Влезе в един ресторант на име „Хуго“ и изяде една прегорена пържола. Салатата беше малка, а пържените картофи — мазни. Отмести ги настрана, но с удоволствие изпи една студена бира. Качи се във форда и се отправи към Кахоа.

Докато Девлин четеше вестниците в библиотеката в Хило, Лийлани взимаше поръчки за обед, караше Уолтър да работи по-бързо в кухнята, сервираше храна и броеше посетителите, които изведнъж напълниха ресторанта.

Работеше там от три дни и мълвата, че храната продължава да е лоша, но обстановката определено се е подобрила, вече се бе разпространила.

Лийлани записваше една поръчка, когато внезапно всичко в малкото заведение сякаш спря за миг, после отново се раздвижи.

Тя погледна към входа и разбра каква е причината. На прага стоеше един човек, чието присъствие беше достатъчно, за да накара всичко да замре. Беше гол до кръста, с огромни мускули, украсени с татуировки. Изпълваше цялата врата. При това стоеше така, сякаш предизвикваше някой да му направи забележка.

Лийлани се накани да му каже нещо, но едрият мъж я видя, че го гледа и демонстративно навлече фланелка на мускулестото си тяло, сякаш се приготвяше да влезе. Фланелката покри по-голямата част от татуировките, но рисунките се запечатаха в паметта на Лийлани. Познаваше стила. Някои го наричаха племенен, други — островитянский или на властта. Сложна плетеница от линии и шарки, която се основаваше на първите татуировки, датиращи от 1600 година. Сините, черни, червени и сиви линии изпъкваха на смуглата кожа на мъжа. Лийлани се вгледа в лицето му. Човекът имаше хубаво класическо полинезийско лице. Гарвановочерните му коси бяха дълги, но завързани на опашка с кожена връв.

Би било удоволствие да го гледаш, ако не беше грозния белег на лявата скула. Тази част от лицето му беше деформирана, а окото — леко увиснало от очната ябълка. Мъжът се опитваше да компенсира асиметрията, като постоянно се хилеше накриво. Но хората в ресторанта избягваха да го погледнат в очите и Лийлани усети, че усмивката му е по-скоро прикритие на злия нрав, отколкото признак на добронамереност.

Импулсивното желание на Лийлани беше да се обърне, да влезе в кухнята и да чака, докато онзи тип си отиде, но мъжът се бе вторачил в нея. Нямаше да му достави удоволствието да я принуди да излезе. Колкото и да ѝ беше неприятно да я оглежда, тя не помръдна от мястото си, докато не записа поръчката. Едва тогава се насочи към кухнята, като измърмори:

— Гадно копеле.

Искаше ѝ се да си бе сложила сутиен под тънката памучна фланелка. И полата ѝ да не беше толкова прилепнала по бедрата и задника. Беше се издокарала, за да привлече клиенти, но не и онзи тип.

Стигна до кухнята, потискайки желанието си да разпита Уолтър за непознатия, взе две чинии с току-що приготвена храна и се върна при посетителите. Уолтър беше толкова зает, че не вдигна глава.

Лийлани поднесе ястията, усмихна се на хората и се приближи до масата, където се бе настанил натрапникът.

С него имаше още двама мъже. Единият беше нисък мускулист островитянин. Имаше безлично, сплескано, полукитайско, полуяжияшко лице. Беше облечен в мръсна фланелка и джинси. Другият беше филипинец — пълна противоположност на първия. Приличаше на наперен островитянский трол. Мършав. Имаше лъскави черни коси, дълги до раменете и беше неуместно облечен в риза от изкуствена коприна с дълги ръкави и черен панталон. Тролът изглежда беше едно от местните лоши момчета. Имаше зъл вид.

— Какво да ви донеса? — попита Лийлани.

Никой не отговори, но татуираният водач на групата нежно стисна лявата ѝ ръка. Докосването не беше вулгарно, а по-скоро някаква странна разновидност на ръкостискане с два пръста — палец и показалец. Но Лийлани се ядоса, защото онзи тип смяташе, че има правото да го прави.

— Нова си в града — усмихна се едрият мъж. — Как се казваш?

— Лийлани.

— Аз съм Сам Кеамоку. Моите приятели ме наричат Кий. Сам Кий. Това са Лихо и Ейнджъл. Как е фамилията ти?

— Килау.

— Хубаво име. Не си приела фамилията на бледоликото копеле, оплодило майка ти, а?

Забележката беше толкова скандална, че Лийлани застина за миг. Но това беше единственото, което онзи ужасен човек и приятелите му видяха. Тя бавно издърпа ръката си и записа в тефтера номера на масата.

— Какво ще желаете за обяд, господа?

Кий се облегна на стола и се вгледа в нея с присвити очи.

— Щом не искаш да си дружелюбна, ще трябва да ме наричаш господин Кий.

— Какво ще желаете за обяд, господин Кий?

— Донеси ни само по една чаша вода. Не искаме да ядем тук. Храната на бледоликия собственик е отвратителна.

Лийлани им донесе три чаши вода и каза:

— Не ми дължите нищо.

Кий кимна. Тя се обърна и тръгна към кухнята. Усети как тримата се ухилиха самодоволно зад гърба ѝ. Влезе в кухнята, ритна един кашон с празни бутилки и грабна престилка от куката на стената.

Уви я около себе си, бързо прикривайки тялото, което привличаше посетители в ресторанта и се ядоса на себе си, че го направи.

Уолтър спря да реже пилето и я погледна, сетне надникна през люлеещата се врата.

— Аха, варварите пристигнаха.

— Господи, онзи тип е отвратителен.

— Отвратителен? Мисля, че това е част от репертоара му. Но той е повече опасен, отколкото отвратителен и не те съветвам да изтъкваш пред него недостатъците.

— Кой е той?

— Сам Кий. Местното лошо момче. Психопат.

— Каква е историята му?

— Ами, чакай да си помисля. Дребни престъпления и заплахи, отправени с коварството на уличната мъдрост. Усъвършенствал е играта да тероризира хората, а той да твърди, че е жертвата. Обича да говори приказки от сорта как са му откраднали острова. Но между нас казано Сам Кий просто мрази хората.

— Мрази ги?

— Точно така.

— Защо?

— Казва ли ти някой? Обзалагам се, че е бил малтретиран и пренебрегван като дете. Никой не знае как е обезобразил лицето си. Но всичко се свежда до един факт.

— Какъв?

— Белите хора са откраднали тези острови. Не го казвам, за да оправдая омразата му, но чудовищните престъпления пораждат също чудовищни престъпления и ненавист. Но както и да е. Като твой работодател имам едно чистосърдечно искане относно господин Кий.

— Какво?

— Не го дразни. Не е необходимо да се държиш мило с него. Бъди непринудена. Ако те ядоса, бъди достатъчно разумна и реагирай нормално.

— Да реагирам нормално?

— Да. Отстъпи и си върши работата.
— С други думи, поклони до земята.
— Не. Казах, дръж се непринудено.
— Не споделям търпимостта ти към омразата, Уолтър.
Той я погледна в очите.
— Ти имаш смесена кръв, нали?
— Точно така. И не съм видяла добро нито от едните, нито от другите.
— Освен това...
— Какво?
Харисън се поколеба за миг, после рече:
— Ами днес рибата беше прясна.
— Какво означава това?
— Зависи от теб, Лийлани.
— Е, благодаря за съвета, Уолтър, но аз съм голямо момиче.
Колкото до мен, всичко се дължи на прекомерно високото съдържание на тестостерон.
Уолтър я погледна за миг, сетне каза:
— Ами, съгласен съм, че вече си голямо момиче.
— Е, и?
— И мисля, че не съм единственият, който забелязва това.

13.

Девлин пристигна в Кахоа на залез-слънце. Крайната част от града се състоеше от денонощен магазин, построен встрани от пътя и малък комплекс, включващ обществена пералня, лекарски кабинет и аптека. Малко по-нататък имаше поща, банка и заключен полицейски участък — обикновена постройка, която изглеждаше така, сякаш бе пусната на асфалта и оставена там.

Това беше хубавата част на градчето.

Девлин прекоси един необработен парцел земя, пресече някакъв мост и се озова на шосе, минаващо през местност, която би могла да бъде венецуелско село, мексикански квартал или мръсно бедняшко планинско градче в Апалачите.

Обикновена мизерия, но Девлин за пръв път виждаше такава беднотия на едно райско място.

Вляво имаше полусъборена двуетажна дървена сграда, а вдясно — няколко порутени колиби, направени от шперплат и покрити с плесенясало набръчкано фибростъкло. Пред тях растяха високи треви. Близо до пътя тревата беше кафеникава и проскубана, после ставаше зелена и стигаше до прага на съборетините.

Повечето колиби изглеждаха пусти, но пред едната се мотаеха три деца. Най-малкото, на около три години, беше само по мръсни гащи. Най-голямото беше десетинагодишно момиченце, облечено в грозна рокля. Третото момченце беше на шест години. С шорти и бяла фланелка. Хлапетата имаха онзи безизразен и равнодушен вид, който немотията и скуката налагат на живота.

Докато караше бавно покрай тях, Девлин надзърна във вътрешността на колибата. Имаше само една стая, осветена от крушка без абажур. Съсипаната майка, облечена в дрипава рокля, седеше на разнебитения диван, държеше до гърдите си бебе и гледаше черно-бял телевизор.

Добре дошъл в Кахоа, помисли Девлин.

Измина още няколко метра и влезе в деловата част на града. Едва тогава видя защо в един от вестниците пишеше, че тя напомня на старо селище от американския Див Запад. Главната улица сякаш бе от телевизионен сериал. Шперплатовите сгради бяха на един-два етажа, а пред тях имаше дървен тротоар с перила.

Вляво имаше магазин за природосъобразни храни, затворен ресторант, бар, бакалия, уличка, редица пустеещи магазини, занаятчийски магазин и някакъв офис, а по-нататък следваха ресторант „Да“, тайландски ресторант и още празни витрини. Вдясно имаше някаква дълга двуетажна сграда — вероятно най-представителната в градчето. Беше боядисана в тъмнозелено. На втория етаж имаше редица прозорци с бели рамки. Приземният етаж беше пуст, с изключение на един видеوماгазин и нещо, което приличаше на книжарница.

Останалите постройки по Мейн стрийт представляваха едноетажни развалини. Само една бе обитавана. Вътре имаше пет автоматични перални, осветени от неонов лампи. Девлин съзря млад мъж и момиче, които седяха върху работната маса.

След още стотина метра той стигна до училището, разположено в края на градчето, обърна на паркинга в двора и се върна.

Слънцето току-що се беше скрило зад хоризонта, но дори на розовата светлина на здрача всичко в старото градче изглеждаше западнало и мръсно. Избраните цветове бяха бледосиньо, розово и кремаво. Може би в някой туристически справочник Кахоа бе наречена чудат спомен от стария Хавай. Но Девлин бе убеден, че всеки, който дойдеше там, за да търси нещо необикновено, щеше да остане разочарован.

Неколцината хора, които видя, бяха съсипани като градчето. Дебелата жена, облечена в твърде тясна риза и твърде широка пола, буташе детска количка по дървения тротоар, сякаш закъсняваше за среща. В количката седеше петгодишно момченце. Дрехите му бяха мръсни. Отдавна бе надраснало възрастта за количка, но жената решително го буташе нанякъде.

Двама мъже се влачеха с бавни крачки. Имаха дълги проскубани коси и неподдържани бради. Бяха облечени като всички останали на острова — фланелки, шорти, джинси и гумени сандали с каишки, но

дрехите им бяха износени. И двамата бяха болезнено слаби. Ехо от 60-те.

Девлин намери „Вилидж Ин“. Госпожа Банкс го бе уверила, че това е единственото място в градчето, където би могъл да отседне. Хотелът се помещаваше в голямата зелена сграда на Мейн стрийт. До него имаше паркинг, посипан с черна сгурия.

Докато влизаше в паркинга, Девлин забеляза един намръщен местен тип, който седеше на стъпалото на пикапа си и разговаряше с висок мършав младеж със скейтборд. Девлин беше убеден, че ако си направи труда да ги гледа по-дълго, ще види размяна на пари и наркотици. Намусеният мъж се вторачи в Девлин, който също го изгледа. Мъжът извърна очи.

В средата на паркинга се извисяваше голямо бананово дърво. Покритата със сгурия земя беше изровена, а дупките — пълни с дъждовна вода. Няколкото коли, разпръснати там, представляваха ръждясали развалини.

Взетият под наем форд на Девлин сякаш имаше надпис „Непознат в града“. Но Девлин и без това знаеше, че ще го заглеждат, така че колата нямаше кой знае какво значение.

Той слезе, извади чантата си от багажника и мина покрай намръщения мъж, който продължаваше да разговаря с младежа. Входът на „Вилидж Ин“ представляваше голяма дървена порта, зад която имаше стълбище към втория етаж.

Портата беше отворена. Девлин се качи горе и се озова на една старомодна веранда в южняшки стил с изглед към разхвърляния вътрешен двор.

На верандата имаше парапет, висок до кръста. До входа стояха плетени маси, столове саксии с папрати, палми и други растения, а в ъгъла — клетка с папагал. Застланият със зебло под скърцаше и Девлин трябваше да се наведе, за да мине под гредата на тавана, но мястото беше уютно и тихо — изненадващо убежище от порутеното грозно градче навън.

Изведнъж големият папагал изкрещя толкова силно, че Девлин се стресна.

В същия миг от кабинета вляво излезе набита жена в къси панталони и шарена хавайска риза и се усмихна на Девлин. Имаше

дълги посивели коси, решително лице и сбръчкана от слънцето кожа. Приблѝжи се и каза:

— Здравейте.

За пръв път през живота си Девлин чу тази дума, произнесена толкова искрено.

— Аз съм Рейчъл Стийл. Собственичка на това място. Вие трябва да сте господин Девлин.

— Да. Приятно ми е да се запознаем.

Рейчъл беше висока метър и петдесет. Яка. Боса. Имаше проницателни сини очи и изглежда се чувстваше добре в жилището си. Трудно беше да се определи възрастта ѝ — някъде между шейсет и осемдесет години. В нея имаше енергия и властност, несъвместими с възрастта ѝ.

Тя се ръкува с Девлин, който не се изненада от силата ѝ.

— Колко време ще останете при нас, господин Девлин?

— Най-малко една седмица.

— Тогава да ви покажа с какви стаи разполагам.

— Ще взема най-хубавата.

Рейчъл го погледна, за да се увери, че той не се шегува. После се усмихна и рече:

— Добър отговор. Ъгловата стая не е лоша, но е заета. Другите две хубави стаи със собствени бани са ей там.

Едната гледаше към вътрешния двор, а другата — към паркинга. Девлин реши, че от втората ще вижда повече.

— Ще взема онази срещу паркинга.

— Добре. Вратата е отворена. Ключовете са на шкафчето. Заклучваме външната врата в десет часа. Ако ви е необходимо нещо, кажете ми. Радвам се, че сте при нас — добави тя и нежно го потупа по ръката.

Рейчъл тръгна с леки стъпки към кабинета си — първата стая от страната на Мейн стрийт. Девлин погледна през остъклената врата и видя, че работното ѝ място е пълно с антики и най-различни вещи. Тя сложи очилата си и започна да пише нещо на светлината на голямата настолна лампа, направена от месингов самовар.

Девлин влезе в стаята си — малка, но грижливо обзаведена и украсена. На леглото имаше зелен юрган. Таванът беше също зелен, а

тапетите — на зелени цветя. Гладкият дървен под беше боядисан в кафяво и лъснат до блясък.

На тавана имаше вентилатор с лампа.

Девлин се приближи до двойния прозорец, гледащ към паркинга и погледна. Виждаха се улицата и барът на отсрещната страна. Не беше зле.

В стаята имаше телевизор, но нямаше телефон.

Банята беше голяма, но без вана.

Той бързо разопакова дрехите си. Някои окачи в старинния гардероб срещу леглото, а останалите нареди в шкафа.

Извади трите пистолета и внимателно ги сложи в най-долното чекмедже, като ги покри с найлоновия чувал за мръсни дрехи.

Сетне провери ключалката на вратата. Беше здрава. Излезе от стаята, заключи и тръгна по улицата. Свърна наляво и се отправи към покрайнините на града. Гледаше, но не намираше онова, което търсеше. Пресече шосето и влезе в паркинга пред денонощния магазин. До входа имаше три телефона. После Девлин се върна, като се отби в бакалията и в бара срещу „Вилидж Ин“.

Стигна до другия край на градчето и отново се върна пред хотела. Беше обиколил Кахоа с кола и пеша и запомни разположението.

14.

Пътуването на Енгъл до ранчото на Лиху в Уаймиа продължи близо пет часа. Когато го поканиха в кабинета, дебелакът седеше зад бюрото и четеше списъка на гостите, поканени на сватбата на дъщеря му. До събитието оставаше около седмица. Многострадалната съпруга на Лиху се бе погрижила почти за всичко. Поканите бяха изпратени и повечето гости бяха отговорили.

Но Лиху не гледаше списъка, защото се интересувахе от дъщеря си. Дори не я обичаше. Тя беше намусено момиче, наследило от баща си склонността към затлъстяване и грозотията. Беше ясно, че младоженецът се жени преди всичко за семейството. Главната грижа на Лиху беше сватбата да остане най-голямата на Биг Айланд. За него тържеството беше изява на власт. Ето защо бяха поканили над хиляда души.

Лиху стоя в кабинета си цял ден. Говори по телефона. Преглежда списъка с поканените. Пуши големи черни пури „Дънхил Монте Кристо“. И се поти. В стаята миришеше ужасно.

Когато Енгъл се появи, Лиху погледна адвоката и изръмжа, сетне посочи един стол. Енгъл седна. Телохранителят Чарли се размърда на дивана. Зачакаха.

Лиху продължи да чете списъка с гостите. От време на време слагаше някакъв неразбираем знак до някое име. Интересуваха го само петдесетина души и искаше да провери колко от тях са приели поканата му. Знаеше, че тъкмо тези хора не желаят да присъстват на сватбата. Не искаха да ги виждат в компанията на Еди Лиху. Но повечето щяха да дойдат. Повечето бяха приели и това доставяше огромно удоволствие на Лиху. И удоволствието му нарастваше, когато седеше сам и пророкуваше кои от онези, които още не бяха отговорили, щяха да се поддадат на натиска. Разбира се, в списъка имаше хора, които със сигурност нямаше да дойдат. Губернаторът, кметът на Хонолулу и шефът на полицията на Биг Айланд. Отказите

им щяха да бъдат учтиви. Те се държаха настрана от всички съмнителни, ниско поставени, дебели и грозни субекти като Еди Лиху.

Той подъвка още малко пурата, погледна списъка за последен път и го хвърли на бюрото. Дори онези, които нямаше да дойдат, щяха да му доставят удоволствие, защото щяха да станат мишени на машинациите му. По един или друг начин, някога и някак Лиху щеше да им причини болка. Колкото по-силни и некорумпирани бяха те, толкова по-добре щеше да се чувства Еди, когато ги унижаваше. Погледна към Енгъл и попита:

— Е, и?

— Името му е Джак Девлин.

Лиху кимна, премести стола си и скръсти ръце на огромния си корем.

— Вчера Нихики се свърза с мен — продължи Енгъл. — От „Пасифик Рим“ се обадила някаква жена. Искала среща относно случая Кранстън. Когато пристигна онзи тип Девлин, аз отидох в стаичката до Нихики и подслушах разговора им.

Лиху бе затворил очи. Енгъл прекъсна монолога си, за да се увери, че не е заспал. В същия миг Еди отвори очи и с хрипкав глас избуча:

— Какво има, мършав духачо? С бой ли искаш да изтръгна думите от устата ти? Говори! Не ме карай да ти задавам шибани въпроси.

Енгъл преразказа разговора между Девлин и Нихики. От време на време Лиху изсумтяваше, за да покаже, че следи думите му.

Когато адвокатът свърши, дебелакът се наведе напред. Седя неподвижен около пет секунди, сетне посочи с пръста си, който приличаше на кренвирш, към Енгъл и рече:

— Добре. Ето какво ще направиш. Пусни онзи главорез Кий по петите му. Щом Девлин се появи в града, насочи Кий в правилната посока. Кажи му каквото знаеш за Девлин, сетне се оттегли настрана. Навъртай се наоколо, докато нещата се разгорещят, после изчезни. Няма да си ми необходим, за да обуздаваш Кий.

— Слава богу.

— И бъди готов да се махнеш оттук, когато ти кажа.

Енгъл кимна, опитвайки се да проумее крайния резултат от двете заповеди, които му даде Лиху. Изчисли ефекта, доколкото можа, но

всичко стана твърде сложно. Заряза размишленията. Лиху беше единственият, който знаеше всички етапи на плана си. Само Еди можеше да предвиди какво ще се случи, когато пристъпи към действие.

— Кий ще те послуша ли? — попита Лиху.

— Само защото знае, че ти движиш нещата. Не мога да гарантирам нищо, свързано с господин Кий.

Лиху отново изсумтя — звук, който Енгъл изтълкува като „добре“. Дватамата се втренчиха един в друг.

— Довиждане — каза Лиху.

Адвокатът кимна. Уплаши се, че се е показал като слабоумник, който не съзнава, че срещата е свършила. Бързо стана и излезе.

Щом вратата се затвори, Лиху отново се облегна назад и затвори за миг очи, после пак се наведе над бюрото. Грабна телефона и набра някакъв номер — един от десетките, които бе складира в паметта си. Отговори пейджърът и Лиху натисна една буква от телефонния тефтер. Сетне затвори, премести стола си и зачака. Погледна часовника си и изсумтя.

— Шибана петъчна вечер.

Напъха огромната пура в устата си и стана.

— Хайде, Чарли, да хапнем нещо.

Пейджърът, който бе получил съобщението на Лиху, започна да пулсира. Беше закачен за колана на един панталон, висящ в банята на една проститутка на име Тей Уилямс, която живееше на Хотел стрийт. Тя беше заета в спалнята. Клечеше над лицето на клиента си Джордж Уокър. Тей беше с ботуши с високи токчета, черни кожени бикини с изрязана предна част и сутиен без чашки, изработен от черна кожа и халки.

Джордж Уокър беше чисто гол. Китките и глезените му бяха приковани с белезници за леглото на Тей. Пенисът му беше стегнат с черна панделка и моравосин от спряното кръвообращение. Това поддържаше ерекцията му болезнено твърда. Показваше се само върхът на члена му и от време на време Тей леко го перваше с кожения си камшик. Тя седеше върху гърдите на Уокър, търкаше клитора и ближеше зърната си. Сетне приклекна над лицето му, като го дразнеше

и заплашваше, че ще уринира и настояваше да я оближе, но без да се приближава достатъчно до устата му. Присмиваше му се и го караше да изплезе още езика си. Докато го заболи.

Уокър беше толкова възбуден, че едва дишаше. Това щеше да продължи най-малко час. Ставаше все по-жестоко, болезнено и унижително. Тей беше истинска професионалистка. И хилядата долара, които ѝ плащаше за всеки сеанс, си заслужаваха до последния цент. Пък и в сравнение с парите, които получаваше от Лиху, сумата изглеждаше нищожна. Джордж не се замисляше върху факта, че Лиху си връща четирийсет процента от хилядата долара.

Тей се обърна, разтвори бузите на задника си и задуши Уокър с ануса си, отпусайки се върху лицето му с цялата си тежест. Когато той се опита да я оближе, тя плесна тестисите му с дръжката на кожения камшик и му каза да държи мръсния си език в устата.

Джордж имаше чувството, че всеки момент ще свърши, но Тей сграбчи пениса му и безмилостно го стисна. Това мигновено потисна желанието му. Откъде знае какво ще стане, запита се Уокър. Откъде знае как да прекъсне точно когато трябва? Съзнаваше ли колко силно го възбужда? Знаеше ли, че той се възбужда само като се сети, че е петък вечер? И сърцето му бие учестено, а дъхът му секва, докато се качва в колата?

Дълго време никой нямаше да отговори на съобщението, оставено на пейджъра от Еди Лиху.

15.

След като огледа градчето, Девлин реши да хапне нещо. Беше гладен.

Храната в мексиканския ресторант изглеждаше твърде тежка и мазна. Помисли за тайландския, но менюто там сигурно представляваше истинска загадка. Остана ресторант „Да“, където може би имаше нормална храна.

Той се приближи до малкото заведение, мина под ниския свод и видя, че до една от масите седи Уолтър Харисън.

Чашата му беше пълна. Той доволно четеше дебела книга с твърди корици. Лийлани вече го бе сменила в кухнята с един безработен готвач, препоръчан от човека, който им продаваше месо. Новият готвач взимаше евтино и следваше указанията на Лийлани. Пък и допълнителната помощ беше добре дошла, затова Уолтър с готовност се съгласи да го наеме. Харисън беше много щастлив, че е издържал на бурята и се е върнал към обичайния си живот. Усиленият труд за изкарване на хляба не влизаше в представите му за приятно съществуване.

Девлин наблюдаваше как Уолтър пие на малки глътки и разбра, че в голямата чаша има не само портокалов сок и лед. Харисън небрежно му махна с ръка да седне където иска. Беше късно за обяд и в ресторанта имаше само още двама души — един очевидно пиян мулат и компаньонката му — въсърчно бяла жена, която дъвчеше пица.

Девлин избра малката маса до отворения прозорец, за да наблюдава какво става навън. Двойката млади хипита още седеше в мръсната обществена пералня на отсрещната страна на улицата. Една русокоса жена, облечена в дълъг дъждобран, се стрелна покрай пералнята. Две тринайсетгодишни момчета минаха покрай прозореца. Разговаряха за някакъв нов филм. Градчето изглежда се оживяваше.

Девлин взе краткото меню и вдигна глава, когато периферното му зрение долови сервитьорката, приближаваща се към масата. Видя я и мигновено загуби апетит.

— О, боже — измънка той и отново наведе глава.

Лийлани се приближи до масата и без колебание рече:

— Няма да търпя увъртанията ти. Ясно показва, че не искаш да имаш нищо общо с мен. А сега какво искаш да ядеш?

Девлин й се усмихна и отговори:

— Ти нямаш представа какво става, по дяволите.

— Не ме интересува.

— Защо мислиш, че те оставих в онзи ресторант? Ти не забеляза мъртвеца отвън, нито полицията, обградила заведението, нали?

Войнственото настроение на Лийлани премина в объркване.

— Какво?

— Мъртвец. Главата му беше размазана. Имаше и още двама, които не мърдаха. Нямах представа колко усложни нещата за мен.

— Какви ги говориш?

Девлин трябваше да положи истинско усилие, за да се овладее.

— Разговаряхме твърде дълго — бавно каза той. — Донеси ми нещо за ядене, ако обичаш.

— Добре, добре — припряно отговори Лийлани.

— И една голяма чаша вода.

— Готово.

Тя бързо се отдалечи. Девлин беше толкова ядосан на себе си, колкото и на нея. Беше я подценил. Мислеше да се свърже с нея и да й обясни защо е изчезнал, но се отказа. Защо, запита се той. Защото това означаваше да поиска телефонния й номер от баща й, а Девлин не искаше да го стори. Защото това би означавало да я замеси в една смърт, а той не я познаваше достатъчно добре, за да й има доверие. И дълбоко в душата си Девлин съзнаваше, че вече не иска да има нищо общо с нея. Тя беше твърде прелъстителна. Всичко в нея го привличаше — тялото, лицето, начина, по който се движеше и нейната упоритост. Лийлани беше твърде много за него. И той несъмнено съзнаваше, че ако й позволише да го привлича, това щеше да му струва скъпо. Но Девлин бе постъпил погрешно. Трябваше да й се обади. Да измисли някакво извинение. Сега тя беше неконтролируема. Вече беше допуснал грешка, а още дори не бе започнал да върши работата си.

Знаеше, че е глупаво да се кара с нея. Тя бе спечелила точка и това беше всичко. След малко Лийлани се върна с чаша вода, но Девлин не вдигна глава.

Ала когато му донесе храната, той бе подредил мислите си достатъчно, за да ѝ каже:

— Виж какво, явно се налага да поговорим. Трябва да знаеш какво става. Довечера. Но не искам никой да ни вижда заедно.

— Имаш ли кола?

— Да.

— Свършвам работа около десет и трийсет. Ще отида до училището и ще те чакам на паркинга. Мястото е отдалечено. Никой не би трябвало да ни види.

— Не става.

— Защо не?

— Донеси ми чаша кафе и ми дай секунда да помисля.

Тя се приближи до кафемашината и напълни една голяма керамична чаша. Девлин се хвана, че зяпа дългите ѝ крака. Установи, че не може да мисли за нищо. Тънката ѝ памучна блуза и прилепналата до бедрата пола не можеха да скрият тялото ѝ.

Изведнъж Лийлани му се стори непозната повече от всякога. Наистина ли Лийлани съзнаваше какво прави? Имаше ли представа какво огромно внимание може да привлече в това малко затънтено градче?

Тя донесе кафето и Девлин попита:

— Можеш ли да намериш телефон, където няма да те безпокоят?

Лийлани се поколеба за миг, сетне отговори:

— Да.

— Тогава запиши този номер и ми се обади в десет и трийсет.

Тя го записа в тефтерчето с поръчките.

— Ако дава заето, обади се на този.

Девлин ѝ каза втория номер, който бе запаметил.

— Не бива да ни виждат заедно. Затова ще говорим по телефона.

— Добре.

— По-добре да платя и да тръгвам.

— Още не съм направила сметката.

— Аз съм я направил.

В десет и трийсет Девлин стоеше до уличните телефони пред денонощния магазин. Първият от трите иззвъня и той грабна

слушалката.

— Съжалявам. Трябваше да почакам, докато телефонът се освободи.

— Има ли някой около теб?

— Не. Аз съм в една малка кабинка в мексиканския ресторант. Ти къде си?

— Пред денонощния магазин. — Девлин стоеше с гръб към улицата и пъдеше комарите, докато говореше. — И така, искаш ли да ми кажеш какво правиш тук?

— А онзи мъртвец?

— Сбих се пред ресторанта. Трима мъже, плюс шофьора им. Прегази един от хората, които ме нападнаха. Уби го. Подгоних го, но не можах да го хвана. Пък и нямах никакво намерение да се забърквам с полицията. Не съм дошъл тук, за да стоя седмици наред в Хонолулу и да се разправам с тях, а да разбера какво е станало с Били. Съжалявам, че те оставих там. Нямах избор.

— Защо участва в боя?

— Защото ме нападнаха.

— Защо?

— Не мога да го докажа, но нещо ми нашепва, че някой не иска да разследвам смъртта на брат ти. Слушай сега. Случаят е сериозен. Няма място за любители. Не мога да работя с теб. Не знам как би могла да ми помогнеш.

— Намерението ми беше да се заселя в този град и да се опитам да узная нещо. Работата като сервитьорка е идеална. Градчето е малко. Хората обичат да висят в заведения като ресторант „Да“ и да бърбят. Всички говорят за случилото се с Били.

— Ленивото им дърдорене не ме интересува.

— Виж какво. Защо не допуснеш, че може да науча нещо, което ще ти помогне? Ще превърна онази дупка в най-хубавия ресторант в града. След седмица ще познавам всички. Ако се замислиш за миг, ще разбереш, че имам право и ще ми позволиш да ти помогна.

Девлин я изслуша, после толкова тихо, колкото гневът му позволяваше, каза:

— Лийлани, отвори си ушите и ме чуй добре. Лоша или добра, идеята ти е неуместна. Може и да научиш нещо, а може и да не

научиш. Въпросът е, че не трябва да работя с теб от професионална, етична и морална гледна точка.

— Защо?

— Защото ще изложи живота ти на опасност. А аз нямам право да го сторя.

— Добре. Ти ме предупреди. Аз разбрах. И въпреки това искам да ти помогна. Решението не е твое, а мое.

— Това не оправя нещата. Нямах представа колко опасно може да бъде всичко това, ето защо не можеш да проумееш на какъв риск се излагаш.

Девлин се заслуша в дишането ѝ. Представи си лицето ѝ, притиснато до слушалката.

— Добре — отговори тя, — може и да е така. Но дори след онова, което ми каза, няма да се откажа.

— Исусе — измънка той.

— Какво? — ядосана попита Лийлани. — Защо се притесняваш за мен? Аз не се притеснявам за теб.

— Това е повече от очевидно, по дяволите.

В същия миг един пикап изрева на паркинга пред денонощния магазин и спря точно зад Девлин. Шумът на двигателя заглуши разговора. Едва-едва се чу гласът на автоматичния оператор, който поиска още десет цента.

Девлин извика на Лийлани:

— Имаш ли дребни?

— Не — отговори тя.

— По дяволите — измърмори той. — Намери още двајсет и пет цента и пак ми се обади!

— Върви по дяволите! — изкрещя Лийлани и затвори.

Девлин тресна слушалката толкова силно, че едва не я счупи. Пусна двајсет и пет цента и набра номера. Преди телефонът да иззвъни за втори път, Лийлани попита:

— Ало?

— Слушай какво ще ти кажа. Правиш се на неотстъпчива, но не си избрала когото трябва. Опиташ ли се да тръгнеш срещу мен, Лийлани, още утре сутринта целият град ще знае коя си и защо си тук. Ще доведа баща ти с първия самолет, ще го накарам да отиде в онзи ресторант и да те прибере оттам. Опиташ ли се да ми погодиш някой

номер, това ще бъде последното, което ще направиш в този град. Ясно ли е?

— Наистина ли ще го сториш?

— За секунда. Ако искаш да участваш в играта, ще играеш по моите правила.

— Откъде знаеш този телефонен номер?

— Запомних го. Знам номерата на всички улични телефони в този град. А ти?

— Не.

— Мислила ли си как би могла да се свържеш с някого или някой да се свърже с теб?

— Не.

— Съзнаваш ли, че ако трябва да използваш уличен телефон, трябва да носиш у себе си голямо количество монети?

— Не.

— Не ти ли е минавало през ума, че изобщо не знаеш какво правиш? И може би излагаш моя живот на риск? Както и своя?

— Виж какво, съжалявам, че преди малко затворих. Дразня се, когато мъжете ме поучават.

— Ами, преодолей го. Ако бях жена, щях да ти кажа същото. А ако ти беше мъж, щях да ти разбия главата и да приключа.

— Никога ли не си удрял жена?

— Още не.

Лийлани тихо се засмя, после каза:

— О, боже, не може ли да върнем нещата преди скарването?

— Ти не ми помагаш...

— Казах, че съжалявам за дето затворих.

— Добре.

— И така, какво ще правим? Доколкото разбрах, няма да ме разобличиш, както се изразяват в някои среди.

— Не, по-добре да не правя циркове, освен ако не се наложи. Между другото, защо си толкова настоятелна?

— Защото видях проклетите снимки. Израснала съм с него. Били не заслужаваше това. А ти защо си толкова настоятелен? Дадох ти достатъчно основателна причина да зарежеш всичко. Защо не го направи?

Девлин въздъхна дълбоко, сетне тихо каза:

— И аз видях проклетите снимки. — Автоматичният оператор поиска още монети. Девлин пусна десет цента и продължи: — И така, нека да се изясним. Съгласен съм да работиш с мен, но аз определям правилника.

— Да. Признавам, че ти си професионалистът. Няма да ти преча. Никой няма да разбере, че те познавам. Единственото ми желание е да помогна. Вече имам информация, която може да ти е от полза.

— Какво знаеш?

— Хората в града още говорят за брат ми. И доколкото разбирам, никой не вярва, че той просто е отишъл в дивата пустош и е умрял. Познавам един местен човек, от когото всеки се страхува. По всичко личи, че той е способен да извърши убийство.

— Кой е той?

— Сам Кеамоку. Наричат го Сам Кий. Собственикът на ресторанта ми разказа за него.

— Видя ли го?

— Дойде в ресторанта, за да ме огледа.

— Защо?

— Защо мислиш, че ходя насам-натам, облечена по този начин?

— Ти ми кажи.

— Искам да опозная хората тук и не мога да чакам храната да ги привлече.

— Само от мъжката клиентела ли се интересуваш?

— Мислиш ли, че жена може да е убиецът?

Девлин изсумтя, после попита:

— Как изглежда Кий?

— Огромен. Дълги черни коси, които прибира назад. Лявата страна на лицето му е деформирана. Тялото му е в татуировки.

— Какво друго научи?

— Уолтър каза, че Кий имал банда от местни главорези. Повечето хора смятат, че той стои в дъното на почти всички престъпления тук.

— Какви престъпления?

— Преди всичко наркотици. Този град изглежда е центърът в тази част на острова. Марихуана, крек, дори хероин.

— Нещо друго?

— Да. Явно онзи тип Кий е много опитен в политическите манипулации и така държи полицията настрана. Обича речите от сорта Хавай за хавайците. Има някакъв офис в града. Според някои давал помещения под наем на един адвокат, който го представял, когато загази. Има и друга собственост в района.

— Какво още?

— Наплашил е много хора. И явно ненавижда белите.

— Познавал ли е брат ти?

— Сигурно. Градчето е малко.

— И ти мислиш, че Кий може да има нещо общо със смъртта на Били?

— Трябва да разберем тъкмо това, нали?

Девлин призна пред себе си, че е подценил Лийлани.

— Добре, ето какво мисля да направим. Първо, признавам, че идеята ти да започнеш работа в онзи ресторант е добра.

— Благодаря.

— Но и опасна. Много опасна. Не забравяй, че градчето е малко. Хората ще започнат да говорят. Някой лесно може да се досети каква е връзката помежду ни. Ако това се случи, всичко, което вършиш, пропада. И по-голямата част от моята задача. А тук човек няма много възможности отново да се залови с работа като тази.

— Разбирам. И какво смяташ да направиш?

— От утре тръгвам от врата на врата. Ще разпитвам хората за Били. Няма да крия кой съм и какво правя. Дори да искам, не мога да го сторя. Някои ще ми кажат, каквото знаят, други не. Но всички ще говорят за мен. Ти само трябва да слушаш клюките. Онова, което няма да ми кажат в очите, ти можеш да чуеш зад гърба ми. Ако се наложи, задай един-два въпроса. Не настоявай. Карай полека. Говори за мен. За случилото се. Между нас казано, може да отрищем нещо.

— Звучи добре.

— Чудесно. Не ми се сърди, но трябва да докладвам в агенцията какво става тук. Може да решат, че е твърде рисковано и да ме върнат.

— Давай, прикривай задника си. Това е умно.

— Това е правилно.

— Добре. Нещо друго?

— Пази се. Деветдесет и девет процента слушай и един процент говори. Не любопитствай много. Остави другите да говорят.

— Добре.
— И внимавай с онзи тип Кий.
— С радост ще го оставя на теб.
— Добре. Сутрин отваряте ли за закуска?
— Не. Само обед и вечер. Ако искаш закуска, отиди в „Парадайз Ийст“, в другия край на града. Там поднасят хубава закуска.
— Добре. Вероятно ще се видим утре на обяд. Ако имаш да ми кажеш нещо, дай ми знак и пак ще се свържем по телефона.
— Това ли е всичко?
— Само още едно...
— Какво?
— Не отписвай жените в този град. Ще ти кажат неща, каквито един мъж не би споменал. Не си прави труда да привличаш всичките им мъже в ресторанта.
— Обзалагам се, че знаеш как да използваш жените.
— Стига глупости...
— Добре, добре. Спокойно. Знам какво имаш предвид. Не се притеснявай. Жените в този град ще разберат, че съм на тяхна страна.
— Добре. Пази се.
— Лека нощ — каза Лийлани и затвори.
Девлин стори същото и с облекчение се отдалечи от ярката светлина, която привличаше комарите и не само тях.

16.

Девлин бавно тръгна към „Вилидж Ин“ и се замисли за онова, което правеше с Лийлани. Реши, че това е най-малката злина. Ако нещата се изплъзнаха от контрол, щеше да ѝ каже, че „Пасифик Рим“ са му заповядали да я извади от играта. Тя не трябваше да разбира, че той не е докладвал за съществуването ѝ. „Пасифик Рим“ не можеха да му казват как да действа. Ако се наложеше, Девлин щеше да оправдае неуспеха си с нея и да обвини за това компанията.

Беше десет без няколко минути. Рано. Но тялото му се нуждаеше от сън. Изглежда още не можеше да се отърси от разликата в часовите зони.

Върна се във „Вилидж Ин“ и видя, че на паркинга, покрит със сгурия, има десетина коли. От бара се разнасяше музика. Входът беше на няколко крачки от тротоара и не се виждаше ясно, но музиката беше силна и по всичко личеше, че оборотът върви добре.

Рейчъл тъкмо заключваше дървените врати, когато Девлин се приближи до нея.

Тя му отвори и попита:

— Прибирате ли се?

— Да. Още не съм свикнал с часовата разлика.

Тръгнаха по стълбите.

— Тогава ще станете рано.

— Вероятно.

— Старите хора си лягат по това време. В десет часа. В три часа ходят до тоалетната, а в шест вече са на крак.

Рейчъл се разсмя от все сърце. Девлин също се усмихна.

Стигнаха до площадката и тя рече:

— Петък вечер е. Първият петък от месеца. В бара отсреща цяла нощ ще бъде шумно. Тази седмица плащат заплати и социални чекове. Надявам се, че ще можете да заспите.

Девлин кимна.

— Нищо не може да ми попречи да спя.

— Добре тогава — каза Рейчъл и отново го потупа по рамото. — Ще се видим утре сутринта, миличък.

Девлин се усмихна на любезното й отношение — сякаш му беше леля. Тя тръгна с леки стъпки към стаята си, а той отключи вратата си и влезе, като по навик провери дали някой не е ровил из нещата му. Приблужи се до нощното шкафче и извади зиг зауера и един малък кобур. Закачи го на рамката на леглото, съблече се, изкъпа се и се избръсна.

Докато стоеше под душа, Девлин чу трясъци на врати на коли, гласове и гуми, скърцащи по сгурията. Беше ясно, че паркингът пред прозореца му е центърът на среднощната дейност в града.

Беше твърде топло, за да затвори прозорците и той се опита да се изолира от звуците, идващи отвън. Легна, без да вдига крака на леглото. Остави мислите си да блуждаят и се опита да се съсредоточи върху приглушеното бръмчене на вентилатора на тавана.

Заспа, представяйки си как Лийлани седи до него на плажа.

Успя да заспи въпреки музиката, шума на двигателите на колите и тряскането на вратите, но виковете го събудиха. А непогрешимият звук от юмручни удари го изкара от леглото...

От опит Девлин знаеше, че повечето улични побои продължават няколко секунди. Пресметна, че този е траял най-малко минута. За толкова време се събуди, разпозна звуците и вдигна щорите. Индийската смокиня му пречеше, но въпреки това успя да види група мъже, които се движеха пред бара. Изведнъж един едър и набит човек се откъсна от групата и хукна към паркинга. Беше бял и издокаран като за петък вечер. Чисти джинси и бяла риза с дълги ръкави, скъсана на рамото. Лицето му вече беше подуто и подпухнало от ударите. От носа му течеше кръв, която обагреше бялата риза в тъмночервено.

След него — досущ глутница чакали — се втурнаха четирима мъже. Първият, който го настигна, го повали на черната сгурия на паркинга. Удари го достатъчно силно, за да изкара въздуха от белите му дробове. Другите трима го обкръжиха, преди да понечи да се надигне.

От другата страна на улицата към групата бавно тръгна един едър мъж. От описанието на Лийлани Девлин разбра, че това е Сам

Кий.

Жертвата успя да се изправи на колене. Помъчи се да стане, но беше твърде зашеметен. Кий нехайно вървеше към него, сякаш разполагаше с време. Приблжи се на около метър и половина, после изведнъж направи пет бързи крачки и ритна мъжа силно в ребрата. Ритна го така, сякаш нападател искаше да вкара гол. Белият падна на една страна. Кий започна да скача върху лицето и гърдите му, крещейки:

— Мръсно бяло лайно!

Мъжът се опита да се предпази с ръце, но подскоците бяха твърде силни и добре премерени. Изохка от болка и се помъчи да се претърколи. Започна да им вика да престанат, но когато Кий се отдръпнеше, другите четирима го нападаха със зловни ритници и удари, надпреварвайки се кой да бъде пръв. Сякаш искаха да покажат на Кий, че могат да причинят същата болка.

Човекът се сви на кълбо. Кий дръпна главорезите си настрана, приближи се до него, подскочи и с всичка сила се хвърли на коляно върху тялото му, отпускайки цялата си тежест и крещейки:

— Да!

Направи го още веднъж, очевидно за да счупи ребрата му. Един от бандата се опита да отмести с ритник ръцете от главата на белия мъж.

Девлин чакаше всичко това да свърши, но побоят не спираше.

Изведнъж Кий извика:

— Престанете. Вдигнете го.

Девлин бързо обу панталона си, грабна зиг зауера и го пхна в джоба си. Погледна през прозореца и видя, че гамените бяха подпрели бития мъж на една кола. Човекът се бе превил на две. Кий направи знак на другите да се отдалечат и се приближи до него с вдигнати ръце, сякаш искаше да каже: „Виждаш ли, нямам оръжие“. За миг Девлин помисли, че може би се готви да разговаря с него, но Кий му нанесе три светкавични странични ритника, издавайки каратистки викове.

Намесиха се и останалите. Удряха с всичка сила по цялото тяло и главата.

Девлин се запита къде е полицията и тръгна към вратата. Не знаеше какво става, но нямаше никакво намерение да стои в стаята си

и да гледа как използват един човек за боксова круша.

Рейчъл вече беше долу и тичаше към паркинга, викайки:

— Престанете! По дяволите, престанете!

Когато Девлин излезе на улицата, Кий и хората му бяха оставили пребития бял мъж и вървяха към Рейчъл. Тя стоеше на около трийсет крачки от вратата. Беше облечена в дълга нощница, а посивелите ѝ коси се развяваха от нощния вятър. В дясната си ръка държеше бамбуков бастун, дълъг колкото нея. Тя тропна с него по земята и изкрещя:

— Остави човека на мира и се махни оттук, Сам. Вече се обадох на полицията.

Девлин застана на около пет крачки зад нея. Дясната му ръка беше в джоба и стискаше пистолета.

Кий вървеше наперено. Хората му го следваха. Жертвата им се бе свила на земята.

Кий спря на няколко крачки от Рейчъл и каза:

— На кого викаш, шибана бяла кучко?

— Аз не се страхувам от теб, Сам. Ти и твоите момчета сте пияни. Защо не се приберете вкъщи и не престанете да биете хората?

Кий я изглежда.

Девлин усети омразата му.

— На кого мислиш, че заповядваш, тъпа дъртачко?

Рейчъл се разтресе от страх, но не помръдна.

— Хайде, отивайте си у дома — извика тя.

— Тук е шибаният ми дом! — изкрещя Кий.

Имаше такъв вид, сякаш щеше да я зашлеви през лицето с опакото на ръката си.

Девлин направи две крачки напред.

— Кой е онзи, по дяволите? Най-после си наела телохранител. Ако продължаваш да ми казваш какво да правя, трябва да си намериш някой наистина добър бияч.

Рейчъл се обърна, видя Девлин и веднага застана между двамата мъже. Погледът ѝ сновеше ту към единия, ту към другия. Усещаше гнева, пламтящ между тях.

— Кой си ти, да ти го начукам?

Девлин тихо отговори:

— Някой, който не се нуждае от помощта на други задници, за да пребие човек. Защо не послушате тази жена и не се разкарате оттук?

Кий се изправи в цял ръст, изпъчи гърди и се усмихна. Огледа Девлин от главата до петите, кимна и рече:

— Охо, тук имаме истински кораво копеле, а? Какво има в джоба ти, твърдоглавецо? Щом не се нуждаеш от помощ, защо държиш онова нещо в джоба си? — Кий потупа джобовете си и надигна фланелката си. — На мен не ми трябва оръжие. Щом си толкова печен, остави шибания пистолет и ела да ме изхвърлиш оттук. Хайде, бяло копеле. Като искаш да издаваш заповеди, да видим с какво можеш да ги подкрепиш. Само ти и аз.

Рейчъл се приближи до Девлин. Сложи ръка на голите му гърди и леко се опита да го блъсне назад, но беше по-лесно да премести дърво. Девлин не помръдна.

— Влизай вътре — тихо каза тя. — Всичко свърши.

Ръката ѝ беше удивително нежна. Говореше много тихо и го успокояваше. Всичко се събра в един фокус. Хладният нощен вятър галеше лицето му. Облаците отминаха и пълната луна блесна. Девлин погледна обезобразеното лице на Кий и се вгледа в очите му. Обзе го омраза. Нищо не беше свършило. Знаеше, че ако отстъпи, онези типове ще се нахвърлят върху него. Показеше ли и най-малката слабост, щяха да го разкъсат като глутница вълци. Девлин отмести очи от Кий, за да погледне другите. За част от секундата видя всичко — слюнката по брадичката на единия и изподраните кокалчета на ръцете на другия. Тримата бяха огромни. Четвъртият, който се криеше зад тях, беше филипинец. Ейнджъл. Държеше ръката зад гърба си и Девлин знаеше, че стиска пистолет или нож. Пресметна, че ще стреля първо по филипинеца. Останалите вероятно щяха да се разпръснат след първия изстрел. А Кий щеше да се нахвърли върху него.

Девлин полека отмести Рейчъл зад себе си и видя още един бял мъж, който се появи от тъмния паркинг и помогна на пребития да стане. Девлин се удиви, че жертвата на Кий може да стои на краката си. Приятелят му вероятно се беше скрил по време на боя. Поне не го беше изоставил напълно. Двамата изчезнаха, препъвайки се в мрака. Кий и хората му вече не се интересуваха от тях. Бяха се съсредоточили върху Девлин.

— Всичко свърши — повтори Рейчъл.

Но вече никой не я слушаше. Девлин и Кий се гледаха в очите. Нямахме да помръднат, докато спорът между тях не завършеше по един или друг начин.

Изведнъж воят на полицейски сирени наруши тишината. След няколко секунди на паркинга спряха две коли. Нямаха отличителни знаци, но на покривите им примигваха сини лампи.

Кий се обърна.

Девлин не откъсна очи от него и от хората му. Внимателно наблюдаваше филипинеца, докато се увери, че дребният тип няма да стреля.

С периферното си зрение Девлин видя две униформени, ченгета. И двамата бяха млади местни мъже. Униформите им бяха тъмносини, а ризите — изгладени и колосани. Панталоните им бяха измачкани. Вървяха наперено и бавно с многозначителни усмивки на лицата. Девлин не мислеше, че има на какво да се усмихват. С възмущение установи, че полицаите гледат на случката като на обикновен уличен бой между момчета.

По-високият извика:

— Какво става, Сам?

— Върху главата ми се изсипва дъжд от бледолики лайна, ето какво. Не трябва да пускаш тая измет в моя град Кана. Писна ми да го правя сам.

Ченгетата погледнаха Рейчъл и Девлин. Изглежда не знаеха какво да сторят.

— Прибирай се — каза Рейчъл на Девлин.

Той предпочете да избегне проблемите, свързани с пистолета в джоба му, затова се обърна и тръгна към вратата.

— Какво ви става? — попита ченгетата Рейчъл. — Не можете ли да стоите тук в първия петък от месеца? Колко пъти казвам на вашите хора, че на този паркинг трябва да дежури някой? Знаете, че ще има неприятности. Какъв смисъл има да идвате, след като всичко е свършило?

— Хей, мамче, я се успокой — каза първият полицаи. — Обадиха ни се само преди пет минути.

— Скоро тези момчета ще убият някого за това време.

Девлин се качваше по стълбите, когато чу, че второто ченге попита:

— Кой беше онзи едър мъж, който влезе в къщата ти?

— Мой гост, който се събуди заради онези животни. Не се грижете за него. Отидете в онзи смрадлив бар и вижте кого пребиха Кий и момчетата му тази нощ.

— Защо не престанеш да крещиш, Рейчъл? По-добре ни разкажи какво стана — рече първият полицай.

— Онези момчета пребиха до смърт един човек.

— Къде е той?

— Не знам. Приятелят му го отведе някъде. Вероятно пътува към болницата.

— Ами какво очакваш да направим, след като тук няма никой, освен теб?

— Арестувайте Кий.

— На какво основание?

По-високият махна с ръка и каза на партньора си:

— Хайде, зарежи тези глупости. Няма кого да разпитаме. Да вървим.

Ченгетата говореха на онзи напевен и весел островитянский диалект, който обезсърчи Девлин. Рейчъл измънка нещо неразбираемо, после сандалите ѝ изскърцаха по черната сгурия на паркинга. Девлин не я изчака да се качи. Върна се в стаята си и тихо затвори вратата. Не искаше да разговаря с никого за случилото се.

Извади зиг зауера си и го сложи в окачения на леглото кобур. Съблече се и легна. Съзнателно отпусна всяка група мускули, започвайки от краката и стигайки до лицето. Щеше да мине известно време, докато тялото му усвоеше адреналина, който бушуваше в него. Едва ли щеше да заспи.

Когато се върна в „Кахоа Лаундж“, Кий още ликуваше, но наоколо нямаше много хора, с които да отпразнува победата. По-голямата част от тълпата се бе разпръснала, когато боят започна. Останалите посетители бяха твърде пияни, за да направят каквото и да било. Кий беше готов да вилнее, но липсваше дразнител. Изведнъж видя и се вкисна. Адвокатът му направи знак да седне до него. Кий с нежелание го стори.

— Какво, по дяволите, искаш, мошенико?

— Трябва да ти предам нещо от името на господин Лиху.

— Какво?

— Онзи тип отсреща...

Кий се облегна назад и наклони глава към Енгъл.

— Знае ли нещо?

— Знае всичко.

Кий се наведе напред и сложи лакти на масата. Лицето му се беше вкаменило.

— Разкажи ми.

17.

Девлин задряма час преди зазоряване. В шест и трийсет слънцето изгря и паркингът пред прозореца му отново се изпълни с коли и камиони. Някой започна да троши лед върху металната броня на един пикап. Девлин се отказа от опитите си да заспи и стана. Чувстваше се схванат и унил. Бързо се изми и облече. Закачи на колана си кобура със зиг заuera, покри го с ризата и излезе.

Тръгна на изток, мина покрай бедняшкия квартал и продължи, докато стигна до денонощния магазин. Дишаше дълбоко, усещайки вкуса на свежия утринен вятър. Движеше се с удоволствие. Тялото му изглежда копнееше за действие, след като през нощта тази възможност му беше отказана.

Приблужи се до уличен телефон и се обади. Тули отговори на третото иззвъняване. Първо попита дали Девлин е добре, сетне потвърди, че ще се качи на самолета в девет, Девлин му обясни подробно къде да се срещнат, като изрично подчерта, че е много важно да не ги виждат заедно.

Девлин влезе в кафенето срещу „Вилидж Ин“. Там отваряха за закуска още в шест часа. Барът, където се подвизаваха Кий и хората му, беше затворен. Намираше се точно до кафенето. От дясната му страна имаше празна витрина, а до нея — малка бакалия, която също отваряше в шест. Девлин реши да се откаже от огледа на улицата и влезе в кафенето. Умираще от глад. Леката вечеря в ресторант „Да“ и среднощната среща с Кий бяха изострили апетита му.

Изяде порция палачинки и изпи две кафета. После изгълта една цяла папая с препечена английска кифличка и изпи още едно кафе.

В седем и трийсет кафенето се напълни с хора. Трите сервитьорки не спираха да сноват между масите. И трите бяха бели хубавици, които работеха усилено. Телата им бяха слаби и стройни. В градчето имаше малко пълни хора, което означаваше, че жителите му не са богати.

Едната сервитьорка беше русокоса, със заострени черти и дежурна усмивка. Другата беше висока брюнетка. Девлин реши, че живее на горния етаж, защото започна работа с мокри коси. Сякаш току-що беше излязла от банята. Третата беше най-възрастната — на четирийсет и три-четири години. Кожата ѝ беше сбръчкана от тропическото слънце, но самата жена беше красива и фигурата ѝ беше стегната. Тъмните ѝ коси бяха изсветлели от слънцето и подстригани късо. На дясното рамо имаше голяма татуировка на роза. Две от децата ѝ — момченце на около шест години и красиво русокосо момиченце — играеха навън.

Лийлани имаше право. Ресторантът в един малък град беше удобна възможност да видиш хората, които живеяха там. Клиентите в онази съботна утрин варираха от застарели хипита до работници в сини комбинезони и майки с деца. Девлин изпи последната капка кафе и се опита да си представи как омразата и насилието от предишната нощ се вмести в едно градче, което изглежда толкова спокойно през деня. Нападението на Кий беше откровено расистко. Но как омразата към белите се беше превърнала в такъв силен фактор на едно място, където най-малко половината хора бяха със смесена кръв? Дали Кий и главорезите му ненавиждаха само белите? И какво общо имаше това с Били Кранстън?

Девлин приключи със закуската, плати и излезе. Посетителите на заведението го зяпаха. Непознатите в града се разпознаваха отдалеч.

Рейчъл седеше на верандата и пиеше сутрешното си кафе. Когато Девлин се върна, тя попита:

— Закуси ли?

— Да. В кафенето отсреща.

— Харесвам палачинките им.

— И аз.

— Мисля, че трябва да поговорим, ако имаш малко свободно време.

Той седна на плетеното канапе срещу нея и отговори:

— Разбира се.

— Снощи в джоба ти имаше пистолет, нали?

— Да. И сега го нося.

— Щеше ли да го използваш?

— Мисля, че знаеш отговора.

— Да. Кой си ти, Девлин?

— Работя за една частна охранителна компания. Имам разрешително за носене на оръжие. Разследвам смъртта на Били Кранстън.

— Били Кранстън?

— Познаваше ли го?

— Кой беше той?

— Живял е в този град или около него в продължение на десет години. Намерили са го мъртъв в тропическа гора на север оттук.

— Имаш предвид онзи нещастник, който е бил полуизяден от прасетата?

— Да.

— Познавах го под името Джон Съншайн.

Девлин кимна.

— Точно така. В докладите пишеше, че е бил известен с това име.

— Да. Едно от многото. Веднъж в годината сменяше името си. По едно време беше Джон Пъблик, друг път — Джон Доу. Спомням си, че беше и Джон Америка, но не съм чувала да се нарича Кранстън.

— Местните хора дори не са знаели истинското му име, така ли?

— Едва ли. Но аз не го знаех, а го познавам, откакто дойде тук. Преди около десет години. Помагаше. Работеше една-две седмици, после изчезваше.

— Знаеш ли нещо друго за него?

— Мисля, че беше добър човек. Работеше съвестно. Беше затворен. — Рейчъл млъкна, сетне реши, че може да се довери на Девлин. — Според мен той страдаше. Имах чувството, че се махаше, за да не причини неприятност някому. Не беше способен да се задържа дълго на едно място. Дойдеше ли му твърде много, изчезваше.

Девлин кимна, опитвайки се да си представи Били.

— Имаше ли приятели?

— О, почти всички се държаха дружелюбно с него. Но не знам да е имал приятели. Пушеше много марихуана. Вероятно това го караше да бъде толкова сдържан. Да живее в свой собствен свят. Не знам кои са били приятелите му. Напоследък предпочитам да стоя вкъщи. Градът все повече ме плаши.

— Снощи не се страхуваше.

Тя го погледна строго и рече:

— Страхувах се. Отначало не. Бях твърде ядосана, за да се страхувам. Но като видях в какво съм се забъркала, се уплаших. Когато се прибрах, не можах да стигна до тоалетната. Една жена на моята възраст не издържа на такива неща.

— Защо излезе на улицата?

— За да спра онова, което ставаше.

— Защо беше единствената?

— Хората в този град се страхуват.

— От Кий ли?

— И от неговите хора.

— Защо?

— Видях какво направиха.

— Защо не им сториха нищо?

— Не знам. От време на време полицията се опитва да го озапти, но не успява. Той има адвокат, който го измъква. Знаем ли? Предполагам, че трябва да убие някого, за да се решат.

— Познаваш ли човека, когото пребиха?

— Не. Но сутринта чух, че бил един от работниците от петролната сонда при геотермалния извор.

— Петролна сонда ли?

— Явно използват същите съоръжения като за геотермалните извори. Правят дупки в земята.

— Разбирам.

— Предполагам, че Кий и неговите главорези не са чакали дълго, за да си намерят повод.

— Защо?

— Ами, те се перчат така, сякаш са пазители на богинята Пелей.

— Така ли?

— Да. Това, разбира се, са глупости, но много добронамерени хора бяха разстроени заради геотермалния извор.

— Идеята да се използва тази енергия е добра.

— Не и ако смяташ, че ще разгневиш богинята — засмя се Рейчъл. — Можеш ли да повярваш? Хората строят от десетилетия в сянката на два от най-активните вулкана на света. Единият, Килауеа, изригва и в момента. От десет години бълва потоци лава, която заличи от лицето на земята цели градове. Нямах никакви гаранции, че

догодина няма да си погребан на трийсет сантиметра под лавата. И никой не може да направи нищо. Ето защо хората се молят на онази митическа богиня. Изобщо цялата идея да живееш на този остров е глупава, а онези тъпацы се притесняват за няколко дупки в земята.

— Но някои наистина вярват в богинята.

— Убедена съм. А други използват тази вяра за собствена изгода. Най-големият водач на антигеотермалния протест бе разкрит, че отглежда марихуана в онази част на тропическата гора, където искаха да пускат сондата. В какво е вярвал?

— Кий има ли нещо общо с това?

— С отглеждането на наркотици ли?

— Да.

— Винаги има слухове, Девлин. Хората тук смятат, че щом се извърши престъпление, той е замесен.

— И омразата му към белите хора изглежда е част от онова, в което се е забъркал.

— Да. Повдига ми се от това. Чист и откровен расизъм. Нали видя с очите си? Сам Кий ненавижда белите. И най-вече онези, които притежават някаква собственост. И измисля какви ли не оправдания. Белите дяволи измамили дедите му да продадат земите си и ние не сме имали право над тях.

— Той хаваец ли е?

— Ами! — отговори Рейчъл и махна с ръка. — Напоследък всеки филипинец, който слезе от самолета в Хонолулу, твърди, че е чистокръвен хаваец. Тъжната истина е, че вече няма истински хавайци. Оцелели са може би около един процент. А голяма част от този нищожен процент са се изпоженили помежду си. Може би във вените на Кий тече някаква хавайска кръв, но се съмнявам дали е много. Аз съм повече хавайка от него. Баща ми е роден на тези острови. Аз също. Кий едва ли знае кой е баща му, още по-малко дядо му.

— Значи всичко това е фасада.

— Разбира се. Сам Кий е брутален хулиган. Малко по-умен е от обикновените главорези и явно е намерил начин да се измъква безнаказано.

— Смяташ ли, че той има нещо общо със смъртта на Джон Съншайн?

— Не знам. Полицията не е арестувала никого.

— Полицаяте изглежда не желаят да причиняват неудобства на господин Кий.

— Защо мислиш така?

— Ти повика полицията снощи, нали?

— Да.

— Ако искат да отидат на местопрестъплението с изключени сирени, ченгетата обикновено ги пускат едва когато пристигнат. Чух сирените им пет секунди, преди да дойдат. Обзалагам се, че са били някъде на Мейн стрийт и са довтасали, когато побоят е свършил.

— Казаха, че имали и други обаждания.

— Аз не повярвах на това. Нито ти.

Рейчъл кимна.

— Имаш право. Не повярвах. Но не бих предположила, че има някакво тайно споразумение. Не смятам, че тукашната полиция обича Сам Кий. Просто не искат да се занимават с него повече, отколкото им се налага.

— Работата им е да се занимават с него.

— Както казваше майка ми, ти преоткриваш познати истини, Девлин.

Той се усмихна печално и кимна.

— Кажи ми нещо — каза Рейчъл.

— Какво?

— Дошъл си да разследваш смъртта на Джон Съншайн. Това не ти ли подсказва, че той е бил по-важен, отколкото повечето хора тук са мислели? Кой беше той?

Девлин млъкна и се замисли над отговора си.

— Струва ми се, че често ще ми задават този въпрос.

— Какъв е отговорът?

Той сви рамене.

— Зависи. Били беше много неща.

— Какво беше за теб?

Девлин я погледна по начин, който я накара да разбере, че отговорът му няма да бъде споделен с никой друг, освен с нея.

— Рейчъл, Били беше най-близкото нещо до американски герой, който ти и аз някога ще срещнем.

Тя го погледна с проникателните си сини очи и след една-две минути каза:

— В такъв случай мисля, че сме участници в една голяма трагедия. Съжалявам, че не мога да ти помогна да разбереш какво се е случило.

Девлин кимна.

— Знам, че щеше да ми помогнеш, ако можеше.

— Нима?

— Нали те видях снощи — отговори той и сложи ръка върху нейната. Кожата ѝ беше лъскава, мека и почти прозрачна. Девлин си спомни как предишната нощ Рейчъл бе сложила същата тази ръка на гърдите му, за да го защити. — През следващите няколко дни искам да стоиш тук горе и да се пазиш.

— Много любезно от твоя страна.

— Кое?

— Да ме предупредиш толкова деликатно.

18.

През следващите няколко часа Девлин се разхожда из града и разпитва хората за Били. Това му напомни дните, когато беше младо ченге в Ню Йорк. Влезе в малката бакалница, представи се на възрастната китайка зад щанда и попита за Били Кранстън или Джон Съншайн. Онова, което тя му каза, се повтори в почти всички по-нататъшни разговори. „Да, познавах го.“ „Един едър мъж. Идваше и си отиваше.“ „Никому не е сторил зло.“ „Каква трагедия.“ „Лоша работа.“ „Нямам представа защо е станало така.“ „Не, не знам какво се е случило.“ „Не мога да го проумея.“

Беше ясно, че Девлин няма да получи желаните отговори, но въпреки това задаваше въпросите си с надеждата да предизвика реакция и да повдигне булото, покриващо смъртта на Били.

Сам Кий имаше повече успех. Петима от неговите хора обикаляха магазините и ресторантите. Наблюдаваха всеки ход на Девлин. Кий седеше на верандата във вътрешния двор на офиса си на Мейн стрийт и приемаше доклади им.

Кий пиеше кафе от голяма чаша и изслушваше внимателно всяка информация.

Ейнджъл и Лихо седяха при него и играеха ролята на публика.

— Онзи тъп, шибан бледалик не съзнава, че е в моя град — говореше им Кий. — Имам очи и уши навсякъде из острова.

— Какво мислиш, че ще направи? — попита Лихо. — Наоколо няма да намери нищо.

— Знам къде ще отиде после. Щом пристъпи към действие, ще му подготвим една малка изненада. Дойде ли в града, отваряйте си очите на четири. Ще ви прецака, преди да сте разбрали какво е станало. Шибаните бели имат всичко, а ние — нищо. Имаме само онова, което сами си вземем. Ще се погрижим за онзи шибан Девлин. И още как. Ще му се иска никога да не бе виждал този скапан остров.

Девлин излезе от Кахоа, като се убеди, че не го следят. Погледнаше часовника си и се взираше в колите зад него. Щом стигна до кръстовището между магистрала 130 и 11, той спря пред един малък търговски център в Кеаан. Това улесни нещата за човека на Кий, който седеше в пикапа си и наблюдаваше превозните средства, минаващи по магистрала 130 и лесно съзря белия форд на Девлин. Кимо видя как колата бавно обиколи търговския център, а после се отправи към изхода и се върна на магистралата. Кимо набра номера на Кий и рече:

— Хей, онзи тип току-що мина оттук. Хитър е. Отби, за да провери дали го следят.

— Накъде отиде?

— Отправи се към Хило.

— Проследи го и пак ми се обади.

— Добре.

Кимо остави телефона, бързо запали мотора и излезе от паркинга. Девлин беше твърде далеч, но скоро Кимо го забеляза и видя, че се отбива в друг търговски център, на около километър и половина от летището.

Боеше се да го проследи в този район, затова свърна на следващата отбивка и паркира пред „Макдоналдс“, който се намираше от другата страна на четирите платна на магистралата.

Не виждаше форда, но щеше да го забележи, когато се появеше.

Кимо взе телефона, за да докладва.

Девлин намери място в далечния край на паркинга срещу киното. На предната седалка до него имаше бейзболна шапка. Беше я купил от бакалията. Той окачи шапката на огледалото за обратно виждане, слезе от колата и тръшна вратата. Погледна часовника си и влезе в търговския център през задния вход.

След двайсет минути излезе, носейки малка найлонова торбичка с чифт дебели чорапи. Отиде до форда и забеляза, че задната част е с около пет сантиметра по-близо до земята, отколкото когато бе паркирал. Седна зад волана и включи двигателя. Тули, който лежеше на задната седалка, започна да се смее.

— Хей, шефе, страхотно е. Като в шпионски филм.

— Да, радвам се, че ти харесва. Само стой там.

Девлин потегли на заден ход, излезе от паркинга и погледна към задната седалка. Тули се усмихваше. Беше доволен от себе си, че е изпълнил толкова добре указанията на Девлин. Бейзболната шапка беше на главата му. Останалото му облекло се състоеше от огромна синя фланелка с надпис „Чикагски бикове“ и широки черни къси панталони. На краката си бе обул най-големите туристически обувки, които Девлин бе виждал. На пода се мъдреше малка пътническа чанта и голяма найлонова пазарска торба.

— Какво има в багажа ти, Тули?

— Ядене, човече. Не можеш да обикаляш из гората без храна, братко.

— Да. Предполагам, че не можеш да стигнеш далеч без храна. Или без онези неща на краката ти.

— Имам ги от Самоа, моята родина.

— Сигурно там е единственото място в света, където правят такива грамадни обувки.

Тули се засмя.

— Такава е моята родина, шефе.

Кимо забеляза Девлин, който мина покрай него. Веднага грабна телефона и се обади на Кий.

— Току-що потегли.

— Накъде се отправи?

— Към Хило.

— Проследи го. Кажи ми, ако отиде на летището или в града.

— Добре.

Кимо изфуча с бясна скорост от паркинга пред „Макдоналдс“. Трябваше да кара в противоположната посока, за да намери къде да завие и да тръгне след Девлин. Но минута по-късно го съзря и проследи белия форд, докато мина покрай летището. Очакваше, че ще продължи към Хило, но точно преди да стигне до града, колата зави на запад по магистрала Стайнбек. Кимо спря до брега и се обади.

— Хей, човече, той не отиде нито на летището, нито в града. Зави по Стайнбек и се отправи на запад.

— Сипахме го! — изкрещя Кий. — Добре. Изчезвай. Отлична работа.

Кий затвори и бързо набра друг номер. Когато му отговориха, той извика:

— Колко души имаш там?... Добре. Да бъдат готови. Тръгвам веднага. Пригответе се.

Скочи от стола и хукна. Лихо и Ейнджъл се завтекоха след него.

Девлин се беше отправил към девствената тропическа гора. След десет минути вече караше през гъсталаците, забулени в мъглата на непрестанния дъжд. Тули продължаваше да лежи на задната седалка. Големите му ръце бяха скръстени на гърдите. Девлин взе картата на Биг Айланд и му я подаде.

Самоанецът я разгърна.

— Онова кръстче е мястото, където са намерили тялото — каза Девлин, сетне изчака, докато Тули го намери, и му подаде топографска карта на района. — Отбелязал съм го и тук.

Тули разгърна по-подробната карта и внимателно я разгледа, проследявайки имената на пътищата и другите обозначения.

— Тънките черни линии са стари черни пътища. Половината вероятно са обрасли.

— Знам — рече Девлин, — но са помогнали на много хора да отглеждат марихуана там.

— Да, и още отглеждат. Но това е дребна работа. Насажденията лесно се забелязват от хеликоптер. Мислиш, че Кранстън е влязъл в нечия нива и си е намерил белята?

— Това е една от теориите.

— И сега ме водиш там, така ли?

— Да.

— О, добре. Чудесно. Искаш да вляза в нивата с марихуана на някой гадняр.

— Не се тревожи, Тули. Видят ли те, ще избягат в противоположната посока.

— И още как. Видят ли ни, веднага ще извадят проклетите пушки.

— Ако сега там има някой, искам да разберем кои са.

Самоанецът отново погледна картата и попита:

— От север ли ще влезеш или от изток?

— От север. Виждаш ли онзи некултивиран участък?

— Да.

— Тази сутрин ходих там и се опитах да тръгна по Стардъст Роуд. Виждаш ли го?

— Аха.

— Надявах се да изляза на пътя, който отива в онзи отдалечен район. Как се казва?

— От южната страна ли?

— Да.

— Няма име, шефе.

— Точно така. Пътищата вече не се пресичат. Превръщат се в кални пътеки, после се губят. Можеш да вървиш, но не и да минеш с кола. Затова ще се движим по този път и сетне по Саут Кулани Роуд.

Тули се вторачи в картата и каза:

— Да. Топографската карта показва, че там, където отиваме, има няколко къщи, но това е всичко. Предполагам, че ще можем да минем.

— Тули пусна картата на пода и пак скръсти ръце на гърдите си. — На картата изглежда много по-лесно, отколкото ще бъде, шефе.

Девлин и Тули се движеха по магистралата на юг от резервата Олаа. Подобно на повечето земи, отделени за заселници, резерватът Олаа се намираше в област, където малцина искаха да живеят — навътре в тропическата гора. Но в този отдалечен район имаше двеста и шейсет декара плодородна земя, която беше изорана и превърната в нещо като ранчо. Собственост на Сам Кий. Той отглеждаше добитък, папая и кафе — достатъчно, за да оправдае притежанието на земята.

В хола на чифлика го чакаха осем човека. Пушеха дебели цигари с марихуана и пиеха малцова бира от бутилки с широки гърла. Когато Кий влезе, всички бяха пияни и дрогирани. Но веднага щом той се появи, хората му изтрезняха и се заслушаха в думите му. Преди да затвори плъзгащата се врата, Кий започна да издава заповеди.

19.

В същото време Тули и Девлин се лутаха насам-натам в отсечката от шестстотин метра на магистрала 11, опитвайки се да намерят пътя, водещ към некултивирания участък. В продължение на половин километър те караха по един сравнително чист черен път. Минаха покрай няколко уединени къщи. Видяха електрическите кабели към тях, но резервоарите за вода на покривите показваха, че в района няма канализация.

След около петстотин метра пътят се превърна в два обрасли коловоза. Девлин трябваше да кара бавно. В продължение на три километра колата подскачаше и криволичеше насам-натам. Най-после намериха пътя, който щеше да ги отведе на изток, в дълбините на тропическата гора. Вече нямаше електрически кабели. Нито телефони или къщи.

Пътят ставаше все по-лош — твърде неравен и обрасъл. Девлин спря. Двамата с Тули слязоха и разгърнаха топографската карта на задния капак. Съдейки по мащаба, те вероятно се намираха на около четиристотин метра източно от мястото, успоредно на района, където бе намерено тялото на Били Кранстън. Ето защо трябваше да навлязат в тропическата гора и да извървят три километра на юг.

Девлин отвори багажника и извади чифт туристически обувки. Измъкна от найлоновата торбичка и новите чорапи, седна и ги обу. Сетне нахлузи туристическите обувки и каза:

— Разстоянието е малко. Не повече от три километра.

Тули се засмя и отговори:

— Първо ги почувствай, после ми кажи, че е лесно, братко. Защо трябва да отидем там?

— Това е единственото място, откъдето мога да започна. Искам да разбера как тялото се е озовало там и какво има наоколо.

Самоанецът сви рамене и кимна, после извади една раница от пътническата си чанта и натъпка вътре съдържанието на пазарската торбичка.

Девлин стана, затвори багажника и погледна към гората. Дърветата не бяха гъсти. Ала земята беше покрита с дебел пласт папрат, треви, мескитови храсти и лози.

Девлин бързо разбра, че няма да е лесно. Особено в дълбините на тропическата гора. Тръгна пръв. Отстраняваше от пътя си клони и папрати и по-скоро се препъваше в коренищата и дупките, отколкото вървеше. След десетина минути се обля в пот. Ръцете му бяха изподрани. Умори се.

Тули се хилеше. По всичко личеше, че се забавлява. Едрият мъж сякаш се беше слял с тропическата гора.

Девлин ругаеше, а самоанецът се усмихваше. След дваайсет минути Девлин спря да избърше потта от лицето си и Тули му подаде шише вода. Девлин с благодарност го прие.

Самоанецът носеше четири бутилки.

— Пий колкото можеш повече.

Продължиха да пият, но Девлин спря след шише и половина.

— Хей, Тули, не вървим из пустинята. Това е проклета тропическа гора. И разстоянието е само три километра.

— Все това повтаряш, а? — Самоанецът поклати глава, сякаш Девлин се държеше като непослушно момче. — Гладен ли си?

— Току-що тръгнахме.

— Добре.

— Между другото, какво носиш в раницата си?

Тули му показва съдържанието на раницата — пакети с консервирано месо от неизвестен произход, буца сирене, горчица, бисквити, салфетки и пластмасов нож. Всичко беше подредено в пластмасови кутии.

Тули се засмя на покупките си.

— Страхотен планинар си, няма що — рече Девлин.

Едрият мъж се ухили и кимна.

— Храна, братче. Да вървим.

След дваайсетина минути двамата бяха изминали едва около осемстотин метра. Девлин се потеше и пиеше вода на големи глътки.

Самоанецът се засмя и попита:

— Хей, не огладня ли?

— Още не.

Тули продължи да се смее, а Девлин — да се бори с гъстата растителност.

— Хей, шефе?

— Какво?

— Тук е адски гъсто. Как ще намерим мястото, където е бил убит онзи човек?

Девлин спря и извади компас.

— Изобретение на белия човек, братко. Нарича се компас. Не е необходимо да се ориентираш по луната и звездите, както правите вие, самоанците. Пък и полицейският видеозапис на местопрестъплението вероятно още съществува, затова няма да е трудно да го намерим. С каква скорост мислиш, че се движим?

— Така, както се препъваш ли? Може би с километър и половина в час. Най-много.

Девлин погледна часовника си.

— Хайде да повървим още половин час. Да видим дали ще намерим мястото.

— Ако ни провърви.

Девлин отново се гмурна в шубраците.

— Ще поддържаме курс на юг. Би трябвало да го намерим.

Тули изсумтя.

— Да, шефе. Но имам един въпрос.

— Казвай.

— Наистина ли мислиш, че някой е влачил тялото в този пущинак?

— Малко вероятно, а?

— Да, по дяволите.

Двамата продължиха да си проправят път, без да разговарят. Вървяха още десетина минути. Изведнъж пред тях се появи малко открито пространство от застинала лава. Имаше само няколко дървета и туфи трева. Беше приятно да се върви по твърдата гола повърхност.

Девлин и Тули се дотъртриха до средата на откритото пространство. Девлин въздъхна уморено, седна и се опита да попие потта от лицето си с мократа риза.

Тули свали раницата от гърба си и я пусна на земята. Огледа се, вдигна глава към небето и клекна до Девлин. Извади водата и шест от пакетите с храна. Подхвърли три на Девлин, седна и кръстоса крака.

Девлин отвори единия пакет и напъха в устата си месото, после малко сирене и накрая две бисквити.

— Откъде знаеше, че ще огладнея толкова много?

Самоанецът се усмихна, прегъна пластмасовата кутия на две и изсипа храната в устата си. Сетне погледна Девлин с широко отворени очи, сякаш споделяха някаква шега, известна само на тях. Съдържанието на пакета изчезна за около десет секунди. После изпи две големи глътки вода и се залови с втория пакет.

Докато Тули и Девлин ядяха, Кий и хората му се събираха в двора пред ранчото. Мъжете бяха разделени на екипи по двама. Всяка двойка имаше по две виещи кучета мелези. Наричаха ги помияри — порода от всичко, което имаше големи размери и зъби. Освен това бяха заменими.

Гледаха ги на глутници. Хранеха ги само когато започнеха да умират от глад. Всяко куче трябваше да се бие за храната си. Бяха вечно гладни и глутницата беше пощуряла от непрекъснатите схватки и недостиг на храна. Докато ги държаха на каишките, можеха да ги контролират. Ала пуснеха ли ги веднъж, песовете нападаха всичко, което срещнеха по пътя си.

— Добре — рече Кий. — Време е да посрещнем на този остров още едно бледолико лайно.

Мъжете се качиха в колите и пикапите си. Всяка двойка знаеше точно къде отива.

Тули и Девлин свършиха с обяда си, изпиха по един литър вода, прибраха останалата храна и продължиха да вървят на юг. В края на откритото пространство от застинала лава Девлин спря да погледне компаса. Тули го потупа по рамото и посочи калната пътека вляво.

— Пътека на прасета, шефе. Ако отива в нашата посока, трябва да вървим по нея. Ще стигнем по-бързо.

— Пътека на прасета?

— Да. Тук живеят много диви прасета, шефе. Изриват си пътеки. Така по-лесно ходят насам-натам. Не са глупави като нас. Не се препъват из гъсталаците.

Девлин кимна и тръгна по тясната кална пътечка. Точно когато навлязоха в тропическата гора, започна да вали дъжд.

— По дяволите — измърмори Девлин.

Тули се вгледа в мъгливия дъжд, потърка лице и каза:

— Напротив. Много е приятно, шефе. Измива потта.

Девлин продължи да върви с наведена глава.

— Още десет минути и ще съм видял достатъчно. Съмнявам се дали по-нататък ще е различно.

След десетина минути пътечката изчезна, но те вече не се нуждаеха от нея. Гората значително се разреди. Остана предимно трева и папрат и видимостта на изток и на запад беше много по-голяма. Девлин се окуражи.

— Ако не сме подминали мястото, би трябвало вече да го видим — каза той.

— Аха.

— Ако не го забележим, преди гората отново да се сгъсти, ще се разкараме отгук.

— Добре.

Бяха изминаха около двајсет и пет метра през местността, когато Девлин усети на рамото си ръката на Тули. Обърна се и видя, че едрият мъж се вслушва в нещо. Девлин не каза нищо, за да му даде време. И на него му се стори, че чува някакъв шум.

— Какво е това? — попита той.

Самоанецът слуша още секунда, после отговори:

— Прилича на кучета, човече.

Девлин се опита да разпознае звука и му се стори, че чува лай, когато изведнъж се разнесе някакво тропане, сякаш нещо тежко тупаше по земята. Точно когато двамата се обърнаха в посока на шума, се чу силно ръмжене и чупене на клони и в следващия миг от гората изскочи някакъв звяр.

Девлин не беше виждал такова нещо. Огромен див глиган. Беше толкова голям, че отначало го помисли за теле или за пони. От устата му се точеха гъсти лиги, зурлата му беше ужасяваща, а предните зъби — облени в кръв. Грамадното животно беше пощуряло от ярост и глад. Очевидно бе преборило най-малко една от хрътките, които го преследваха. И това явно не беше първата му схватка. По страховитата му черна четина имаше белези. От врата му висеше противно парче

мъртва плът, която вероятно бе откъсната в някоя предишна битка. На задните си крака огромният глиган имаше няколко гноясали рани. От едната дори стърчеше счупен зъб.

— Мамка му — тихо каза Тули.

Звярът спря само за една-две секунди, после се вторачи в двамата мъже. Не изпитваше колебание, а само див инстинкт. Бягаше, за да спаси живота си. Глиганът наведе глава и нападна.

Девлин вече беше извадил зиг зауера. Приклекна и здраво стисна пистолета. Подпря лакът на коляното си и се прицели в главата на животното.

Стисна зъби и се опита да се примири с факта, че е застанал пред огромен атакуващ див глиган и държи деветмилиметров пистолет.

Нямаше много време да се прицелва. Звярът вече беше на десет метра от него и бързо се приближаваше. С всяко поемане на въздух от устата му излизаше кървава пяна.

Девлин стреля три пъти. Нито един от куршумите не прониза черепа на чудовището. Животното не спря. Разтресе глава, изквича, изрева и се насочи право към Девлин, който инстинктивно се предпази с ръце и се хвърли настрана, но вече беше късно. Зурлата на глигана се блъсна в ръцете и гърдите и го повали на земята. Инерцията отнесе звяра над Девлин. Острите копита одраха ръцете и краката му, но минаха на милиметри от лицето и главата му.

Чудовището спря, обърна се и се опита да промуши главата на Девлин с предните си зъби. Девлин се претърколи и животното не го уцели. Глиганът ревеше, ръмжеше и всмукваше въздух. От устата му капеше кръв и пяна. Наведе глава, за да нападне отново, когато сто и четирийсет килограмовият Тули се хвърли върху гърба му. Самоанецът се опита да хване главата на звяра и да я заби в земята, но това беше невъзможно.

Животното се извиваше, гърчеше и се опитваше да се изправи на задните си крака и да се отърси от товара на гърба си. Тули склучи огромните си ръце около врата му и отпусна цялата си тежест върху него. Глиганът беше обезумял от ярост. Въртеше се и се мятеше, за да се освободи от Тули. Самоанецът продължаваше да се крепи на гърба му, сумтейки и ръмжейки почти колкото звяра. Двамата се бяха вкопчили в една кошмарна схватка, когато от гората изскочи първият

от помярите на Кий, един огромен дог, и с лай се хвърли в кървавата битка.

Тули още се държеше за гърба на глигана. Грамадното куче святкаше с очи и щракаше със зъби по движещата се маса от човек и животно. Догът се опита да захапе глигана за врата, но ръцете на Тули бяха там и зъбите разкъсаха и неговата плът.

Глиганът вече квичеше и ревеше като обезумял. Изправи се на задните си крака, изви гръб и замахна към кучето с острите си копита. Тули не се пускаше.

Девлин имаше чувството, че го е блъснала кола, но успя да се изправи на колене. Наоколо летяха пръски кал, кръв и валма козина. Девлин още стискаше зиг зауера. Тъкмо изкрещя на Тули да пусне звяра, когато от гората изскочиха още два помяра и започнаха да лаят и да връхлитат върху глигана.

Тули се пусна и се изтърколи на земята. Кучето се отказа от борбата с глигана и се насочи към едрия самоанец. Тули беше невероятно бърз. Изправи се на колене и се обърна към щракащия със зъби пес. Кучето скочи към него и Тули го прасна с юмрук по муцуната. Догът падна, а самоанецът се хвърли върху него и го сграбчи за гърлото. Другите две кучета се изправиха пред глигана и започнаха борба с чудовището.

Глиганът изръмжа и промуши кучето, което се приближи до него, разпорвайки целия му корем. Песът започна да вие, а вътрешностите му се изсипаха на земята. Глиганът заора в зейналата дупка, вдигна кучето във въздуха и го метна на земята, но това даде възможност на третото куче, ръмжащ и лаещ питбул, да се хвърли върху него и да впие зъби в гърлото му.

Огромният звяр замахна с лапи и разтърси грамадната си глава, опитвайки се да се освободи от питбула. Смачка го, но кучето продължи да го държи в смъртоносната си хватка.

Тули бе повалил първото куче на земята под себе си и се мъчеше да смачка гръкляна му, ала песът бе запазил достатъчно сили, за да дере ръцете, гърдите и стомаха му. Самоанецът се държеше, но не можеше да запази равновесие, за да убие гърчещото се куче.

Девлин се приближи до тях, опря дулото на пистолета в окото на кучето и натисна спусъка. Главата на помяра експлодира, но Тули

продължи да го души. После се изправи, вдигна мъртвото куче и хвърли безжизнения му труп на глигана и питбула.

В същия миг от гората изскочиха още три ръмжащи кучета. Две от тях се нахвърлиха върху глигана, но третото се насочи към Девлин и Тули. Девлин застана пред самоанеца, прицели се и изпразни пълнителя на зиг зауера в кучето, което падна като ударено с бейзболна бухалка.

— Мамка ти! — изрева Девлин и извика към Тули: — Хайде!

Но едрият мъж бе паднал на земята. Девлин се приближи до него и се опита да го хване за ръката. Самоанецът беше облян в кръв. Дъждът се лееше като из ведро и кожата на Тули беше хлъзгава. Девлин го сграбчи под мишниците и го изправи на крака. Едрият мъж разтърси голямата си глава, за да облекчи болката и избърса кръвта от лицето си.

— Хайде — повтори Девлин и повлече Тули на юг, обратно на посоката, откъдето нападаха кучетата, далеч от кръвта и миризмата на месо, която витаеше около умиращия глиган.

Едно от кучетата бе впило зъби в рамото му, а другото разкъсваше зурлата.

Залитайки, Тули и Девлин тръгнаха напред, но изведнъж някъде от гората се разнесоха изстрели от автоматично оръжие. Наоколо се разхвърчаха буци пръст и камъни. Двамата се хвърлиха на земята.

Девлин надигна глава и се вторачи в поройния дъжд, опитвайки се да разбере откъде се стреля. Но изстрелите идваха от дълбините на шубраците.

— Мамка му! — изкрещя той. — Които и да са, те се опитват да ни накарат да се върнем при кучетата.

Двамата чуха как глутницата вие някъде зад гърба им.

— Трябва да продължим, човече — извика Тули. — Кучетата са за предпочитане пред куршумите. Колко патрона ти останаха?

Девлин пхна нов пълнител в зиг зауера.

— Петнайсет.

— Доста кучета трябва да убием.

— Как се чувстваш?

Тули разкърши ръце.

— Нямам нищо счупено или ухапано. — Самоанецът пропъзля няколко метра и взе раницата си. — Да вървим.

Двамата хукнаха приведени на север, към гъсталаците. Няколко куршума обсипаха земята около тях. Девлин и Тули заобиколиха битката между двете животни. Кучето, което бе захапало глигана за гърлото, издъхваше. Другото, впило зъби в рамото му, още се бореше и ръмжеше. Главата на глигана се влачеше под тежестта на песовете. Последното бе успяло да го захапе за предния ляв крак и го бе счупило. Звярът вече не можеше да се движи, но на всеки няколко секунди събираше сили, разтърсваше глава и отваряше уста срещу кучетата.

Девлин и Тули минаха покрай глигана, но един от помярите ги видя и мигновено се втурна към тях. Девлин се обърна, приклекна, стреля два пъти в гърдите и в главата му и кучето се строполи мъртво.

— Тринайсет — отбеляза Девлин.

— Чакай — извика Тули.

Девлин се обърна. Самоанецът отчупи един голям клон, дълъг около метър и дебел петнайсет сантиметра в единия край и три пъти повече в другия.

Тули замахна с тоягата, за да я изпробва и каза:

— Имаш само по един куршум за всяко куче. Пистолетът ще ни трябва за онези, които ни преследват.

Девлин кимна и започна да си проправя път през шубраците. Някъде пред тях лаеха ловджийски хрътки, но най-лошото беше, че не ги виждаха.

Самоанецът следваше Девлин по петите. Двамата бързаха приведени през гъстата тропическа гора колкото им държаха краката, опитвайки се да увеличат разстоянието между себе си и хората, които бяха стреляли по тях. Но само след пет минути две огромни кучета изскочиха от шубраците. Движеха се толкова бързо, че Девлин успя да застреля само едното. За щастие деветмилиметровия куршум попадна право в гърдите на песа и пръсна сърцето му. Кучето умря, докато скачаше във въздуха, но второто мина покрай Девлин и освирепяло се приготви да откъсне всяка част от тялото на Тули, в която можеше да впие зъби.

Самоанецът не помръдна и когато побеснелият пес се хвърли към него, замахна с примитивната бухалка. Дебелият край на тоягата удари кучето по главата с такава сила, че размаза черепа, челюстта и

врата му. Животното се строполи на земята, а Тули хукна, без да се обръща назад.

Стигнаха до пътеката на прасетата, без да срещнат други от кучетата убийци на Кий. Затичаха се по-бързо и в същия миг зад тях се разнесоха изстрели. И двамата знаеха, че някой стреля напосоки, за да ги уплаши. Или да ги вкара в поредния смъртоносен капан.

Един куршум скърши клонките на дървото вдясно, но Девлин не си направи труда да отвърне на изстрела. Двамата продължиха да бягат, проправяйки си път през лозите, храстите и папратите.

— Знаеш ли кой стои в дъното на тази работа? — изръмжа Тули.

— Да.

— Добре, защото смятам да го убия.

Те продължиха без да разговарят, изливайки гнева си върху тропическата гора, която се опитваше да ги държи в клопката си.

Най-после се добраха до обраслия път, но Девлин спря на около петнайсет метра от шосето. Тули бавно се приближи до него.

Девлин погледна часовника си. Бяха в горските дебри вече четири часа. Чувстваше се изтощен. Опита се да нормализира дишането си, за да чува по-добре и да облекчи болката в гърдите си. Гърдите го боляха от сблъсъка с глигана и не можеше да си поеме въздух, без да усети остра болка под ребрата. Погледна Тули. Едрият мъж беше необичайно спокоен, докато се напругаше да чуе или да види някакъв знак от врага. И двамата знаеха, че ако ги чака засада, тя ще е на открито.

Дъждът бе намалял. На пътя не се забелязваше движение.

От дълбоките рани по ръцете на Тули се процеждаше кръв. Плътта под дясното му око беше разкъсана. По тялото му имаше засъхнала кръв — неговата собствена, на глигана и на кучето, което се бе опитало да го удуши. Дори да изпитваше болка, самоанецът не го показваше. На непроницаемото му лице беше изписана само съсредоточеност.

— Мисля, че няма никой — прошепна Девлин. — Ако ни причакват, сигурно са край колата. Не чух да ни преследват.

Тули кимна, но продължи да наблюдава обраслия път.

— Копелетата искаха глигана и кучетата да свършат работата вместо тях.

— Да се приближим до пътя. Винаги можем да се скрием в гората.

— Чакай малко. Първо довърши храната.

— По дяволите, не мога да сложа хапка в устата си.

— Не се знае докога ще стоим тук, шефе. Вече няма смисъл да носим продуктите. Нито да ги изхвърляме.

Девлин помисли за миг.

— Хайде да отидем от другата страна на пътя. Ако ни преследват, ще можем да ги видим.

Излязоха бавно на пътя, сетне бързо го прекосиха и потънаха в тропическата гора. Тули приклекна и извади останалата храна и вода. Девлин седна с кръстосани крака, сложи зиг зауера пред себе си и взе дажбата си. Не беше гладен. В тялото му още бушуваше твърде много адреналин, но той реши да събере сили и затова започна да яде.

Самоанецът скри празните опаковки в папратите и метна раницата на гърба си. Двамата изскочиха на пътя и хукнаха колкото им държат краката.

След около петстотин метра забавиха ход.

Девлин позна завоя, зад който беше колата. Вдигна ръка и двамата тихо влязоха в гората, за да стигнат до форда под прикритие.

Но когато се приближиха на двайсетина метра от колата, Девлин се изправи, излезе от шубраците и се върна на пътя.

Самоанецът погледна през рамо и се намръщи. Фордът представляваше обгоряла развалина, надупчена от куршуми. Четирите гуми бяха разтопени. Задната част беше овъглена.

Девлин изруга:

— Онези копелета си играят с нас.

Тули се усмихна.

— Какво толкова смешно има, по дяволите?

Самоанецът не можа да се сдържи и прихна.

— Шибаната компания за коли под наем ще те утрепе, човече.

Девлин поклати глава, засмя се и рече:

— Хайде. Да се махаме оттук.

Двамата се затичаха. Девлин се зарадва, че Тули бе донесъл храна и вода. Нямаше представа кога щяха да излязат от гората. Изненада се, че кракът го наболява съвсем леко. Вероятно защото болката в гърдите и ребрата беше по-силна.

Тули прекъсна мислите му.

— Които и да са онези типове, можеха да застрелят нас, а не колата. Изглежда не са искали да го правят.

— Не. Както сам каза, искали са глиганите и кучетата да ни убият. Но ако са ни проследили, може да решат да свършат тази работа.

Тули изсумтя и продължи да тича. След двайсетина минути болката в гърдите на Девлин стана убийствена. Забеляза, че от раните на Тули още тече кръв и спря.

— По дяволите, трябва бързо да се измъкнем оттук.

Бяха стигнали до мястото, където имаше няколко къщи и Девлин посочи една от тях, която се намираше на около петстотин метра. Отново хукна и рече:

— Хайде.

Когато се приближиха до една къща, Девлин каза:

— Скрий се някъде. Връщам се веднага.

Тули изчезна в гъсталаците, а Девлин се отправи към къщата.

След двайсет минути изкара на пътя един очукан пикап.

— Качвай се.

Самоанецът излезе от храстите и попита:

— Открадна ли го?

— Оставих пари.

— Колко?

— Шестстотин.

Тули седна на седалката до него.

— По дяволите, тази таратайка не струва повече от четиристотин.

— Глупости. Това е ценна антика.

— С шестстотин долара дълго щеше да караш друга кола под наем.

— Вече няма да взимам коли под наем.

— Дори и ако се наложи ли? Какво ще правим сега?

— Връщаме се в Хило. Нуждаем се от лекар и от място, където да си починем.

20.

Лийлани очакваше Девлин на обед и остана разочарована, когато не го видя. Цял следобед в ресторанта се стичаха хора. И всички говореха за непознатия, който разпитва за мъртвия мъж. Колкото повече ги слушаше, толкова повече Лийлани искаше да го види. Ставаше все по-напрегната и нетърпелива. Заболя я главата. Непрекъснато мислеше за мъртвеца, който Девлин бе видял пред ресторант „Джеймсън“. Не можеше да се примири с факта, че някой е бил убит заради нещо, в което бе замесена и тя. Коментарите за Били разкъсваха душата ѝ. Измъчваше я страх и безпокойство за Девлин. Изненада се, че толкова много се тревожи за него.

Преди нейното пристигане, събота беше най-оживената нощ в ресторанта, но сега имаше повече клиенти от всякога. Новият човек в кухнята готвеше по-добре от Уолтър, но беше по-бавен. Добре че Уолтър се съгласи да се редуват. Лийлани имаше чувството, че е пренесла тонове поръчки. Всеки път, когато някой влезеше, тя се надяваше, че е Девлин. В десет часа не издържа. Бяха останали само трима клиенти. Лийлани помоли Уолтър да приключат с работата. Той я погледна, разбра, че нещо не е наред и каза:

— Добре, ще затворим.

Тя се качи в стаичката си, изкъпа се и облече джинси и памучна риза с дълги ръкави. Слезе по задните стълби и се измъкна навън.

Озова се на черния път, който минаваше зад сградите от южната страна на Мейн стрийт. Вървя в мрака, докато стигна до главната улица. Излезе пред една малка бакалия в източната част на градчето. Прекоси улицата, за да не минава покрай бара и заобиколи паркинга с черната сгурия, за да не я видят местните хулигани, които вечно висяха там.

Продължи да върви из покрайнините. Свърна по уличката към денонощния магазин. Погледна часовника си. Беше точно десет и трийсет и пет. Приблужи се до телефонните автомати с надеждата, че няма да привлече много внимание, като чака там. В десет и четирийсет

и три беше почти убедена, че е сгрешила. В десет и четирийсет и пет се намери да си тръгне, когато първият от трите телефона извънх. Лийлани грабна слушалката.

— Да?

— Много добре — каза Девлин. — Мислех, че трудно ще изчислиш до кой телефон да чакаш.

— Благодаря за доверието.

— Извинявай. Комплиментът беше доста непохватен.

— Няма нищо. Ще го понеса. Тъкмо щях да си тръгна. Снощи каза, че ще се обадиш в десет и четирийсет.

— Да, но ти не се обади в десет и четирийсет и пет, затова реших да чакам още пет минути.

— Твърде много разсъждаваме.

— По-добре така, отколкото изобщо да не разсъждаваме.

— Какво се е случило? Защо не дойде днес?

— Някой се опита да ме убие.

Лийлани не отговори веднага, после го засипа с въпроси.

— Кой? Кога? Какво стана?

— Ще ти разкажа всичко, когато се видим.

— Добре ли си?

— Не. Но ще се оправя. При теб случи ли се нещо?

— Какво има? Ранен ли си?

— Само ударен. Имаш ли да ми казваш нещо?

— Кой го направи?

— Спокойно, Лийлани. Вече всичко свърши. Ще ти разкажа, като се видим. Не искам да стоиш там дълго. Само ми кажи дали днес научи нещо.

— Всички говорят за теб, за Сам Кий и за смъртта на Били. И за онази жена, собственичката на „Вилидж Ин“. Снощи си се спречкал с някого на паркинга. Кий ли се опита да те убие?

— Той беше ли днес в града?

— Не знам. Може би сутринта е бил тук за малко. В офиса му влязоха някакви хора, но не съм го виждала.

— Какво говореха хората за снощи?

— Не много. Само си разказваха какво се е случило. Струва ми се, че никой не беше изненадан от инцидента. Сякаш това е нещо

обичайно тук. Но бяха изумени от теб. Никой в този град не се опъва на Кий.

— Какво друго казаха?

— Ами всички знаят, че си дошъл тук да разследваш убийството на Били.

— Някой свързва ли Кий с това?

— Не. Хората тук явно не искат да се занимават с такива неща. Дори не желаят да се замислят кой го е направил. Никой не спомена името на Кий, когато разговаряха за Били. Не е ясно дали Кий го е убил.

— Добре, Лийлани. Отлично. Не искам да ти се случи нищо лошо, но се радвам, че имаш възможност да събираш информация. Нуждая се от помощта ти. Можеш ли да останеш още малко?

— Разбира се.

Тя се изненада, когато установи колко добре се почувства от похвалата на Девлин. В същото време се обезпокои.

— Какво говореха за Рейчъл Стийл?

— Тя ли е собственичката на „Вилидж Ин“?

— Да.

— Хората я уважават. Уолтър каза, че Кий с радост би я изгонил от града. Но побоят над възрастна жена не се вмества в представата му за мъжкар, затова явно само я тормози и обижда. Сигурно мисли, че тя и без това скоро ще умре.

— А ти как си?

— Много добре. Защо си толкова мил с мен?

— Неприятно ли ти е?

— Не.

— Добре. Имаш ли да ми казваш още нещо за Кий?

— Имал ранчо някъде на север оттук.

— Виж ти... Откъде знаеш?

— Уолтър ми каза. Явно го е купил чрез някакво фалшиво заявление за хавайско заселничество. Никой не знае как го е направил. Само казват, че адвокатът му е помогнал.

— Знаеш ли точно къде се намира ранчото?

— Не. В някакъв резерват на север в тропическата гора.

— Точно така. Как е истинското му име?

— Кеамоку.

— Да. Ако можеш да разбереш къде точно се намира ранчото му, без да предизвикаш подозрения, направи го.

— Добре.

— Но внимавай.

— Разбира се. Знаеш ли, че той държи и онези празни магазини в града?

— Кий ли?

— Да. Вратите обикновено са затворени, но почти винаги някой от онези противни типове се върти покрай тях.

— За какво му е офисът?

— Не знам. Бил нещо като център на Движението за независими Хаваи. Там обикновено работи един бял. Мисля, че е адвокатът на Кий. Кога ще те видя? Ще ми разкажеш ли какво се е случило?

— Да. Утре ще се опитам да дойда.

— Добре. В неделя работим само на обед. Намерих един младеж, който готви по-добре от Уолтър. Използва два пъти по-малко олио и храната става за ядене. Следобед съм свободна.

Лийлани имаше чувството, че си уговаря любовна среща. Странно чувство.

— Добре, Лийлани, продължавай да си вършиш работата. По-добре да прекъсваме разговора. Отваряй си очите на четири и се опитай да разбереш къде точно се намира ранчото на Кий.

— Добре.

— И още нещо. Ако утре не се появя, не се притеснявай.

— Ако не те видя, да чакам ли до този телефон по същото време?

— Не. Ако те следят, не искам да видят, че всяка вечер ходиш там. Докато никой не те свързва с мен, ти си в безопасност. Върши си работата.

— Добре. Дочуване.

Лийлани бързо затвори и влезе в денонощния магазин, сякаш искаше да си купи нещо.

Девлин също окачи слушалката. Намираше се в двустайния си апартамент в хотел „Хило Хавайан“. Тули спеше в съседната стая. Лекарят, когото изпратиха от „Пасифик Рим“, току-що си беше тръгнал. Два часа се занимава с раните на самоанеца.

Лекарят даде на Девлин фенилбутазон за нараненото ребро и превърза ключицата му там, където копитото на глигана бе разкъсало

плътта.

Девлин влезе в банята и застана пред голямото огледало. Съблече ризата си и се протегна, за да провери доколко ще се усили болката. От професионален опит знаеше, че и най-неприятната болка минава за три дни. Спомни си колко лесно звярът бе разкъсал първото куче и осъзна, че е извадил голям късмет. Застана под душа. Лекият плисък на водата и топлината отпуснаха мускулите му. Това му помогна да се съсредоточи върху онова, което се бе случило с Били Кранстън.

Неизвестно защо Били бе намерил смъртта си в една уединена част от тропическата гора, явно в близост до ранчото на Кий. Като се имаше предвид историята на Били и характерът на местността, Кранстън сигурно бе отглеждал марихуана. Вероятно е имало сблъсък. Дали се е бил? Били беше ветеран от войната. Но може би наркотиците бяха притъпили борбеността му.

Ала независимо дали се беше съпротивлявал или не, Били бе загинал. Според медицинската експертиза вероятно е бил наръган с нож — обичайно оръжие в схватките за територия.

Може би се беше сбил заради марихуаната? Кой ли го бе убил? Кий или някой, свързан с него?

Всички хипотези се градяха на предположения. Но Девлин ясно си представяше всичко.

Първо спречкването. После ножа. И разпарянето на корема. Сетне са го подпрели на някакво дърво и вътрешностите му са висели от раната, а кръвта е капела по краката му.

Сетне Кий е решил да направи така, сякаш е станало случайно. Той познаваше района. Кий и хората му са събрали кучетата си и са ги насъскали към дивия глиган, насочвайки ги към Били — точно както бяха направили с Девлин и Тули.

И Били е седял, подпрян на онова дърво, а животът бавно го е напускал в онази забравена от бога тропическа гора. Мокър от дъжда. Все по-студен, немощен, отчаян и уплашен. Разкъсващата болка. Ужасът.

И после кучетата на Кий са подгонили звяра право към окървавеното тяло на Били. Колко ли време го е ръфало онова обезумяло чудовище, преди кучетата да се присъединят към него? Дали са се борили да убият глигана или да пируват с човешката плът?

Калта, кръвта, воят, ръмженето и беснееенето над умирация човек. Защо? Как? Колко дълго? И как щеше Девлин да се освободи от мислите, от въпросите? И защо Сам Кий смяташе, че може да направи това с един човек и после да го повтори с Девлин? Защо?

Девлин се облегна на стената и се остави на горещата вода да го пречисти. Без капка съмнение знаеше, че неговото оцеляване е възможно само ако Сам Кий умре.

21.

Лийлани тръгна към ресторант „Да“. Носеше малка чанта, в която имаше паста за зъби и нова четка. Не се нуждаеше от тях, но бе решила да изглежда така, сякаш е пазарувала. Щом се приближи до офиса на Кий, тя спря и се престори, че чете информационното табло на вратата на съседния магазин. Но всъщност крадешком гледаше през витрината. Лампите бяха запалени, но вътре като че ли нямаше никой. Лийлани се заслуша, но не чу говор или движение. Изведнъж вътре иззвъня телефон. Тя се стресна и бързо отмина.

В офиса Енгъл вдигна слушалката. Знаеше кой се обажда.

— Е, и? — изръмжа дрезгавият глас.

Адвокатът вече бе приготвил отговора си.

— Още нищо не е потвърдено. И двамата не са били в града през целия ден. Нашият приятел явно е спретнал посрещане на госта си. Но не разбрах как е минало празненството.

— По дяволите, какво ти става, Енгъл?

— Предпочитам да бъда дискретен.

— Премахнал ли е онзи досадник или не?

— Не знам.

— Да. Точно както предполагам.

Линията заглъхна, без Лиху да каже дочуване. Ала на Енгъл не му пукаше. Единственото му желание беше разговорът да приключи.

Лиху затвори и набра друг номер. В едно двуетажно бунгало, разположено в жилищния комплекс за офицери в казармата „Шофийлд“ на остров Оаху, иззвъня телефон. Полковник-лейтенант Джордж Уокър, който току-що се бе прибрал от нощния сеанс с Тей Уилямс, вдигна слушалката.

Уокър се наслаждаваше на съботната вечер сам, пиеше оригинално шотландско уиски, гледаше Си Ен Ен и четеше последното издание на един от четирите финансови вестника, за които се бе абонира. Щом чу гласа от другия край на линията, той разбра, че спокойната му вечер е приключила.

— Адски много време ти отне, докато отговориш на съобщението на пейджъра — прогърмя гласът.

— Бях на полева работа. Върнах се преди малко. Затвори и ще ти се обадя.

— Така ли? Знам кое смрадливо поле си орал, войнико. Хайде, обади ми се. Важно е.

Уокър затвори. Не обичаше Лиху да му се обажда вкъщи. Знаеше, че компютризираната телефонна система в армията записва всеки разговор, проведен в базата. Никога не се обаждаше на Лиху оттам. Трябваше да отговори на проклетия пейджър.

Той остави вестника, евтиното уиски и монотонно бръмчащия телевизор и отиде при колата си. Погледна часовника. Минаваше единайсет, така че нямаше да е странно, ако излезе от базата да си купи нещо. В казармата имаше много магазини, но те не работеха непрекъснато.

Уокър мина покрай поста и се отправи към Уахиава. Спря на гара Ексън, остави колата близо до телефонните автомати и се обади на Лиху, който започна да говори, без да губи време.

— Добре. Слушай.

Уокър разбра, че устата на Лиху е пълна с храна. Представи си го как пръска слюнки и трохи в телефонната слушалка, докато говори.

— Трябва ми опис на всичко наше, което е изнесено от острова и на всичко, което още е там. Искam абсолютно всичко да бъде транспортирано до складовите помещения. Ясно ли е?

— Да.

— Тогава намери твоя човек от охраната и му кажи да ми се обади. Трябва да се погрижим за двама души. Схващаш ли?

— Кои?

— Какво ти пука кои са, да ти го начукам? Защо ти е да знаеш? Само се залови с графика, така че хората, които той иска да използва, да са свободни.

— За кога?

— Веднага. Колкото е възможно по-скоро.

— Ще отнеме време, докато се освободят.

— Направи го бързо.

Уокър се намръщи, но знаеше, че няма смисъл да спори.

— Добре.

— Обади ми се, когато получиш информацията и я обработиш. И стоката да е на пристанището. Ще дойда да взема описа.

— Къде ще се срещнем? — тихо попита Уокър.

Лиху бе поднесъл към устата си една варена скарида, но спря, за да се усмихне, докато отговаряше на въпроса.

— В дома на приятелката ти. Какво ще кажеш?

Лиху искаше да се увери, че Тей е на разположение, винаги когато Уокър пожелаеше.

— Чудесно — отговори Джордж. — Веднага ще уредя това.

Лиху пхна скаридата в устата си, затвори телефона и каза:

— Обзалагам се, че ще го направиш, извратено копеле.

По време на работа полковник-лейтенантът не приемаше заповеди от никой с ранг по-малък от бригаден генерал. Но когато му се обади Лиху, Уокър слушаше така, сякаш онзи тип имаше пет звезди. Джордж се качи в колата си, спря на бензиностанцията на самообслужване и започна да зарежда резервоара. Докато чакаше, той се замисли за исканията на Лиху и записа нещо неразбираемо в тефтера си. По пътя за казармата Уокър планира всичко.

Когато паркира колата и влезе в бунгалото, Джордж вече имаше грубо очертан план как да изпълни заповедите на Лиху. По-голямата част беше лесна. С изключение на последното искане. Това щеше да бъде по-трудно. Но полковник-лейтенантът не бе направил кариера, без да разбира от нищо. Той отговаряше за снабдяването, транспорта и поддръжката на Двайсет и пета пехотна дивизия, в една от най-големите военни бази в Тихия океан.

Цялата информация за онова, което се пренасяше с кораби или оставаше скрито в тайните складове на Сам Кий, се съдържаше в закодираните файлове на персоналния компютър на Уокър. Нищо не се появяваше на военните компютри. Информацията в тях постоянно се записваше. Джордж ги използваше само за служебна работа. Съставянето, систематизирането и разпечатката на описа щеше да отнеме по-малко от час.

Уреждането на транспорта за останалата стока нямаше да е толкова лесно, но за Уокър затруднението щеше да бъде минимално. Работата по превозването на персонал, провизии и оръжие за дванайсетхилядната военна дивизия улесняваше изпращането на няколко превозни средства и на един хеликоптер. И това беше всичко

необходимо, за да се пренесе останалата стока на Биг Айланд. Армията разполагаше с много транспортни средства. И всички бяха под контрола на Уокър.

Охраната обаче беше рискованата част от плана. Това означаваше да си има работа с Макуилямс. Лиху щеше да даде указания на Макуилямс, но Джордж трябваше да намери хора и да осигури транспорта. Уокър не обичаше да се занимава с Макуилямс. Все едно боравеше с експлозиви. Макуилямс беше смахнат. Инак не би правил за Лиху всички онези неща. Да, мислеше Уокър, трябваше внимателно да обмисли плана си.

По-рано използваха екипи от трима човека. Общо девет души. Всеки беше внимателно вербуван и корумпиран. Може би щеше да е по-добре, ако от всяка група избере по един човек и съставеше нов екип. Не, не биваше да го прави. Щеше да настане голяма бъркотия. По-добре да избере един от съществуващите екипи. Да сведе до минимум риска. Да, така щеше да стори. Но само ако успееше да убеди Макуилямс, че идеята е негова. Уокър знаеше, че ще се справи. По един или друг начин.

Лиху щеше да получи онова, което искаше. Джордж отдавна бе свикнал да задоволява исканията на дебелака. Работеше за него от цяла вечност.

Припомни си първия път, когато Лиху се беше свързал с него. Тогава Уокър беше майор. Майор, който ще направи шеметна кариера, рече Лиху. И се оказа прав. По време на онзи пръв дискретен телефонен разговор дебелакът каза, че Уокър е важна личност. Ето защо искал да му направи услуга. Да се увери, че нищо няма да се случи на един офицер от неговия град. Неизвестно как Лиху бе разбрал, че Джордж проявява интерес към проститутки. Добави, че Уокър е твърде голяма клечка, за да се разхожда по улиците и да търси случайни курви. Предложи му жена със собствен апартамент. Място, където ще се погрижат за Уокър. И така започна всичко — с искането на Лиху да му направи услуга. За доброто на всички.

Тогава Джордж му повярва. И целта бе постигната. Останалото беше лесно. Добре пресметнатата комбинация от изнудване, проститутки и пари, която се оказа изключително печеливша. Лиху беше майстор на тези неща. След шест месеца вече контролираше изцяло бъдещия полковник-лейтенант.

За една година двамата разработиха ефикасен метод за използване на превозните средства на американската армия, за да изнасят марихуана от Хавай. Уокър отговаряше за транспортирането на тонове хора, оръжие и снаряжение. Не беше трудно да скрие няколко килограма марихуана в някой двутонен военен камион. Или танк. Или понякога дори хеликоптер.

А движението на хора и боеприпаси беше почти непрестанно. Двайсет и пета пехотна дивизия бе разположена в казармата „Шофийлд“ в Оаху. Но обучението се провеждаше на около петстотин километра на юг от Биг Айланд, във военния център край Похакулоа.

Уокър изпитваше удоволствие от тактическото предизвикателство да пренася тонове хора, превозни средства и оръжие между Оаху и Хавай.

Пък и имаха късмет. Федералната агенция за борба с наркотиците и правителството на Хавай решиха да спрат търговията с марихуана, която петнеше доброто име на Хавай. Агенцията предприе безмилостна кампания, извършвайки въоръжени нападения с хеликоптери, пръскане на насажденията с хербициди и отнемане на земите от собствениците им. За Лиху и партньорите му атаките бяха добре дошли. Те не само премахнаха конкуренцията. Постоянното присъствие на хеликоптерите осигуряваше на Лиху и на Уокър идеално прикритие за транспортните полети.

Конкуренцията се сви до минимум. Мрежата от информатори уведомяваше предварително Лиху за предстоящите нападения. Ако нивите му влизаха в мишената на полетите, Лиху просто ги окосяваше или се отказваше от тях. Дори да загубеше няколко декара, винаги имаше добра реколта, която му осигуряваше големи печалби. Усилията на агенцията увеличиха цената на първокачествената хавайска марихуана почти десет пъти. Кампанията не само помогна на Лиху да създаде монопол върху производството, но и му гарантира, че всяко растение, което посадеше, ще повиши стойността си.

А хората на Уокър нито веднъж не нарушиха мерките за сигурност. Военните камиони не се претърсваха. Лиху не загуби нито една доставка.

На няколко пъти имаше леки премеждия, но той и хората му се оправиха. От време на време възникваше инцидент. Една внезапна смърт, която изглеждаше като резултат от схватка с ножове между

двама пияни офицери. За Уокър премеждията бяха изключения, които потвърждаваха маниакалното бюрокралично правило, че нищо не е свършено. Но рисковете можеха да бъдат сведени до минимум. Той бе намалил основната си група, която не наброяваше повече от двајсет и един човека. Беше ги организирал в класически военни структури от по трима. Всеки екип беше изолиран от другите. Никой от хората му не знаеше какво пренасят. Кий прибираще реколтата и я слагаше в различни контейнери, използвани от армията. Всичко приличаше на бойно снаряжение. Уокър никога не използваше един и същи екип два пъти. И всяка операция се охраняваше от различен тричленен екип, съставен от избрани от Макуилямс войници.

Но всичко това беше прелюдия към настоящата операция. Бе им се предоставила възможност, каквато се среща веднъж в живота. Лиху и Уокър просто приложиха старата система към новия продукт. Много по-доходен от марихуаната. Но неизвестно защо, Лиху искаше да приключат бързо. Явно нещо не беше наред. Уокър нямаше представа какво е то. Но не му пукаше. Колкото по-скоро свършеше операцията, толкова по-добре за него. Веднага след това щеше да разполага с финансовите средства, необходими за да прекара още много следобеди с Тей Уилямс.

Полковник-лейтенантът незабавно пристъпи към действие. Приблѝжи се до бюрото и включи мощния си четиристотинмегабайтов компютър. После отвори едно чекмедже и извади малък плик, който съдържаше косъмчета от триъгълника между краката на Тей. Уокър вдъхна уханието. Докосна ги, сетне сложи ръка на възбудения си пенис и леко го стисна. По члена му още имаше болезнени места — там, където камшикът на Тей го беше дисциплинирал. Замисли се за нея. Изпита желание да се измъкне веднага от казармата. Да се качи в колата и да отиде в града. Скоро щеше да се пенсионира, да си построи малка къща някъде на острова и да заживее там с Тей. Да я пази само за себе си. Идеята предизвика световъртеж. С неимоверно усилие той прогони образа от мислите си и погледна курсора, трепкащ на синия монитор. Въздъхна дълбоко, прибра плика и постави пръсти на клавиатурата. Набра паролата, която щеше да му открие достъп до базата данни и да преведе закодираната информация.

22.

Девлин заключи хотелската си стая, пусна отново климатика и легна с надеждата, че болкоуспокояващите ще му помогнат да заспи. Когато се събуди, навън се зазоряваше и той се изненада, че е спал цяла нощ. Утринната светлина се процеждаше през тежките завеси. Девлин потърка лице и раздвижи ръце. Чувстваше се добре. Седна и острата болка отново прониза гърдите му. Това го ядоса. Стана. Краката му бяха схванати и го наболяваха. Но това не му пречеше да върви и да крои планове. Трябваше да си свърши работата.

Изкъпа се набързо, поръча закуска и се обади на госпожа Банкс. За трийсет минути уговориха всичко. След малко Тули влезе в стаята.

— Как се чувстваш? — попита Девлин.

— Отвратително.

Тули стоеше и мълчеше. Ръцете му бяха превързани. Беше изпрал широките си панталони, но не бе успял да отстрани калта и петната от кръв.

— По дяволите, кой насъска онези кучета по нас, човече? И къде да го намерим?

— Знам кой го направи. Двама души действат по въпроса. Ако не беше неделя, вероятно щях да разбера всичко след няколко часа. Но не се тревожи. Ще ги намерим.

— Сигурно са негодниците, които са убили приятеля ти, нали?

— Да.

— И сега какво?

— Имаме много работа. Поръчай си закуска. Трябва да си вземем нови дрехи. Да подготвим скривалището. Да намерим още транспорт. Искам до един час да излезем оттук.

След по-малко от час двамата отидоха в търговския център до летището. Купиха си нови дрехи и се отправиха към град Кахоа.

Лесно намериха скривалището. Къщата беше извън града, близо до магистрала 130. Госпожа Банкс бе казала, че след като видят знака

за пътя, трябва да продължат да вървят, докато съзрат първата пощенска кутия вляво.

Всичко от онази страна на пътя беше скрито от гъста растителност — дървета, лози, папрати и храсти.

Девлин караше бавно. Най-после видя пощенската кутия. Зад нея имаше тесен проход в зеленината. Той зави и се спусна по един стръмен склон, който го изведе на поляна, обрасла с червеникави тропически растения, орхидеи и папрат.

На около десет метра имаше малка дървена къща. Няколко стъпала водеха към двойните плъзгащи се врати.

Ключът беше сложен под второто стъпало. Девлин и Тули влязоха вътре. Вляво имаше малка дневна, а вдясно — дълъг тезгях, който разделяше трапезарията от голямата кухня. Във вътрешната част имаше баня и спалня. Стръмно стълбище водеше към втория етаж, където вероятно имаше още спални.

Къщата беше чиста, но въздухът беше застоял. Тули пусна на пода в спалнята чантата с новите си дрехи, а Девлин провери ключалките на вратите и се качи горе да огледа другите стаи. После двамата отново седнаха в пикапа. Тули седна зад волана.

— Откарай ме във „Вилидж Ин“ — каза Девлин. — Вземи пикапа. В два часа трябва да бъдеш на летището.

Самоанецът спря до хотела. Градчето беше тихо.

— „Пасифик Рим“ ще изпратят човек за контейнерите — рече Девлин. — Остави го той да се разправя с документите. Ти само ги натовари и ги закарай в къщата.

— Колко са?

— Вероятно два. В единия ще бъдат оръжията, а в другия — амунициите.

— Добре, шефе.

— Самолетът излита в два и трийсет, затова тръгвай. Чакай в къщата, докато ти се обадя. И се увери, че не те следят. Тук има много такива пикапи, но не отивай на летището, ако мислиш, че те следят.

Тули кимна и потегли. Девлин се качи в стаята си. Отвори най-долното чекмедже на шкафчето и извади нова пачка патрони за празния зиг зауер. Измъкна и един малък „Берета“ и го пхна в джоба на новия къс панталон, който си бе купил от търговския център. За разлика от Тули, неговите дрехи не бяха изгорели в колата. Загуби само

обувките си. Изми ръцете и лицето си и тръгна да търси Рейчъл. Не я намери, затова влезе в кабинета ѝ и остави четири стодоларови банкноти в един плик.

Излезе от „Вилидж Ин“ и се отправи към ресторант „Да“. Когато мина покрай офиса на Кий, изпита желание да извади зиг зауера и да отвори с ритник вратата, но вътре изглежда нямаше никой.

Когато влезе в заведението, Лийлани тъкмо изскачаше от кухнята. Имаше шестима клиенти. Това беше голямо постижение за ресторанта. Лийлани дори бе накарала Уолтър Харисън да облече чиста риза.

Този път Девлин не седна до прозореца. Настани се с гръб към стената и с лице срещу вратата.

Лийлани дойде веднага и каза:

— Радвам се, че те виждам. Гладен ли си?

Гледаше го така, сякаш се опитваше да разбере дали е ранен. Беше облечена в селска рокля, но срязана високо над коленете и с дълбоко деколте. Голяма част от бакърената ѝ кожа беше изложена на показ. И както обикновено, когато работеше, косите ѝ бяха завързани на опашка, така че нищо не закриваше лицето ѝ. Беше хипнотично красива. Нищо чудно, че клиентелата на ресторант „Да“ се увеличаваше.

— Много съм гладен. Какво ще ми препоръчаш?

— Прясна пържола. Имаме и хубаво брюкселско зеле и моркови. Ще ги сваря на пара. Ще ти донеса и кафяв ориз.

— Добре.

Опитвайки се да запази деловия си тон, тя попита:

— Кога ще можем да поговорим?

Девлин огледа набързо помещението. Всички изглеждаха заети с яденето си.

— Знаеш ли дали Кий е в града? — попита той.

— Не мисля. Не съм го виждала. Защо?

— Смятах да го посетя.

— И какво?

Девлин сви рамене.

— Ще видим. В колко часа свършваш работа?

— В неделя не сервираме вечеря. Ще бъда свободна около два часа. Мислех да отида на един плаж с черен пясък, за който чух вчера.

Предполагам, че е съвсем уединен. Ако дойдеш там, никой няма да ни види.

— Добре.

— Ще ти начертая карта.

Лийлани тръгна към кухнята.

Девлин ядеше обяда си бавно. Храната беше вкусна. Пържолата беше добре препечена от външната страна и почти сурова отвътре — точно както я обичаше.

Когато се върна със сметката, Лийлани му подаде едно листче. Девлин погледна картата, която тя беше нарисувала, и веднага разбра, че никога няма да намери плажа.

— Имаш ли кола? — попита той.

— Уолтър ми дава назаем пикапа си.

— Ще отида до магистралата. Ще ме вземеш оттам.

— Мислех, че не искаш да ни виждат заедно.

— Щом изляза от града, лесно мога да разбера дали някой ни следи. Ако забележа човек, ще ти махна да продължиш.

— Добре. Ще тръгна в два.

— Дотогава ще бъда на пътя.

Лийлани взе празните чинии и се отправи към кухнята.

Девлин остави пари на масата и излезе от ресторанта. Огледа Мейн стрийт. Градчето беше тихо, но тишината беше по-скоро напрегната.

Слънцето вече печеше силно и изсушаваше влагата, останала след обичайния утринен дъжд. От черния асфалт се изпаряваха едва забележими облачета.

Девлин измина трийсет крачки по дървения тротоар. Стигна до офиса на Кий. Натисна дръжката на вратата. Беше заключено. Дръпна се назад и погледна старата дървена врата. Сетне извади зиг зауера и с точен ритник разби ключалката. После влезе вътре, сякаш беше собственикът на мястото.

Бързо огледа стаята. На стената имаше топографски карти на областта Пуна. Малка картина с маслени бои, изобразяваща берач на захарна тръстика. Плакат, на който пишеше: „Хавай за хавайците“. Из помещението бяха разпръснати евтини плетени мебели. Стените и хлътналият дървен под бяха боядисани в бледозелено. От тавана висяха две голи крушки.

Пространството вдясно беше преградено с фибростъкло. От другата страна имаше малък кабинет. По-голямата му част беше заета от старомодно дървено бюро, отрупано с листове хартия и дебели пликове.

Девлин насочи пистолета и тръгна към задната част. Мина покрай някакъв оскъдно осветен килер и баня и влезе в големия кабинет. Беше добре обзаведен. Имаше компютър, факс, работна маса и шкаф.

Девлин излезе през задната врата и се озова на верандата. Там имаше стар диван, консервна кутия, пълна с фасове и очукан хладилник. Нямаше ръмжащи кучета. Нито местни главорези. Нито Сам Кий. Девлин изведнъж се почувства като пълен глупак. Осъзна, че гневът му го тласка към необмислени действия. Прибра зиг зауера в кобура и излезе през разбитата предна врата. На улицата се бяха събрали няколко души. Едно момче надничаше да види кой ще се появи от офиса. Девлин застана на прага и извика:

— Джак Девлин. Кажете му, че Джак Девлин е направил това.

В същия миг по Мейн стрийт се зададе един пикап, който спря пред офиса. Четирите врати се отвориха едновременно и отвътре изскочиха Ейнджъл, Лихо и един друг мъж на име Пали.

Девлин извади пистолета и се приготви да стреля по всеки, който измъкнеше оръжие. Очакваше автоматични пушки, но никой от тримата не носеше огнестрелно оръжие. Той посочи към тях и каза:

— Качете се в пикапа и изчезвайте оттук, преди да сте пострадали.

Пали, най-едрият от тримата, се ухили презрително и се хвана за перилата на тротоара. Прескочи ги и леко се приземи на около два метра вляво от Девлин. Лихо и Ейнджъл застанаха вдясно. Пали направи няколко бързи странични крачки и вдигна крак към главата на Девлин. Ритникът имаше за цел да уплаши Девлин и може би да го блъсне към Лихо и Ейнджъл, но Пали не бе избрал подходящия човек за тази демонстрация. Девлин не помръдна от мястото си. Само се наведе назад. Пали понечи да го удари с опакото на ръката си, но Девлин разбра това. Отмести се и сграбчи лявата китка на Пали, а с другата ръка го стисна за гърлото — така, че да не пречупи дихателната тръба. Можеше да го убие, но не го стори, а премести

центъра на тежестта си и хвърли Пали върху Лихо и Ейнджъл, които се приближаваха отдясно.

Пали се блъсна в тях и падна на колене, опитвайки се да си поеме въздух. Сега беше ред на Девлин да атакува. Той ритна с пета Пали в лицето. Счупи три зъба и почти сплеска носа му. Главата на Пали отхвъркна назад. От счупения нос бликна кръв, която се изви в дълга червена дъга. Препъвайки се, Лихо мина покрай Пали и се втурна към Девлин. Протегна мускулестите си ръце да го сграбчи и Девлин позволи на глупавия мъж да се приближи до него. Сетне заби лакът в челюстта на Лихо, който разбивайки дървените перила, се строполи на тротоара. Приземи се толкова тежко, че счупи ключицата и изкълчи рамото си. Просна се по гръб и в безсъзнание. Гърдите му се повдигаха и бузите му се издуваха от затрудненото дишане, докато претърпелият сътресение мозък поддържаше функциите на тялото само рефлекторно.

Филипинецът Ейнджъл беше достатъчно умен, за да се спотаи зад по-едриите мъже, но накрая реши да пристъпи към действие. Извади нож и замахна към лицето на Девлин. Страхът му вдъхваше смелост и безумният удар би раздрал плътта, ако не бяха бързите реакции на Девлин. Той се дръпна от острието, после се завъртя и удари Ейнджъл в слепоочието, като го запрати към разбитата врата. Краката на филипинеца омекнаха и той се строполи на пода. Девлин се озова до него с две крачки. Стовари тежестта си върху китката му и строши костта. Ножът изхвъркна от ръката на Ейнджъл и Девлин го ритна настрана, после се наведе и вдигна филипинеца за колана и дългите коси. Отвори вратата с главата му и го изхвърли на улицата. Дребният мъж тежко тупна на земята.

Девлин спря само за да види, че на отсрещната страна се бе събрала малобройна тълпа.

Върна се в офиса и взе ножа на Ейнджъл. На излизане, той заби острието дълбоко във вратата на Кий. Девлин бе оставил визитната си картичка.

23.

От офиса на Кий Девлин се върна във „Вилидж Ин“. Рейчъл тъкмо излизаше с плика, който ѝ бе оставил.

— Девлин — каза тя, — имаш ли чек? Не искам да държа големи суми тук. Все си мисля, че ще ги изгубя.

— Нямам чекове, Рейчъл.

— Така ли? — Тя се замисли за секунда, сетне извика след него.
— Ами тогава защо не ми платиш, когато си тръгнеш?

Рейчъл махна очилата си и го погледна. Нямаше представа, че той току-що е осакатил трима главорези. Но след като го огледа добре, тя осъзна, че има нещо. Рейчъл се разтревожи и отстъпи назад.

— Съжалявам. Всичко наред ли е?

— Да, Рейчъл, всичко е наред. Запази стаята ми, но ако някой ме търси, аз съм се преместил и ти не знаеш къде.

— О, боже! Не съм свикнала с такива неща.

— Само казвай, че съм заминал.

— Разбирам.

Девлин кимна и влезе в стаята си. Облече фланелка и нахлузи туристическите си обувки. Сложи в пътническата си чанта зиг зауера, хавлия, бански и шише с вода. Пъхна малката „Берета“ в кобура на колана си, излезе и тръгна на запад. Увери се, че никой не го следи.

Докато вървеше, той се освобождаваше от напрежението. Замисли се как Кий бе устроил засадата в тропическата гора. Когато бе напуснал града тогава, Девлин не бе забелязал да го следят. Съмняваше се дали Кий и хората му знаеха да следят професионално. За да го сторят, те се нуждаеха най-малко от три превозни средства и от шофьори, които да поддържат радиовръзка и да знаят какво да правят. Накрая реши, че вероятно бяха разположили хора по пътя. Това беше възможно. Кола под наем лесно се забелязваше в район, където повечето хора караха пикапи. През градчето минаваше само един път. Кий имаше много главорези. Да не говорим за техните братовчеди и приятели. Областта Пуна изведнъж заприлича на затънтено селце в

Апалачите, където зад всяка скала, храст и падина дебнеха очи и уши. Девлин се чувстваше по-добре като върви, отколкото в колата под наем. Виждаше всичко около себе си. Дори някой да забележеше, че Лийлани го качва в пикапа си, това щеше да изглежда случайно.

Той измина километър и половина на запад, после зави на юг, към океана. Тялото му изгаряше адреналина, останал от схватката. Краката му се отпуснаха. Слънцето топлеше гърба му.

В същия миг някакъв автомобил спря зад него. Той извади беретата в мига, в който обърна глава. Съзря лицето на Лийлани и се успокои. Бързо огледа магистралата, не видя коли, отвори вратата и се качи. Лийлани потегли веднага.

Девлин прибра пистолета в кобура и се излегна на седалката, за да не го виждат.

— Ти си тема номер едно в Кахоа — заяви Лийлани.

— Хм.

— Кий се появи след около десет минути. Побесня. Крещеше на всички. Ченгетата дойдоха. Хората казват, че щели да те търсят.

— Добре. Узна ли нещо за ранчото на Кий?

— Най-доброто, което можах да направя, без да задавам въпроси, беше да разбера, че се намира в резервата Олаа. Някъде на север по магистрала 11.

— Справяш се отлично. Как получаваш всичката тази информация?

— Предимно от Уолтър и от жените. В града има много жени. Повечето са самотни майки, препитаващи се от социални помощи.

— Как те възприемат?

— Какво искаш да кажеш?

— Ти си малко по-...

— Какво?

— Ами, обаятелна.

— Обаятелна?

— Привлекателна.

— Привлекателна?

— На какво прилича това? Сама си просиш комплименти.

Лийлани се засмя. Девлин да се почувства добре.

— Да. Харесва ми, като говориш така. Не, аз не съм работничка като тях. Малцина от тях ме мразят. Но знаят, че няма да остана дълго

тук. И са пресметнали, че когато замина, в града ще има едно свободно работно място.

— Ясно.

— Но какво направи с онези типове? Наложих се да закарат в болницата и тримата.

Девлин изведнъж се вкамени. Тя съжали, че е задала въпроса. Атмосферата в малкия пикап охладня и Девлин измънка:

— Ще оцелеят.

Скръсти ръце и се облегна назад. Лийлани млъкна и се загледа в пътя.

Тя стигна до края на магистрала 130 и свърна на запад по шосето, което вървеше успоредно на океана. По брега имаше застинала лава, която бе покрила земята, растителността и плажа. Девлин се взря в твърдата черна маса. Сякаш природата бе направила огромен ужасяващ паркинг. Всичко беше погребано под овъглените черни скали.

Лийлани кара още около километър и половина и стигна до една дървена бариера. Спря и посочи широката ивица лава на асфалтовия път.

— Оттам е минала лавата на път към океана. Вулканът е на около десет километра на северозапад.

— Толкова далеч?

— Да. Всичко в радиус от десет километра е засипано с лава. Заляла е цяло селище и един хубав плаж с черен пясък.

Девлин се вгледа в пространството от твърди камъни.

— Трябва да вървим пеша — каза Лийлани.

Тя изскочи от пикапа. Беше облякла памучни къси панталони и тясна червена фланелка с голямо деколте. Беше обула износени гуменки. По високото стройно тяло нямаше нищо, което да забавя крачките ѝ. Сложи на гърба си малка раница, метна през рамо хавлия и тръгна, без да каже нито дума повече. Девлин имаше чувството, че ще му бъде трудно да крачи редом с нея.

Застиналата лава беше нагъната като гигантски пудинг, който се бе втвърдил до неравна черна маса. Нямаше мека почва, нито растителност или дупки и се вървеше лесно.

Тук-там имаше огромни пукнатини — някои широки около петнайсет сантиметра и дълбоки два метра. Докато ги прескачаше,

Девлин усещаше топлината, излъчваща се от недрата на земята. След повече от три години лавата все още се охлаждаше.

Лийлани вървеше на стотина метра пред него. Бяха изминали половината път. Тя спря, за да се ориентира.

Той я настигна. Лийлани засенчи очи с ръка и каза:

— Погледни натам.

Девлин се обърна.

— Ако поради някаква причина не се върнем заедно, върви към назъбената скала. Онази, по която има ръждиви ивици. Стигнеш ли до нея, ще видиш пътя.

Девлин кимна. Тя се обърна в срещуположната страна и пак посочи.

— Виждаш ли трите палми, дето стърчат ей там?

— Да.

— Ако изостанеш от мен, върви към тях.

Той се взря в далечината, и видя някакво светлозелено пространство, което явно беше океанът.

— Там ли е плажът?

— Трябва да е там. Това е една голяма *кипука*.

— Какво?

— Място, покрай което лавата е текла, но е останало незасегнато. Има множество народни предания за това как лавата е заобиколила древните свещени места, където са се извършвали жертвоприношения. Те бележат къде са били древните пътища. Всички отиват към брега.

— Няма ли ги вече?

— Не. Свещените места са мъртви и забравени. Белите хора са им повлияли по-лошо и от лавата.

В онзи миг, когато слънцето напичаше огромната черна пустош, Лийлани приличаше на полинезийка повече от всякога. В нея имаше някаква енергия, която Девлин никога нямаше да почувства. Тя бързо се обърна и тръгна — с леки стъпки, напълно уверена в себе си и във всяка своя крачка.

Обувките на Девлин заскърцаха по лавата. Лийлани сякаш се плъзгаше. Той трябваше внимателно да слиза по падините, да се подпира на ръце и колене и да се катери по малките стръмни склонове. Тя сякаш набираше инерция, докато слизаше и после я използваше, за

да се изкачи и да продължи напред. Девлин я остави да върви пред него. Беше му показала палмите, неговия ориентир.

24.

Мълвата за сблъсъка на Девлин с Лихо, Ейнджъл и Пали се разпространи светкавично. Хората на Кий дойдоха в града, за да си го изкарат на някого. Пред офиса се бяха събрали осмина — Уилфредо и Рамон — братята на Ейнджъл, трима местни типове, известни като Фето, Ака и Томи, част от постоянния екип на Кий, братовчедите на Ака — Франк и Пана и един от главорезите на Кий, който винаги се появяваше, когато имаше неприятности, Кимо.

Пристигаха и други. И докато се събираха и мърмореха под нос за многобройните си въображаеми и действителни неправди, Кий беснееше в офиса. Беше готов да прекоси улицата и да малтретира Рейчъл Стийл, докато му каже къде е Девлин, но Енгъл повтаряше:

— Трябва да стоиш тук и да чакаш. Лиху ще дойде.

— Майната му на Лиху. Кой е тоя Девлин? Мисли, че може да идва тук и да се будалка с нас?

— Вече ти казах — търпеливо обясни Енгъл. — Девлин работи за някаква компания на име „Пасифик Рим“. Частна фирма. Нает е от семейството на онзи Кранстън или Съншайн, един дявол знае как се казваше.

— Смотаняци, трябваше да се справите с него. Вие сте го пуснали в града, а сега аз трябва да го изгоня. По моя начин.

— Лиху ще се погрижи за него.

— Как?

— Ще ти каже, когато дойде тук.

Кий погледна недодялания бял адвокат и потисна силното си желание да го стисне за мършавото гърло и да го удуши. Копнееше да почувства как пукат хрущялите му. Представи си как очите му се изцъклят. Видя как тънките пръсти на Енгъл дращят ръцете му.

— Хилаво безполезно бледолико лайно! Ако Лиху не дойде скоро, ще намеря онзи нещастник, ще го убия, ще го накълцам на парчета и ще нахраня кучетата си.

— Ще дойде, ще дойде.

Кий прокара пръсти през косата си, вторачи се в тавана и изкрещя:

— Шибан педераст!

Енгъл бързо погледна часовника си.

За по-малко от час Лийлани стигна до края на пространството, покрито с лава. Седна и десет минути чака Девлин.

Когато той се приближи, тя стана и му направи знак да я последва към района, където лавата не беше заляла земята. Изведнъж се озоваха в един зелен оазис сред мъртвите черни скали, над който се извисяваха трите поклащащи се палми, които използваха за ориентир. Дърветата бяха високи повече от двайсет метра.

Растителността се съгъстяваше. Изведнъж пред тях се разкри малка пролука между храстите и палмите. Двамата изкачиха двуметровата скала, минаха през гъсталаците и се озоваха на една уханна поляна, осеяна с дъхави треви и орхидеи — дребнички пурпурни цветчета на високи тревистозелени стебла. Имаше и цъфнал джинджифил, дръвчета гуава, гардении и тъмночервени тропически храсти, сред които лъкатушеше тясна пътечка. Девлин и Лийлани слязоха по нея и тръгнаха към океана, отмествайки растенията. След минута стигнаха до няколко по-ниски палми и високи папрати. Наведоха се, за да минат под покрив от клони и Девлин стъпи на най-красивия плаж, който бе виждал.

Ивицата представляваше съвършен полумесец от черен пясък, дълъг стотина метра и широк около двайсет. В северния и южния край имаше скали от лава, високи шест метра, които се спускаха към океана. Вълните бяха блъскали и оформяли скалите, изравяйки в тях назъбени вдлъбнатини. В основата им имаше огромни буци лава, натрупани като естествен вълнолом. Близко до плажа прибоят бе разбил отломките на по-големи и малки валчести камъни.

В дъното на плажа имаше плетеница от лози, дървета, шуми и папрати. Лийлани и Девлин бяха намерили своя усамотен къс от Рая. Бяха сами на един плаж, който можеше да е на десет хиляди години.

— Откъде научи за това място? — попита той.

— Една от жените в града ми каза. Последният поток от лава го създал. Едва ли някой наоколо знае за него.

— Удивителен е.

— Красив е.

Лийлани стоеше на няколко крачки от Девлин и гледаше океана. Тя съблече фланелката и късите си панталони. Без да пророни дума, събу и белите си бикини. После се обърна към Девлин. Беше съвсем гола. Само на глезена си имаше тънка златна гривна.

Той дори не се опита да се държи учтиво. Вторачи се в нея с широко отворени очи. Лийлани беше безупречна. Кожата. Гърдите. Тъмните им зърна. Дори триъгълникът от черни косъмчета между дългите ѝ крака. Девлин не знаеше къде да гледа по-напред.

Тя се усмихна леко намръщена и каза:

— Събличаш ме с поглед, откакто се запознахме. Никога не бих плувала облечена на такъв плаж, затова предположих, че моментът ще е подходящ да преодолеем това физическо нещо между нас и да не мислим за него.

Девлин преглътна.

— Физическо нещо?

— Ами, всички онези плахи и потайни погледи. Искам да преодолеем това и да не го мислим повече. — Тя се приближи до него и вдигна фланелката му. — Хайде, свали си дрехите. И аз искам да видя тялото ти.

Девлин вдигна ръце и ѝ позволи да изхлузи фланелката му. Лийлани го огледа за миг, но не каза нищо за превръзката, нито за другите рани. Хвърли фланелката му на пясъка, а той събу туристическите обувки. Тя разкопча токата на колана и късите му панталони. Девлин свали чорапите си. Лийлани го прегърна през кръста, внимателно дръпна ластика на спортните му гащета, за да не причини болка на възбудения му пенис и ги смъкна по мускулестите му крака. Коленичи и нежно целуна члена му.

Сетне подреди дрехите на купчинка и бавно се изправи. Докато ставаше, Лийлани нежно галеше възбудения му пенис с дясната си ръка, а лявата прокара по краката, хълбоците и гърба му. Сложи ръка на широкото му рамо и бавно притисна голото си тяло до него. Бакърената ѝ кожа беше хладна и гладка.

— Това ли имаше предвид, когато каза да преодолеем физическото нещо?

— Предполагам.

Тя нежно погали пениса, после уви ръце около врата му. Девлин я притисна до себе си. Лийлани се повдигна на пръсти, а той се наведе и я целуна. Устните ѝ бяха меки и хладни. Езиците им предпазливо се изучаваха. Двамата се погледнаха в очите. Той погали гладкия ѝ като кадифе гръб. Тя прокара пръсти по мускулите на раменете и врата му.

— Сякаш не си реална.

— Това хубаво ли е или лошо?

— Лошо, много лошо.

— Защо?

— Не трябва да правим това.

— Глупости.

Лийлани продължи да го милва. Той също. Изведнъж тя спря и попита:

— Нали не си женен?

— Не.

— А дал ли си дума на някоя?

— Не.

Лийлани продължи да го гали.

— Тогава ми казваш да не го правим в изблик на някаква изопачена психологическа тъпотия.

— Вероятно. Но това няма да улесни съвместната ни работа.

— За кого?

— И за двама ни. Пък и отказвам да правя любов на плажа.

— Защо?

— Ами, нищо не излиза. Пясъкът влиза навсякъде.

Тя се засмя и направи крачка назад.

— Добре. Не е необходимо да го правим. Само исках да видя тялото ти. Да те почувствам. Ще се любим, когато сме на удобно място.

Девлин докосна лицето ѝ и тихо изстена. Лийлани го погледна дяволито и леко го погали.

— Какво има? Съгласна съм с теб. Ще чакаме.

После коленичи пред него и започна да ближе пениса му, като го възбуждаше, прокараваше език и го поемаше в уста. Сетне го погледна игриво.

Той отстъпи назад и рече:

— Хайде, по дяволите.

Тя се изправи и тихо каза:

— Добре, добре.

Прегърна го със силните си ръце, притисна се до него, после се отдалечи.

И тогава, без да каже нищо повече, Девлин се приближи до нея и я целуна. За миг премина точката, след която нямаше връщане назад. Лийлани се вкопчи в него и голите им тела се сляха.

Целуваше го страстно, отговаряйки на всяко движение на езика му. Ръцете им се движеха непрестанно. Уви дългия си крак около кръста му и Девлин сграбчи мускулестия ѝ хълбок, повдигайки я над пясъка. Тя се търкаше и тласкаше в него.

Сетне се отдръпна, постла хавлията си на пясъка и го заведе там. Мигновено го възседна, плъзна се надолу, наведе се и пое пениса му в уста. Девлин изстена и започна да гали косите ѝ, а Лийлани се движеше нагоре и надолу по възбуждения му член. Изведнъж надигна глава, взе раничката си, извади презерватив, разопакова го и трескаво го нахлузи на пениса му. Явно искаше да проникне в нея незабавно.

Тя се намести върху него и го пое с въздишка. Девлин сграбчи меките ѝ като кадифе хълбоци и я придърпа към себе си. Лийлани отметна глава назад и се притисна до него. И двамата искаха да се слеят в едно. Тя тихо стенеше, докато той проникваше дълбоко в нея.

Сетне отвори очи, погледна го и се усмихна. Ръката му галеше стегнатия ѝ стомах и бедрата. Докосна с палец клитора ѝ и тя тихо изстена и стисна члена му в себе си. После започна да се движи в ритъм с него.

Девлин гледаше силуета ѝ, очертан на фона на синьото небе и белите облаци. Усещайки невъздържаното естествено сладострастие на Лийлани, той почувства как западняшкото му джентълменско самообладание се изпарява в хладния ветреца.

Лийлани изпита оргазъм с усмивка на облекчение, със затворени очи и отмятайки глава в някакъв древен вътрешен ритъм. В онзи миг беше съвсем сама, но все пак успя да го сподели с Девлин. Той свърши няколко секунди след нея и тя потрепери, стискайки пениса му в тялото си, за да засили насладата и удоволствието му.

Лийлани бавно и внимателно се отпусна и легна върху него. Сложи глава на рамото му и остана така, докато учестеното му дишане се нормализира.

Девлин затвори очи и заспа, но само за няколко минути. Тя стана и когато хладният вятър лъхна влагата между телата им, той се събуди. Чувстваше се освежен и удивително жизнен.

Плуваха в топлите сини води, наслаждавайки се на меката им ласка.

Девлин излезе пръв и седна на пясъка. Слънцето изсуши и затопли бялата му кожа. След няколко минути Лийлани спокойно излезе от океана. Камъчетата изобщо не я затрудняваха. От тялото ѝ капеше вода и бронзовата ѝ кожа сякаш беше намазана с масло. Тя изтри солта от лицето си с грациозните си пръсти и се приближи до Девлин.

Той стана и избърса водата от гладката ѝ кожа. Допирът до влажното ѝ стегнато тяло беше чудесен. Наслади ѝ се, без да изпитва непреодолимото желание да прави любов с нея. Двамата седнаха на хавлията, докато слънцето изсуши телата им. После се облякоха и се загледаха в океана.

— По-добре ли се чувстваш? — попита Девлин.

Лийлани сви рамене.

— По-добре ли?

Предпазливият ѝ отговор го предизвика да каже:

— Трябва отново да се държим като непознати.

— Това е обичайната реакция на мъжа, след като се сближи с някоя жена. Докато пак се възбуди. И тогава пак иска да се сближи.

— А жените?

— При тях не потребността от секс ги кара да се сближават с мъж, а нещо друго. Някаква друга необходимост.

— Каква?

— Не знам. Само знам, че е нещо повече от секс.

— За щастие или не, в живота си не съм имал възможност да изпитам онова друго нещо.

— Защо?

— Защото никога не се задържам дълго на едно място. И защото всичко друго обикновено е опасно.

— Кое например?

— Ами, точно както сме в момента.

Лийлани замълча и се вгледа в плискащите се сини води.

— Каза, че някой се опитал да те убие.

— Предполагам, че беше Кий.
— Но не си сигурен.
— Това е само въпрос на време. Предизвиках реакцията му. Той сам ще се разкрие.
— Да се надяваме, че преди това няма да те убият.
— Да — погледна я Девлин.
— Така ли действаш? Преследваш ги, докато те свършат с теб или ти с тях?
— Горе-долу.
— И какво смяташ да правиш сега?
— Трябва да намеря отговорите на много въпроси. Нямам представа как Били е попаднал в онази забравена от бога част на тропическата гора. Не знам защо Кий го е убил. Нито колко хора контролира. Или какъв е бил мотивът му.
— А какво знаеш?
— Знам, че този проклет град не ми харесва — с обърканите си и страхливи хора. И онзи опасен и брутален тип Кий. Убеден съм, че не действа сам. Някой ме следи, вероятно откакто пристигнах тук. Със сигурност, откакто се срещнах с баща ти.
— С какво бих могла да ти помогна?
Девлин се замисли за миг.
— Разбери кои са хората, които Кий използва. Къде живеят. С какво се занимават.
Лийлани кимна.
— Това няма да е много трудно. Жените в града мразят онези типове. Нещо друго?
— Да. Нужна ми е кола. Провери в града дали някой продава. Не говори за мен. Само разбери и ми кажи.
— Добре. Как да се свържа с теб?
— Извън града има една къща. На врьщане ще ме оставиш там. Имаме телефон. Ще запомниш ли номера?
— Кажи го.
— 555-8774.
— Запомних го.
— Можеш ли да ми се обадиш, без никой да забележи?
— По дяволите, половината ден прекарвам до телефона в кухнята. Поръчвам продукти. Никой няма да забележи.

— Добре. А сега искам да ти задам един въпрос.

— Какъв?

— Искам да знам защо си тук. Какво всъщност целиш?

Лийлани извърна очи, изду бузи и изпусна въздуха. Знаеше, че помежду им вече не може да има лъжи и полуистини.

— Трудно е да ти обясня.

— Защо?

— Смущаващо е. И болезнено.

— Ще ми кажеш ли?

Тя замълча. След малко отговори:

— Да.

Девлин зачака, без да откъсва очи от нея. Лийлани седеше от дясната му страна. Той виждаше само лявата половина на лицето ѝ. Тя избърса очи и Девлин забеляза една сълза.

— Били беше четири години по-голям от мен. Той наистина беше по-големият брат, за какъвто мечтае всяко момиче. Красив. Силен. Не ни беше лесно. Хората мислят, че Хавай е космополитен, но всъщност не е така. Тук има много расизъм. Хлапетата се държат най-лошо. Мразят белите. Аз бях по средата. И двете страни не ме обичаха. Но Били ме защитаваше. И се кълна, че доста си изпати, докато го правеше. Мисля, че закоравя от боя. Можеше да стане зъл, но не се промени. Само ставаше все по-непреклонен и силен. И аз го обиквах все повече. Господи, обожавах го. Безумно го обичах.

Лийлани млъкна и зарови пръстите на краката си в пясъка.

— Когато бях на петнайсет, изглеждах като осемнайсет или двайсетгодишна. Рано съзрях. Привличах доста внимание. — Тя го погледна. — Още го правя.

Той кимна и каза:

— Разбира се. Ти си поразителна. Не съм виждал жена като теб.

Лийлани сви рамене и рече:

— Понякога това ми харесва. Вниманието. Притегателната му сила. Друг път го ненавиждам. Когато бях на петнайсет-шестнайсет, вниманието ми харесваше. Били и аз бяхме единствените брат и сестра от различна кръв. Той беше бял, а аз приличах повече на местните хора. Физически бяхме съвсем различни. Били растеше и се отчуждаваше от мен, но когато съзрях, видях, че привличам вниманието на приятелите му. И започнах да използвам това, за да

привлека неговото внимание. И успех. Продължих да го правя, докато почувствах, че привличам Били.

Лийлани замълча отново. Изтри още сълзи от очите си. Трябваше да положи усилия, за да говори.

— В началото, когато Били се върна от войната, аз не можех да призная дори пред себе си какво се бе случило тогава. Може би бях възприела островитянските нрави. Не кръвосмешението, разбира се, а физическия аспект. Флиртуването. Чувството за собственото си тяло. Мисля, че гледам на секса като островитяните. Когато бях млада, правех каквото исках в това отношение. Използвах го. И сега знам, че бих използвала секса, за да задържа Били близо до себе си.

— Но не си го направила.

— Само защото той замина. Били знаеше, че единственият начин да го предотврати, беше като се махне оттук. Да отиде в армията. Известно време не съзнавах това, но сега вече съм убедена, че е така.

— И сега се обвиняваш за всичко, което се е случило?

Тя го погледна в очите.

— Знам точно до каква степен да се обвинявам. Вярно, може да е получил повиквателна. Може да е доказвал на баща ни, че е мъж. Но аз знам, че отиде в проклетата армия, за да не спи с мен. Съзнавам какво съм направила и какво дължа на Били. Нямах представа колко ядосана, безпомощна и жалка се чувствах, като видях какво става с него заради мен. Да го гледам как пропада — бързо и безвъзвратно. Беше ужасно да гледаш как един красив и силен мъж се превръща в развалина.

— Затова ли дойде тук? Да му се издължиш?

— Тук съм, за да му дам онова, което Били заслужаваше от мен. Духът му няма да намери покой, докато не го сторя. Моят дух също. Ще направя всичко, за да почива духът му в мир. И едва тогава ще продължа със собствения си живот.

Лийлани говореше така решително, че Девлин не можа да каже нищо. Накрая рече:

— Уважавам онова, което правиш. При това си достатъчно умна, за да знаеш, че можеш да действаш и без мен. Но мога ли да те помоля за нещо?

— За какво?

— Когато тази работа започне да става опасна, а това непременно ще се случи, искам да ми обещаеш, че ще се откажеш. Когато ти кажа. Без да спориш.

— Вече се съгласих, че ти си професионалистът. Ще се придържам към твоите преценки. Ще правя, каквото ти кажеш.

Девлин кимна.

— Благодаря. Това улеснява нещата.

Лийлани го погледна и рече:

— Знам, че усложних нещата за теб. Но всъщност и двамата искаме това нали?

— Не, просто вече е така.

Тя кимна и бързо се изправи. Нахлузи гуменките, метна раничката на гърба си и каза през рамо:

— Трябва да дойдем пак.

Тръгнаха един до друг. Този път Лийлани вървеше по-бавно, позволявайки на Девлин да крачи редом с нея. Изкуствената бариера между тях беше премахната и заменена с по-реална, но и по-болезнена от фалшивата.

Девлин докосна лицето си там, където Лийлани бе сложила ръката си. Спомни си допира на пръстите ѝ и разбра, че иска да го докосват още. И веднага щом отново почувства желание към нея, той осъзна, че трябва да се въздържа. Не го ли направеше, страстта щеше да осуети единствения и последен шанс на Били за възмездие.

25.

Щом пристигнаха в скривалището, Девлин посочи пощенската кутия и каза:

— Сградата не се вижда от пътя, затова запомни пощенската кутия. Къщата е зад онези храсти. Ако ти кажа да изчезнеш от града, ела тук. Дори ако трябва да вървиш пеша.

— Добре.

— Нали запомни телефонния номер?

— Да.

— И номера на „Пасифик Рим“?

— Знам го.

— Там винаги ще ти отговорят. Има човек, а не телефонен секретар. Можеш да оставиш подробно съобщение за мен. По всяко време.

— Разбрах.

Девлин кимна, сетне попита:

— Добре ли си?

— Разбира се. Ще узная дали някой продава кола. На информационните табла в града винаги има обяви.

— Добре. Това ще помогне.

— И мисля, че знам как да разбере кои са хората на Кий.

— Как?

— Има една женска група, която довечера ще се събере в магазин „Ню ейдж“. Намира се срещу ресторанта. Нещо като феминистична сбирка.

— Мислиш ли, че източникът ще бъде надежден?

— Жените обичат да говорят.

— Беше глупаво от моя страна да задам такъв въпрос. Но бъди предпазлива. Старай се да не привличаш твърде много внимание.

— Само твоето — усмихна се Лийлани. — Знаеш ли, на лицето ти току-що се изписаха около пет чувства.

— Не. Бих казал две.

— Какви?

— Страст и страх.

— Страх, а?

— Да.

— По дяволите. Не се тревожи. Ние с теб се разбираме.

— Нямам време да се тревожа. По-добре тръгвай.

Тя включи на скорост и каза:

— Довиждане... мили.

Този път беше ред на Девлин да се усмихне. Той скочи от пикапа и тя потегли.

Девлин влезе в къщата. Тули беше в кухнята. Хилеше се до ушите. На пода се мъдреха три метални контейнера. Имаха етикети, на които пишеше, че са собственост на антропологичния факултет на хавайския университет. Хората от „Пасифик Рим“, отговарящи за оръжията, винаги измисляха подходящо безобидно прикритие. В света нямаше антропологичен факултет, който би използвал съдържанието на контейнерите.

Тули бе отворил първите два и бе наредил оръжията на големия месарски тезгях, който разделяше кухнята от дневната. Имаше три пушки помпи „Мозберг 590“, дванайсети калибър с лазерни мерници. Четвъртата лежеше на коленете на Тули. Имаше и десетки кутии с патрони от най-различен калибър и две кевларени противокуршумни жилетки.

Самоанецът изваждаше нещата от последния контейнер, който съдържаше два картечни пистолета „Хеклер и Кох“, два уреда за нощно виждане, пушка „Маузер“, дрехи, дъждобрани, пакети и други неща, които Девлин бе поръчал.

Двамата с Тули имаха достатъчно оръжие, за да избият стадо диви глигани.

— Възникнаха ли неприятности на летището?

— Не. Онзи човек си знаеше работата. Не ми е ясно как е натоварил всичко това на самолета, но нещата излязоха заедно с обикновените куфари. Просто ги взех от лентата. — Споменът за това разсмя Тули. Оръжията го правеха щастлив. — Човече, сега мога да отида при останалите кучета. Ще ги направим на кайма. Ще ги изтрепем до...

— Още не, Тули!

— Какво ще правим тогава?

Девлин погледна часовника си. Беше почти седем.

— Първо ще се изкъпя. Купи ли храна?

— О, да. И бира. Папая. Кафе. Мляко. Овесени ядки.

— Нещо зелено?

Самоанецът се замисли за миг.

— Купих няколко рула тоалетна хартия. Мисля, че е зелена.

Девлин погледна в хладилника. Едната лавица беше отрупана с консервирано месо.

Качи се в банята, съблече се, изми солта от тялото си и си сложи чисти дрехи. Остави беретата, взе зиг зауера и отново слезе долу.

Сипа си чиния овесени ядки, разряза една папая и натопи парчетата в кашата. Всичко беше по-добро от консервираното месо. Тъкмо поднесе към устата си първата лъжица, когато телефонът иззвъня. Двамата с Тули се погледаха. Девлин вдигна слушалката.

— Аз съм — каза Лийлани.

— Да.

— Запиши номера на човека, който продава колата. В кратката обява пишеше, че е „Форд ЛТД“ от 1977.

— Чудесно.

— Номерът е 555–6035. Търси Джейн.

— Ясно. Благодаря. Бързо действаш. Внимавай.

Линията прекъсна. Девлин набра номера, уговори се, довърши овесените ядки и помоли Тули да го закара до кръстовището, където магистрала 130 пресичаше прекия път за Кахоа.

Чувстваше се изложен на показ, докато стоеше на магистралата. Жената, с която бе разговарял по телефона, закъсняваше вече с десет минути. Девлин се скри и се примири с факта, че хавайците никога не идват навреме, когато една кола спря от другата страна на магистралата. Беше стар олющен жълт „Форд ЛТД“ с грозни петна от ръжда.

Девлин излезе от гората и пресече пътя. Усмихна се мило и махна. Притесни се, че жената може би се чувства неудобно, задето се среща с непознат мъж на магистралата. Опита се да я успокои, като извика:

— Здравейте. Извинявайте, че се срещаме тук, но една приятелка ме остави на път за Кеау.

Жената надникна през прозореца. Изглеждаше нервна. Девлин веднага разбра, че тя никога не би се съгласила на подобна среща, ако не ѝ се налагаше да продаде колата.

Вратата от страната на шофьора беше вдлъбната, но инак фордът изглеждаше здрав. По звука на двигателя Девлин установи, че моторът отдавна не е бил ремонтиран. Но не харчеше много масло и по начина, по който колата спря, Девлин прецени, че спирачките работят. Фордът притежаваше главното качество, което му трябваше — беше типичен за Кахоа.

Девлин заобиколи от другата страна, отвори вратата и седна на предната седалка, без да иска разрешение. Не искаше да стои на пътя.

— Значи това е колата?

Жената кимна. Дори един такъв глупав въпрос не успокои нервите ѝ. Девлин реши, че тя и колата си подхождат. И двете изглеждаха износени. Той се усмихна отново, но това не помогна. Жената се мръщеше, хапеше устни и гледаше Девлин с широко отворени очи.

Той се обърна. На задната седалка седяха две мършави момчета, облечени в мръсни дрехи. Едното беше на около десет, а другото — на пет години, но изглеждаха по-големи. Между тях се мъдреше момиченце на около годинка. Беше увита в ръчно плетено одеяло и спеше дълбоко. Явно е спяла, когато Девлин се бе обадил и майката я бе сложила на задната седалка при момчетата. Нищо не можеше да я спре, за да се отърве от старата таратайка. Със същия успех можеше да окачи на врата си табелка с надпис: „Трябват ми пари“.

Той се усмихна и я остави да се пазари. Попита я колко иска.

Жената формулира отговора си като въпрос.

— Петстотин?

— Петстотин — потвърди Девлин, опитвайки се да ѝ помогне.

Тя го погледна, за да види дали е съгласен с цената, или е готов да спори.

— Ще я взема при две условия — каза той.

Жената го изгледа подозрително.

— Оставете ми регистрационните номера за няколко дни, за да извърша прехвърлянето безпроблемно и ми обещавайте да пазите продажбата в тайна. Не обичам хората да си пъхат носа в работите ми.

— Божичко, господине, какво смятате да правите? Да ограбите банка?

— Не. Нищо незаконно. Обещавам.

— Ако не ми върнете регистрационните номера, ще я обявя за открадната.

— Добре.

Тя подписа акта за собственост и му връчи регистрационните номера, преди да е платил. Девлин ѝ даде пет стодоларови банкноти с надеждата, че едрите пари няма да ѝ причинят затруднения. Жената напъха парите в смачканата си чанта, без да каже нищо.

— Мога да ви закарам до вас.

— Не — отговори тя. — Трябва да отида в града.

Девлин се надяваше, че първата ѝ работа ще бъде да купи нещо за ядене на децата.

— Добре — рече тя. — Кога ще ми върнете регистрационните номера?

— Напишете ми адреса си.

Жената извади от чантата си писалка и надраска номера на някаква пощенска кутия. После се обърна към момчетата.

— Нали чухте какво каза човекът? Ако някой пита за колата, ще кажете, че не знаете нищо.

Те кимнаха, без да се колебаят. Изглежда не се стесняваха да лъжат. Тези хора явно едва свързваха двата края и това означаваше, че са готови на всичко.

Закара ги до покрайнините на града. Майката и децата бързо слязоха от колата. Изглеждаха довольни.

Девлин им махна, учуди се, като видя, че жената му се усмихна и потегли към безопасната къща.

Снаряжението беше грижливо подредено до стената на дневната. Тули вечеряше консервирано месо, хляб и бира. На масата до него лежеше заредена пушка „Мозберг“.

— Страхотна кола, братко.

— Благодаря.

— Обади се от агенцията. Казаха да им позвъниш.

Девлин набра номера на „Пасифик Рим“. Нощният дежурен офицер му прочете съобщението. „Обади се един човек на име Нихики. Имал важна информация за теб. Искан да се срещнете довечера

в «Макдоналдс» в центъра на Хило, улица «Пукихае». В десет часа. Свържи се с него на следния номер, за да потвърдиш, че ще отидеш. 555-2301.“

— Добре. Благодаря.

Девлин затвори и погледна часовника си. Имаше достатъчно време, за да измине петдесетте километра до Хило, но се запита какво толкова важно има да му казва ченгето. Набра номера, който Нихики бе оставил. Отговори телефонният секретар. Девлин се замисли за секунда, после реши да изпълни молбата на детектива. Беше по-добре да сътрудничи на местния полицаи, отколкото да го ядоса.

— Обажда се Девлин. В десет часа ще бъда там.

Затвори и се обърна към Тули.

— Искаш ли десерт?

— Разбира се.

— Какво ще кажеш за „Макдоналдс“?

— Да, мога да изям няколко хамбургера.

Девлин взе пушката и я провери. Метна я на рамо, погледна в лазерния прицел, щракна предпазителя и я подаде на самоанеца. Бойно оръжие. Помпа. С осем патрона. Направена за американския бързо поразяващ антитерористичен екип от морски пехотинци „Юмрук“.

— Вземи мозберга и пикапа. Ще отидем поотделно. Аз трябва да се срещна със сержанта от полицията, с когото разговарях в Хило. Ченгето, което отговаря за случая на Били. Имал информация за мен.

Тули пхна последната хапка в устата си, кимна и тръгна след Девлин. Качи се в пикапа и зачака.

— Слушай — рече Девлин, — нямам представа за какво става дума. Последния път, когато разговаряхме, ченгето се държа гадно, затова не знам защо сега иска да ми дава информация. Ето защо, внимавай. Ще ти дам пет минути преднина. Скрый се някъде, откъдето ще виждаш паркинга и ресторанта. Стой настрана. Ще се намесиш само в краен случай. Ще взема само регистрирания си пистолет. Не искам да имам неприятности заради другите оръжия.

— Добре, шефе. Ще те прикривам.

— Тръгвай.

Девлин почука на капака и скоро остана сам. Стоеше под пълната луна, изгряла на ясното хавайско небе. Вдигна глава и се вторачи в препускащите облаци. Замисли се за Лийлани. Сякаш

докосна всичко на острова — вятъра, океана, луната и слънцето. Видя лицето ѝ. Чу гласа ѝ. После изби тези мисли от главата си, съзнавайки, че има още много работа.

Приблужи се до форда и се усмихна на старата кола. Доста желязо са използвали в онези дни, помисли той.

Седна зад волана, включи двигателя, заслуша се в гърленото бучене и потегли за Хило по магистрала 130.

Не беше огледал колата, затова отвори жабката, надникна вътре и провери контролните уреди. Намери само една празна пластмасова чаша. Пробва копчетата за автоматично отваряне на прозорците. Работеше само копчето от неговата страна. Пусна радиото. За секунда не чу нищо, сетне от тонколоните прозвуча гласът на Брус Спрингстийн. „Кити се върна в града“. Девлин се засмя на глас. Приятна изненада. Усили звука. Спомни си снимката на обложката на албума — младия, слаб и спокоен Брус Спрингстийн, който стоеше сред приятелите си музиканти пред една витрина в Джърси. Стара витрина. В избледнели цветове. Като онези в Кахоа.

Опита се да си спомни другите песни от албума, после се отказа.

Лийлани влезе в магазина на отсрещната страна на улицата и се озова в една обстановка, където мигновено се отпусна. Мястото беше някаква комбинация от книжарница, кафене и занаятчийски магазин. Предната стая беше украсена с удобни плетени мебели, подплатени с възглавнички. До една лавица със стари вестници и списания имаше квадратна дървена маса и четири стола. На покривката бяха наредени салфетки, мляко и захар. Имаше и витрина с бижута, малки дървени кутии, пръстени и гривни. Всички изработени на ръка. Съседната лавица беше отрупана с пощенски картички и други дреболии. Понавътре имаше тезгях, машина за еспreso и двајсет и пет литров бидон за минерална вода. На рафтовете бяха сложени книги — здравеопазване, готварство, холистична медицина, религии и медитация. Навсякъде се носеше сладникавото ухание на тамян. От магнетофона звучеше приглушена музика.

Около плетената масичка за кафе в предната част на магазина седяха три жени. Всички пиеха чай. Лийлани познаваше две от тях. Те бяха сервитьорки в „Парадайз“. По-възрастната се усмихна и каза:

— Здравейте. Казвам се Джанет.

Жената беше брюнетка с татуирано на рамото цвете и майка на децата, които играеха край ресторанта, докато тя работеше. Джанет посочи една дребна блондинка и я представи:

— Това е Уенди.

Третата жена — яка тъмнокоса дама, облечена в селска блуза и дълга черна пола — рече:

— Аз съм Луиз. Съдържателката на това място.

Лийлани се ръкува с тях и каза:

— Името ми е Лийлани. Нова съм в града. Наскоро започнах работа в ресторант „Да“ отсреща.

— Знаем — рече Джанет. — Повечето мъже в града говорят за теб.

Лийлани се усмихна.

— Ами, хубаво. И какво казват?

Тази реакция премахна бариерата. Джанет се засмя. Останалите също. В магазина влязоха още две посетителки.

— Какво толкова смешно има? — попита едната.

Джанет се обърна.

— Тъкмо се готвехме да кажем на Лийлани какво говорят местните момчета за нея.

— Нали уж щяхме да говорим за здравния център.

Джанет махна с ръка...

— След минутка.

После се обърна към Лийлани и добави:

— Първото нещо, което трябва да знаеш за Кахоа, е, че осемдесет процента от мъжете са свине.

— Деветдесет — поправи я Уенди.

— Деветдесет и пет — обади се една от новодошлите.

Веднага щом спря на паркинга пред „Макдоналдс“, Девлин изпита безпокойство. Намираще се в старата част на града. Улицата беше оживена, но пространството зад нея беше пусто. Покрай паркинга минаваше една тъмна странична уличка, дълга около петдесет метра, а после имаше редица складове, които изглеждаха изоставени.

— Какво ли е намислил онзи тип, по дяволите? — измърмори той.

Девлин откара форда на мястото за инвалиди, точно пред входа на „Макдоналдс“ и усети тръпки, които минаха през цялото му тяло. Представи си как лежи в някаква ужасна хавайска болница, превързан от главата до петите, с тръбички, прикачени на ръцете, очаквайки раните да зараснат и съзнавайки, че никога няма да бъде същият. Той се отърси от видението и натисна спирачките. Запита се откога в главата му бяха започнали да нахлуват подобни мисли. Изведнъж намрази Нихики, задето му се беше обадил по този начин.

Девлин слезе от колата и отново погледна към пълната луна, този път за да прецени доколко ще бъде осветено тъмното пространство до паркинга. В средата бяха спрели две коли, а в единия край — трета. Всички бяха празни. Пикапът на Тули стоеше в далечния ъгъл, точно до кръгчето светлина под ярката лампа.

Девлин не показва, че е видял пикапа. Отдалечи се от форда и тръгна към ресторанта. Отвори първата врата, сетне втората и влезе в чистото и ярко осветено заведение — копие на множеството подобни из цял свят. Обстановката беше позната и същевременно неизвестна. Девлин огледа посетителите и забеляза Нихики, който седеше сам до една маса в средата на ресторанта. Близо до него една възрастна дама пиеше кафе, а местно семейство — майка, баща и две малки дъщери — ядеше млечен сладолед.

Девлин имаше чувството, че ресторантът ще затваря. Това беше чудесно за него. Семейството явно щеше да си тръгва скоро. Колкото по-малко клиенти имаше, толкова по-добре.

Без да обръща внимание на Нихики, той се приближи до тезгяха. Там имаше само един човек — дебела млада хавайка, която се усмихна и го попита за поръчката му. Беше облечена в кафяво-червен панталон, риза и бейзболна шапка в същия цвят. Девлин си поръча само кафе.

Момичето му наля една чаша и сложи в чинийката пакетчета захар и пластмасова бъркалка. Той взе само кафето и се отправи към масата на Нихики.

Полицаят беше точно такъв, какъвто си го представяше. Уморен. Нервен. И облечен досущ като последния път — бяла риза и черен панталон. Вратовръзката му беше завързана хлабаво и твърде къса.

— Какво толкова важно има? — попита Девлин.

Детективът го погледна така, сякаш го виждаше за пръв път. Все едно нямаше представа защо Девлин е там и се опитваше да измисли какво да каже.

Девлин отпи от кафето и отново го погледна.

Ченгето започна да говори.

— Виж какво, получихме информация за твоя човек. Изглежда са замесени някои от местните момчета.

— Кой местни момчета?

— Не мога да ти кажа, но ще извършим арести. Скоро. Ето защо те молим да стоиш настрана, докато разследването приключи.

— Кой сте вие?

Нихики се изненада.

— Ние?

— Да, вие.

— Ами, полицията.

— Кой е шефът ти, Нихики?

— Майор Олохана. Крофорд Олохана.

— Използвате военни чинове?

Въпросът обърка Нихики.

— Да. Защо?

Девлин смени темата.

— И така, казваш, че майор Олохана ти е наредил да дойдеш тук, в десет часа в неделя вечерта и да ми предадеш да стоя настрана?

— Да.

— Аха... Предполагам, че тази среща няма нищо общо с факта, че вашите местни момчета едва не ме убиха вчера в тропическата гора.

— Какви ги говориш?

— Знаеш ли какво, сержант? Не ми хареса, когато те видях за пръв път. Помислих, че се опитваш да бъдеш твърдо ченге. Знам ли? Да ме поставиш на място. Разбираш ли какво имам предвид? Но всъщност не ми пукаше. Какво пък, по дяволите? Не ме засягаше. Но не и този път. Номерът, който се опитваш да ми скроиш, наистина ме дразни.

— Какво искаш да кажеш?

— Не се будалкай с мен, Нихики.

Полицаят наведе очи, потърка чело, сякаш имаше главоболие и смотолев:

— О, по дяволите! Казах им, че няма начин един каубой като теб да се разхожда тук като манекен.

Девлин пийна още една глътка кафе и рече:

— Наистина. Няма начин. — После бръкна в колана си, извади деветмилиметровия зиг зауер и бавно опря голямото дуло в челото на Нихики. — Да отидем някъде, където можем да побъбрим дълго и откровено, приятелю мой.

— Какви ги вършиш? Не можеш да направиш това.

— Напротив, мога.

Детективът се облегна назад, но Девлин притисна още по-силно дулото на пистолета в челото му. Полицаят започна да се поти.

— Стига. Престани. Махни шибания пистолет. Няма да отида никъде с теб.

— Щом искаш да стоиш тук, започвай да говориш. Кой ти дава заповеди? Какво всъщност става?

— Няма да ме застреляш. Не можеш да убиеш ченге.

Девлин прокара дулото на зиг зауера по лицето и гърдите му и го опря в рамото му. Нихики трепна.

— По дяволите, сержант, ще стрелям следващия път, когато мигнеш. Няма да те убия, но ще прострелям шибаната ти ръка в ставата. После ще те намеря у вас целия превързан и ридаещ за осакатената си ръка. И тогава ще проговориш. Нали? Ако искаш да постъпя така, само мигни веднъж.

Нихики вече трепереше. Очите му бяха широко отворени. Той започна да пелтечи.

— Виж какво, престани. Не исках да стане така. Казах му. Това не е моя работа. Аз не работя нито с тях, нито за тях. Само предавам информация. Казвам им какво става при нас. Нямах представа какви неща стават тук. Твоят приятел знаеше какво правят и затова го убиха.

— Кой? Кой го уби? Какво знаеше той?

Нихики отвори уста. Девлин видя, че на челото му светна червена точка от лазерен прицел и мигновено го блъсна вляво, далеч от прозореца, към пода, но главата на полицаия експлодира и се превърна в маса от кръв, мозък и кости.

Куршумът, предназначен за Девлин, мина толкова близо до дясното му ухо, че пукотът го оглуши. Той се хвърли на пода и в същия

миг голямото трийсет квадратни метра стъкло на прозореца се строши на милиони парчета.

Девлин се претърколи по корем и без да изпуска пистолета, погледна към паркинга. Една жена вляво от него пищеше. Паркингът беше необичайно тих. Девлин забеляза някакво движение в двете коли, спрели по средата. Нападателите явно се бяха скрили в тях.

Яркото осветление в ресторанта му пречеше да вижда в мрака и той знаеше, че ако стане, ще бъде лесна мишена. Остана да лежи на пода до прозореца, сетне започна да пълзи към кухнята и задния изход.

Когато се отдалечи на достатъчно разстояние от прозореца, Девлин се наведе и хукна към вратата. С крайчеца на лявото си око съзря семейството, което се беше скрило до кофите за смет. Мъжът прикриваше с тяло съпругата и дъщерите си. Жената беше престанала да пищи. Тишината някак ги бе успокоила. Възрастният човек клечеше под масата и още държеше чашата с кафе.

— Вървете в кухнята! — извика Девлин.

Стигна до изхода и застана в преддверието, като долепи гръб до стената. Иззад колите излязоха четирима мъже. Тръгнаха предпазливо към ресторанта, отправяйки се към строшения прозорец. Всички носеха щурмови пушки „М16“. Две от оръжията имаха лазерни мерници. Това беше твърде много огнестрелна мощ срещу зиг зауера на Девлин, дори ако успееше да застреля първите един-двама, преди да го забележат. И макар че Тули можеше да открие огън в гръб.

Девлин се обърна и отново влезе в ресторанта, убеден, че се е скрил от погледите им. Тръгна към официалния вход. Когато отвори вратата, видя пикапа, паркиран на магистралата пред „Макдоналдс“. Но нямаше връщане назад. На предната седалка седеше Сам Кий. Той се обърна и започна да стреля с карабина М16, но Девлин вече беше извън обсега на куршумите.

Хвърли се на земята, претърколи се веднъж вдясно и откри огън от полулегнало положение, прицелвайки се в главата на Кий. Три от куршумите му попаднаха в пикапа. Кий се наведе, показа дулото на пушката през прозореца, натисна спусъка и изпразни остатъка от пълнителя с трийсет и два патрона в посоката на Девлин. Куршумите обсипаха земята около Девлин, но Кий продължаваше да стреля, без да се прицелва. Изстрелите на Девлин хвърлиха в паника шофьора на

пикапа. Той натисна до пода педала на газта. Гумите изсвириха и пикапът изфуча по магистралата.

Девлин чу първите изстрели на Тули. Претърколи се по гръб и се обърна с лице към входа точно когато първият въоръжен нападател излизаше, или бягайки от куршумите на Тули, или търсейки Девлин. Мъжът го видя в мига, в който куршумът от зиг зауера на Девлин прониза гърдите му. Мигновено последва втори изстрел. Двете преки попадения блъснаха човека към вратата с такава сила, че стъклото се строши на парчета, а металната рамка се огъна.

Девлин скочи и хукна към далечния край на ресторанта. Мозбергът на Тули отново изгърмя. Откъм „Макдоналдс“ се видяха проблясъци от автоматично оръжие. Тули не позволяваше на главорезите да влязат, но вероятно стреляше в тавана, защото не знаеше къде се намира приятелят му.

Девлин стигна до паркинга точно когато самоанецът изскочи иззад колата на нападателите, стреляйки по ресторанта. Девлин хукна към него и извика:

— Тули!

Самоанецът се обърна и го видя, сетне мигновено се завъртя на другата страна и се прицели. Девлин знаеше, че това щяха да бъдат смъртоносни изстрели, защото бяха насочвани от лазерен мерник.

Тули напомпа мозберга, но Девлин извика:

— Недей! Там има петима клиенти. Две деца. Хайде, да се махаме оттук.

Самоанецът с нежелание наведе пушката.

— Включи двигателя. Аз ще те прикривам. Ще се измъкнем през задния изход — добави Девлин.

Тули се завтече към пикапа. В далечината се чуха първите полицейски сирени. Девлин остана до колите на нападателите. Стискаше зиг зауера с две ръце и държеше на прицел ресторанта. Видя една глава и изстреля два куршума в тухлената стена под прозореца на заведението. Мъжът отново се скри. Двигателят на пикапа забръмча. Девлин изстреля още два куршума, обърна се и хукна към пикапа. Вратата беше отворена. Той пхна пистолета в кобура и взе от седалката мозберга. Напомпа пушката и стреля три пъти в колелата на колите. Наоколо се разхвърчаха парчета гума и метал. Автомобилите подскочиха от удара и сетне се стовариха с трясък на асфалта.

Нападателите вече бяха изстреляли толкова много куршуми в колите си, опитвайки се да уцелят Тули, че превозните средства вероятно никога нямаше да потеглят, но Девлин не искаше да рискува някой да се измъкне от сцената на местопрестъплението, където лежеше убит полицай.

Той се качи спокойно в пикапа и каза:

— Да минем оттам, по тротоара. Карай бавно, за да не огънем бронята или нещо друго.

Тули беше изпотен и зачервен от престрелката, но успя да изкара пикапа от паркинга и да свърне по една задна уличка, без да счупи нищо.

— Най-добре завий надясно и се измъкни колкото можеш по-надалеч от тази бъркотия.

Самоанецът превключи скоростите. Измина половин пресечка, когато в уличката на около петдесет метра пред тях се шумугна един друг пикап.

Зад волана седеше Сам Кий. Съвсем сам. Когато видя Девлин, той извади карабината и започна да стреля. Тули свърна надясно, за да избегне пороя от куршуми и се блъсна в една стена. Разпращайки искри и скърцайки ужасяващо, пикапът се плъзна по тухлите. Един куршум разби предното стъкло. Парчетата обсипаха лицето на Девлин, който стреляше по пикапа на Кий.

Тули натисна спирачките и взе мозберга. Внезапното спиране едва не изхвърли Девлин през предното стъкло. Самоанецът се прицели и стреля по Кий. Пикапът на бандита подскочи, сякаш се бе блъснал в някаква преграда и зави надясно. Фарът му се блъсна в един телефонен стълб. Колата се завъртя по посока на часовниковата стрелка и застана със задницата към Девлин и Тули. Кий изскочи навън. Девлин стреля още два пъти. Кий се скри зад пикапа, сетне се показа, насочил карабината. Тримата мъже натиснаха спусъците, но нищо не се случи. Амунициите им се бяха свършили. Те изругаха едновременно, но Девлин се раздвижи пръв. Слезе от пикапа и хукна към Кий.

Главорезът хвърли пушката и се затича към Девлин. Беше навел глава и ръмжеше, а огромните му ръце бяха готови да мачкат. Точно преди да се сблъска, Девлин спря, отмести се встрани и внимателно прецени времето за действие. С лявата си ръка удари дясното рамо на

Кий, а с другата го хвана под мишницата. Завъртя го и използвайки инерцията на тялото му, го хвърли във въздуха.

Кий падна с протегнатата дясна ръка, претърколи се през рамо и стъпи на крака. Девлин се приближи до него, но Кий се изправи навреме, за да го ритне странично с десния си крак. Девлин успя да избегне удара в лицето, но петата на Кий смаза левия му лакът и цялата му ръка изтръпна от пронизващата болка. Девлин замахна с дясната си ръка и уцели Кий в ухото. Бандитът изохка. Девлин се завъртя и го ритна в слънчевия сплит, но неточно, и ударът попадна в твърдия стомах на Кий, отхвърляйки го назад, без да го нарани. Кий се нахвърли върху Девлин, опитвайки се да го сграбчи. Девлин го държеше здраво, но онзи беше невероятно силен. Кий се изплю в лицето му и изръмжа:

— Шибан белокож, ще те счупя на две!

Девлин премести центъра на тежестта си и се опита да събори Кий, но бандитът вдигна крак и го ритна в ребрата. Това причини болка на Девлин, но беше грешка. Кий остана за миг на един крак, загуби равновесие и Девлин го простря на земята. Ала главорезът се бе вкопчил в него и го повлече надолу. Девлин нямаше друг избор. Строполи се тежко върху Кий и използва инерцията, за да му нанесе мощен удар в лицето. Скулата и очната ябълка от лявата страна изпукаха. Обезобразената страна. Кий изохка от болка. Беше разярен. Изръмжа и отхвърли Девлин от себе си. Девлин се претърколи и стъпи на крака, но бандитът скочи и го блъсна към пикапа си, после вдигна юмрук, за да размаже лицето му. Нанесе му пет силни удара, предназначени да осакатят и да счупят нещо. Девлин се наведе и се предпази от повечето удари с ръце, лакти и рамене. Кий спря за секунда и Девлин се изправи. Нанесе му съкрушителен ъперкът, уцелвайки го право в гърлото. Девлин внимателно използва няколко комбинации от бързи, остри и въртеливи удари — първо в ребрата и в слънчевия сплит, после в челюстта, носа и лицето. И отново. И отново. Кий се опитваше да се предпазва, но знаеше, че са го победили. Той притежаваше сила и злоба, а Девлин — сила и сръчност. Кий се нахвърли отчаяно върху Девлин, но силите му се бяха изчерпали. Девлин се приготви да го ритне в коляното, но Кий успя да го отхвърли от себе си, блъскайки го към земята. Докато Девлин възвръщаше

равновесието си, Кий вече тичаше по улицата. След секунди се скри между два от складовете и изчезна.

В същия миг в далечния край на улицата блеснаха сини полицейски лампи. От задната уличка се зададоха няколко коли.

Девлин направи две крачки към мястото, където се беше шмугнал Кий, но се отказа да го гони. Тули обърна пикапа и спря до него. Девлин скочи в пикапа и тресна вратата, а самоанецът препусна по задната уличка и свърна в първата пряка вдясно.

Едва тогава Джак избърса лицето си и усети кръвта. Наведе глава и видя, че дясната страна на ризата му е обагрена в тъмночервено.

Излязоха на главната магистрала и Девлин спокойно каза:

— Намали и се слей с другите коли. Може би ще успеем да се измъкнем оттук.

Тули влезе в лявото платно и намали. Стигна до кръстовището, бързо зави и се вряза в уличното движение.

Девлин се наклони към вратата, но запази равновесие. Първата полицейска кола изскочи от уличката зад тях и свърна в противоположната посока.

Девлин докосна лицето и брадичката си и намери източника на кръвенето. Завъртя огледалото за обратно виждане и се вгледа в раната. Нещо бе отнесло част от брадичката му. Може би парче летящо стъкло. Или пръстенът на Кий. Или някой куршум. По дяволите, още един грозен белег, помисли той. Ала това нямаше значение. Девлин поклати глава. Бяха убити най-малко двама човека, а той още не бе научил нищо.

— Да му го начукам! — извика той.

Пикапът започна да издава стържещи звуци. Нямаше да го бъде много дълго, пък и лесно щяха да ги разпознаят. Джак посочи паркинга пред търговския център и каза:

— Спри там и паркирай сред другите коли. Трябва да се отървем от този пикап.

— Как ще се приберем, шефе?

— Няма ли таксита в този шибан град?

Тули се засмя.

— Ти и твоите коли не се разбирате много добре тук, а, братко?

Девлин слезе и отговори:

— Така е.

— Не се тревожи. И без това никой няма да ни вземе — ти си целият в кръв, а аз нося пушка. Хайде. Наоколо има много коли. Ще вземем една назаем.

На втория етаж на един изоставен склад близо до „Макдоналдс“ капитан Кенсингтън Макуилямс оглеждаше сцената пред себе си с мощен бинокъл. Полицейски коли, две линейки, пътна помощ и няколко автомобила без опознавателни знаци с проблясващи сини лампи, прикрепени към покривите. Макуилямс поклати глава. Каква бъркотия!

Той остави бинокъла и се отдалечи от прозореца. Трима войници в цивилни дрехи също оставиха биноклите и се обърнаха към него. Следяха внимателно всяко негово движение. Високият му чин изискваше това и те знаеха, че той е готов да ги нападне физически, ако вниманието им отслабне. Макуилямс беше идеалният командир за работата, която вършеха. Той бе служил във въздушните сили, бивша зелена барета и бивш командос от „Делта Форс“. В „Шофийлд“ обучаваше антитерористични екипи. А в действителност беше толкова душевноболен, че не трябваше да командва нищо.

— Господа, наблюдавайте и запомнете онова, което току-що видяхте. В бизнеса с убийства това се нарича пълен провал. Шестима въоръжени мъже и две мишени. Две! Колко мишени са мъртви, ефрейтор А?

— Една, сър.

— Точно така. Ефрейтор Б, колко грешки видя тази вечер?

— Много, сър.

— Да, много. Аз преброих най-малко десет грешки, направени пред очите ви, момчета. Десет. Ще започна с вас, двамата, и очаквам да чуя поне още осем. Ясно ли е, ефрейтор В?

— Тъй вярно, сър.

— Урок номер едно. И най-добрият американски екип не може и не е обучен да преодолее некомпетентността, глупостта и страха.

— Тъй вярно, сър.

— Урок номер две. Наказанието за провал е незабавно ликвидиране. Заемете позиция, господа.

Макуилямс и двама от хората му застанаха зад подпрените на чувалите с пясък снайперистки системи „М24“. Пушките бяха новата модификация на „Ремингтън М700“. Всяко оръжие имаше мощен оптически мерник и тежка, подвижна цев от неръждаема стомана. Третият човек от групата зае позиция зад оптическия мерник. Намиращи се на разстояние седемстотин метра от задния вход на „Макдоналдс“, оръжията на тримата мъже имаха необходимия обхват да поразят мишените си.

Капитан Макуилямс застана зад пушката си. Дишаше бавно и нормализираше сърдечния си ритъм, докато пулсът му стана петдесет и четири — петдесет и пет удара в минута. След трийсетминутно чакане полицията започна да извежда тримата оцелели от хората, които бяха устроили засада на Нихики и Девлин. Ръцете на мъжете бяха зад гърба им, оковани в белезници, а от двете им страни вървяха полицаи и детективи. Наоколо сновяха други ченгета, медицински персонал и съдебномедицински експерти.

— Прицелете се, господа — тихо заповяда Макуилямс. — Стреляйте последователно, от първия до последния. Аз ще започна пръв. Съгледвач, моля, информирай ни за всичко.

Капитанът се прицели в първия задържан. Изчака го да излезе, но не искаше да стреля, докато не се появят и другите двама. Трябваше да вижда ясно и трите мишени. Пресметна, че разполага само с пет-шест секунди, преди мишената да стигне до чакащата полицейска кола и да се скрие вътре. Изстрелът беше труден. Макуилямс предпочиташе да стреля в главата. Мъжът беше по-нисък от ченгетата около него. Главата му беше наведена. Пред него минаваха други хора.

Възможността да го убие продължи по-малко от секунда, но капитанът се възползва от нея. Той изстреля куршума в последния момент.

Полицайте, които съпровождаха арестанта, чуха само един приглушен пукот. Човекът между тях политна назад толкова неочаквано, че не можаха да разберат какво става. Преди някой да успее да реагира, на земята се строполиха и другите двама задържани. Фонтаните от кръв бяха единственият белег за внезапната смърт. Свръхмощните 7.62-милиметрови куршуми пробиха трите черепа с такава сила, че в мозъка и между костите се образува вакуум. И когато след част от секундата се запълни, обратният ефект изтласка кръвта от

малките рани. Неколцина от ченгетата, които вървяха близо до арестуваните, усетиха топлите капки кръв, а онези зад тях бяха опръскани с мозък и кости. Само един полицаи бе улучен от заблуден куршум, който прониза месестата част на лявото му рамо. Само мина през него, но с такава скорост и сила, че ченгето се завъртя почти на триста и шейсет градуса.

Полицаят, който вървеше най-близо до задържаните, пръв извика:

— Залегни!

И, естествено, последва хаос. Извадиха се десетки оръжия. Издаваха се противоречиви заповеди. Настъпи паника. Само едно-две по-опитни ченгета запазиха достатъчно самообладание и огледаха района, за да видят откъде бяха дошли изстрелите. Дотогава хората на Макуилямс бяха прибрали оръжията и заличаваха всички следи от присъствието си. За по-малко от минута те бяха готови да тръгнат. Капитанът бързо огледа склада и спокойно каза:

— Тръгвайте. Точно след шейсет минути ще ви дам инструкции на мястото за събиране.

Той наблюдаваше как хората му тихо напускат склада. После се обърна само за пет секунди, за да види бъркотията навън. Изплю се през прозореца и изчезна в мрака.

26.

Точно когато Макуилиамс и хората му извършваха безмилостните убийства, срещата на Лийлани с жените от града приключваше. За два часа тя бе научила повече, отколкото през четирите дни, откакто беше в градчето. Гордееше се, че има толкова много информация за Девлин. И беше щастлива, защото бе намерила приятелка в лицето на Джанет.

Джанет беше безцеремонна, умна и самоуверена. От десет години живееше в Самоа. Имаше два брака и три деца, които отглеждаше сама.

— Какво ще кажеш за едно питие преди лягане? — попита тя.

Лийлани изгаряше от нетърпение да се обади на Девлин, но се съгласи да пийнат набързо нещо.

Двете влязоха в „Кахоа Лаундж“ и се отправиха към бара. Зад тезгяха стоеше един висок и намръщен бял мъж на двацет и няколко години. Беше облечен в мръсен брезентов панталон и фланелка с картинка на две зъбещи се кучета и надпис: „Заровете кокала“.

Джанет сложи на барчето десет долара и поръча две бири. Барманът тресна на тезгяха две бутилки „Будвайзер“, взе парите и върна рестото, без да пророни дума. Лийлани беше жадна. Изпи около една трета от бирата и я остави на барчето. Бирата беше толкова студена, че слепоочията ѝ изтръпнаха, но остави приятен вкус в устата ѝ.

Джанет я погледна и каза:

— Хубава е, нали?

— Да.

Лийлани отпи още веднъж от шишето и седна на високото столче.

Беше чувала, че този градски бар не е много безопасен, но беше неделя и в заведението беше тихо. Огледа се. Помещението беше по-голямо, отколкото очакваше. Срещу барчето имаше малък дансинг и сцена, където стояха само барабани, които имаха такъв вид, сякаш не бяха използвани дълго време.

Пред сцената имаше достатъчно място за пет маси, а край тезгяха — за десет високи столчета. Рафтовете бяха отрупани с бутилки алкохол, снимки, табелки, часовник, който не работеше и голям цветен телевизор, предаващ един от музикалните канали. Картината на екрана беше ясна, но звукът бе изключен. В дъното на заведението имаше маса за залагания.

Единствените други посетители бяха три жени, които седяха около една от масите, пиеха бира и тихо разговаряха. Едната от тях беше твърде издокарана за „Кахоа Лаундж“. Джанет забеляза, че Лийлани я гледа и се наведе да ѝ каже:

— Това е собственичката. Името ѝ е Мей. Много приятна дама. Има рак на гърдата.

— О, не! По дяволите.

Джанет кимна.

Влезе Уенди. Махна на Джанет и Лийлани и седна да поговори с Мей. Всички в заведението, с изключение на бармана, бяха жени. Те изглежда имаха силно присъствие в града. Лийлани бе виждала повечето от тях, но едва сега научаваше имената им. Това я накара да се почувства като местна жителка.

Тя се обърна да си поръча още една бира, когато в бара влязоха двама мъже, които се отправиха към тезгяха. Единият беше нисък китаец с толкова присвити очи, че изглеждаха затворени. Беше облечен в цепнати на коленете джинси, фланелка на червени райета и неподходяща червена шотландска барета с бял пискюл. Другият, в овехтялата каубойска риза на червени и бели райета и мръсни джинси, приличаше на австралийски абориген. Двамата се вторачиха в Лийлани, а Джанет се обади с тънък глас:

— Добър вечер, момчета.

Китаецът се изсмя, погледна я и рече:

— О, здрасти, Джанет. Здравсти, здрасти. Не те видях.

— Какво ти има? Да не си станал изведнъж късоглед? Или може би трябва да те халосам по главата, за да прогледнеш?

Китаецът се плесна по челото, примига няколко пъти и отговори:

— Няма нужда. Очите ми са наред. Коя е приятелката ти?

Лийлани протегна ръка и се представи.

— Лийлани. Как се казваш?

— Уинг. Нестор Уинг. А това е Филип. Какво ще прием?

— Ром — без колебание отговори аборигенът.

Китаецът се намръщи и го скастри.

— Не ти. Дамите?

— Бира — отговори Джанет. — Ще изпия още една и се прибирам вкъщи.

— Аз също — рече Лийлани.

Нестор плъзна една двайсетдоларова банкнота към бармана и кимна.

— По една бира за дамите. Аз ще пия водка. А на него му дай ром.

Барманът се залови за работа, без да пророни дума. Нестор и Филип седнаха на високите столчета до Лийлани.

— Какво води една красива жена като теб в Кахоа?

— Малко почивка от постоянната ми работа. Промяна на обстановката.

— Харесва ли ти тук?

— Засега, да. Някои неща ме изнервят, но иначе е добре.

— Кой?

— Ами, онова сбиване предишната нощ.

— Беше ли там?

— Не. Казаха ми на другия ден. А ти беше ли?

— Не. Не и в първия петък от месеца. Не и аз. Това е работа на Сам Кий и неговите момчета.

— Той дойде в ресторанта, където работя. Уплаши ме до смърт.

— Ще му го кажа... Няма, само се пошегувах.

Аборигенът се изсмя и Нестор го сръга в ребрата.

— Дръж се прилично, Филип.

— Добре.

— Градчето е хубаво, ако внимаващ, нали, Джанет?

— Предполагам.

— Не мисля, че някой е пострадал, откакто съм тук.

— А откога си тук? — попита Лийлани.

— От пет години — отговори Нестор.

— Ами онзи тип, когото намериха в тропическата гора? — попита Филип. — Беше нещо жестоко.

— Кой, Съншайн ли?

— Да.

— Един дявол знае какво се случи с него.

Лийлани се намръщи, като чу името на Били, произнесено толкова небрежно. В онзи миг той ѝ се видя толкова далечен и обиден, че би се разплакала, ако беше сама. Без да мисли, тя изгърси:

— Познавахте ли го?

— Кой? Онзи, когото намериха изяден ли?

— Всички го познаваха — каза Джанет. — Той живееше тук отдавна.

— Разстроиха ли се хората от случилото се с него? Имаше ли много приятели? — попита Лийлани.

Нестор сви рамене. Джанет млъкна. Филип отпи от рома и рече:

— Най-добрият му приятел беше Лайман.

— Лайман?

— Да, все се мотаеха заедно. Лайман живее близо до Опикихау. Някъде там.

Лийлани искаше да зададе още въпроси, но се въздържа. За щастие Нестор попита:

— Кой беше Лайман?

— Онзи, белият. Знаеш го. От континента.

— Лайман?

— Да. Хайде, познаваш го. От време на време работи в магазина за здравословни храни. Един мършав. Или в гаража в покрайнините на града. До гимназията. Понякога идва да работи на едно от тези две места.

— Аха, оня, мършавият? Той е наркоман, човече.

— Да, да — каза Филип и кимна. — Пушеше много трева. Също като онзи тип Съншайн.

— Изглежда тук повечето го правят — рече Лийлани.

— А ти? — попита Нестор.

— От време на време. Не мога да си го позволя.

— И аз. Тук вече не е така, както беше преди.

— Какво работите, момчета?

Нестор се изкикоти и махна с ръка.

— Захарна тръстика, сладурче.

— Да — каза Джанет, — което означава, че всъщност не работят, защото производството на захар непрекъснато намалява, откакто съм тук. И последното поле е готово да приключи.

— Нищо не мога да направя — рече Нестор.

Лийлани реши да последва съвета на Девлин. Слушай деветдесет и девет процента и питай един процент. Засега това даваше резултат.

Четиримата говориха за градчето, докато тя и Джанет изпиха бирите си. После Лийлани заяви, че иска да се прибира. Джанет направи същото. Нестор и Филип започнаха да ги увещават да останат. Лийлани се приготви да откаже учтиво, когато влезе една русокоса жена. Тя седна до Нестор и Филип и каза:

— Хайде, Филип, почерпи едно питие!

Той се изсмя и отговори:

— Добре, Аманда, но само едно.

По говора и сълзящите очи Лийлани разбра, че жената вече е пияна, но това изглежда не притесняваше никого.

Аманда не изчака Филип да ѝ поръча нещо за пиене и викна на бармана.

— Джоуи! Ром и джинджифилов сок.

Момчетата започнаха да разговарят с нея, а Джанет и Лийлани излязоха. Лийлани чу Аманда да пита с дрезгав пиянски глас:

— Коя е онази шибана полинезийска принцеса с Джанет? Объркала ли се е нещо, че е дошла тук?

Лийлани отново се пренесе в действителността на Кахоа, където очевидно не ѝ беше мястото.

27.

Първото, което Девлин направи, когато влезе в безопасната къща, беше да даде на Тули празния пълнител на зиг зауера. После взе телефонната слушалка и се обади в „Пасифик Рим“. Веднага щом чу гласа на дежурния, той започна да говори.

— Обажда се Девлин. Съобщение за госпожа Банкс. Трябват ми две използвани коли. Докарайте ги утре в сигурната къща. Единият шофьор ще трябва да върне в Хило пикапа, който караме сега. Второ, ако е възможно, искам да знам точното местонахождение на ранчото на Кий не по-късно от утре по обед. Има ли съобщения за мен?

Имаше само едно. Девлин го изслуша, погледна часовника си и каза:

— Добре. Благодаря.

Затвори и набра друг номер. Оттам вдигнаха слушалката веднага.

— Лийлани? — попита Девлин.

— Да.

— Къде си?

— В кухнята на ресторанта.

— Всичко наред ли е?

— Да.

— Можеш ли да говориш?

— Не много дълго. Късно е.

— Добре. В съобщението си казваш, че имаш информация за хората на Кий.

— Да. Разбрах къде живеят някои от тях. Явно работят в ранчото му. Неколцина живеят тук. Филипинецът, онзи, мършавият, с когото ти се сби, живее в съседния град.

— Знаеш ли как се казва?

— Ейнджъл. Живее в южната част на града. Трябва да тръгнеш по Ред Роуд, сетне по Камайли Роуд и след около километър и половина да завиеш на север. Казаха, че предният двор е пълен с ръждясали коли, но мястото явно е хубаво. Малка ферма за авокадо.

Къщата е отпред, а овощната градина — отзад. Има ниска каменна ограда.

— Откъде получи такова подробно описание?

— Казах им, че е невъзможно един такъв боклук да живее на хубаво място. И те ми описаха всичко. Исусе, хората в този град знаят всичко един за друг. Явно собствеността е на майка му.

— С майка си ли живее?

— И с братята, сестрите си и с техните съпрузи.

— Излязъл ли е от болницата?

— О, да. Предполага се, че цялата фамилия те търси заради онова, което си му сторил.

— Добре.

— Какво смяташ да правиш?

— Ще му занеса поздрави по случай оздравяването.

— Господи, Девлин, трябва да внимаваш.

— По-добре те да внимават. Нещо друго?

— Разбрах къде е ранчото на Кий, но трябва да ти го покажа на картата.

— Много добре. Справяш се страхотно, но искам да се отпуснеш и да не се показваш много.

— Какво се е случило?

— Ще ти кажа, когато се видим.

— Кога ще бъде това?

— Кога свършва обедът?

— Около два и трийсет.

— Можеш ли да вземеш пикапа?

— Да.

— Вземи ме в три часа на сто метра западно от безопасната къща. Просто спри. Аз ще се кача, ако наоколо няма никой.

— Добре ли си?

— Да. Да свършваме.

— Ще се видим утре.

— Да. Благодаря.

Тули беше заредил и зиг зауера, и мозберга. Девлин отиде в банята. Съблече фланелката и огледа раната на брадичката си. Изми кръвта от лицето и тялото си, превърза дълбоката рана и се върна в дневната.

— Готов ли си?

Тули кимна.

— Действаш ужасно бързо, шефе.

— Налага се. Нямаме много време. Това не са само шайка местни хулигани. Оръжията им бяха военни щурмови пушки „М16“. Онези типове дори не би трябвало да се приближават до такива оръжия. А оня, който ни устрои засадата, използваше лазерен мерник. Трябва да разбере какво става тук, при това бързо.

След един час двамата караха бавно покрай фермата на Ейнджъл. Беше около два часа след полунощ.

Девлин каза на Тули да продължи и след триста метра да обърне. Беше съвсем тъмно. Самоанецът бе угасил фаровете. Черният асфалтов път се виждаше едва-едва на лунната светлина.

Тули караше двугодишния пикап „Тойота“, който бяха взели „назаем“ от паркинга, където оставиха стария. Лесно го отмъкнаха. Собственикът бе оставил ключовете на таблото.

Самоанецът обърна на тесния път и Девлин му каза:

— И така, ето какво ще направим. Не включвай фаровете. Върни се бавно. Спри близо до входа. Остави ключовете на таблото и затвори вратите, но не ги заключвай. Ще влезем заедно в двора. Сигурно ще има кучета. Ако те нападнат, застреляй ги и продължи напред.

— Добре.

— Не позволявай на нищо да те спре. Ти ще влезеш през задния вход, а аз — през предния. Ако онзи тип излезе отзад, хвани го.

— Как изглежда?

— Дребен. Дълги коси, козя брадичка и счупена китка.

— По дяволите. Само него ли търсим?

— Да. И не го оставяй да се измъкне. Той е като змия. Или ще те застреля, или ще те наръга с нож, преди да се усетиш. Хвани го бързо и го отведи в пикапа. Но не го наранявай твърде много, за да може да говори. Отговорите ми трябва тази нощ.

— Добре, шефе.

Тули спря пред фермата. Двамата слязоха със заредени пушки. Девлин вдигна ръка и самоанецът остана на мястото си. Девлин огледа къщата, после пътя. Всичко беше тихо.

После направи знак на Тули да тръгне. Двамата бавно се промъкнаха по алеята за коли пред къщата. Девлин отново вдигна ръка и коленичи. Огледа двора и сградата. Навсякъде цареше мъртвешка тишина. Но мястото отговаряше точно на описанието на Лийлани. Имаше две ръждясали коли и предният двор бе обрасъл с треви, храсти и лози. Едната таратайка беше покрита с растителност. Вдясно от къщата стърчеше еднометрова полуразрушена каменна ограда. Успоредно на сградата в стената зееше дупка, през която минаваше черен път. Къщата беше едноетажна и това до известна степен успокои Девлин. И без това не му се искаше да нахлува в нечий непознат дом и да не знае какво го очаква вътре.

Единственото му преимущество беше изненадата. Целта беше да спипа Ейнджъл и да го измъкне, преди някой да се е събудил.

Той провери кобура, за да се увери, че зиг заурът е там. Посочи към лявата страна на къщата и описа кръг с пръста си. Тули кимна.

— Готов ли си? — прошепна Девлин.

Самоанецът отново кимна. Двамата заредиха пушките помпи. Едно от кучетата чу звука и започна да лае.

— Тръгвай! — извика Девлин.

Тули хукна към къщата, стискайки пушката в дясната си ръка. Движеше се изненадващо бързо за човек с неговите размери. Зави зад ъгъла и в същия миг от предния двор изскочиха три кучета. Четвъртото, огромен дог, който явно бе заспал на верандата, се насочи към Девлин.

Тули стреля пръв. Прицели се в ръмжащата и лаеща глутница, без да спира да тича. Двата изстрела разкъсаха на парчета първите две кучета и повалиха третото. Самоанецът прескочи труповете и продължи да бяга.

Песът, който тичаше към Девлин, беше по-бърз от останалите. Девлин забави ход, за да стисне мозберга с две ръце, и стреля. Главата на дога изчезна в експлозията. Остатъкът се строполи в кървава купчина на земята.

Сигурно някой спеше в предната стая, защото точно когато Девлин скочи на верандата, вратата се отвори и на прага се появи човек с пушка. Ала Девлин се оказа по-бърз и го удари с нея по брадичката. Мъжът падна и изпусна оръжието. Девлин блъсна човека и го запрати към мебелите вътре с такава сила, че рамката на вратата

изпраща. Мъжът падна на пода, а главата му се изкриви под остър ъгъл. Девлин ритна уинчестъра му, приклепна и насочи мозберга си към тъмната стая.

Стори му се, че чува стъпки, движещи се към вътрешността на къщата. От задната част се разнесе шум. Сякаш някой удряше по вратата. Една жена се развика, а някакво куче започна да вие.

Девлин се изправи и хукна към тъмния коридор в далечната страна. Точно преди да стигне до вратата, едно куче изскочи от мрака, сякаш някой току-що го беше пуснал на свобода. Тъмните му очертания се приближаваха толкова бързо, че Девлин успя да се наведе миг преди песът да се хвърли към гърлото му. Коремът на кучето го удари по главата и го повали по гръб. Песът се приземи зад Девлин, подхлъзна се и се обърна, за да впие зъби в лицето му. Девлин натисна спусъка, после се претърколи и скочи на крака. Видя неподвижното окървавено куче и тръгна по коридора. Трябваше да стигне до задната част на къщата, колкото е възможно по-скоро. Съзря някаква светлина. Измина едва четири-пет крачки, когато от стаята вляво изскочи едно огромно тяло, което се хвърли върху него и го събори в банята.

Девлин се стовари върху мивката, удряйки десния си крак. Някой го стискаше в мечешка прегръдка. Той обърна глава и видя, че човекът е китаец — един от най-едрите, които бе виждал през живота си. Девлин още държеше пушката, но ръцете му бяха приковани от страни до тялото и не можеше да натисне спусъка. Опита се да извие китка, но цевта беше твърде дълга. Оръжието беше безполезно и докато го стискаше, той не можеше да направи нищо, за да се освободи от смазващата хватка, която изкарваше въздуха от белите му дробове и причиняваше невероятна болка на вече наранения му гръден кош.

Девлин успя да дръпне предпазителя на мозберга и я пусна на земята. Двете му ръце бяха свободни, но все още не можеше да направи много. Китаецът го вдигна и го тръшна в стената. Девлин изохка. Едва си поемаше дъх. В същия миг на прага се появи друг мъж, който държеше някаква тояга. Прицели се, за да размаже главата на Девлин, но първият нападател стоеше помежду им и пречеше. Девлин отново се опита да измъкне ръцете си, но гигантът го стисна още по-силно и го отместа така, че партньорът му да може да го удари. Девлин видя, че вторият мъж, филипинец, държи остра щека за билиард. Чуха

се още викове — мъжки и женски гласове. Филипинецът замахна. Девлин успя да се дръпне, но щеката го удари по дясното рамо.

Гневът и инстинктът му надделяха. Щеше да бъде проклет, ако позволеше на някакъв негодник да разбие черепа му. Той изопна тяло и използва цялата си сила, за да извие ръце в лактите и да се опита да се освободи от китаеца.

Надигна огромните ръце на противника си и го сграбчи изотзад. Китаецът реагира, като засили натиска. Девлин имаше чувството, че гръбнакът му ще се счупи. Филипинецът се прицелваше отново. Девлин стъпи здраво на краката си и завъртя китаеца така, че да застане помежду им. После пак изопна тяло и с всички сили стовари чело върху огромния нос на китаеца. Костта изпращя. Онзи изрева от болка и хватката му отслабна. Девлин го удари отново, с неимоверни усилия вдигна ръце и най-сетне се освободи от гиганта. Стори го точно навреме, за да избегне поредния удар с щеката. Девлин дръпна китаеца пред себе си, хвана го за главата и ритна с дясното си коляно окървавеното му лице.

Огромният мъж се строполи на пода.

Девлин се хвърли върху втория нападател и го блъсна в стената пред банята. С дясната си ръка го задържа, а с лявата го удари по слепоочието. Човекът изцъкли очи, свлече се на земята и преди да се просне на пода, Девлин заби юмрук в лицето му.

Взе щеката и я хвърли в предната стая. Обърна се и влезе в банята. Китаецът се бе изправил на колене и се опитваше да стане, но беше твърде зашеметен. Девлин се огледа и видя мозберга. Провря се покрай едрия мъж и посегна да вземе пушката, но онзи го сграбчи за панталона и го повлече надолу. После уви ръце около кръста му. Девлин се ядоса. Китаецът не знаеше да се бие. Само сграбчваше и стискаше. Изведнъж от задната част на къщата се разнесоха изстрели. Един мъж извика, а някакви жени започнаха да пищят. Девлин нанесе три бързи удара с лакът в лицето на китаеца, като строши зъбите му. Кръвта изпръска огледалото в банята. Гигантът падна върху мивката и тежестта на тялото му я откъсна от стената. Тръбите се счупиха и обляха помещението с вода.

Девлин се обърна да потърси пушката и в същия миг един човек мина покрай банята. Девлин незабавно надникна, за да види дали е Ейнджъл, но един друг мъж го удари отзад и го блъсна към вратата на

предната стая. Девлин се строполи в средата на пода. Първият нападател се обърна и се хвърли върху него, блъскайки го в стената. Той беше по-едрият от двамата. Стисна Девлин за гърлото и го прикова към стената. Другият влезе в стаята и започна като обезумял да удря Девлин в ребрата и бъбреците. Двата мъже бяха силни. Девлин успя да се предпази от повечето удари с дясната си ръка. По-високият махна ръце от гърлото на Девлин и се изви назад, за да го удари в лицето, но Девлин беше по-бърз. Заби лакът в ребрата му, счупи две от тях и го повали по гръб. Нанесе му още две крошета в лицето. Челюстта на човека изпраця. Мъжът извика. Устата му се напълни с кръв и той изпадна в безсъзнание от силната болка.

Другият се обърна и хукна навън.

Това беше добре дошло, защото Девлин бе изгубил твърде много време. Единствената му надежда беше, че Тули не е позволил на никого да избяга.

Девлин се обърна още веднъж към коридора и не повярва на очите си. Огромният китаец вървеше олюлявайки се към него.

— Луд ли си, да ти го начукам? — извика Девлин.

Нападателят отговори, като отново се опита да го стисне в мечешката си прегръдка. Този път Девлин го изпревари и го хвана за гърлото. После му нанесе няколко удара по вече счупения нос. Гигантът се задави от болка, посегна към главата на Девлин и в същия миг падна по гръб като отсечено дърво.

Девлин тръгна към банята да потърси мозберга. Прескочи неподвижното тяло и влезе в помещението. Пушката лежеше в локва окървавена вода. Той я взе, избърса я с ризата си и се върна в коридора.

В същия миг се разнесе изстрел. Девлин инстинктивно отскочи назад и съзря стрелеца в дъното на коридора. Ейнджъл. Силуетът му се очертаваше на оскъдната светлина, идваща от кухнята. Стреляше с лявата ръка. Дясната беше гипсирана. Жените отново започнаха да пицят.

Девлин изръмжа, насочи мозберга към тавана и стреля, разпръсквайки мазилка и трески. Помпаше и стреляше, докато се приближаваше към Ейнджъл, който прикриваше главата си и се опитваше да се предпази от падащите отломки. Олюля се и Девлин стреля отново. Експлозиите напълно объркаха филипинеца. Ейнджъл вдигна пушката си и се приготви да стреля, но вече беше твърде късно.

Девлин изби оръжието му с мозберга си и го удари по лицето с дулото. Филипинецът политна назад.

— Пусни шибаната пушка! — изкрещя Девлин.

Ейнджъл вече беше толкова ужасен, че хвърли оръжието. На прага на задната врата застана Тули. Видя, че Девлин е хванал Ейнджъл и влезе в кухнята с насочена пушка.

— Защо се забави, шефе?

— Следващия път ти ще влезеш през предната врата. Хайде...

Девлин ритна Ейнджъл в гърдите и го блъсна към Тули. Самоанецът удари Ейнджъл по главата, сграбчи го през кръста и го метна на рамо. Обърна се и излезе от къщата.

Девлин тръгна след него. Тули побягна към пикапа, носейки на рамо изпадналия в безсъзнание филипинец. Девлин се оглеждаше внимателно. Държеше мозберга, готов да стреля. Не забеляза никакво движение.

Тули хвърли Ейнджъл на седалката. Двамата с Девлин прибраха оръжията и седнаха от двете страни на филипинеца.

Девлин извади зиг зауера и попита:

— Силно ли го удари?

— Не достатъчно, за да му счупя главата.

— Искам да е в състояние да говори.

Тули запали мотора и внимателно подкара по пътя. Включи фаровете едва когато се отдалечиха от къщата.

— Ще говори. Тули ще го оправи. Ще говори толкова много, че ще го молиш да спре, шефе.

— Как ще го направиш? — попита Девлин.

Самоанецът се усмихна.

— Ще видиш.

Девлин и Тули заведоха Ейнджъл в скривалището. Самоанецът го сложи на един здрав дървен стол в трапезарията. Девлин тръгна към банята. Ръцете, лицето и дрехите му бяха изпръскани с кръв, слюнки и мръсотия.

Изми се, без да се къпе под душа. Не очакваше с нетърпение онова, което предстоеше.

Девлин играеше ролята на добрия. Тули не се затрудняваше да играе лошия, предимно защото изпитваше биологична неприязън към Ейнджъл и можеше да бъде безмилостен, без да чувства угризения. За самоанеца Ейнджъл не заслужаваше повече милост от кучетата, които бе застрелял преди час. А може би и по-малко, защото за него филипинецът беше много по-опасен. Девлин и Тули знаеха, че Ейнджъл може да те застреля или да те наръга с нож, веднага щом се обърнеш с гръб към него. Девлин не се съмняваше, че ако се наложи, самоанецът ще скърши врата на Ейнджъл за секунда.

Девлин направи кафе на Ейнджъл и му предложи четири болкоуспокояващи хапчета, подсилени с кофеин. Всъщност не го интересуваше дали филипинецът изпитва болка или не. Само искаше Ейнджъл да бъде буден и нащрек.

Филипинецът се изсмя подигравателно. Загрижеността на Девлин остави погрешно убеждение у него. Ейнджъл смяташе, че Девлин се опитва да спазва човешките му права.

Тули изчезна в банята и това също вдъхна смелост на Ейнджъл. Беше ясно, че филипинецът се страхува повече от Тули, отколкото от Девлин.

Девлин не реагира на подигравателната му усмивка, а само каза:

— Не е необходимо да се правиш на герой. По дяволите, знам, че те заболя от онзи удар. Тези хапчета са против главоболие. Глътни няколко. И аз може да изпия две-три. Кой беше онзи шибан гигант, който се опита да ме убие?

— Братовчед ми, задник такъв. Ти си мъртъв, независимо дали го знаеш или не.

Девлин не показва никакви чувства. Само сви рамене и глътна болкоуспокояващите с част от кафето на Ейнджъл.

— Искаш ли ги, или не?

Филипинецът взе четирите хапчета и ги глътна с кафето — точно както бе направил Девлин.

Девлин стана, приближи се до раницата, извади един плик и го сложи на масата пред Ейнджъл. Погледна към задната част на къщата, откъдето се появи Тули, който носеше навито въже за пране. Когато го видя, Ейнджъл се обърна и се опита да стане, но Тули го блъсна на стола и го завърза.

— Какво правиш, да ти го начукам? — извика филипинецът.

Не получи отговор. Тули му направи знак да вдигне лявата си ръка. Ейнджъл не се подчини. Самоанецът го зашлеви през лицето. Филипинецът вдигна ръка. Тули бавно уви въжето около китката му. После сграбчи ръката му, тресна я на масата с дланта надолу и стегна въжето така, че гърдите на Ейнджъл да опрат в дървения ръб. После омота въжето в крака на масата.

През това време Девлин преглеждаше папката, която Чоу му бе дал в хотел „Мандарин“ в Сан Франциско. Тули излезе от стаята и след малко се върна. Носеше парче дърво, дълго около трийсет сантиметра, което пхна под лявата ръка на Ейнджъл.

После взе да рови в едно чекмедже и извади голям чук. Накрая седна. Когато самоанецът свърши с мълчаливите си приготовления, Ейнджъл дишаше учестено.

— И така. Ето каква е сделката — каза Девлин и сложи пред филипинеца снимките на разкъсаното тяло на Били Кранстън. — Ти и твоите приятели сте направили това. Или сте го предизвикали. Или знаете кой го е сторил.

Ейнджъл не погледна снимките. Добронамереното държание на Девлин се изпари. Той сграбчи филипинеца за дългите коси и наведе лицето му към снимките.

— Погледни ги! Погледни ги, по дяволите!

— Не можеш да направиш това — изпищя Ейнджъл.

— Какво имаш предвид?

— Не можеш да направиш това.

Девлин вдигна главата му.

— Защо? Искаш да кажеш, че това е противозаконно или нещо подобно? Нарушение на правата ти?

— Да — извика филипинецът.

— Погледни шибаните снимки — тихо и бавно повтори Девлин. — Правата ти умряха заедно с него. Тук нямаш права. Тук е в сила само моят закон. Разбираш ли?

Ейнджъл го гледаше с широко отворени очи.

— Знаеш ли какъв е бил законът на този остров, преди боклуците като теб да дойдат тук? Преди белите като мен да дойдат тук? — Девлин посочи Тули. — Той беше законът тогава. Хората като него. Онези като теб биха направили същото, което ние правим сега. Ти наруши закона. Предаде вярата. Биха те завързали, нарязали на

парчета и оставили да умреш. Вече щяха да са те убили. Аз ще ти дам възможност да живееш.

— Какво искаш?

— Истината. Всичко, което знаеш. И ако реша, че това не е истината...

Девлин погледна Тули. Самоанецът вдигна чука и пусна овалната му глава върху завързаната ръка на Ейнджъл. Не употреби сила. Само използва земното притегляне. Единият пръст на филипинеца изпука. Болката беше силна. Тули отново вдигна чука и го стовари върху ръката на Ейнджъл. Дъската изпращя. Масата се разтресе.

Девлин отново заговори тихо и спокойно.

— Ще започна аз. Ще ти разкажа моята истина. А тя е, че не мога да използвам този чук срещу теб. Няма да го понеса. Но истината е, че той може. И ще го направи. Погледни го, Ейнджъл. Погледни го в очите.

Филипинецът се обърна и погледна Тули. И започна да говори. Не млъкна няколко часа. Девлин разполагаше с твърде оскъдна информация, за да прецени дали думите са верни или не, затова го караше да повтаря неколккратно всяка част от обърканата история, за да отсее истината от лъжата. Фактът, че Ейнджъл не говореше английски добре, допълнително усложняваше нещата.

Най-лошото беше склонността му да лъже и да казва онова, което искат от него. Това започна да ядосва Девлин. След три часа лъжи и полуистини Тули рече:

— Зарежи това.

Стана и стовари чука върху палеца на Ейнджъл.

Филипинецът започна да пици. Беше жалък и смешен. Плачеше като малко дете.

Девлин изчака няколко минути, но Ейнджъл не спираше.

Тули отново стана и вдигна чука.

— Не! Не! — изкрещя филипинецът.

Девлин направи знак и самоанецът задържа чука.

— Започваме пак. Време е да ми кажеш истината. Направиш ли го, ще престанем. Инак ще счупим всичките кости на ръката ти.

Девлин чака търпеливо още час. Ейнджъл бързо стигна до точката, след която започна да бърбори, без да спира. Накрая Девлин се отказа и се обърна към Тули.

— Развържи го. Заклучи го в мазето. После може да опитаме отново, но повече не издържам.

Тули кимна и отговори:

— Трябва да хвърлиш това лайно в някоя дупка и да го заровиш надълбоко. Той е безполезен.

Девлин погледна часовника си. Беше почти единайсет. Тялото го болеше. Беше изтощен. Вонеше на кръв и пот.

— Ще дойде един човек, който ще закара пикапа там, откъдето го взе.

— Добре.

— Ще оставят още две коли. Не стреляй по тях, като се появят.

— Няма.

— Дремни малко. Излезем ли отново, не се знае кога ще можем да поспим.

— Добре.

Тули развърза Ейнджъл и го завлече долу. Девлин се качи на горния етаж и се изкъпа. Огледа тялото си под душа. Ребрата пак го боляха. По време на схватката раните, причинени от глигана, се бяха отворили. Кракът също го болеше от удара в мивката. Кокалчетата на пръстите му бяха изранени, а ръцете му — подути. Той се отпусна и докосна врата и раменете си. Нищо не беше счупено. Най-трудно щеше да бъде, когато се събуди. Дотогава всички наранявания щяха да са се подули и ставите му щяха да са сковани. Девлин заспа, опитвайки се да пресее информацията, която бе чул от Ейнджъл. Ако дори половината беше вярна, истинската болка тепърва предстоеше.

28.

Кий също работи през нощта. Планът беше да се срещне в полунощ с Макуилямс и неговите хора извън Кахоа. Кий закъсня. След като избяга от Девлин, той се шмугна в един бар и започна да се налива с бира, докато един от приближените не отиде да го вземе.

Макуилямс чакаше в мрака зад гимназията. Хората му не се виждаха, но Кий знаеше, че са някъде в тъмнината. Първото, което Макуилямс попита, беше какво е станало с шофьора на Кий.

— Той вече няма да вози никого — отговори Сам.

— И какво по-точно означава това?

— Счупих шибания му врат. Гадното копеле потегли, докато се опитвах да застрелям онова бледалико лайно Девлин. Хванахте ли го?

— Доколкото си спомням, ние се съгласихме да стоим настрана от това. Следващия път ще бъде наш ред. И той ще бъде мъртъв.

— Да му го начукам — изсмя се презрително Кий. — Ще убия онзи нещастник със собствените си ръце.

— Да, но сега ще ни заведеш там, където е складирана шибаната доставка. Искам да я натоварим и да потегли преди изгрев-слънце. Ясно ли е, Кий?

— Да, да. Къде е камионът ти?

— Ще товарим на хеликоптер.

— Достатъчно ли е голям?

— Да.

— Къде е? В Похакулоа ли?

— Да. Хората там чакат координатите.

Сам се огледа и рече:

— Ще ти трябват товарачи. Къде са останалите ми хора?

— Имаш предвид онези, които взе, за да убиеш онова бледалико лайно?

— Да.

— Мъртви са, Кий.

— Кой ги уби?

— Онова бледолико лайно и полицията, Кий.

Сам мразеше Макуилямс. Лунната светлина разкриваше противната му самодоволна усмивка. Кий ненавиждаше това лице, но се страхуваше от очите. Те го подлудяваха. Кий познаваше това изражение — на подъл убиец.

Макуилямс прекъсна мислите му.

— Покажи ми мястото на картата, Кий. Хората чакат.

Капитанът освети с фенерче топографската карта на югоизточния квадрант на Биг Айланд. Кий посочи мястото на югозапад от Опикикау.

— Виждаш ли този участък?

— Да — отговори Макуилямс.

— Там има един тунел в лавата. Голям е, но не се вижда. Трябва да ти го покажа. Няма да го намериш без мен.

— Знаем това, Кий. Затова те чакаме.

— Там има петнайсет-двайсет сандъка. Ще отнеме доста време, докато ги натоварят.

— Да. Може да се наложи хеликоптерът да направи няколко курса.

— Къде ще откара товара?

— Няма значение. Можеш ли да извикаш още хора да помагат?

— Останалите са в ранчото ми. Чакат да натоварят първата пратка. Надявам се, че имаш камиони.

— Два от тях вече са тръгнали. И така, ще наредя хеликоптерът да излети. Ще трябва да отидем там и да покажем мястото за приземяване. Да вървим.

Макуилямс вдигна ръка и в училищния двор се появи една бронирана кола. Вътре беше само шофьорът. Капитанът заведе Кий до превозното средство. Когато се насочиха към океана, Кий забеляза още една бронирана кола зад тях. Той скръсти големите си татуирани ръце и се облегна назад. Беше уморен. Знаеше, че скоро ще бъде още по-уморен, но не толкова много, че да не може да убие онзи откачен нещастник. Онова проклето бяло копеле Девлин.

След като се срещна с Кий в Кахоа в събота вечер, преди засадата, Лиху отиде в една местност край Хило, наречена Уайнаку.

Там притежаваше малка къща, която използваше за щаб, когато имаше работа в Хило. Къщата беше невзрачна, но беше близо до пристанището и до летището — две много важни места за бизнеса на Лиху.

В къщата живееше една жена на име Алина Уайт. Тя беше икономка и любовница на Лиху. Дълги години Алина беше съдържателка на неговите публични домове в Хонолулу и управляваше с железния юмрук на привилегирована любимка на шефа. Тя беше едра и дебела, но за Лиху размерите ѝ бяха прелъстителни. В редките случаи, когато правеше секс с нея, двамата изпълняваха един въл сеанс на тласкане и пръхтене, но Лиху се задоволяваше бързо и най-важното, без затруднение. В компанията на Алина той не се чувстваше тлъст и грозен. Пък и тя се държеше с него като с крал. Готвеше му по стария хавайски обичай, като използваше само прибори, без да докосва храната с ръце. Алина имаше специален комплект спално бельо за него. Ако беше в менструация, тя дори не спеше в една стая с него, освен ако той не настояваше. Никога не повишаваше тон и в негово присъствие гледаше в земята. Това беше смешен древен обичай, но Алина го спазваше съвестно и Лиху харесваше това. И тъй като той използваше къщата само един-два пъти в месеца, тя не се затрудняваше да изпълнява ролята на несретна робиня.

Но в онази утрин нищо, което Алина правеше, не можеше да го задоволи. Лиху спа непробудно цяла нощ и се събуди в осем. Веднага се залови с вестниците, разтръбяващи новината за кръвопролитие то пред „Макдоналдс“. Бяха убити един полицаи и четирима цивилни. Напоследък не се беше случвало такова нещо. Лиху почувства, че операцията се изплъзва от контрол. Не докосна закуската си. Грубото му лице беше изкривено.

Знаеше, че първите съобщения ще бъдат оскъдни. Но никъде във вестниците не се споменавахе за единствения човек, чиято смърт Лиху желаше най-много — Джак Девлин. Беше ясно, че Кий не бе удържал на думата си и Макуилямс се беше опитал да разчисти бъркотията.

— Да му го начукам — измърмори Лиху.

Трябваше му още три дни. И онзи шибан Девлин, какъвто и да беше, все още се разхождаше на свобода. Островът щеше да бъде затворен. Лиху знаеше какво ще стане. Никой нямаше да може да влиза или да излиза, без полицията да го провери. Но все пак Биг Айланд

беше остров и ако искаха да заловят някого за извършено престъпление, ченгетата щяха да изгубят много време.

Лиху спокойно обмисли вариантите и реши, че има много ограничен избор. Трябваше да свърши работата си, колкото е възможно по-бързо. Да изнесе от острова останалата стока, да приключи с операцията и да заличи уликите. Да вземе парите и да се измъкне. Ако му провървеше, всичко щеше да води към армията. И там щеше да покрие следите си. Това беше единственият начин.

Той вдигна телефонната слушалка и без да използва пейджъра, се обади направо в кабинета на Уокър в „Шофийлд“. Каза кодовото име, за което двамата се бяха споразумели. Чу гласа на Уокър и заговори, без да губи време.

— Стани от стола, вземи информацията за описа и веднага тръгни. Не казвай нищо. Не прави нищо. Просто тръгни. Внимавай да не те видят. Ще се срещнем в апартамента на кучката по обяд.

Лиху дори не изчака да му отговорят. Затвори и набра друг номер. Този път от офиса на Кий се обади Енгъл.

— Къде е Кий? — попита Лиху.

— Предполагам, че с Макуилямс и хората му. Товарят последната пратка.

— Не си ли го виждал от снощи?

— Не.

— Обади ми се, ако разбереш къде е. И веднага щом го направиш, изчезвай от този град. Отиди в Оаху.

— Разбрано.

Лиху затвори и извика:

— Чарли.

Огромният телохранител влезе в стаята.

Лиху погледна часовника си и рече:

— Докарай шибаната кола. Отиваме на летището.

— Сега ли?

— Да. Имаме работа в Хонолулу.

Полицейският доклад бързо мина през каналите. Едно съобщение, в което става дума за петима убити обикновено си пробива път през бюрокрацията. В десет и трийсет сутринта докладът лежеше

на бюрото на генерал-майор Джеймс Хоторн, командир на Двайсет и пети пехотен полк в казармите „Шофийлд“.

Генерал Хоторн беше съвременна разновидност на армейски офицер от петдесетте години — слаб, енергичен и военен от главата до петите. Хоторн бе участвал в необходимия брой войни — Корея и Виетнам, но по душа беше повече бюрократ, отколкото боец.

В единайсет часа той свърши с прочита на доклада. Прегледа го два пъти. Първия път разбра, че става нещо сериозно. Вторият прочит му помогна да отсее най-важното — доколко лошите новини щяха да повлияят на кариерата му.

Хоторн започна да анализира последователно. Не се беше издигнал до ранга генерал-майор, без да разсъждава последователно. Той се гордееше с абсолютно обективните си анализи.

Първо, полицията бе взела от местопрестъплението пет армейски карабини М16. От време на време от базата открадваха по някоя пушка, която продаваха на престъпниците. Но никога пет наведнъж, при това снабдени с лазерни мерници, не се бяха появявали по едно и също време на едно и също място.

Второ, имаше петима убити. Един-двама можеха да бъдат скрити от пресата. Трима — малко вероятно. Но петима, сред които и сержант от полицията — никога. Нямаше начин присъствието на армейските щурмови пушки да остане незабелязано. Нито името на Хоторн да не бъде забъркано в тази каша.

И трето, имаше нещо, за което полицията още не се беше досетила, но Хоторн вече бе прозрял. Трима мъже, намиращи се под засилена полицейска охрана, бяха застреляни в главите от толкова голямо разстояние, че никой не бе чул изстрелите. За по-малко от три секунди. Генерал-майорът не се съмняваше, че това е работа на военни. Никой друг не можеше да го направи.

Извод: Кариерата му беше на път да приключи.

Ход на действие: Да се заличи всяка вероятна връзка с генерала, командващ Двайсет и пета пехотна дивизия.

Хоторн повика адютанта си — лейтенант, завършил Уест Пойнт, който не беше добър боец, но изключително енергичен, когато се отнасяше до административни въпроси.

— Издай следните заповеди. Целият дивизионен персонал да докладва незабавно на командирите си. Искам да знам къде се намира

всеки, който е извън базата. Проверката ще започне в дванайсет часа. Командният състав да се събере в залата за конференции в четиринайсет часа.

— Тъй вярно, сър. Това ли е всичко, сър?

— Не. Извикай Кримънс от военната полиция и началника на военната полиция Вайсман.

— Тъй вярно, сър.

— Това е всичко.

Девлин имаше право. Събуждането беше лесно, но ставането бе нещо различно. Лявото му око беше подпухнало и почти затворено. Лицето му беше подуто. Раната под брадичката го болеше. Ръцете — толкова подути, че не можеше да свие юмруци. На раменете имаше грозни синини. Всичко го болеше.

Два часа той слага лед на подутите си ръце. И анализира информацията на Ейнджъл. Обади се на госпожа Банкс. Както обикновено, тя беше на линията. Помоли я за още няколко неща и излезе. Тули спеше. Новите коли бяха в предния двор. И двете бяха японски. Огледа ги. Едната беше тойота, а другата — мазда.

Той тръгна по пътя. Следобедът беше тих. Небето беше скрито от сиви дъждовни облаци. Девлин се надяваше, че Лийлани ще дойде, преди да завали. Беше облечен във фланелка, спортни шорти и маратонки. Зиг заурът беше в кобура на колана му. Носеше раница, в която бе сложил беретата, дваисет и втори калибър, хавлия и бански гащета. Ала Девлин нямаше намерение да броди из гората или да плува. Чу пикапа на Лийлани. Погледна часовника си. Беше точно три.

Лийлани го погледна и каза:

— Господи, изглеждаш ужасно.

— И се чувствам ужасно.

— Какво се е случило?

— Къде отиваме?

— Недалеч.

— Не планираш още един преход, нали?

— Не съвсем.

— Добре. Ще ти разкажа какво се случи, докато пътуваме. После ще ми кажеш какво си научила.

Тя караше на запад, а Девлин говореше. Лийлани зави към океана. След десет минути намери мястото, което търсеше. Намали, излезе от магистралата и пое по един обрасъл черен път. След стотина метра пътят свърши пред един хълм от камъни и кал. Лийлани спря. Девлин току-що ѝ бе разказал накратко какво се беше случило през нощта. Тя мълчеше. Знаеше, че той пропуска подробностите, но не ѝ беше трудно си ги представи. Бяха извикали Девлин на среща, на която трябваше да го убият. Кий беше замесен в тази работа, но Девлин даде ясно да се разбере, че участваха и други.

Лийлани се намръщи.

— Какво има? — попита той.

— Не съм свикнала с такива неща.

На Девлин му се искаше да каже нещо язвително, но не го направи. Въздържа се. Разбираше, че страхът я беше завладял. А на него вече не му пукаше.

Лийлани превъзмогна чувствата си и каза:

— Имам да ти разказвам много. Но първо трябва да видиш мястото.

Тя извади от раницата си шише с вода и му го подаде.

— Пий. Научих нещо, от което ще се почувстваш по-добре.

Той изпи няколко глътки.

— Пий повече.

— Защо?

— Защото скоро ще се изпотиш.

— Какво искаш да кажеш?

— Хайде, ще ти покажа.

Те слязоха от пикапа и тя го поведе по обраслата скалиста пътека. Изминаха около двеста метра. Стигнаха до купчина камъни от застинала лава, покрити с папрат. Дори в задушния мъглив въздух се долавяше мириса на пара, която се издигаше от купчината. Това му напомни за загадъчните изпарения от каналите в Манхатън. Докато вървяха, Лийлани обясняваше.

— Една приятелка ми каза за естествените минерални бани тук. Много целебни. Много специални.

— Естествени минерални води?

— Да. Извират дълбоко от горещите недра на земята. От лавата, която още се охлажда. Дъждовете падат върху нагретите скали и се

превръщат в пара. Но тук-там има извори.

Те продължиха, следвайки пътеката, докато стигнаха до подножието на нещо, което приличаше на миниатюрна планина, висока двадесетина метра. Пътеката свършваше там, но Лийлани заобиколи възвишението и Девлин тръгна след нея. От другата страна се видя, че малката планина всъщност е миниатюрен вулкан. Върхът представляваше овален кратер, от който се издигаха облачета пара. Бързите ветрове скоро ги разсейваха.

Двамата се качиха горе и застанаха на тесния ръб, който опасваше вулкана. На два метра под тях имаше плато. Девлин прецени, че е широко около пет метра. В скалата имаше дървена стълба, водеща към платото. В далечния му край имаше овален отвор в скалата. Приличаше на вход към малка пещера. Оттам излизаха облачета пара, примамливо ухаещи на минерална вода.

Лийлани започна да слиза.

— Хайде — извика тя.

Девлин я последва. Стигнаха до отвора и той усети топлината.

Лийлани свали раницата от гърба си и я сложи в една вдлъбнатина в скалата. После се наведе и събу туристическите си обувки. Внимателно ги сложи до раницата. Небрежно изхлузи фланелката през главата си, сгъна я и я постави върху обувките. Както обикновено, отдолу не носеше нищо. Разкопча късите си панталони, събу ги, сетне махна и бикините.

Девлин бавно съблече фланелката си, без да откъсва очи от нея. Реши, че Лийлани не се нуждае от дрехи. Тялото ѝ беше съвършено. Искаше винаги да си я представя така. Идеалните стегнати крушовидни гърди. Дългите ръце и крака. Гладката бакърена кожа, мека като кадифе. Около кратера появаше хладен мъглив вятрец и зърната на гърдите ѝ настръхнаха.

Тя стоеше гола пред него и чакаше с дяволита усмивка, позволявайки му да я гледа.

— Хайде — каза Лийлани. — Съблечи се.

— Стриптиз ли искаш, или просто да си сваля дрехите?

— Аз какво направих?

— Просто си свали дрехите. Нямах възможност да гледам стриптиз.

— Защо се движиш толкова бавно? Защото те боли, или защото искаш да чакам?

— Какво?

— Хайде, Девлин, трябва да се изпотиш.

Лийлани извади две хавлии и покри дрехите и обувките с празната раница. Чевръсто се наведе и се мушна в тесния отвор. Девлин я последва. Забеляза, че вътре скалите бяха хлъзгави и влажни от кондензираната пара. Повърхността им изобилстваше от лишеи и мъх. Горещата пара го погълна, но близо до входа, огромните капки вода падаха върху него като хладен дъжд. Формата, гладкостта и влагата на отвора накараха Девлин да изпита чувството, че прониква в гигантско скално влагалище.

За миг парата се смеси и се завихри във въздуха, идващ отвън. Стана му студено и в същото време — топло. Направи две крачки и се озова вътре. Вече беше само горещо. Имаше чувството, че няма да може да диша, но белите му дробове се приспособиха към топлината и той бавно вдъхна лековития въздух.

Във вътрешността на изпълнената с пара пещера имаше място само за двама. Лийлани бе сгънала хавлията си на скалата и седеше на нея. Девлин можеше да се побере само ако се облегнеше на скалата срещу нея. Тя му подаде сгънатата хавлия и той се настани несръчно, страхувайки се да се движи в тясното пространство.

Скалата зад него беше плоска и влажна. Извиваше се точно по очертанията на гърба му. Камъкът беше приятно топъл. Лийлани седеше с кръстосани крака. Девлин разтвори крака и ги протегна от двете ѝ страни. После се вгледа в нея. На оскъдната светлина в пещерата и сред виещите се изпарения Лийлани приличаше на полинезийска богиня. Влажните черни коси, съвършените южняшки черти, дългият правилен нос и еротично нацупените устни — всичко изглеждаше толкова омайващо, че граничеше с нереалното. Изящните извивки на влагалището ѝ възвестяваха входа към едно място, което изведнъж се превърна в неземно. Зави му се свят. Девлин затвори очи за миг, оставяйки се на лечебната топлина на естествените изпарения. Мускулите му се отпуснаха и ставите се освободиха от напрежението. Болката намаля. Времето сякаш спря.

И после усети как дългите пръсти на Лийлани бавно масажират дясната му пета. Отначало тя беше изключително нежна, но скоро

силните ѝ пръсти започнаха да разтриват и да мачкат всяка част от петата му.

Девлин погледна през мъглата от пара. Лийлани беше съсредоточена върху онова, което правеше. Мускулите се надигаха вълнообразно под гладката ѝ златиста кожа. Красивото ѝ лице беше видение на екзалтираност и на концентрация. Девлин се отпусна напълно и се предаде на ръцете ѝ. После тя се залови с лявата му пета. С прасците. Девлин се страхуваше да каже нещо, за да не наруши мига. Седеше и я наблюдаваше. Изпиваше я с поглед. Тялото ѝ беше обсипано с капчици пот. Една капка се стече по дългия ѝ тънък нос и падна върху коляното му. Хладната вода мигновено произведе електрически ток между тях. Лийлани започна да разтрива коленете, използвайки потта му като естествено масло. Там, където го докоснеше, мускулите му сякаш оживяваха. Беше невероятно. Тя се наведе към него и без никакви усилия смени положението на тялото си.

Девлин гледаше как съвършените ѝ гърди леко се поклащат, докато масажира лявото му бедро с продължителни, бавни и съсредоточени движения. Той усети, че се възбужда и изви гръб така, че Лийлани да докосне пениса му. Разтвори още по-широко крака, подканвайки я безмълвно, но тя плъзна вълшебните си ръце по стегнатия му стомах и гърдите...

— Имаш хубаво тяло, Девлин.

Тя започна бавно, нежно и леко да разтрива раменете му.

— Твърде много белези, мили. Ранявали са те много пъти.

Лицето ѝ беше на няколко сантиметра от него. Опита се да вдъхне от нея. Лийлани ухаеше на ароматни соли и на сапун. Осъзна, че лицето ѝ отдавна не е било толкова близо до неговото. Испита желание да я целуне. Неволно протегна ръце, за да докосне раменете и гърба ѝ. Тя се приближи до него и коленете ѝ притиснаха тестисите му. Девлин разтвори още по-широко крака, за да ѝ бъде по-удобно. Пенисът му вече беше възбуден. Дишаше учестено. Лийлани също. Тя — от усилията, които полагаше, а той — от сексуално напрежение.

Девлин плъзна ръце по раменете, сетне по гърба ѝ. Блестящата ѝ кожа сякаш беше намазана с масло. Той бавно протегна ръце и обви в шепи гърдите ѝ, опитвайки се да почувства всичко — меката като коприна кожа, тежестта, формите и меката, но същевременно стегнатата

плът. Палците му намериха коравите зърна и нежно започнаха да ги масажират. Тя отметна глава назад и леко въздъхна. Ала продължи да разтрива врата и твърдите му мускули.

Девлин доближи глава до нея, за да се наслади на допира ѝ. Беше се отдал единствено на това усещане, когато Лийлани възседна левия му крак и се отпусна върху бедрото. Той почувства лекото гъделичкане на косъмчетата между бедрата ѝ и влагата на влагалището. Прибра крака, за да я накара да разтвори нейните и да седне в скута му. Лийлани се намести върху него, така че клиторът ѝ да докосне долната част на пениса му. Нежно придърпа главата му към твърдото зърно на едната си гърда. Той започна да го ближе, а тя се притисна до устните му.

Девлин стисна хълбоците ѝ и я придърпа към себе си. Лийлани се надигна, протегна ръка към възбудения му пенис и нежно му нахлузи презерватив. Той плъзна ръце по вътрешната страна на бедрата, докосна влагалището ѝ, разтвори го и бавно проникна в нея. Тихо изстена, преодолявайки желанието си да я притегли към себе си и да се тласне дълбоко в нея.

Тя го контролираше по някакъв начин. Караше го да чака, докато бавно, милиметър по милиметър, се отпускате върху него. Девлин усещаше всяка изящна извивка на меката като коприна утроба, докато накрая се надигна и влезе в нея.

Лийлани стисна пениса му с мускулите на влагалището си. Той имаше чувството, че ще експлодира веднага, но тя го пусна и няколко пъти се плъзна по него, сякаш да се увери, че са слети в едно.

После даде воля на страстта си и бавно започна да се надига и отпуска. Девлин стисна хълбоците ѝ, удивен от твърдостта на мускулите, помагайки ѝ да се движи. Лийлани сложи ръка на раменете му и двамата ускориха ритъма. Надделя желанието да стигнат до върха. Преди да експлодира, Девлин се опита да я докосне навсякъде — лицето, устните, гърдите, стегнатия стомах, клитора и краката. Тя извика, тласна се в него няколко пъти и той стигна върха. Лийлани почувства експлозията в тялото си и протегна ръка назад, за да стисне тестисите му, завладяна от оргазъм.

Двамата дълго седяха прегърнати и мълчаха. Потта се стичаше по телата им и се сливаше. Накрая Лийлани промълви:

— По-добре да излезем оттук, преди да сме се разтопили.

— Добре — дрезгаво отговори Девлин.

Бавно се отделиха един от друг и минаха през отвора. Навън валеше чист, топъл и проливен тропически дъжд.

Девлин се чувстваше удивително добре. Голяма част от болката му остана сред изпаренията, а Лийлани сякаш бе извършила чудо с тялото му.

Тя му се усмихна мило, вдигна лице към дъжда и извика:

— Идеално е.

После се приближи до раницата си, извади малък сапун и натърка тялото си. Девлин се наслади на енергичните ѝ движения. Сетне тя му подаде сапуна и той започна да заличава дъха на парната баня и от сливането на телата им.

Почувства се обновен. Тясното плато, на което стояха, се покри с разпенена сапунена вода. Дъждът продължаваше да ги облива. И двамата бързаха, защото знаеха, че ако пороят внезапно спре, няма да могат да измият сапуна от себе си.

Щом се изкъпа с дъждовната вода, Лийлани грабна нещата си и хукна по дървената стълба. Дъждът намаляваше. Тя нахлузи обувките си и пъргаво слезе по склона на кратера. Втурна се към океана и извика на Девлин да я последва.

Той обу маратонките на мокрите си крака и се завтече след нея. Намериха подслон под една голяма палма. Лийлани видя, че кожата на Девлин е настръхнала и го разтри с хавлията. Влагата не оказваше въздействие върху нея. Смуглата ѝ кожа блестеше и движенията ѝ бяха по-енергични от всякога.

Девлин облече фланелката и спортните си шорти. Дъждът се превърна в ситна мъгла, която не проникваше през палмовите листа над главите им. Слънцето започна да прозира през облаците над океана. На потъмнялото небе се образува огромна дъга.

Девлин изсуши Лийлани с хавлията си, потискайки желанието да погали стегнатото ѝ тяло. Когато се залови с хълбоците и дългите ѝ крака, тя предвидливо взе хавлията и започна да се бърше сама.

Облече се така бързо, както и се бе съблякла. Той се наслади на гледката.

Седнаха до дънера на една палма и Лийлани извади шишето с вода. Изпиха я на един дъх. Настъпи миг на неловко мълчание, после Девлин попита:

— Имаше да ми разказваш много?

— Да. Преди всичко узнах къде се намира ранчото на Кий. Носиш ли карта?

Той извади топографската карта на тропическата гора в Олаа. Лийлани посочи.

— Тук е. На север от Маунтин Вю и на запад от Къртистаун. Близко до магистрала 11.

— Браво.

Възхити й се, макар да му бе показала около двацет и пет квадратни километра дива пустош. Госпожа Банкс бе намерила точните координати от замеразделните планове. Информацията на Лийлани би била достатъчна, за да намери ранчото, но Девлин нямаше време.

— Спомена, че в ранчото живеели някакви хора. Знаеш ли колко са?

— Не съвсем. Но жените от града казаха, че били двацет-трицет. Част от някаква банда. Публична тайна е, че Кий отглежда много марихуана.

— И има трицет човека?

— Най-много. Идват и заминават. Всички онези местни момчета имат братовчеди и братя. Не знам колко са в ядрото на групата.

Девлин кимна. Лийлани го наблюдаваше.

— Друго? — попита той.

— Чух, че един човек е бил нещо като приятел на Били. Казва се Лайман. Живее недалеч оттук. Дай ми картата. Ще ти покажа къде.

Девлин й даде картата и тя посочи мястото, където се намирал къщата на Лайман.

— Какво друго научи за него?

— Не много. Може би Лайман е знаел това, което и Били.

— Ще трябва да поговоря с него. Друго?

— Не съм сигурна дали е уместно. Все едно да ти кажа, че убиецът е ужасен човек. Но в случай, че те интересува, Сам Кий е и расист.

— Откъде знаеш?

— Казах ти за събирането на женската група снощи в книжарницата. Две от жените признаха, че Кий ги е изнасил. Отишъл при тях, поканил ги да излязат и ги изнасил. Завел ги у тях, тръшнал ги на леглото и ги чукал, докато се уморил. Жертвите му сигурно са много повече.

— И никоя ли не е подала оплакване?

— Една го е сторила.

— И какво е станало?

— Местният областен прокурор казал, че обвиненията ѝ не са основателни.

Няколко минути изминаха в мълчание. Девлин гледаше океана, а Лийлани — лицето му. Той явно анализираше онова, което току-що бе чул.

— Добре. А сега трябва да те помоля да приключиш и да се прибереш вкъщи. Работата е много по-опасна, отколкото и двамата предполагахме. Ти се справи отлично. Време е да излезеш от играта.

Лийлани се втрещи.

— По дяволите! Седя тук като малко момиченце и очаквам да ми благодариш, а ето какво получавам.

Девлин отвори уста да каже нещо.

— Не! Не! Не говори!

— Мислех, че имаме споразумение — повиши тон той.

— И така ли ми се отплащаш?

— Не ти дължа отплата. Ти сама искаше да го направиш. И стори повече от достатъчно. Но това не е въпросът. Твърде е опасно, за да останеш тук. Трябва да се измъкнеш. Веднага.

Лийлани направи съзнателно усилие да се отпусне. Чувстваше се съкрушена и безсилна, но беше твърдо решена да не се поддава на гнева, затова спокойно попита:

— Знаеш ли кой е убил Били?

— Още не. Но скоро ще науча. Ала нещата се простират по-нависоко от Кий. Убеден съм, че и той е замесен, но тук става дума за нещо повече от марихуана.

— Какво?

Девлин замълча.

— Търговия с оръжие. Не знам какви са мащабите. Само знам, че включва най-малко щурмови пушки „М16“. Според Ейнджъл има още.

Имаш ли представа колко опасно може да стане? Готови са. Готови са да убият много повече хора от Били, повярвай.

Лийлани отмести поглед.

— О, боже! Вече дори не знам за какво се боря. Това е безумие. А ти? Какво ще правиш сега?

— Трябва да продължа.

Тя стана и се загледа в океана. Нещата бяха отишли твърде далеч.

— Защо се чувствам сломена и безполезна?

— Не знам. Как да те убедя, че не бива да се чувстваш така.

Лийлани се обърна към него.

— Изглежда всичко зависи от теб.

Девлин замълча. И двамата гледаха как небето над океана се прояснява. Над водата се появи горещото хавайско слънце.

— Лийлани, не искам да те убеждавам, че без твоята помощ нямаше да стигна доникъде. Единственото ми желание е да напуснеш града и да ми позволиш да довърша работата със съзнанието, че си в безопасност.

Тя се обърна към него.

— Съгласих се да се оттегля, когато ми кажеш и ще го направя. И искам да ти благодаря. Хубаво е, че изпитваш такива чувства към мен. И аз желая същото — да бъдеш в безопасност.

— Благодаря. За всичко.

Лийлани леко кимна, сякаш да потвърди решението пред себе си.

— Уолтър се държа с мен твърде добре, за да го зарежа ей така. Нека да сервирам вечерята днес, а утре да приготвя обяда и после ще си тръгна.

— Добре. Чудесно. Ето какво искам да направиш. Ще оставя за теб кола на паркинга до „Вилидж Ин“. Бяла тойота.

— Добре.

— Ключовете ще бъдат върху дясната задна гума.

— Извън колата?

— Да. Никой няма да търси там.

— Ами ако паднат на земята?

— Ще ги мушна в грайферите на гумата. А в багажника ще има пистолет. Можеш ли да боравиш с оръжие?

— Да. Баща ми ме научи. Но не мисля, че ще се нуждая от пистолета.

— И аз мисля така. Когато свършиш работа в ресторанта, качи се в колата и отиди на летището. Остави пистолета в тойотата. Вземи първия самолет за дома си.

— А после?

— Ще стоиш в Оаху, докато дойда.

— Кога ще бъде това?

— Когато всичко свърши.

Лийлани изгаряше от желание да разговарят още. Но Девлин вече обмисляше следващия си ход. Беше приключил с нея.

Обзе я непреодолима тъга. Беше дошла да се отплати на Били. Направи всичко, което бе по силите ѝ, но сега знаеше, че е изоставена. Имаше чувството, че с нея са постъпили така, както правят с всички останали жени. Привличаше я един силен мъж. Тя му помагаше. Утешаваше го. Даваше му сили. Но Лийлани копнееше да направи нещо с енергията и въображението си. За Били. За себе си. Искаше да раздвижи духа му. Тя знаеше, че е израснала далеч от легендите на южните морета и от религията, но майка ѝ я бе възпитала в духа на полинезийския фолклор достатъчно, за да вярва, че най-големият дар е да може да се присъедини към прародителите си в отвъдния живот. Роднините, които болният не приемаше, бяха осъдени да скитат из ада на мъченията като духове. Лийлани знаеше, че не бе спасила Били от призрачното бродене, нито приживе, нито сега, когато беше мъртъв.

А ето че всичко свърши. Девлин беше единственият, достатъчно силен, за да въздейства върху съдбата на Били.

Мълчанието продължи дълго. Тръгнаха към пикапа на Уолтър. Девлин седна до нея и безмълвно ѝ пожела да намери път, който да я отведе към безопасността.

Стигнаха до скривалището без да разговарят. Щом приближиха пощенската кутия, Лийлани прегърна Девлин и го целуна.

— Прибери се вкъщи, Лийлани. Всичко ще бъде наред. Духът на Били скоро ще почива в мир. Обещавам.

Тя знаеше, че ще се разплаче, но не искаше Девлин да види това. Докосна лицето му и рече:

— Добре. Нали ще дойдеш при мен?

— Да.

— Обещавах ли?

— Да. Обещавам.

Девлин слезе от пикапа и тя потегли. Дори не погледна в огледалото. Нито си направи труда да изтрие сълзите.

29.

Уокър също четеше сутрешните вестници, когато Лиху се обади. Статията, озаглавена „Кръвопролитие пред Макдоналдс“ го бе парализирала. Но отривистите заповеди на Лиху разбудиха мозъка му, който реагираше на преки команди, и Уокър пристъпи към действие.

Първо погледна часовника си. Няколко минути след десет. После затвори телефона. Военната му подготовка се активизира. Движенията му станаха бързи и механични. Дори не си направи труда да облече военната куртка. Изскочи през задната врата на административната сграда, качи се в колата си и отиде при офицерските жилища. Влезе в бунгалото си. Издърпа най-долното чекмедже на шкафа и извади една брезентова чанта, съдържаща финансови споразумения, преписи от банкови сметки, паспорта, ключа за сейфа му, пет хиляди долара в брой, дрехи и самообръсначка. Върна се в хола, натъпка в чантата компютърните разпечатки на описа, направен от Лиху, и отново се качи в колата.

Последователността на действията, които много пъти бе репетирил на ум, подреди мислите му. Той започна да прогнозира какво ще се случи. Знаеше, че скоро всичко ще бъде разкрито. Макуилямс беше неконтролируем. Играта скоро щеше да свърши. Но имаше още малко време. Компютърните му файлове съдържаха пълни подробности. Младшите офицери бързо щяха да намерят серийните номера на карабините M16, които полицията бе открила на местопрестъплението. Но щеше да бъде нужно още време, за да се установи, че серийните номера принадлежат на пратка пушки, разменени срещу остарели оръжия. Сетне щяха да минат няколко дни, докато открият дали нещо от пратката липсва. А дотогава Уокър и Тей щяха да бъдат в друга част на света. Два дни бяха много време. Уокър имаше предвид някое студено място. Там, където слънцето не пече така безмилостно. Лондон. Там щеше да бъде идеално. Той реши, че европейската чувствителност ще се хареса и на двамата им. Когато стигна до изхода, Уокър вече сияеше. Неговият свят беше на път да се

срути, но извратената логика му казваше, че това означава освобождение. Последното заплащане щеше да му осигури бъдеще за дълго време. Всичко щеше да се уреди. Той се чувстваше неуязвим.

Военният полицаи на портала тъкмо получаваха заповеди по телефона да затвори казармата „Шофийлд“. Уокър не намали. Профуча, махайки за поздрав, който военният полицаи дори не видя. Когато дежурният записа в дневника и последната заповед, следващата кола, която спря, беше един очукан „Форд Пинто“, шофиран от дебела чернокожа жена. На задната седалка имаше голяма чанта с полуготова храна и шест торбички с покупки. Войникът я познаваше. Тя беше съпруга на един сержант, който живееше извън базата. Пусна я и затвори портала. Жената щеше да се прибере у дома, но не и съпругът ѝ.

След по-малко от час Уокър караше през централната търговска част на Хонолулу. Паркира колата в подземния гараж на Бишоп стрийт. Съблече униформената риза, извади описа на Лиху, скри брезентовата чанта в багажника и излезе от гаража. Изглеждаше малко странно, облечен в бяла фланелка и униформен панталон, но най-важното беше никой да не запомни, че е видял полковник от армията да се разхожда из центъра на Хонолулу.

Хрумна му да мине по обиколен път до апартамента на Тей, но установи, че краката сами го носят право там. Погледна часовника си. Дванайсет без двайсет. Може би щеше да стигне малко по-рано.

Спря пред една голяма витрина и се наведе уж да завърже обувката си, а всъщност се вгледа в отражението, за да провери дали някой не го следи. Беше научил този похват в курса по разузнаване в армията. Смешен ход. Не можа да различи какво вижда в стъклото, но това някак го окуражи. Изправи се и ускори крачка.

Уокър си позволи да се позабавлява с мисълта, че Тей го чака, облечена в кожения екип, готова да го задоволи с бърза игра, преди да се появи Лиху. Когато стигна до блока, Уокър вече беше възбуден. Изтича по тесните стълби, водещи към апартамента на втория етаж и пхна ключа във вратата, мислейки за нея и същевременно осъзнавайки колко далеч бе отишъл с фантазиите си.

Отвори вратата и се обърна да види дали тя не е в хола, но долови парливата миризма, възвестяваща присъствието на Еди Лиху. Както обикновено Тей седеше на дивана. Но беше различна. Нямаше

грим. Не беше облечена в черен корсет, черно бельо и черни ботуши. Изглеждаше болезнено обикновена и уморена. Беше в избелели джинси и фланелка. Погледна го едва-едва. Изглеждаше толкова безлична, че възбудата на Уокър се изпари мигновено.

А когато Лиху излезе от банята, вдигайки ципа на панталона си, единственото желание на Уокър беше да се махне. Не го беше виждал от няколко месеца и бе забравил колко е дебел. И дебел. Тежеше най-малко сто и петдесет килограма.

Лиху се потеше повече от обикновено. И обичайната свръхдоза одеколон правеше телесната му миризма по-остра и противна от всякога. На Уокър изведнъж му прилоша.

Лиху посочи с тлъстия си пръст през рамо и изрева на Тей:

— Върви в спалнята.

Гледаше Уокър.

Сетне посочи масичката и му каза:

— Седни.

Уокър заобиколи масичката и седна. Това му даде възможност да види как Тей отива в спалнята си.

Лиху дръпна един стол далеч от масата, но за огромния му търбух пак нямаше достатъчно място.

— И така, всичко се прецака — рече той.

— Какво се е случило?

— Ти ми кажи.

— Аз уредих транспорта. Два камиона и един хеликоптер. Това би трябвало да е напълно достатъчно. Изпратих най-добрия си екип да охранява и да измъкне Кий. Направих всичко, което ти нареди.

— Имаш ли вест от тях?

— Не. Бързах да напусна базата. Не мисля, че са спипали Кий.

Лиху изсумтя.

— Убили са всички, с изключение на онези, които аз исках да убият. И още не са изнесли стоката.

— Това ще отнеме най-малко три дни.

— Така ли мислиш?

— Да.

— Донесе ли информацията, за която те помолих?

— Да.

— Дай ми я.

Уокър извади от задния си джоб компютърните разпечатки, разгърна страниците и ги сложи на масата, горд, че е изпълнил всички поръки на Лиху.

Дебелакът изсумтя, взе листата и започна да ги разглежда.

— Колко са изнесли? — попита Уокър.

— Не знам. Трябва да сравня онова, което пристига в Хило с твоя списък.

— Разбирам.

— Точен ли е списъкът ти?

— Абсолютно. До последния патрон. Разбира се, аз нямам много ясна представа какво вече си изнесъл от Островите. Само знам какво е дошло от моя страна.

— И това ли е описът, който направи за мен?

— Точно така — гордо отговори Уокър.

— Всичко ли е тук?

— Да. А сега, мисля, че ми дължиш нещо.

Лиху изръмжа някаква дума, която приличаше на „да“ и протегна ръка към задния си джоб. Беше му трудно. Уокър нетърпеливо сви устни. Когато Лиху измъкна ръката си, в нея имаше револвер „Таурус“, трийсет и осми калибър, с така наречения „несъзнателен“ предпазител на задната част на дръжката. Малък пистолет, удобен за скриване. Дебелакът насочи оръжието към Уокър и го застреля между очите. Уокър нямаше време дори да вдигне ръце.

Изстрелът стресна Тей. Чарли, телохранителят на Лиху, се обърна към вратата на спалнята и заговорнически вдигна вежди. Тя не помръдна. Седеше тихо на ъгъла на леглото. Нещо в нея се надяваше, че ако се вцепени, не реагира и не говори, Чарли ще я остави на мира. Тей чакаше, без да мърда, но напразно. Тя чу гърмящия глас на Лиху, който я викаше.

Тей послушно стана и излезе.

Лиху стоеше над тялото и изучаваше сепнатото изражение на Уокър.

— Какъв задник. Шибаният скапаняк се мислеше за нещо специално. Влиза тук като някакъв счетоводител...

После се обърна към Тей и рече:

— Ела тук...

Тя се приближи до него и той нежно я придърпа към себе си.

— Погледни. Жалка картина, а?

Тей погледна Уокър. От тила му се процеждаше кръв и на килима вече се беше образувала локва. В същия миг тя разбра колко е безнадеждно да се надява, че ще може да продължи с живота си.

Лиху сложи ръка на врата ѝ. Вонеше ужасно. Тей едва дишаше. Той наведе главата ѝ, за да види по-добре мъртвото тяло на Уокър. После усети, че Лиху плъзва в ръката ѝ малкия „Таурус“, трийсет и осми калибър.

— Болен извратен тип. Идваше тук и ти позволяваше да го биеш. Да пикаеш върху него. Срала ли си на лицето му?

— Не знам.

— Знаеш, знаеш. Срала си върху него, нали?

— Предполагам.

— Предполагаш? Срала си в лицето му, а предполагаш, така ли?

— Не върху лицето му.

— Аха. А пика ли върху лицето му?

— Да.

— Казваше ли му, че е лайно?

— Да.

— Разбира се. Той *наистина* беше лайно.

Тей бавно вдигна ръка. Огромната лапа на Лиху стисна пръстите ѝ. Пистолетът се насочи към Уокър. И изведнъж оръжието подскочи, изтрещя и пусна мълния. Внезапният звук я накара да трепне.

— Давай, стреляй в това лайно. Той вече е мъртъв, но ти можеш да му пуснеш още няколко куршума. Стреляй! — изкрещя Лиху.

Лаят му я принуди да натисне спусъка и в тялото проникна още един куршум.

Тей вече не можеше да откъсне очи от Уокър. Опита се да види къде куршумите са пробили плътта, но не откри следи. Беше убедена, че когато натисна спусъка, тялото конвулсивно потрепери, но не виждаше дупки, нито още кръв.

И тогава Лиху бавно я бутна да седне на стола. Тей ясно долови миризмата на изпотеното тяло на дебелака. Смята се смесваше с парливия мирис на кордит. Тей имаше чувството, че ще повърне. Той сложи огромната си ръка на главата ѝ. Дръпна я назад, така че да я завре в тлъстия си корем. Заболя я. Тя се опита да помръдне, но натискът мигновено се засили. После усети дулото на пистолет, опрян

в слепоочието ѝ. Заболя я още повече. След миг някакъв ужасен шум се смеси с ослепително ярка светлина и още по-силна болка, каквато не бе изпитвала през живота си.

Лиху изстреля един куршум в главата ѝ и бързо се отдръпна. Погледна дали по дрехите му има кръв. Ризата беше суха, но трябваше да се отърве от нея, защото вонеше на кордит.

Той заобиколи стола и внимателно огледа сцената. Тей още стискаше пистолета с дясната си ръка. Тялото ѝ се бе отпуснало на стола, готово всеки момент да се свлече на пода. Но това нямаше значение. Лиху знаеше под какъв ъгъл са проникнали куршумите в тялото на Уокър, в нейното, обстановката, обгарянията от барута по ръката на Тей — всичко това потвърждаваше сценария за убийство и самоубийство. Нямаше по-голям специалист от Лиху в това отношение. В края на краищата той бе работил като областен прокурор на Биг Айланд. Ето защо сам свърши тази работа.

Лиху бавно и внимателно огледа сцената. Установи, че щеше да бъде по-добре, ако бе направил така, сякаш Уокър се бе самоубил. Но това би било твърде трудно. Съществуваше голяма вероятност Уокър да окаже съпротива и да развали всичко.

Лиху сви устни и се изсмя подигравателно на кървавата бъркотия, която бе създал.

Чарли излезе от спалнята и застана до него.

— Жалко, че се наложи да загубя една добра курва — каза дебелакът.

Чарли повдигна рамене.

— Е, следите би трябвало да свършат дотук — добави Лиху.

— Тоя Уокър не ти ли трябваше вече?

— Не. Налагаше се да приключа с всичко. Онази работа свърши. Той ми даде информацията, от която се нуждаех. Глупава постъпка от страна на един толкова умен човек.

Лиху избърса потта от лицето и врата си с голяма носна кърпа и попита:

— Докосна ли нещо?

— Не.

Дебелакът отново обмисли действията си. Влезе в банята и я огледа. Още веднъж избърса дръжката на тоалетната, излезе и направи знак на Чарли да го последва. Слязоха на приземния етаж и напуснаха

сградата през задния изход. Докато вървяха към паркинга, Лиху се запита колко ли време ще мине, докато вонята заведе ченгетата в апартамента.

30.

Девлин проследи с поглед Лийлани и влезе в къщата. Тули беше буден и ядеше. Девлин изведнъж огладня толкова много, че си направи сандвич от консервираното месо.

— Довечера пак ще ходим на гости — каза той.

Тули свъси вежди.

— Този път на кого?

— Приятелско посещение. Но вземи мозберга за всеки случай.

Слънцето започваше да залязва, когато двамата спряха пред порутената дървена къща на Лайман. Този път шофираше Девлин. Брадятият мъж с обезумял поглед, който седеше на верандата, имаше такъв вид, сякаш всеки момент щеше да скочи и да се втурне в гъстата плетеница от тропическа растителност, обграждаща къщата.

Лайман бе подпрял крака на парапета, който опасваше тясната веранда на полуразрушената къща. Един дебел ротвайлер се вторачи в Девлин и Тули. Девлин не беше в настроение да се бие с кучета. Нито Тули. Самоанецът застана до отворената врата на автомобила и зареди мозберга.

Девлин тръгна към верандата. Спря на пет крачки от нея и се усмихна на Лайман.

— Аз съм Джак Девлин. Приятел съм на Джон Съншайн. Познавах го като Били Кранстън. Лайман ли се казваш?

— Да.

— Може ли да се кача при теб?

— Добре.

— А кучето?

— Само не прави резки движения и не викай.

Девлин се приближи до верандата. Тули остана там, където беше. Ротвайлерът бавно се изправи. Девлин стигна до него, клекна и протегна ръка.

— Добро момиче — каза Лайман.

Кучето не си направи труда да помирише ръката на Девлин, но му позволи да погали голямата му глава. Девлин стана. Ротвайлерът бавно отиде от другата страна на Лайман и легна до стола му.

Лайман беше облечен в износени джинси и яке. Нямаше риза, нито обувки, а през илиците на копчетата се виждаше, че няма и бельо.

Беше на около четирийсет и пет години, но изглеждаше на петдесет и пет. Лицето му беше повехнало и изпито като на болен физически и душевно човек. Косите и брадата му бяха стигнали до етапа, след който бяха спрели да растат, защото краищата просто падаха.

Но макар тялото да бе залиняло, в очите му пламтеше огън. Те бяха широко отворени и сияеха като на пророк от Стария завет.

Девлин седна на едно дървено столче в ъгъла на верандата и си почина за миг. Искаше уплашеното изражение в очите на Лайман да изчезне.

— Добре ли си? — попита Девлин.

— Малко съм нервен. Треперя.

— Ами няма какво да се притесняваш от мен. Не съм дошъл тук, за да ти сторя нещо лошо.

Лайман пое дълбоко въздух и въздъхна.

— Не е заради теб. Аз съм си такъв. Нервите ми са обтегнати. Знам за теб. Били каза, че ще дойдеш.

— Казал ти е, че ще дойда тук?

— Не точно ти, а хора, които го преследват. Много хора.

— Така ли?

— Да. Джон беше пророк. Знаеше защо е на тази земя. Имаше мисия.

— Каква?

— Не знам точно.

Лайман отново пое дълбоко въздух и го издиша потрепервайки.

— Искам да ти задам няколко въпроса — рече Девлин.

— За Джони ли?

— Да.

— Джони имаше видения. Трябвало да му кажа, когато дойдеш тук.

— Какви видения?

— От тревата. Като на богоизбраните. Всички богоизбрани са пушили трева. Пише го в Библията. Христос също. И Кришна. Всички мистици и Бодхисатва^[1]. Джони знаеше, че ще настъпят лоши времена.

— Защо?

— Човекът злоупотреби с Божията любов. Човекът иска да намери любов. Използва Божията трева. Божието изобилие. Природата. Но вече не можем да го правим. Градината е замърсена.

— От какво?

— Омраза. Оръжия за унищожение.

— Така ли каза Джон?

Ръцете на Лайман леко потрепериха. Той кимна.

— Да.

— Какво имаш предвид под оръжия за унищожение?

— Виждал ли си какво е война?

— Да.

— И аз. Участвах в една война. Затова съм такъв. Не мога да се храня. Да спя. Дълго време не мога да ходя по голяма нужда. Единственото, което помага, е благословията на тревата, но те заключват, ако разберат, че я пушиш. Ако те хванат, разбира се.

Девлин седеше и слушаше.

— Заключват те. Изпращат бойните машини да те шпионират. Да върхлитат. Накъсват тревата. Изгонват те от градината и те изпращат в ада.

— Полицията ли имаш предвид?

— Полицията. Армията. Агенцията по наркотиците. Всички. Върхлитат право върху теб.

— С хеликоптери?

— Досущ както във Виетнам.

— Напоследък виждал ли си хеликоптери?

— О, да. Снощи. Тази сутрин. Сновяха напред-назад. Събират оръжията за унищожение. Искат да ги насочат срещу хората. Да наранят децата на Бога.

— Събират?

— Да.

— Знаеш ли колко оръжия имат?

Лайман изведнъж стана и Девлин ясно видя колко е мършав. Хрумна му, че Лайман може да е болен от рак.

— Извинявай. Трябва да се изпия.

Девлин кимна и остана на столчето. Заслуша се в звуците, идващи от банята, после долови мириса на горяща марихуана. Лайман се върна с дебела цигара. Обви я в шепи и всмукна четири-пет пъти, вдишвайки дълбоко. Изпуши половин цигара само за няколко секунди. Очите му не загубиха обезумялото си изражение, но стана по-спокоен и ръцете му спряха да треперят.

— И така, Лайман, за онези оръжия. Имаш ли представа колко са?

— Много. Джон знаеше. Той ги видя. Аз също.

— Къде?

Лайман махна неопределено с ръка.

— Там. В усамотените райони наоколо. Ходихме на всички места. В тропическата гора. Горе при вулкана. Навсякъде.

— Това ли правеше Джон в деня, когато го убиха?

— Не знам какво точно е правил тогава. Но Джон знаеше какво върши. Не беше случайност. Беше решил да спре всичко това. Каза, че щял да раздава правосъдие. Мисля, че се готвеше да започне да ги избива, но те го изпревариха. Не предполагаша, че Джон е способен да го направи, ала той го стори. Той беше борец за справедливост. Не се страхуваше от никого.

— Знам.

— Откъде знаеш?

— Сражавах се рамо до рамо с него.

— Тогава може би и ти си борец за справедливост.

Девлин не отговори.

— Ти си един от воините, които Джон повика, за да се бият с тях, нали?

— Предполагам.

— Повечето хора гледаха на него по различен начин. Аз също. Той беше миролюбив. Но ти си чел за Исус в храма, нали? Не си ли се замислял как един-единствен човек отива и ги изритва оттам? Лихварите. Хората с власт. Джони беше борец за справедливост. Изобщо не се страхуваше от тях. Но аз вече много се страхувам. Безполезен съм. Нямам сили. Но Джони имаше.

— Каза ли ти на колко места са скрити оръжията?

— Да. Навсякъде. На четири-пет места. Из цялата градина. Но сега това няма значение.

— Защо?

— Оръжията са събрани. Казах ти.

— Как? Кой ги е събрал?

— Хеликоптерът. Вероятно и камионите. Понякога използват камиони. Военни.

— Откъде знаеш?

— Видях ги. Чух ги.

— През последните два дни ли?

— Да.

— Къде видя камионите?

— Този път имаше само хеликоптери. Там, където по-рано беше Калапана. Дяволите скриха оръжията в дългия тунел от лава. Ние с Джон ги видяхме. Аз не съм виждал другите места, но Джон ходи навсякъде. Знаеше ги всичките. Видях хеликоптера. Чух го да бръмчи в небето три пъти.

— Знаеш ли кой уби Джон?

Лайман го погледна за секунда, после извърна очи.

— Знаеш ли? — повтори Девлин.

— А ти?

— Сам Кий?

Лайман кимна.

— Може би. Сам Кий е силен. Гадно копеле. Но аз не мисля, че е могъл да убие Джони. Освен ако Джон не е искал.

— Тогава кой го е направил?

Лайман изпуши марихуаната и стана.

— Господарите на войната, ето кой.

После се вторачи безучастно в полето пред къщата. Мозъкът му се освободи от напрегнатия размисъл. Девлин имаше чувството, че Лайман го бе отпратил, без да си прави труда да му каже да си върви. Девлин не знаеше дали да се ядоса, или да се натъжи. Стана от столчето и реши, че изпитва по малко и от двете чувства.

[1] В будизма Бодхисатва е всеки, достигнал пълно просветление и може да навлезе в нирвана — състояние на пълно освобождаване от

страданието. — Б.пр. [↑](#)

31.

Парчетата от картинния ребус започнаха да се подреждат. Колкото повече научаваше Девлин, толкова повече се убеждаваше, че смъртта на Били не е била резултат от случайно или произволно насилие. Били бе решил да се бори. Девлин не знаеше дали го е направил от благородна саможертва или от обикновен гняв. Но това нямаше значение. Колкото повече узнаваше, толкова повече се чувстваше участник в един грандиозен замисъл, който Били бе прозрял, навлизайки в тропическата гора, за да умре.

Потеглиха към скривалището и Девлин каза на Тули.

— По-добре поспи няколко часа. Цяла нощ ще будваме.

— Какво ще правим, шефе?

— Ще ти кажа, когато се събудиш. Не искам да сънуваш кошмари.

Девлин очакваше, че самоанецът ще се засмее, но едрият мъж не го направи. Само кимна и отиде в стаята в задната част на къщата. Девлин се качи горе и бавно се отпусна на леглото. Позволи си да задреме. Но знаеше, че мозъкът му няма да се избави от нежеланите видения. Образите бяха ужасни. Но той ги прие такива, каквито бяха, съзнавайки, че някаква защитна сила кара умът му да се отърси от ужаса на широко отворената уста на мъртвия Били, черната дупка там, където са били стомахът и сърцето му, кръвта от раните, ръмженето на Кий, омразата му и треперещите ръце на Лайман. Смъртта и унищожението отекнаха във въображението на Девлин, който най-после сложи край на това и с мъка се събуди. Погледна часовника си. Беше спал три часа.

Скочи от леглото, изкъпа се и се облече — този път в черни дрехи и туристически обувки.

После слезе на долния етаж. И Тули се бе събудил. Беше в банята. Навън ръмеше дъжд. Това щеше да усложни нещата.

Самоанецът влезе в хола и двамата седнаха да се хранят. Девлин яде плодове, хляб и консервирано месо. Пи кафе и вода. Малко се

натъжи от мисълта, че последната му храна на тази земя може да е консервирано месо. Натъжи се още повече, когато установи, че вкусът започва да му харесва.

Докато се хранеха, Девлин внимателно обясни какво щяха да правят. Изрично подчерта, че ролята на Тули е да осигурява подкрепление. Чувстваше, че няма да е справедливо да пуска самоанеца в центъра на полесражението. От друга страна, знаеше много добре, че щом се стигне до престрелка, Тули ще убие всеки, който ги нападне.

Двамата прибраха снаряжението. Взеха и две леки камуфлажни мушамы заради дъжда. Девлин си сложи бейзболна шапка, обработена със силикон. Дългата козирка беше най-добрият начин да предпазва очите си от дъжда.

Когато потеглиха, беше два часа след полунощ. Девлин взе бялата тойота за Лийлани. Тули го последва със синята мазда.

Влязоха в града. Кахоа беше тих. Девлин караше бавно, оглеждайки занемарените сгради и олющените витрини. Този път градчето изглеждаше познато. Мина покрай ресторант „Да“ и се замисли за Лийлани, която спеше на втория етаж. В същия миг изпита желание да спре колата и да изтича по стълбите. Да я събуди, да я качи в колата и да я види как отива надалеч от този град. Но отмина ресторанта и се помъчи да престане да мисли за нея.

Спря тойотата в единия ъгъл на паркинга до „Вилидж Ин“. Слезе, отвори багажника, сложи беретата до резервната гума и затвори капака.

Рейчъл Стийл стоеше до прозореца на банята си. Беше ходила до тоалетната. Звукът на колата на Девлин привлече вниманието ѝ. Тя го наблюдаваше от момента, когато паркира. Той приклепна, сложи ключовете от колата върху задната гума, после излезе от паркинга и изчезна в утринния дъжд.

Използвайки координатите, които им бе съобщила госпожа Банкс, Девлин и Тули намериха ранчото на Кий в три и трийсет сутринта. Още половин час търсиха пътя, който излизаше зад фермата. Продължиха, докато пътят се превърна в две бразди и неравностите станаха твърде много за маздата. Трябваше да вървят десетина минути, за да стигнат до северната граница на ранчото.

Тропическата гора там приличаше на областта на юг, където бе намерено тялото на Били, само че имаше повече дървета и по-малко трева. Земята беше по-равна, което беше хубаво, тъй като Девлин и Тули бяха доста натоварени, за да се придвижват бързо. Девлин носеше на гърба си пушка „Маузер“, трийсет и осми калибър, с лостово действие, модел 86, снабдена с прецизен уред за нощно виждане. В дясната си ръка държеше заредена пушка „Мозберг 590 Интимидейтър“, дванайсети калибър с ръчно задействащ се лазерен мерник. Носеше и своя деветмилиметров „Зиг зауер П226“ с пълнител за петнайсет патрона, но този път му бе прикрепил и уред за нощно виждане. Заедно с допълнителните амуниции за трите оръжия Девлин бе натоварен общо с около петнайсет килограма смъртоносна огнева мощ.

Тули беше въоръжен със същата пушка и пистолет, но вместо мозберг бе взел картечен пистолет „Хеклер и Кох МП5Н“ с приспособление за нощно виждане. Оръжието бе заредено с пълнител за трийсет патрона и Тули беше достатъчно опитен, за да може да изпразни целия пълнител в радиус от сто метра.

Двамата бяха облечени в кевларени дрехи в защитен цвят.

В маздата бяха оставили още един картечен пистолет „Хеклер и Кох МП5Н“ и една пушка „Мозберг“.

Когато тръгнаха към ранчото на Кий, още беше тъмно и се стелеше обичайната за тропическата гора ситна мъгла. Намираха се на шестстотин метра надморска височина и хладният въздух превръщаше влагата в гъсти вълни мъгла, които изпълваха всеки дол и вдлъбнатина на земната повърхност. А това напълно удовлетворяваше Девлин.

След около трийсет минути те намериха едно място, което отговаряше на целта им. Висок хребет, който обграждаше ранчото на Кий от три страни. Зад тях беше гъстата, забулена в мъгла тропическа гора, а пред тях — стръмен склон, спускащ се на стотина метра. В подножието му, на около седемдесет и пет метра на запад се намираше дворът на ранчото.

Нощното небе посивяваше от първите лъчи на зората. Девлин приклекна зад една ниска скала и започна да трупа червеникава пръст и камъни, за да направи хълмче, на което да подпре маузера. Тули зае позиция на около петстотин метра вляво от него.

Докато работеше, Девлин огледа района. Вгледа се в онази част на ранчото, където бяха сградите. Най-голямата беше къщата на Кий — обикновена дървена постройка, която по всяка вероятност имаше пет-шест стаи. Покривът беше от асфалт и червеникава сгурия. Девлин се намираше на двайсетина метра от нея и на една линия с покрива.

На около десет метра вдясно и на петнайсет метра на юг от къщата имаше две бараки от ръждясал метал. Вратите бяха големи и двойни, а на стените имаше по три прозореца.

Пред бараките бяха паркирани два двутонни военни камиона. Девлин нямаше представа откога са там и дали са празни.

Успоредно на бараките, на около двайсет метра от къщата, имаше голям резервоар за дъждовна вода, покрит със светлосиня мушама. Не се виждаха други сгради. В далечния южен ъгъл на двора имаше огромна порта, до която свършваше черен път. Пространството беше обрасло с проскубани туфи трева. Пред къщата стояха два пикапа и няколко коли. До резервоара имаше оградено пасище, сливащо се с тропическата гора. На изток от къщата се извисяваше горичка от авокадо. На земята лежаха стотици гниещи плодове.

Всичко беше тихо, с изключение на едно куче, което от време на време излайваше. Кучкарниците бяха до резервоара с вода.

Според Ейнджъл това беше мястото, където Били бе дошъл, за да се срещне с Кий и с другите, които се занимаваха с търговия на оръжие. Военните камиони показваха, че в ранчото има оръжия. Колите и пикапите означаваха, че Кий и хората му се крият след кръвопролитие пред „Макдоналдс“. Беше съвсем тихо, сякаш всички спяха.

Всички, с изключение на един. Кий. Хората му, шофьорите на военните камиони и войниците на Макуилямс спяха. Повечето бяха работили в понеделник през нощта и във вторник сутринта. Взеха оръжията от тунела в лавата и ги натовариха на хеликоптера, който излетя към Похакулоа. Тръгнаха от полетата близо до Калапана и отидоха в ранчото на Кий, където бяха посрещнали двата военни камиона. Макуилямс се бе опитал да накара Кий и хората му да продължат да работят, докато натоварят всичко, но видя, че мъжете са изтощени. В полунощ във вторник той най-после се смили над тях и им разреши да поспят. Четирима спяха на две легла в бараката,

намираща се най-близо до Девлин. Други петима спяха на дюшеци или на дивани в къщата, а Кий беше в спалнята на втория етаж.

Макуилямс обаче не спеше. Не можеше. Вълнението му беше твърде силно. Остана буден, за да бъде нащрек. И за да реши кой е най-добрият начин да убие Кий и деветимата му главорези, след като натоварят оръжията. Хрумна му да го направи в ранните часове на дъждовното утро, докато спят. Така щеше да бъде най-лесно. Но се отказа. Това означаваше да убие и шофьорите. Не можеше да им довери тайната за смъртта на десет души. Пък и после Макуилямс и неговите войници трябваше сами да натоварят камионите. И да ги закарат до Хило. Освен това не го привличаше минималното предизвикателство да ги убие един по един, докато спят.

Но докато гледаше как лъчите на зората се опитват да проникнат през сивкавия дъжд, Макуилямс се зачуди дали не допускаше грешка. Все още можеше да го направи. Не беше твърде късно. Може би просто ръцете го сърбяха да застреля някого. Убийството на човека пред „Макдоналдс“ бе разгорещило кръвта му. Но той положи усилия да се успокои. Скоро всичко щеше да свърши. Макуилямс реши, че първоначалният му план е най-добър. Да ги остави да натоварят камионите и сетне да свърши мократа работа. Щеше да бъде по-забавно, ако окажеха съпротива. Пък и им бе дал възможност да видят ефрейтори А, Б и В в действие и да разберат колко са добри в бързите убийства.

Девлин беше готов. Дойде моментът да узнае какво са намислили Кий и хората му. Да види с очите си. Първо трябваше да ги изкара навън. И знаеше точно как да го направи.

Виждаше десетина от кучетата убийци на Кий. Не искаше да се среща с тях. Девлин се прицели в първите две мишени и бързо ги застреля — едното в главата, другото в гърдите.

Отмести око от оптическия мерник на пушката, за да види реакцията. В продължение на няколко минути спящите кучета не направиха нищо, но скоро мирисът на кръв ги събуди и те започнаха да драцят с нокти и да вият в кучкарника. Следващите три изстрела бяха по-трудни, защото трябваше да се прицели в движещи се мишени. Девлин взриви главите на два от песовете и уцели трети в тялото. Кръвта и трупове побъркаха останалите кучета, които започнаха да се нападат едно друго. Няколко разкъсаха телата на умрелите.

Макуилямс чу първите два изстрела и скочи. Разбра откъде идват и изпрати ефрейтор А в спалнята на горния етаж, после изкрещя на Кий и на хората му да се събудят.

Девлин наблюдаваше внимателно, очаквайки да види някакво раздвижване, но от къщата не излизаше никой. Ако не чуваха нищо, значи бяха пили и пушили марихуана до късно. Ала Девлин нямаше намерение отново да нахлува в чужда къща. Този път щеше да ги накара да излязат. Той спокойно зареди пушката и стреля в глутницата лаещи кучета. Отмести око от мерника, огледа ранчото и пак зареди маузера. Най-сетне чу викове и крясъци, идващи от къщата, но все още никой не се показваше. Нещо не беше наред. Доколкото ги познаваше, онези хора не бяха толкова дисциплинирани, че да стоят вътре и да кроят планове, докато някой избиваше кучетата им. Но Макуилямс не влизаше в сметките му.

Капитанът будеше хората в къщата и ги караше да проверяват оръжията си и да чакат заповеди.

Девлин реши, че им трябва още предизвикателства. Прицели се и стреля в резервоара за бензин на най-новия пикап. Нагорещените куршуми запалиха бензина. Задната част на пикапа избухна в пламъци.

Спря да стреля и зачака. Все още не ставаше нищо. Девлин тихо изруга и се примири с мисълта, че в къщата има някой, който е запазил самообладание, чака и наблюдава. Явно човекът в ранчото чакаше да разбере колко са стрелците и къде се намират. Сигурно беше военен и имаше боен опит.

Девлин погледна вляво, опитвайки се да види Тули, но не го забеляза. Хората в къщата още не знаеха, че Девлин има подкрепление. Той осъзна, че вероятно е издал местонахождението си. Реши да погледне още веднъж през мерника на маузера, после да се премести. Наведе се, но удари коляното си в един камък. Дръпна се назад и приклекна, за да го отмести, и в същия миг чу изстрел. Земята зад него се пръсна на парчета. Ако беше останал на мястото си зад маузера, щеше да бъде мъртъв.

Девлин се прилепи до основата на хълмчето и запълзя наляво, извън обсега на огъня. Надникна точно навреме, за да види двамата мъже в цивилни дрехи, които излязоха от къщата. Бяха бели. Имаха хубавото телосложение и късите подстригани коси на войници. И носеха военни оръжия.

Първият, ефрейтор Б, вдигна автомат „Барет 82А1“ петдесети калибър. Вещо описа няколко дъги с дулото и изстреля поток от тежки куршуми, които разбиха на пух и прах хълмчето пред Девлин. Зад ефрейтор Б стоеше ефрейтор В. Той държеше четирийсетмилиметров гранатомет „М16А2“. Девлин чу пукота и усети как земята се разтресе, когато една от гранатите експлодира на десет метра от него. Куршумите от „Барет 82А1“, петдесети калибър, разрушаваха укритието му. Гранатите скоро щяха да го намерят. А ако се покажеше, снайперистът, който бе изстрелял първия куршум, щеше да го убие. Беше хванат в смъртоносен капан.

Той остави маузера на земята. Оръжието беше прецизно и струваше четири хиляди долара, но в момента беше безполезно. Девлин взе мозберга и го напомпа.

Единствената му надежда беше Тули. Мъжете, които стреляха, не бяха от шайката на Кий, а обучени и дисциплинирани бойци. Явно бяха чакали, докато го бяха засекли с оптическите мерници. Бързо бяха измислили план как да го убият. И го изпълняваха акуратно.

Двамата войници бавно вървяха към него. Онзи с автомата „Барет“ продължаваше да стреля. На двајсетина крачки от Девлин избухна още една граната. Но сега войниците трябваше да заобиколят къщата и да го изгубят от поглед.

Девлин се възползва от възможността, за да се промъкне надясно. Остана прилепен до полуразрушеното си укритие и се придвижи по-нататък. Бързо отвинти оптическия мерник на маузера, излезе от укритието си и надникна във всички прозорци на къщата, опитвайки се да види откъде идват изстрелите. Разполагаше със съвсем малко време, защото двамата войници скоро щяха да започнат да стрелят по него.

Единственото, което съзря, беше отворения прозорец на втория етаж. В стаята беше тъмно.

В същия миг се показва екипът от убийци. Девлин бе принуден да се върне зад укритието си. Не можа да се възползва от възможността да премахне стрелеца в къщата. Но в същия миг Тули откри огън със своя картечен пистолет „Хеклер и Кох“. Потокът от деветмилиметрови куршуми започна от стъпалата на войника с автомата „Барет“, петдесети калибър, и завърши в гърдите му. Тялото на ефрейтора се разтресе и се обля в кръв, а гърдите му се разкъсаха на големи парчета.

Докато падаше, куршумите на Тули пронизаха врата и брадичката му, раздробявайки лицето. Самоанецът го бе прерязал на две.

Девлин остави оптичския мерник, застана на коляно и бързо допря мозберга до рамото си. Стрелецът от къщата се бе приближил до прозореца, за да се опита да види откъде идват смъртоносните куршуми и Девлин стреля три пъти в прозореца. Изстрелите блъснаха ефрейтор А в отсрещната стена на стаята и той падна сред дъжд от стъкла и трески.

Ефрейтор В мигновено се скри зад тялото на мъртвия си партньор, махна приспособлението за изстрелване на гранати и стреля три пъти по посока на Тули. По-малкият калибър куршуми от М16 не бяха толкова разрушителни, колкото от автомат „Барет“, но самоанецът нямаше укритието като на Девлин и съществуваше вероятност да го уцелят. Девлин се изправи, за да се прицели по-добре във войника, но това беше почти невъзможно. Той изпрати три куршума над главата на ефрейтор В с надеждата, че ще даде възможност на Тули да се скрие.

Ала самоанецът не отстъпи. Възползва се от изстрелите на Девлин, за да се приближи и да стреля във войника. В същия миг от къщата излезе Сам Кий, предвождащ група мъже — всички въоръжени с автоматични оръжия. Девлин забеляза един слаб човек, облечен в камуфлажни дрехи, който бързо се придвижи до най-близката барака. Държеше карабина М16.

Девлин изкрещя на Тули, но самоанецът се беше съсредоточил да убие последния от войниците на Макуилямс и не чуваше нищо от трясъка на своя картечен пистолет „Хеклер и Кох“.

Девлин смени ъгъла и изстреля последните три куршума от пълнителя си в хората на Кий. Беше твърде далеч, за да убие някого, но потокът от куршуми ги спря и привлече вниманието на Тули.

— Хайде — извика Девлин и му махна с ръка да се оттегли.

Самоанецът държеше оръжието си като пистолет, стреляше в двора на ранчото и вървеше заднишком към Девлин.

Макуилямс бе вдигнал и останалите от хората, които спяха в бараките. Те изтичаха навън, за да се включат в престрелката. Капитанът ги бе заплашил, че ще ги убие, ако не го направят.

Приведен, Девлин хукна към тропическата гора зад ранчото, зареждайки мозберга. Тули го пресрещна. Гъстата растителност, дъждът и мъглата ги скриха, но хората на Кий стреляха напосоки и

разпръскваха на трески дърветата около тях. Главорезите засега бяха далече. Девлин искаше да увеличи разстоянието колкото е възможно повече. Но ефрейтора беше много по-напред от шайката и вече тичаше нагоре по хълма след Девлин и Тули. Той беше много по-бърз и в по-добра форма от хората на Кий и изгаряше от нетърпение да застреля онзи, който бе убил партньорите му.

Макуилямс изкрещя на главорезите на Кий да престанат да стрелят, за да не убият ефрейтор В, който бягаше пред тях. Те спряха, а Кий скочи и се затича към хълма. Макуилямс блъскаше и риташе мъжете, за да вървят напред. Мирисът на кордит и на кръв караше сърцето му да бие учестено. Лицето му бе изкривено в злобна усмивка. За него ситуацията беше чудесна. Кий вървеше начело на групата. Хората му го следваха. Врагът беше отпред, а Макуилямс — най-отзад. Можеше да ги застреля в гръб. Знаеше, че онези, които преследват, са достатъчно опитни, за да очистят поне неколцина от хората на Кий. Това беше дар от боговете.

Девлин и Тули тичаха рамо до рамо. Самоанецът се движеше с присъщата си плавност и грациозност. Девлин най-сетне бе успял да се научи да се придвижва бързо сред гъстата растителност и по неравния терен, без да се препъва. Изведнъж Тули изохка и тежко тупна на земята. Бронираната жилетка все пак го бе предпазила. Силата на удара го бе повалила. Сякаш го бяха блъснали. Девлин спря и изчака Тули да се съвземе.

Самоанецът се опита да стане, но Девлин го блъсна. Някой се бе приближил до тях. Сигурно беше оцелелият ефрейтор. Тули се изправи на колене. Лицето му беше изкривено от болка. Още два куршума разкъсаха листата над него.

Самоанецът изръмжа от отчаяние, грабна картечния пистолет „Хеклер и Кох“, обърна се и откри огън, изпразвайки половината пълнител по посока на изстрелите.

Девлин го хвана за ръката и отново го бутна да се наведе. Земята пред тях се обсипа от куршуми.

— Тръгвай! — трескаво прошепна Девлин. — Да се махаме оттук.

Тули стана и без да пророни дума, хукна. Зад гърба му се изсипа още един порой от куршуми. Войникът стреляше в посоката на шума. Девлин се придвижи наляво и приклекна зад едно евкалиптово дърво.

Напомпа мозберга и се опита да види пламъка от дулото на M16. Дъждът се усили. В гората проникваше съвсем малко светлина и видимостта беше не повече от десет-петнайсет метра. Оцелелият войник беше най-опасен от хайката. Девлин трябваше да го извади от строя, но ефрейторът беше твърде умен, за да издаде местонахождението си. Не се застояваше на едно място. И той искаше да види врага пръв. Девлин чакаше и се взираше в шубраците, знаейки, че противникът му прави същото. Но Девлин съзнаваше, че няма много време. Войникът не бързаше. Хората зад него идваха.

Решението на Девлин беше опасно. Той чу, че главорезите на Кий се приближават. Знаеше, че ефрейторът се спотайва в гъсталака. Напомпа мозберга и стреля по посока на шайката, като в същото време се хвърли вдясно. Тупна тежко на земята, но отвори очи тъкмо навреме, за да види как войникът на Макуилямс обсипва с куршуми мястото, където бе стоял. Девлин забеляза пламъка от дулото на десет метра пред себе си. Както лежеше в калта, Девлин бавно вдигна пушката, активира лазерния мерник, насочи смъртоносната червена точка в лицето на войника и натисна спусъка. Червената лазерна светлинка изчезна сред мъглявина от кръв и плът, докато лицето на ефрейтор В се раздробяваше.

Девлин скочи и хукна, а Кий и хората му започнаха да стрелят лудешки. Девлин не можеше да повярва, че не е ранен, когато усети пареща болка в ръката. Инстинктивно подскочи и се спъна, но продължи да бяга. Вече тичаше, за да спаси живота си.

Изведнъж видя Тули. Самоанецът бе съблякъл ризата си. Бронзовата му кожа, камуфлажната жилетка и черният панталон се сливаха с цветове на тропическата гора. Девлин му направи знак и мина покрай него, без да спира.

Тули приклекна и зачака.

Кий и хората му продължаваха да стрелят, озъртайки се.

Тули лежеше на земята и чакаше. Главорезите се бяха разпръснали в редица, дълга около двайсет метра. Самоанецът се прицели в най-близкия човек и изпрати в гърдите му дъга от куршуми. Останалите се хвърлиха на земята. Макуилямс, който вървеше най-отзад, изстреля първите си куршуми няколко секунди по-късно и уби последния от редицата. Тули стреля още веднъж над главите им, после стана и хукна.

Кий го видя, стреля по него и изкрещя на хората си:

— Ставайте, да ви го начукам! Ставайте! Стреляйте! Напред, по дяволите!

Започна да рита мъжете около себе си и се втурна напред. Нямаше представа, че Макуилямс е убил един от хората му.

Тули профуча покрай Девлин, който току-що бе заредил мозберга. Самоанецът видя, че главорезите на Кий тръгват към тях. Девлин се изправи и изстреля пет куршума в групата. Мъжете отново се хвърлиха на земята и той хукна към пътя. Макуилямс застреля още един от хората на Кий. Но този път главорезите бяха по-близо един до друг. Кий видя, че човекът му пада, след като изстрелите на Девлин бяха заглъхнали. Обърна се, видя пламъка от дулото на карабината на Макуилямс и обезумя. Започна да стреля към капитана, докато изпразни пълнителя си. Разкъсваше се от дилемата дали да хукне след Макуилямс или да продължи да гони Девлин. Това беше твърде много за него. Струваше му се, че ще се побърка. Върна се при оцелелите шестима от хората си, пхна нов пълнител в оръжието си и изкрещя:

— Ще ги изтрепя всичките. Шибани бледолики.

Мъжете се паникьосаха, не разбираха защо стрелят по тях и от двете страни.

— Млъкнете — изрева Кий. — Млъкнете и слушайте. Уили и Кимо, вие вървете след онези двамата пред нас. Стреляйте по тях, без да спирате. Останалите, елате с мен. Ще очистим онзи шибан военен скапаняк Макуилямс. Придвижвайте се тихо. Стреляйте, когато започна аз или той. После го напълнете с олово.

Хората се разделиха в противоположни посоки. Макуилямс се беше скрил в гората, но не изпускаше от поглед групата. Усмихна се. Радваше се, че Кий е направил играта по-интересна. Спотаи се в гъсталака, опитвайки се да намери пролука, откъдето да стреля и да се измъкне незабелязан.

Девлин тичаше бързо към пътя, където бяха оставили маздата. Беше убеден, че скоро той или Тули ще бъдат улучени. Онези типове стреляха непрекъснато. Самоанецът чакаше до канавката край пътя. Девлин се обърна към гората и се изненада, като не видя и не чу хората на Кий. Усети, че е настъпила някаква промяна. Нямаше викове. Нито изстрели. Уили и Кимо бяха тръгнали след тях, но нито един от

двамата не искаше да си има работа с Девлин и с Тули. Само изпълняваха заповедите.

— Хайде, да се махаме оттук — рече Девлин.

Дватама хукнаха към колата, която се намираше на около двеста метра вляво по обраслия черен път.

Стигнаха до маздата, очаквайки Кий и хората му да изскочат от гората. Тули отвори багажника и извади втория картечен пистолет „Хеклер и Кох“. В същия миг от шубраците се показаха Кимо и Уили. Девлин скочи на предната седалка и седна зад волана. Тули заобиколи от другата страна и застана пред вратата на колата. Кимо и Уили насочиха пушките повече от страх. Девлин включи двигателя, а самоанецът откри огън. Хората на Кий се хвърлиха в калната канавка. Тули скочи в маздата, която мигновено потегли.

Макуилямс тичаше в тропическата гора колкото му държаха краката. Забеляза едно голямо дърво и се скри зад него. Прицели се внимателно и стреля. Един от главорезите падна и се хвана за гърлото, където го бе пронизал куршумът. Групата на Кий панически откри огън. Куршумите трещяха и обсипваха земята около Макуилямс, който лежеше по гръб зад дървото.

— Ха! Ха! Ха! Продължавайте да стреляте, невежи скапаняци! — крещеше и се смееше капитанът.

После прецизно изчисли времето за действие. Веднага щом настъпи неизбежното затишие, той се претърколи и ги обсипа с куршуми. Кракът на единия от мъжете се разкъса и той изпищя. Хората на Кий се разпръснаха, а Макуилямс отново хукна през гъсталаците.

— Хайде, Кий — изрева той. — Хайде, юнако. Убий ме, глупав смотаняк.

Кий започна да стреля безразборно, но капитанът бе изчезнал. Хората му го последваха. Яростта на главатаря им ги бе заразила. Макуилямс тичаше с всички сили и изчисляваше как да очисти трима от мъжете на Кий. Реши да убие още един, после да се промъкне зад тях и да ги застреля в гръб. Искаше да ги изтрепе и да вбеси Кий, а сетне да види сметката на онова глупаво любопитно момче. Господи, колко ми харесва това, помисли си той.

Когато видяха, че колата на Девлин потегля, Кимо и Уили събраха достатъчно смелост, за да използват от канавката и да стрелят

по нея. Маздата вече беше на двеста метра от тях, но те изсипаха поток от куршуми от оръжията си.

Девлин и Тули се изненадаха, когато куршумите започнаха да дрънчат по тънкия метал на колата. Задното стъкло се пръсна и ги обсипа със сини стъкълца. И двамата се наведоха инстинктивно, но Тули усети пареща болка в рамото. Той изсумтя, обърна се и започна да стреля през задното стъкло. В колата се разхвърчаха изгорели гилзи.

— Пести патроните — извика Девлин.

Тули спря да стреля, обърна се и допря ръка до кървящата рана.

— Да им го начукам — възмутен изръмжа той.

Девлин стисна здраво волана и маздата се понесе по неравния остатък от пътя. Търсеше кръстопът и когато го намери, зави наляво и се отправи на юг.

— Къде отиваш, шефе? — попита Тули.

— Връщаме се в проклетото ранчо. Замисълът беше да ги изкараме оттам, за да ни гонят, а ние да се върнем и да видим какво има на онова място.

— Планът щеше да е добър, ако нямаха войници и всичките онези оръжия.

— Да, щеше да е по-лесно. Макар че не знам защо изведнъж се отказаха да ни преследват. Останаха само двама.

Тули изсумтя.

Девлин караше маздата по неравния път застрашително бързо, твърдо решен да стигне до ранчото преди Кий и неговите хора.

— Пригответи се. Наближаваме.

Самоанецът си сложи предпазния колан, за да може да зареди мозбергите и картечните пистолети „Хеклер и Кох“, без да удря главата си в тавана.

Стигнаха до мястото, където Кики Роуд завиваше на запад. Гумите изсвириха и разпръснаха кал и камъни, когато Девлин рязко свърна с осемдесет километра в час.

Спря пред ранчото и се насочи към портата.

— Дръж се — извика на Тули.

Самоанецът се хвана за таблото, а Девлин натисна газта и блъсна портата. Веригата не се скъса, но резето изщрака и се отвори. Девлин едва контролираше колата, докато се спускаха. Спряха пред една от бараките.

Преди Тули да успее да разкопчее предпазния колан, той грабна единия мозберг и изскочи от маздата.

Двамата военни шофьори, които бяха останали в ранчото, излязоха от бараката и хукнаха да търсят прикритие зад къщата. Девлин стреля над главите им и изкрещя да спрат. Онези се наведоха и продължиха да тичат. В същия миг от тропическата гора се появиа Кий и хората му. Кий видя, че шофьорите бягат и откри огън по тях.

— Убийте ги — изрева той.

Девлин се шмугна през отворената врата на бараката. Тули прилекна зад военните камиони. Главорезите на Кий застреляха шофьорите, но от хребета на запад поток от куршуми от автоматично оръжие се изсипа върху мястото, където стояха. Мъжете се скриха в шубраците и отвърнаха на стрелбата.

Девлин огледа бараката. Вътре имаше достатъчно смъртоносно оръжие, за да ликвидира хиляди хора.

Сякаш бе влязъл в малък армейски арсенал. Видя няколко сандъка, пълни с карабини М16. В единия ъгъл имаше две картечници „М47 Драгун“ — преносими противотанкови оръжия, които можеха да извадят от строя всеки по-голям танк от която и да е армия в света. Гранатомети „МК 19“, четирийсети калибър и купчина гранати, които приличаха на огромни жълто-зелени патрони, нанизани на гигантски патрондаш. Имаше и универсални картечници „М249“, десетина сандъка, пълни с 5.56х45-милиметрови патрони, снайперски пушки „М24“ с лазерни мерници, осемдесет и един милиметрови минохвъргачки „М29А1“, няколко противотанкови установки с ракетен заряд и три леки противотанкови картечници „АТ-4“. Всички оръжия бяха употребявани. Повечето бяха стари. Но мястото им не беше в ранчото на Кий. И по всичко личеше, че във военните камиони има още.

От престрелката пред „Макдоналдс“ и от стрелбата преди малко Девлин знаеше, че Кий има достъп до карабини М16. Лайман му бе разказал за оръжията за унищожение. Ала гледката пред очите му надминаваше очакванията.

Той се опита да състави наум опис на оръжията в бараката, но това беше невъзможно. Имаше запечатани и необозначени сандъци. В единия ъгъл на помещението стояха дори различни видове противотанкови и пехотни мини.

Всичко това струваше милиони. Как бяха пренасяни оръжията? Беше невъобразимо да се помисли, че армията е изгубила следите на толкова много оръжия. Всяка част трябваше да се отчита за боеприпасите, които ѝ се даваха.

Девлин запамети серийните номера на двата сандъка, намиращи се най-близо до него и отново се втурна навън. Провери регистрационните номера на военните камиони. Беше намерил онова, за което бе дошъл, и сега трябваше да се измъкне жив от ранчото.

Кий и хората му още бяха притиснати от Макуилямс. Девлин не обърна внимание на престрелката между тях и изтича към маздата, като направи знак на Тули да го последва. Когато потеглиха, Кий изскочи от гората. Крещеше и стреляше като обезумял по колата на Девлин. Но маздата изчезна от погледа му, а Макуилямс насочи куршумите си към него.

Хората на Кий отвърнаха на огъня, но не спряха градушката от куршуми на капитана. Точните единични изстрели продължиха да свистят около тях. Кий не беше на себе си. Беснееше и крещеше на Макуилямс. Изпразни пълнителя на карабината M16, хвърли я и влезе в една от бараките. Появи се с една противотанкова установка с ракетен заряд, предназначена за изстрелване на различни видове ракети. Зареди бойна глава, пълна с гориво. Дългите му коси бяха разрошени. Очите му блестяха. Прицели се и стреля по посока на хребета на запад. Ракетата излетя с гръм от късото дуло и за секунди избълва смъртоносна мъгла от гориво над района, надвишаващ двеста квадратни метра. После ракетата експлодира и мигновено възпламени горивото. Взривът беше зашеметяващ. Западният хребет се превърна в огромно огнено кълбо. Кислородът във въздуха се изпари. Мощната експлозия блъсна Кий към бараката. Хората му инстинктивно се хвърлиха в гората. И изведнъж всичко утихна. Стрелбата спря. Не се чуваше никакъв звук.

32.

Когато маздата стигна до павирания път, от нея не бе останало много. Но двигателят беше непокътнат. Спидометърът показваше максимума — четирийсет километра в час.

Тули спокойно превърза раната си с подръчни материали. След пет минути приближиха Къртистаун и Девлин спря пред първия уличен телефон. Слезе бързо от маздата, съблече кевлареното облекло и хукна към телефона. Самоанецът бавно се измъкна от колата и застана до вратата с картечния пистолет в ръка.

Девлин набра номера на „Пасифик Рим“. Веднага го свързаха с госпожа Банкс.

— Моля те, включи касетофона — започна той. — Ще издиктувам едно съобщение, което незабавно трябва да предадеш на командира на казарма „Шофийлд“. Знаеш ли кой е той?

— Да. Генерал-майор Джеймс Хоторн.

— Имаме ли някакви взаимоотношения с него?

— Аз го познавам. Господин Чоу също.

— Добре. Може би трябва да се свържеш с господин Чоу, за да му каже една-две думи за мен. Да увери генерала, че информацията е абсолютно достоверна.

— Добре, Джак. Казвай. Пуснах касетофона.

Девлин бързо събщи серийните номера на сандъците с боеприпаси и регистрационните номера на военните камиони и добави, че те са само потвърждение на онова, което бе видял. После издиктува кратък списък на оръжията, подчертавайки, че това е само малка част. Каза още, че в момента всички оръжия се намират в ръцете на едно опасно и склонно към насилие цивилно лице. Завърши с описание на Кий и даде координатите на ранчото.

— Знаеш ли кой е свръзката на въоръжените сили в Хонолулу?
— попита той.

— Не, но ще разбера — отговори госпожа Банкс.

— Какъв би трябвало да е рангът му?

— Сержант.

— Включи и него, но се залови с най-висшите чиновци. Изпрати моя запис, но се свържи лично с тях. В онова ранчо има маниак със запаси от армейски оръжия, които могат да унищожат половината остров.

— Ясно.

— После съобщи същото на местната полиция тук.

— Добре.

Девлин не губи повече време, затвори и скочи в маздата.

Погледна часовника си. Седем и трийсет и две сутринта. Вече знаеше, че поредицата от събития, започнали със смъртта на Били, ще бъде необратима. Девлин се усмихна. Трябваше да отдаде заслуженото на Били. Той наистина бе отвързал кучетата на войната. Щеше да стане интересно.

В продължение на десет часа генерал-майор Хоторн и неговият команден състав работиха върху загадката около карабините М16, използвани в престрелката пред „Макдоналдс“. Бяха се уточнили да се съберат отново в десет часа. Час преди уговорената среща госпожа Банкс най-после успя да се свърже с Хоторн. Каза му за записа, който веднага бе изпратила. После преразказа информацията. Хоторн, разбира се, започна да я разпитва. Тя отговори на въпросите му и попита дали иска да го свърже с господин Чоу. Генерал-майорът отказа. Затвори и прослуша записа на Девлин в кабинета си. Прилоша му. Когато влезе на съвещанието на командния състав едва си поемаше въздух.

Персоналът му преглеждаше информацията. Заместникът му, полковник Мичъл Уайз, стоеше пред голяма черна дъска. Уайз беше методичен човек. Би предпочел цветна диаграма, изготвена от някоя от графичните му компютърни програми, но нямаше време да я направи. Трябваше да се задоволи с черната дъска. Уайз бе нарисувал с бял тебешир големи квадрати, в които бе написал серийните номера на карабините М16, намерени от полицията. После начерта с жълто поредица от квадратчета, наредени в една линия. На различни места на линията написа най-важната информация. Линията проследяваше оръжията от „Шофийлд“ до „Макдоналдс“. Донякъде.

Хоторн наблюдаваше представянето на Уайз. Странно, но това му даде време да подреди мислите си.

— И така — каза полковникът, — оръжията са дошли от три взвода в една и съща рота. На двайсет и пети юни взводовете са отпътували с кораби за Похакулоа за подмяна на оръжията и за обучение. На двайсет и шести юни старите им М16 са разменени срещу М162А. На десети юли изхвърлените от употреба М16 са запечатани в сандъци и транспортирани от Похакулоа до Хило. Сандъците са прехвърлени на кораб „Уилям Кейз“ от търговския флот, за да бъдат изпратени в склада за военно оръжие в Ред Банк, Ню Джърси. Пристигат на осемнайсети септември със закъснение три дни, дължащо се на лошо време в морето.

— И всички сандъци ли са дошли в Ред Банк? — попита полковник-лейтенант Арън.

— Да — отговори Уайз. — Всичко до един. Непокътнати. С печатите.

— Откога извършваме това обновяване на оръжия? — тихо го прекъсна Хоторн.

Един от офицерите направи справка в подвързана тетрадка.

— От осем месеца, сър.

— И предимно от този калибър ли?

— Тъй вярно, сър. Целта беше да увеличим боеспособността на взводовете, откакто намаляваме числеността на войниците.

— Какъв процент от оръжията ни са подновени?

— Засега осемдесет и пет процента.

Командният състав гледаше сериозното лице на Хоторн, който мълчеше. Никой от офицерите не го беше виждал толкова мрачен. Изглеждаше така, сякаш искаше да убие някого.

— Намериха ли Уокър? — попита той.

— Не, сър — отговори един от административните офицери на Уокър. — Но разполагаме с пълна информация от всички негови файлове и описи. Всичко е отчетено.

Хоторн отново заговори. Отначало бавно. Тонът му се повишаваше с всяко изречение.

— Осемдесет и пет процента от едно дванайсетхилядно подразделение. Има ли някой представа колко малокалибрени оръжия и тежко въоръжение включва това?

Един младши офицер вдигна ръка. Хоторн не прояви интерес към неговия отговор. Удари с юмрук по масата и извика:

— Адски много оръжия, по дяволите. Става въпрос за цели сандъци, господа. При това запечатани. Пропътували са половината остров и от Садъл Роуд са отивали или в Хило в източната част, или в Кайуахи в западната, а после са били изнасяни с кораби от острова. Колко километра са това? Петдесет-шейсет километра в двете посоки. Шейсет шибани километра. Половината в постоянен дъжд и мъгла. Колко доставки са били транспортирани за осем месеца? Стотици? Колко сандъка? Хиляди?

Изведнъж генералът спря да говори и пусна записа на Девлин. Всички се заслушаха в гласа му, който разказа за техните сандъци с оръжия.

Хоторн изключи касетофона. Беше на път да изгуби самообладание.

— Колко сандъка са отмъкнали, господа? Два процента? Десет процента? Дузина? Сто? *Двеста* проклети сандъка от моите оръжия! Знае ли някой нещо по този въпрос?

Хоторн спря да крещи. Никой не помръдваше. Генералът се успокои и започна да задава въпроси.

— Колко пратки са пристигнали в Ред Банк?

— Шест — отговори един майор. — По една всеки месец, като се започне от април. В момента една от тях пътува. Трябва да пристигне през ноември.

— Свържете се с Ред Банк. Да проверят какво съдържа всеки сандък и да направят опис. Сторете същото и с кораба на търговския флот, който в момента е на път.

— Тъй вярно, сър.

— Утре в дванайсет часа искам да знам точно какво е пристигнало в Ред Банк и какво има на онзи кораб.

— Тъй вярно, сър.

— Арън, искам пълен списък на персонала, командван от Уокър. Събери всички — от офицерите до редниците. Всеки от отдел „Снабдяване и транспорт“, който е имал нещо общо с онези оръжия. И всеки, който е работил нещо в канцеларията на Уокър.

— Тъй вярно, сър.

— Затворете ги в бараките. Разпитайте ги един по един. Някой е обявил война на тази дивизия и аз искам да знам кой е той. Държа да знам също какво е правил всеки от февруари насам. Ако има войник, който е работил извън „Шофийлд“, намерете го и го доведете тук.

— Тъй вярно, сър.

Хоторн се изправи.

— Господа, ще разберем какво е станало с оръжията ни и как е извършено всичко. И ще си ги върнем, дори това да означава да затворим целия проклет остров Хавай и да претърсим всяка сграда.

Генералът посочи полковник-лейтенант Сам Вайсман, който отговаряше за провизиите.

— Вайсман, ти намери онова копеле Джордж Уокър. Не ме е грижа къде се намира. Само го открий и го доведи в базата.

— Тъй вярно, сър.

— А ако е мъртъв, искам тялото.

— Тъй вярно, сър.

— Арън, свържи се с местната полиция. Веднага. Кажи им координатите, които чухме на записа. Да отидат в онова ранчо, но да стоят на разстояние. Само да наблюдават. Да не предприемат нищо. Разберете с какъв персонал разполагаме на Биг Айланд. Другите да останат тук. Трябва да свършим някои неща.

33.

Началникът на полицията, майор Крофорд Олохана, седеше в първата кола от кервана, който с вой на сирени се носеше към ранчото на Кий. По магистрала 11 фучаха петнайсет полицейски автомобили. Шофьорът на Олохана познаваше района достатъчно добре, за да намери ранчото, без да обърка пътя. Майорът бе събрал всички свободни ченгета на острова и четирийсет минути, след като Хоторн му се обади, колоната от полицейски коли спря пред счупената порта на Кий. Олохана слезе, застана до патрулната кола и погледна двора. Единственият звук, който чу, беше воя на оцелелите кучета. Майорът вдигна бинокъла „Минолта“ и внимателно огледа района. Не забеляза никакво движение.

Видя сгърчените на земята трупове, отворената врата на бараката и къщата. Вгледа се във всеки прозорец. Нищо. Претърси с поглед обгорения хребет на запад. И там нищо не помръдваше.

Върна се в колата и каза на шофьора да влезе в ранчото. Бавно. Последваха ги още четири полицейски коли. Когато отново слезе и никой не го застреля, Олохана се приближи до първата барака. Един поглед в помещението го увери, че военният доклад отговаря на истината. Кий бе оставил близо една трета от оръжията и половината амуниции.

Майорът се обърна към полицаите и попита:

— Как се казваше генералът от „Шофийлд“?

Преди някой да успее да отговори, едно униформено ченге се втурна в бараката. Очите му щяха да изскочат.

— Сър!

— Какво има?

— Търсят ви по полицейското радио. В Хило се нуждаят от вас. Някой току-що е взривил един камион в Кахоа.

Олохана погледна младия полицай. Не помръдна. Другите, които бяха влезли в бараката, също останаха неподвижни.

Майорът бавно поклати глава и измърмори:

— Да им го начукам.

Лийлани разговаряше с Уолтър, когато хората на Кий започнаха да пристигат в града. Тя седеше до масата и преглеждаше поръчките. Нямаше представа колко коли се бяха събрали на Мейн стрийт. Ако бе погледнала навън и бе видяла хората, които се трупаха пред офиса на Кий, тя щеше да грабне малката си брезентова раница и да хукне към паркинга пред „Вилидж Ин“. Но Лийлани не бързаше да се сбогува с Уолтър. Той се бе държал мило с нея и сякаш за да я накара да се почувства още по-зле, не приемаше добре внезапното ѝ заминаване.

Той въздъхна и рече:

— Не мислех, че ще останеш дълго, но тръгваш доста внезапно. И не изглеждаш щастлива.

— Съжалявам. Време е да си вървя.

Уолтър знаеше, че тя няма да му каже каква е истинската причина за заминаването ѝ. Нито какво я бе довело в Кахоа.

— Мога ли да направя нещо за теб? — попита той.

Лийлани се трогна от загрижеността му. Имаше чувството, че раздялата с него е поредният провал в списъка ѝ от несвършени задачи в Кахоа.

— Не. Ти вече направи достатъчно, Уолтър.

Ръкуваха се. Тя го целуна по бузата и се отправи към вратата. Приблужи се до официалния вход, но не стигна по-надалеч. В същия миг пред офиса на Кий спряха два огромни военни камиона. Крецейки, Кий изскочи от единия. Лийлани се втрещи от вида му — в джинси и военни ботуши, гол до кръста и покрит със засъхнала кръв и мръсотия.

От офиса наизлязоха мъже. Онези, които бяха на улицата, се завтекоха към камионите. Кий ги наелектризира за броени секунди. Скочи на капака на камиона, с който бе дошъл, и изкрещя:

— Те идват за вас, момчета. Имате само една алтернатива — да се биете сега или да умрете като бездомни кучета по-късно.

Хората се втурнаха към него. Той издаваше заповеди, а те сновяха напред-назад, за да ги изпълняват. Годиците на натрупван гняв, отчаянието, бедността и липсата на възможности намериха отдушник и възпламениха действията им.

Уили, Кимо и други двама оцелели след престрелката в ранчото започнаха да раздават оръжия.

— Барикадирайте пътищата — викаше Кий. — Никой да не излиза или да влиза тук. Залове всички в този шибан град. Затворете ги в културния дом. Хайде, бързо!

Кий насочи пушката си към небето и нададе боен вик. Дори Лийлани беше хипнотизирана от него. И в същия миг осъзна, че е свидетелка на въоръжен бунт. Върна се в ресторанта точно когато Уолтър се показва да види кой крещи. Лийлани не знаеше какво да прави. Реши да избяга през кухнята, но трима от мъжете на Кий нахлуха в заведението. Единият блъсна Уолтър в стената, а другите двама се нахвърлиха върху Лийлани и я измъкнаха навън. Тя се съпротивляваше, но единият я удари в стомаха и изкрещя:

— Престани, кучко.

Тя се преви на две и загуби сили. Чуха се гърмежи. Главорезите на Кий обикаляха из магазините и изкарваха хората на улицата. Неколцина граждани оказаха съпротива, но бандитите се скупчиха около тях и ги укротиха с ритници.

Половин час по-късно Кий вече стоеше на покрива на „Вилидж Ин“ и гледаше през лазерния мерник. Пътищата от двете страни на града бяха блокирани. Четирима-петима мъже бяха препречили достъпа от източната част с коли и с камиони и стреляха по всяко превозно средство. Повечето автомобили и пикапи обръщаха незабавно, но един голям камион на телефонната компания бавно се насочи към града. Пред него вървеше полицаи, който регулираше движението. Обърка се от задръстването и тръгна към барикадата, за да разбере какво става. Големият камион бавно го последва.

Кий видя как един от хората му се прицели с гранатомет „Драгун II“, зареден с противотанкова мина. Другите започнаха окуражително да се смеят. Вече бяха разбрали как да задействат мощното оръжие. Човекът стреля от седящо положение и откатът го повали на земята. Останалите нададоха одобрителни възгласи. Мината порази четириятонния камион с такава сила, че го повдигна на около три метра във въздуха. Кабината се пръсна на парчета и наоколо се разхвърчаха кабели. Останките от камиона рухнаха с трясък и образуваха димяща купчина.

Взривът стъписа всички. А секунда по-късно хората на Кий започнаха да викат и да стрелят във въздуха. Ченгето и телефонните техници се скриха в канавката.

— Задници — ухили се Кий и насочи мощния лазерен мерник надясно, докато съзря хората си в другия край на града.

Там имаше четирима души, които бяха блокирали пътя с няколко коли. Единият стоеше на покрива на едно от превозните средства и бе подпрял на тринога 7.62x51-милиметрова лека картечница М60. Други двама стояха на шосето. Всички държаха карабини М16.

Пред барикадата спряха два автомобила, които обърнаха веднага, щом главорезите на Кий размахаха оръжията. Но Кий забеляза един пълен човек, облечен в износени работни дрехи, който надничаше от пикапа си, за да види какво става. Кий го познаваше. Мъжът се казваше Едуард. Беше фермер и работеше в една овощна градина за авокадо на юг от града. Човекът слезе от пикапа си и извика нещо на хората, стоящи пред импровизираната барикада.

Кий сякаш чуваше думите му: „Какво става тук, по дяволите? Сигурно сте полудели. Що за бъркотия? Не можете така“.

— Застреляйте онова дебело копеле — измърмори Кий.

В същия миг един от бандитите насочи леката картечница М60 и откри огън по пикапа на фермера. Превозното средство подскочи и се огъна. Резервоарът избухна. Шофьорът се вцепени за миг, после бързо изскочи от пикапа и се хвърли в канавката. Другите също започнаха да стрелят. Кий се заслуша в далечната канонада и видя как потокът от куршуми обсипа горящата кабина на пикапа. Гумите експлодираха. Металът се разкъса. Хората му се смееха, но той измънка:

— Трябваше да стреляте по онзи шишко, а не по пикапа.

Кий прибра лазерния мерник и тръгна по покрива. Провря се през тесния отвор и слезе по стълбата, водеща към западния край на верандата. Бързо прекоси фойето и излезе от хотела. После се отправи към офиса си.

Вниманието му беше привлечено от двама мъже, които се подаваха от прозорците на втория етаж на разнебитената дървена сграда и се опитваха да закачат нарисувано на ръка знаме на една греда, закована на парапета. На флага имаше грубо изображение на Кралския хавайски кръст и надпис: „Кралство Хавай“.

Кий се обърна към Уили и попита:

- Колко от нашите хора дойдоха?
- Засега двайсет и пет.
- Добре. Ако през следващите няколко минути се появи някой, пусни го. Но после не. Има ли заложници в културния дом?
- След пет-десет минути.
- Добре.

34.

Девлин и Тули се измиха, оставиха оръжията в сандъците с надпис „Факултет по антропология“ и ги занесоха в мазето. Самоанецът се приближи до Ейнджъл, който спеше в единия ъгъл.

Ритна го леко по крака и онзи мигновено се събуди. Скочи и се дръпна назад.

— Боли ли те пръстът, нещастнико?

— А ти как мислиш?

— Мисля, че си един тъп смотаняк, който не знае да отговаря на въпроси — отговори Тули и му хвърли една калъфка за възглавница. — Сложи я на главата си.

Ейнджъл се подчини и самоанецът го изведе от мазето.

Двамата наблъскаха филипинеца в маздата и Девлин подкара на юг. На първото кръстовище спря и Тули избута Ейнджъл навън.

— Върви си у дома. Видя ли те отново, ще те убия.

Когато филипинецът смъкна калъфката от главата си, Девлин и Тули вече пътуваха на север, към града. На юг се бе отправила една патрулна кола с двама полицаи. Всички чуха експлозията. Девлин не искаше дори да мисли за причината. А полицаите нямаха представа.

Когато пристигнаха на местопроизшествието със запаления камион на телефонната компания, двете ченгета проявиха достатъчно разум и спряха на двайсетина метра от него. Слязоха от колата с бавни и отработени движения, с които искаха да покажат, че са неумолими. Преди да направят три крачки, първата мина от минохвъргачката избухна на десет метра зад тях. За миг от наперени полицаи двамата се преобразиха в треперещи от страх млади мъже. Когато потокът от голямокалибрени куршуми на „М60“ обсипа земята пред тях, те се хвърлиха в гъстите папрати край пътя. В глезена на едно от ченгетата се заби рикоширал куршум и младият мъж извика от болка. Партньорът му го повлече навътре в гората. Само след секунда върху полицейската кола падна втора граната, която я взриви на парчета, сякаш беше гигантска пластмасова играчка.

Полицаяте се скриха в гъсталака, а хората на Кий нададоха радости възгласи.

Девлин чу двете експлозии от минохвъргачка, когато спря на кръстовището, където магистралата пресичаше пътя в другия край на града. На стотина метра от барикадата бяха спрели десет коли. Хората се трупаха около фермера, чийто пикап беше взривен.

Девлин си проправи път през тълпата и се заслуша в думите на пълния мъж.

— И го взривиха ей така, без нищо? — попита някой.

— Да, да. Те са луди, човече. Едва не ме убиха.

— Какво казаха?

— Да не стъпваме в Кахоа. Градът бил техен.

— Колко души видя? — попита Девлин.

— Не знам. Трима-четирима.

— Имаха автоматични оръжия, нали? Картечници?

— Де да знам, мамка им. Имаше адски много куршуми, човече. Големи куршуми. Разбиха пикапа ми на пух и прах. Кой ще плаща сега? Какво ще правя, по дяволите?

Девлин се отдалечи от групата, а фермерът закри лице и продължи да оплаква пикапа си.

Тули стоеше до маздата.

— Какво става?

— Неприятности. Проклетият Кий изглежда се е побъркал. Преградили са пътя. Открили са огън по пикапа на онзи човек и са го разбили на трески.

— По дяволите. Ще бъде адски трудно да ги изкарат оттам.

Девлин скочи в маздата.

— Хайде. Да видим какво става на източния път.

Веднага щом зави, той видя опустошенията, причинени от хората на Кий. Камионът на телефонната компания още гореше, а полицейската кола беше обхваната от пламъци.

Тули надникна през предното стъкло и каза:

— Онези типове забъркват голяма каша, братко. Как ще останат живи след това безумие? До утре тук ще има цяла армия.

Девлин погледна часовника си. Единайсет и четирийсет. Явно Лийлани не бе успяла да се измъкне от града. Той удари с юмрук по волана.

— По дяволите!

— Какво има? — попита Тули.

— В града има един човек, когото трябва да измъкна.

— Сам ли?

Докато Кий и Уили вървяха към културния дом, Уили завърза една кърпа на лицето си. Неколцина от главорезите покриха лицата си. Но не и Кий. Той огледа града. Повечето хора бяха на покривите на старите дървени сгради по Мейн стрийт. Други стояха пред офиса му. Останалите пазеха едноетажния културен дом.

Постройката се намираше в източната част на града, на около двеста метра северно от Мейн стрийт, сред едно неразорано поле. Тесен черен път водеше към ниската сграда, направена от циментови блокчета. Покривът беше плосък. Всичко беше боядисано в жълто-зелено — цвят, който би трябвало да се слива с тропическата гора, но само правеше постройката по-грозна. Идеята беше културният дом да бъде устойчив на ураганите, но всъщност беше толкова неприветлив, че повечето хора дори не искаха да влизат вътре.

Кий и Уили минаха покрай двамата мъже, охраняващи официалния вход и влязоха в широката заседателна зала. До стените бяха наредени сгъваеми маси, между които имаше метални столове. В далечния край на помещението се издигаше малък подиум, а зад него — широки двойни врати.

В залата бяха затворени двацет и седем човека — мъже, жени и деца. Пазеха ги петима от хората на Кий — всички въоръжени с бойни карабини М16 и деветмилиметрови пистолети „Берета“. Бяха взели за заложници всички, които бяха срещнали в града.

Пленниците седяха на столовете в средата на залата, заградени от масите. Когато Кий влезе, петимата пазачи застанаха мирно.

Кий бе облякъл черна фланелка и широк черен памучен панталон. Косите му бяха завързани на опашка. На краката носеше черни пантофи за кунгфу.

В затвореното помещение той изглеждаше по-едър от обикновено. Беше се променил. Дори за жителите на града, които го познаваха добре. Отиде в средата на залата, застана до подиума и извади пистолета си.

— Всички да станат. Жените — вдясно. Стройте се пред масите. Мъжете вляво. С лице към стената. Жените — с лице към центъра.

Хората бавно станаха и тихо започнаха да се нареждат. От двайсет и седемте заложници, седемнайсет бяха жени и трима — деца. Хлапетата на Джанет.

Жените отидоха вдясно, но се скупчиха в ъгъла. Всички мъже затътриха крака наляво, с изключение на един. Казваше се Мун. Дрипав човек, който обикновено седеше на паркинга до „Вилидж Ин“ и се наливаше с малцова бира. Беше свикнал хората да му дават подслон. И сега седеше намусен на стола със скръстени ръце. Когато видя, че мъжът не помръдна, Кий извика:

— Хайде, Мун.

Онзи се ухили подигравателно и каза:

— Какви ги вършиш, да ти го начукам, Сам? Какви са тези глупости?

Кий го погледна безучастно, вдигна беретата и го простреля в гърдите. Гърмежът беше толкова силен, че всички трепнаха, а някои се изпокриха под масите. Деветмилиметровият куршум блъсна Мун към столовете. Хората изпаднаха в паника, когато Кий насочи пистолета към средата на залата.

Той стоеше и гневно гледаше заложниците. Около него се виеше дим. Оглушителният трясък и внезапната смърт бяха уплашили хората.

— Името ми не е Сам — изкрещя Кий. — Следващият, който покаже неуважение или ме предизвика, ще бъде екзекутиран. Вие сте заложници. Принадлежите ни. Никой не може да ви помогне. Не се ли подчинявате, ще ви убием. Ако изпълнявате заповедите ни, може да се радвате на живот в един свободен Хавай, където кракът на белия човек няма да е стъпил на врата ви.

Кий пхна беретата в кобура и тръгна към жените в далечния ъгъл на залата. Сграбчи първата и я издърпа от групата. Блъсна я към средата на помещението. Направи същото със следващите две жени, после с другите, докато всички се придвижиха напред.

— Разделете се! По-живо! Застанете в една редица!

Той блъска, докато ги нареди както искаше — разделени от ляво надясно според цвета на кожата и според възрастта.

Първата вляво беше най-възрастната белокожа жена — Рейчъл Стийл. Най-младата беше Уенди, сервитьорката от кафене „Парадайз“. Следваха жените от смесен произход. Редицата започваше с възрастната китайка, която продаваше в бакалията, и свършваше с едно шестнайсетгодишно местно момиче. Тя беше хубава, но пълна, като повечето полинезийки. Момичето бе навело глава, опитвайки се да скрие, че плаче.

Кий каза на трите деца на Джанет — две момчета и едно момиче — да седнат на последната редица от столове. Мъжете бяха наредени с гръб към стената.

Кий се обърна към жените. Мина бързо покрай редицата, като забиваше показалеца си в гърдите на някои от тях и крещеше:

— Ти. Съблечи се. Веднага. Ти също. Сваляй дрехите.

Лийлани стоеше в средата на редицата от по-смугли жени. Беше само по къси бели панталони и тясна фланелка. Всички, които Кий бе посочил, започнаха да се събличат, с изключение на Лийлани и на шестнайсетгодишната хавайка. Кий застана в средата на залата, като ги наблюдаваше. Хората му също гледаха.

Той извади пистолета си, спусна ударника и го насочи към Лийлани.

— Няма ли да се подчиниш, кучко?

— Не.

Кий се усмихна и дръпна назад ударника на беретата. Кимна и каза на хората си:

— Това са глезотиите на войната, момчета. Когато ви кажа, ваши са. Всички, с изключение на тази. Тя е моя. Ще ѝ поднеса нещо специално.

После огледа жените още веднъж. Те се чувстваха неловко. Уплашени. Смутени. Опитваха се да закрият телата си с ръце. Погледът на Кий се спря на младата хавайка.

Сетне отмести очи от нея, кимна на Лийлани и се приближи до момичето. Стъпките му бяха тихи. В едната си ръка държеше пистолета, насочен към тавана. С другата хвана девойката за брадичката и вдигна главата ѝ.

— Казах ти да се съблечеш. Защо не го правиш?

— Не знам — смотолеви момичето.

— Не се ли гордееш с тялото си? Мислиш ли, че то е нещо, което трябва да се крие? Не знаеш ли, че прадедите ти не са носили дрехи? Погледни какви грозни дрехи си навлякла. Вдигни си ръцете.

Тя го погледна и бавно вдигна ръце. Той се вторачи в очите ѝ, сякаш да ѝ внуши страх.

После изхлузи широката ѝ фланелка през главата.

— Махни онзи глупав сутиен.

Гърбът на момичето беше твърде широк, а ръцете — твърде дебели и момичето трябваше да смъкне сутиена от гърдите си и да го завърти, за да го разкопчее. Устните ѝ се разтрепериха и тя започна неудържимо да плаче. Кий грабна сутиена от ръцете ѝ и го хвърли на пода.

— Свали грозния си панталон.

Движенията на девойката станаха по-забързани и тя смъкна панталона заедно с бикините.

Кий сграбчи една от малките ѝ гърди я стисна — толкова силно, че да ѝ причини болка. Момичето затвори очи. По едрото ѝ смугло лице започнаха да се стичат сълзи.

Кий хвана зърното ѝ между палеца и показалеца си и стисна още по-силно. Девойката се преве на две. Той доближи уста до ухото ѝ и заговори с дрезгав шепот. Никой в залата не разбра какво казва, но онези, които чуха гласа му, потрепериха от звука.

Сетне Кий пусна младата хавайка, завъртя я с лице към изхода и опря беретата в гърба ѝ. Поведо момичето към вратата, поглеждайки Лийлани, когато мина покрай нея. Повечето зложници наведоха глави. Не го направиха само двама — Рейчъл Стийл и Лийлани.

35.

Девлин подкара бързо към източния път и спря надалеч от ударената полицейска кола. Десетина местни жители се бяха насъбрали около автомобила и задаваха въпроси, на които никой не можеше да отговори.

Девлин слезе от маздата и чу първите полицейски сирени. Тули застана от другата страна на колата. След минута на пътя се появи колона от полицейски автомобили.

Девлин размаха ръце, за да ги спре, но хората на Кий изстреляха още една мина, която избухна на стотина метра от първата полицейска кола. Автомобилът спря, плъзгайки се встрани. Разнесе се хор от скърцащи спирачки и свирещи гуми, последван от трясък на блъскащи се коли. Първите две се удариха, но останалите успяха да спрат невредими.

— Тъпи копелета — измърмори Девлин.

След около три минути крясъци и смут Крофорд Олохана си проправи път през тълпата ченгета и започна да издава заповеди.

Девлин изчака, докато ченгетата се разпределиха, после се приближи до началника на полицията.

— Ти ли си Крофорд Олохана?

— Да. Кой си ти?

— Джак Девлин.

— Девлин? Ти беше с Нихики в нощта, когато го застреляха. Арестуван си.

— Не и днес.

— Какво?

— Ти се нуждаеш от сътрудничеството ми. Арестуващ ли ме, няма да мога да ти окажа съдействие.

Като повечето хавайци майорът беше едър мъж. Дори Девлин смяташе, че Олохана изглежда внушителен в полицейската си униформа. Началникът на полицията беше висок метър и деветдесет — почти колкото Девлин, но по-тежък от него. Беше толкова ядосан, че

за секунда Девлин си помисли, че шефът на полицията ще го удари. Но Олохана свъси вежди, махна с ръка и каза:

— Добре. После ще се върнем към онази история. Какво, по дяволите, става тук?

— Сам Кий и хората му са превзели града. Имат армейски оръжия и заложници.

— Да му го начукам, шибано лайно — изсъска майорът.

— Ходихте ли в ранчото му?

— Да.

— Колко оръжия бяха останали в бараката?

— Не много.

— В такъв случай той разполага със страшно много боеприпаси. Олохана се обърна и погледна към града.

— Убиха ли вече някого?

— Не знам, но в онзи камион на телефонната компания имаше шофьор.

— Мъртъв е — рече майорът, поглеждайки към камиона.

— И една от колите ви беше поразена, но вътре сякаш няма никой. Нямам представа къде са полицаите.

— Предполагам, че онези типове са блокирали и другия край на града?

— Да. Стреляли са по пикапа на някакъв човек, но мисля, че не са убили никого там. В момента вероятно нямате достатъчно оръжия, за да ги предизвикате.

— Да. Жалко, че тази година в бюджета нямаше пари за танкове.

— И танковете няма да помогнат. Армията трябва да се погрижи за това.

— Вече са тръгнали. От „Шофийлд“ е потеглила най-малко една бригада. Колко заложници са взели?

Девлин сви рамене.

— Ако са действали по обед, вероятно са пленили двайсет-трийсет. Имаш ли представа колко мъже може да е събрал Кий?

— Мисля, че нито един от тях не е достатъчно луд, за да направи нещо такова. Ти остани тук, в случай че ми потрябваш. Онзи едрият с тебе ли е? — попита Олохана, поглеждайки към Тули.

— Да.

— Тогава и двамата се навъртайте наоколо.

— Разбира се. Само ще преместя колата да не пречи на движението.

Майорът кимна. Девлин и Тули се качиха в маздата, а Олохана отиде да говори с полицаите. Девлин мина покрай спрелите полицейски автомобили и когато стигна до последния, направи знак на ченгето да се приближи до него.

— Казвам се Девлин. Когато майорът се освободи, кажи му, че съм се прибрал вкъщи да подремна.

Полицаят кимна и Девлин потегли.

— Не изпълнявам заповеди на ченгета — каза Девлин.

— Не се шегуващ, а? И какво ще правим сега?

— Каквото казах. Ще спим.

Пет часа по-късно нощният въздух се раздра от свистене и после от гръм, а след десет секунди — от силна експлозия, която събуди Девлин.

Той седна в леглото и надникна през прозореца, за да види как едно огнено кълбо озарява небето и се спуска към земята. Последва оглушителен тътен и секунда по-късно взрив от взривено гориво и разкъсан метал.

Когато излязоха навън, Девлин и Тули видяха само едно примигващо сияние от пламъци на около километър и половина на север.

— Какво стана? — попита Тули.

— Вероятно свалиха хеликоптер.

— Военен ли?

— Не знам. Може би полицейски. Или някой от туристическите.

— Виждаш ли го?

— Само го зърнах да пада. Не мога да повярвам. Онези негодници нямат представа какво правят.

— Но с какво стрелят?

— Сигурно имат „Стингър“.

— Какво е това?

— Противосамолетна система. Ракета с дължина метър и половина. Има над три килограма мощни експлозиви. Снабдена е с инфрачервен сензор. Съсредоточава се върху изгорелите газове от

двигателя на хеликоптера или на самолета и сваля от небето всичко, което удари.

— По дяволите. Как го правят?

— Нужен е само един човек. Съоръжението тежи около осемнайсет килограма.

— Само един?

— Да. Насочва оръжието, прицелва се и стреля — отговори Девлин и погледна часовника си. — Армията вече трябва да е там. Да вървим.

След пет минути Девлин караше покрай полицейските коли и военните камиони, паркирани в средата на магистрала 130. Спряха го няколко пъти. Той обясни на ченгетата и войниците, че шефът на полицията в Хавай го е повикал. Тули надникна през прозореца.

— Много бързо са довтасали — отбеляза той.

Девлин погледна часовника си. Беше малко преди полунощ.

— Чува за случилото се в десет сутринта. Това са тринайсет часа. Проклетата дивизия е само на четиристотин километра оттук. Би трябвало да пристигнат за три часа.

Когато стана невъзможно да продължат по-нататък, Девлин спря между два полицейски микробуса и мина покрай примигващите светлини и дървените барикади, търсейки командния център.

Съзря майор Олохана в същия миг, в който и той го видя.

— Казах ти да стоиш тук — изкрещя началникът на полицията и разгневен се втурна към Девлин. — Къде беше, по дяволите?

— Спах — спокойно отговори Девлин.

— Къде? Не можах да те намеря.

— Какво значение има? Нали съм тук. Какво става?

Олохана се нареди да се развика, но се отказа. Или от умора, или от прозрението, че не беше единственият командир там. Сега не само той издаваше заповедите. Девлин беше достатъчно умен, за да не спомене това. Шефът на полицията махна с ръка и рече:

— Генералът, който отговаря за целия този цирк, иска да те види.

Девлин и Тули последваха Олохана. Минаха покрай барикадите, охранявани от войници в пълно бойно снаряжение, и се запътиха към подвижния команден център, който приличаше на каравана, боядисана в камуфлажни цветове, макар че не се сливаше с нищо, намиращо се на магистрала 130.

В нощния въздух ревяха дизелови двигатели, осигуряващи електричество за командния център. Самото помещение беше ярко осветено и студено. Генерал Хоторн и шестима офицери седяха около малка маса за заседания, отрупана с географски карти, снимки и компютърни разпечатки. Половината пространство беше запълнено с компютри и комуникационни средства. Пред просветващите екрани и клавиатурите седяха четирима войници. Всички бяха много заети.

Хоторн крещеше заповеди по клетъчен телефон.

— Вече ти казах — говореше той на някого. — Затворете всички летища. Веднага. Онези имат ракети „Стингър“.

Девлин и останалите стояха на прага и чакаха генералът да свърши с разговора. Хоторн издаде последната си заповед, затвори телефона и извика:

— Ти ли си Девлин?

— Да.

— Кой е човекът с теб?

— Господин Мафа.

— Вие ли намерихте оръжията ми в онова ранчо?

— Да.

— Тогава искам да говоря с вас.

Девлин и Тули седнаха край масата.

— Свързахте ли се вече с града? — попита Девлин.

— Не. Но до един час всяка телефонна линия оттам ще бъде пряко свързана с този център.

— Знаете ли колко заложници държат?

— Още не. Но ще знам колко пъпки има на задника си онзи тип, преди да съм свършил с него. А в момента искам да чуя какво знаете вие. После може да работим заедно по случая.

— Добре, но ми направете една услуга.

— Каква?

— Не искам да ни прекъсва телефонен звън.

Хоторн го изгледа гневно — така, както бе направил и Олохана. Но също като шефът на полицията и генералът се овладя и рече:

— Добре. Нещо друго?

— Нуждая се от вечеря, от кафе и от гаранцията ви, че онова, което ще кажа, ще бъде поверително.

— Дадено. Започвайте. Господин Мафа, ако имате да добавите нещо, не се колебайте.

36.

Самолетът на Еди Лиху беше един от последните, на които разрешиха да се приземят в Хило, преди да затворят летищата. Лиху стоеше пред телевизора в снекбара на летището и гледаше как сериозната млада говорителка се е втренчила в обектива на камерата и съобщава, че превземането на Кахоа е свързано с Движението за независими Хаваи. Този извод се основаваше на един неясен видео кадър, показващ знамето, което се развяваше от втория етаж на офиса на Кий.

Лиху присви очи, когато показаха един новинарски хеликоптер, свален на земята. Той измърмори нещо под нос, излезе от терминала и тръгна към паркинга.

Чарли, телохранителят, го следваше по петите. Без да проронят дума, двамата едри мъже се качиха в кадилака на Лиху.

Веднага щом вратите се затвориха, Лиху каза:

— Ще затворят острова като задник на проповедник. Карай към пристанището.

Чарли бързо зави надясно и пое по шосе 137, което минаваше по южния край на залива на Хило.

Стигнаха до пристанището. Чарли спря пред будката на охраната и подаде документите. Пазачът позна картата, издадена от охранителната компания, на която беше служител, и им направи знак да минат.

Чарли караше бавно, криволичейки между контейнерите, камионите, дървените платформи и купчини стоманени тръби.

На кея един пътнически кораб изглеждаше безлюден и затворен. Лиху се вгледа, за да види дали на борда има някой от екипажа.

Пред пътническия кораб имаше огромен японски риболовен траулер и голям ферибот, побиращ десетина коли.

Чарли обърна, подмина плавателните съдове и свърна надясно. Мина покрай още един товарен док и стигна до далечния край на пристанището. Спря близо до водата и изключи двигателя. Когато

угаси фаровете, наоколо стана тъмно и единственият звук беше припукването от изстиващия двигател.

Пред тях се намираше южният край на пристанището на Хило. На около петстотин метра в океана имаше коралов риф, предпазващ водите в кея. По-нататък изкуствени вълноломи успокояваха океана и вместо бучене и рев се чуваше само лек плисък на лениви зеленикави вълни. Водата поглъщаше повече звуци, отколкото създаваше.

Лиху и Чарли слязоха от кадилака и се запътиха към една полуразрушена колиба, намираща се в далечния край на пристанището. Вътре беше тъмно, но един прожектор, прикрепен към покрива, осветяваше всяко ъгълче на паркинга. Двамата минаха през кръга от изкуствена светлина и се скриха надолу по тясната пътека, която водеше към един усамотен парк и кей, разположен на юг от пристанището.

Пътеката се извиваше успоредно на бетонната стена, свързваща скалистия вълнолом с кораловия риф, които образуваха кей, побиращ три-четири малки яхти. Затънтеният кей бе изоставен, само един стар дървен кораб беше останал завързан там.

Лиху и Чарли минаха покрай двама възрастни китайци, които се занимаваха с рибарските си мрежи.

После завиха надясно, отдалечиха се от водата и прекосиха тревната площ. В края на ливадата четирима местни мъже седяха около една сгъваема маса, разпъната близо до обществената тоалетна, и довършваха кас бира. От страната на океана имаше горичка от ниски палми. Наблизо бе паркиран стар ръждясал пикап. Типичен анклав на бедняци.

Навсякъде из Островите имаше такива групи от хора. Според закона всички плажове бяха публично достояние. Щом човек стигнеше до брега, никой не можеше да му пречи. Ето защо местните хавайци, изгонени от строителните предприемачи на хотели, се настаняваха буквално пред вратите им. И вече всяко място, където имаше публичен достъп до плажа, беше почти винаги заето. Понякога цели семейства висяха около обществените тоалетни и държавните плажове по всяко време на денонощието.

Тримата мъже на Лиху се вместили в този пейзаж. И тримата имаха бронзовия загар на местните жители. Бяха едри, намусени и достатъчно зловни, за да пребият всеки, който ги безпокои.

На малка ивица пясък в далечния край на парка, между палмите и вълнолома, те бяха разпънали палатка. Оттам виждаха корабите, които влизаха в кея, както и пристанището на Хило.

Лиху клекна пред палатката им. Чарли изчезна в мрака зад оскъдната светлина на газената печка, сложена на скалите пред палатката. На единия котлон имаше мръсен тиган, а на другия — кафеник. Пламъкът излъчваше бледооранжева светлина, която едва-едва озаряваше мъжете.

И тримата чакаха Лиху да заговори.

— Колко курса направихте?

Човекът, който се намираще най-близо до него, отговори:

— Четири.

— Лодката трябва да се върне утре по някое време, така ли?

— Да. Ще се върне, веднага щом разтовари. Ако дойде след свечеряване, ще изчакаме, докато се стъмни, за да натоварим следващата партида.

— Къде товарите?

Мъжът посочи към края на малкия кей.

— Той спира там. Ние закарваме пикапа долу и никой не ни притеснява.

Лиху кимна.

— Остават още два-три товара и това ще бъде всичко. Не чакайте да се стъмни. Започнете да товарите веднага щом лодката пристигне. И майната им на приливите. Кажете му да тръгне веднага. Искам да останете тук още ден-два.

Мъжете не казаха нищо, но всеки знаеше, че товаренето през деня ще увеличи риска.

Лиху ги огледа.

— Има ли проблеми?

Никой не пророни дума.

— Разопаковахте ли следващия товар?

— Да. Скрихме го в онези големи стоманени тръби на пристанището.

Лиху кимна.

— Камиионите с останалото вече са паркирани на летището. Два са. Ще дойдат на зазоряване. Преди да е станало нещо тук. След

няколко часа отидете на мястото и чакайте. Разтоварете камионите и сложете нещата в тръбите.

Хората кимнаха, а Лиху продължи:

— Ако можете да натоварите всичко на два пъти, направете го.

— Това ли е всичко? — попита единият.

— Да. После изчезвате.

Тримата отново кимнаха. Лиху огледа групата. Никой не се обади.

— Ще се наспите, когато всичко свърши.

Лиху се изправи и се отдалечи от пламъка на печката. Чарли излезе от мрака и тръгна след него.

Зазоряваше се, когато Хоторн престана да задава въпроси на Девлин. Тули задряма на стола. Девлин търпеливо изчака генерала, после започна да пита.

— И така, вие водите войниците от „Шофийлд“ дотук, за да се превъоръжат и да се обучават?

— Да.

— И това продължава вече осем месеца?

— Да — отговори Хоторн. — Нямаме гаубици, нито танкове. Само леко въоръжение. Обикновено изпращаме бригади в пълно бойно снаряжение. Щеше да бъде по-добре, ако товарехме старите оръжия в Пърл, вместо да влачим всичко дотук, но не мога да рискувам да оставя войниците невъоръжени, макар и за няколко часа. Донасяме новите оръжия тук, изпращаме хората, правим размяната и после транспортираме старите оръжия обратно на Острова.

— И ги пренасяте с кораби?

— Да. Това е най-евтиният начин.

— А как стигаше оръжието до корабите?

— С камион от Похакулоа до Хило или до военната база в Кайуахи.

— По Садъл Роуд?

— Тук има само един път, господин Девлин.

— И някъде по Садъл Роуд един от вашите камиони е разтоварвал един-два сандъка.

— Не е било възможно да изхвърлят ей така някой сандък. Трябвало е да ги разменят със запечатани. Със същите номера по описа.

— Предполагам, че е ставало така. Мъглата и дъждът около Хило са толкова гъсти, че не се вижда на повече от десет метра. Последният камион от конвоя е спирал, без другите да забележат. Но цялата работа не е могла да се осъществи без съдействието на вътрешен човек.

Хоторн не отговори.

— Кой е бил той? — попита Девлин.

— Работим по случая.

Девлин не беше в настроение да протака разговора, но съдържа гнева си.

— Докъде стига корупцията? — тихо попита той.

— Доста високо.

— Колко от вашите хора са замесени?

Хоторн се забави с отговора.

— Това е военен въпрос.

— Не, и ако включва убийството на цивилно лице.

— Господин Кранстън ли имате предвид?

— Да.

— Нямате доказателства, че в убийството са участвали военни.

— Прикривате ли някого?

— Не.

— Ще разследвате ли вашите хора?

— Не ме притеснявайте, господин Девлин. Не съм в настроение.

— Знаете, че няма да се откажа от случая, докато не разбере кой е убил Били Кранстън.

Преди да отговори, Хоторн се замисли за миг. После, внимателно подбирайки думите си, каза:

— Идентифицирахме всички войници, които имат нещо общо с транспортирането на оръжия. Правим проверка, която ще ни покаже колко е било откраднато. Но въз основа на първите изчисления моите хора казват, че са участвали не по-малко от двайсет и пет души.

— Заедно с организаторите на операцията?

— Разследването ми ще обхване всички.

— Ще кажа само още нещо. Ако не беше Били Кранстън, който сам се е изправил срещу онези копелета, можеше никога да не

разберете какво е станало с оръжията ви.

— Ако смъртта на Кранстън и кражбите на оръжията са свързани.

— Свързани са.

— Разбирам загрижеността ви, господин Девлин. Ще изясним и този въпрос. Извършителят на престъплението ще бъде наказан.

Девлин кимна.

— Един последен въпрос, господин Девлин.

— Да.

— Какво мислите за Кий?

— Той е психопат. Мрази всички. Способен е да убива. И смятам, че вече е обезумял.

— А хората му?

— Аматьори. Безработни и онеправдани. Необходимите за въоръжен бунт. Съмнявам се дали съзнават в каква каша са се забъркали. Но повечето ще последват Кий. Нямаат избор.

— Разбирам.

— И така, генерале, какъв е вашият план?

— Моят план? Или ще се предадат, или ще ги избия. Всичките.

— Има ли значение фактът, че не знаете с колко души разполага Кий? Или колко заложници държи? Или къде се намират. Или какво иска Кий.

— Нещо друго, което желаете да ми кажете?

— Да. Кой стои в дъното на цялата работа, по дяволите? Кой дърпа конците на Кий? Кой краде оръжията ви?

— Всичко, което трябва да направите, господин Девлин, е да стоите мирно и кротко, да не ми пречите и да чакате. Преди тази история да свърши, ще знам това и куп други неща.

— Тогава остава само един въпрос.

— Какъв?

— Какво ще направите, когато Кий започне да избива заложниците?

След като Кий излезе от културния дом с младата хавайка, двама от хората му извлякоха навън тялото на Мун. Наредиха на жените да измият кръвта, която се бе размазала по плочките на пода.

Сетне жените се разпръснаха из залата на малки групи. Редуваха се да използват банята. Импровизираха нещо като спалня. Когато поискаха храна и вода, пазачите позволиха на две от тях да отидат до бакалията и да донесат каквото могат. Задоволиха се с плодове, хляб и студена консервирана храна.

Но ужасът не намаляваше. От деветте жени, на които Кий бе заповядал да се съблекат, три вече бяха изведени навън. Никоя не се върна. Останалите се бяха облекли, седяха и чакаха, надявайки се, че няма да ги повикат.

Лийлани седеше настрана и кипеше от гняв. Мястото ѝ не беше там. Бе обещала на Девлин, че ще се прибере у дома. А тя остана, за да се погрижи за онзи глупав ресторант. Не успя да свърши онова, за което бе дошла, и сервира храната, за да докаже на себе си, че струва нещо. А сега беше заложница. Ако бе послушала Девлин, щеше да се измъкне от цялата тази бъркотия.

Стоеше сама в ъгъла на горещата и задушна заседателна зала и мислеше. Мозъкът ѝ сякаш се бе вцепенил. Плачеше ѝ се. Искаше ѝ се да изкрещи. Хрумна ѝ да се помоли на Бога. Опита се да измисли някакъв безмълвен зов за помощ към прадедите си и да усети духа им, но това само я накара да се почувства глупава и безпомощна. И после — в краен пристъп на негодувание — Лийлани се отказа от всичко и от всички — Девлин, прадедите си и жените в залата. И в следващия миг прозря истината. Мисълта я осени с такава внезапна сила, че тя се усмихна. Проклети мъже. Девлин не знаеше повече от нея. С изключение на едно. Той знаеше кой е непосредствения му враг. Девлин търсеше врага, разпознаваше проблема и се залавяше с него. Съсредоточаваше се само върху това. Лийлани беше обградена от уплашени и изпотени жени и хленчещи деца. Хваната в капан. Но изведнъж нищо нямаше значение. Въпреки жегата, жаждата и объркването, едно нещо беше ясно. Кий беше врагът. И той щеше да дойде за нея.

Лийлани стана и се приближи до един пазач. Лицето ѝ беше безизразно, а главата — леко наведена. Поиска разрешение да отиде до банята. Мъжът кимна и ѝ направи знак с дулото на пушката.

Тя бързо излезе от залата и тръгна по коридора. Тоалетната беше заета, а отпред чакаха още две жени. Отсъствието на движение, чакането и неизвестността я влудяваха. Но сега всичко това изчезна.

Лийлани стоеше на опашката, мислеше, планираше и използваше въображението си.

Тя влезе в малката тоалетна и веднага се приближи до автомата. Купи си един тампон, влезе в кабинката, седна на тоалетната чиния и внимателно извади тампона от картонената обвивка. После бръкна в десния джоб на късите си панталони и извади карфица. Лийлани имаше план. Отчаян, но все пак план.

Когато се замисли защо прави това, през нея мина вълна на страх — досущ електрически шок. Изведнъж някой удари с приклада на пушката по металната врата на тоалетната и стомахът ѝ се сви. Лийлани тихо изруга, сетне извика:

— Излизам!

Когато се върна в залата, тя видя, че на мястото ѝ седи Рейчъл Стийл. Възрастната жена я гледаше. Едва забележимо ѝ направи знак с глава.

В момента Лийлани нямаше желание да се занимава с нея. Имаше работа. Трябваше да мисли. Но в пламенните сини очи на възрастната дама имаше нещо толкова настоятелно, че Лийлани не можа да устои.

Тя прекоси нехайно стаята и седна до Рейчъл. Мнозина спяха, а будните тихо разговаряха.

Само двама пазачи наблюдаваха седемнайсетте жени и трите деца. Лийлани започна да мисли за бягство. Но първо трябваше да обърне внимание на възрастната жена.

— Ти си следващата — тихо каза Рейчъл, без да я поглежда.

— Какво искаш да кажеш?

— Мисля, че ще бъдеш следващата, която ще отведат.

— Защо мислиш така?

— Изненадана съм, че Кий още не го е сторил. Сигурно е зает.

— Направи ли го, ще съжалява.

— Добре. Бях убедена, че ако някой тук има смелост, това си ти.

Лийлани се обърна към Рейчъл, но не каза нищо.

— Пък и имам чувството, че работиш с Девлин.

Лийлани отново се уплаши и попита:

— Какво? Откъде ти хрумна?

— Не се притеснявай. Не мисля, че някой знае за това.

— Защо мислиш така?

— Ами, вероятно женска интуиция.

— Твоята интуиция?

— От стаята си виждам много неща. И малко логика. Двама непознати в града по едно и също време. Използват един и същи уличен телефон. Ти и Девлин си приличате.

— Как?

— Не знам точно. Гняв. Ожесточеност. Може би просто не се страхувате. Както и да е, мила моя. Искам да ти кажа, че имам пистолет. И нямам абсолютно никаква представа какво да правя с него.

Този път Лийлани се постара да не поглежда Рейчъл и тихо попита:

— Имаш пистолет?

— Да. Но не знам как да го използвам. Ти знаеш ли?

— Откъде го взе?

— На Девлин е. Видях как го оставя в багажника на колата си. Когато военните камиони и хората на Кий дойдоха в града, отидох на паркинга и го взех. Оставих ключовете на задната гума — там, където ги бе сложил Девлин.

За минута Лийлани не каза нищо, сетне попита:

— Къде е пистолетът?

— В колана ми. Едно от предимствата на възрастта е, че те прави по-малко привлекателна за мъже като тези тук. Но и без това нямаше да им позволя да ме докоснат.

Лийлани я погледна. Рейчъл бе облечена в широк памучен панталон и пуловер, които скриваха очертанията на оръжието.

— Малък е, но съм убедена, че ще бъде полезен — добави възрастната жена.

Двете се умълчаха.

— Знаеш ли как да боравиш с него? — попита Рейчъл.

— Револвер ли е или автоматичен?

— Не знам.

— Има ли барабан, който се върти?

— Не. Всичко е в едно. Правоъгълен е.

— Да. Знам как да боравя с него.

— Тогава ще ти го дам. Да легнем. Все едно ще спим. Ще се обърнем една към друга. Хайде, легни.

Сковано и непохватно Рейчъл се отпусна на пода и бавно се премести под масата. Лийлани легна с лице към нея.

Възрастната жена бръкна в колана си и извади малък пистолет „Берета“, дваисет и втори калибър. Лийлани бавно протегна ръка и го взе. Металът бе затоплен от тялото на Рейчъл. Оръжието беше гладко и странно успокояващо.

Лийлани внимателно доближи пистолета до лицето си. Издърпа затвора назад и видя как един патрон влезе в гнездото. Не посмя да извади пълнителя, за да провери колко патрона има в пистолета. Реши, че Девлин едва ли би й дал незареден пистолет. Ала нямаше представа колко патрона побира беретата. Оръжията не я привличаха, но сега се радваше, че баща й я научи да стреля.

Бавно спусна петлото и пъкна пистолета в късите си панталони. Замисли се как да застреля Сам Кий. Трябваше да влезе в някоя стая с него, без да я претърсват. Да извади беретата, да зареди, да натисне спусъка и да стреля — отново и отново, докато всичко свърши. Ами ако се наложеше да застреля още някой? Дали изобщо щеше да съумее да извади оръжието, преди да я убият? Или преди Кий да извади пистолета си и да я застреля? За миг Лийлани реши, че идеята е неосъществима. Нямаше да може да измъкне беретата. После си представи как Кий ще й каже да свали дрехите си. Този път, за да я изнасили и унижи. Пред хората си. Представи си подигравателната му физиономия. Сетне вдигна фланелката си и пъкна пистолета колкото е възможно по-навътре в панталона.

37.

Вайсман бе забравил колко силно вонят труповете и съсирващата се кръв. Офицерът, един армейски сержант, който беше свързка между военните и полицията, го чакаше на улицата. Сержантът му отдаде чест и отвори вратата. Вайсман мигновено долови мириса на кръв.

— Каква бъркотия! — измърмори войникът. — Ченгетата оставиха всичко, както си беше, за да направите оглед, преди да са почистили.

Вайсман благодари на уморения сержант и бавно изкачи стъпалата до апартамента на Тей. Пред вратата стоеше униформен полицаи. Вътре сновяха детективи, ченгета, съдебномедицински експерти и хората от моргата.

Вайсман погледна труповете. Изненада се, че няма толкова много кръв, колкото бе очаквал. Но пикочният мехур и вътрешностите на полковник-лейтенант Джордж Уокър се бяха изпразнили, докато бе умираше. В затвореното помещение тропическата жегата бе превърнала двата трупа във воняща каша. Миризмата се бе просмукала навсякъде.

Полицаяте бяха отворили всички прозорци, но циркулацията на въздуха беше съвсем слаба. Един от детективите пушеше евтина пура, която правеше смрадта още по-противна.

Вайсман намери детектива от отдел „Убийства“, отговарящ за случая, лейтенант Едуард Каолани. Представи се и попита:

— Какво научихте?

Каолани беше облечен в стандартния черен панталон, бяла риза с къси ръкави и черна вратовръзка. Беше доста пълен. Вратът му беше твърде дебел, за да закопчее яката си. И той беше уморен.

Каолани посочи мъртвите тела и заговори с характерната хавайска напевна интонация, която превръщаше всички разказни изречения във въпросителни.

— Русокосата е проститутка от Хотел стрийт. Наркоманка. Хероин. От три години има досие. Била е арестувана за проституция и два пъти за притежание на наркотици. Белият е ваш човек. Казва се

Уокър. Разпитахме някои от съседите. Изглежда е бил редовен клиент. По всичко личи, че тя го е застреляла и после се е самоубила.

Вайсман гледа сцената една минута. Каолани чакаше търпеливо. Минутата му се стори безкрайна.

Накрая Вайсман попита:

— Защо?

— Защо го е застреляла ли?

Каолани сви рамене.

— Ти ми кажи.

— Не мога. Защо да застрелва редовен клиент? Хората, които си плащат редовно, не стават жертви.

— Може да се е забавил с плащането.

— Но защо тя ще се самоубива?

— Какво искаш да кажеш?

— Ами в сценария убийство — самоубийство няма никаква логика.

— Може би още не.

— А може би никога. Ето какво знам. Някой се е обадил на Уокър. Рано сутринта вчера. Уокър става и излиза от кабинета си. Няма обяснение. Нищо. Напуска бързо, сякаш е извикан по спешност. Паркира колата си в центъра, а не в този квартал. Качва се тук. Тя го пуска да влезе и го застрелва, после се самоубива. Защо? Няма никаква логика.

Каолани се почеса по лявата вежда, сетне потърка очи. Изобщо не се интересуваше от обсъждането на хипотези с Вайсман.

— Искаш ли да огледаш нещо друго?

Полковник-лейтенантът се обърна към единия труп и клекна. Някой бе разкопчал ризата на Уокър. Вайсман обърна тялото, за да види гърба. Кожата на мъртвеца беше осеяна с червеникавосиня кръв. Военният стана.

— Изглежда е бил застрелян съвсем скоро, след като е излязъл от кабинета си. Преди около трийсет и пет часа.

— Да.

— Има ли други наранявания?

— Не. Огледах го внимателно.

— А момичето?

— Също.

— Няма следи от борба. Нищо не е счупено.

— Не.

— Някакви бележки, писма или пари?

— Нищо.

— Наркотици?

— Не.

— Видях достатъчно. Да се махаме оттук, преди дрехите ни да са се вмирисали завинаги.

Вайсман и Каолани излязоха от апартамента и тръгнаха надолу по стълбите. Щом стъпиха на улицата и двамата изпросиха цигари от едно униформено ченге и запалиха.

Детективът отново потърка очи и каза:

— Значи мислиш, че е инсценировка?

— Да. Инак няма логика в случилото се. И когато намериш приятелите на проститутката, ще се увериш в това. Няма причина да се самоубива ей така.

— Може да има милион причини.

— Но защо Уокър е станал от бюрото си и е излязъл толкова бързо? Един полковник-лейтенант не тръгва така само за да чука. Пък и тя не е била облечена в подходящия екип.

— Може да е отишъл да ѝ каже, че всичко е свършило. Знам ли? Ти разбираш повече от тези неща. Ти ми кажи защо е бил застрелян в апартамента на една курва.

Вайсман всмукна дълбоко от цигарата.

— Добре. Но само между нас. Няма да помогне кой знае колко. Особено ако вие, ченгетата, искате да приключите случая, като решите, че е така, както изглежда. Ала Уокър бе загазил здравата при нас. Според мен проститутката е била връзката между Уокър и лошите момчета. Не мога да ти кажа повече, но ако знаеш кой е бил сводникът ѝ, мисля, че ще отбележим напредък. Или ще узнаем кой стои в дъното на тази работа. Можеш ли да научиш кой е бил той?

— Разбира се. Ще трябва да потвърдя, но повечето курви тук са собственост на Еди Лиху. Не пряко. Той не е точно сводник, но ги контролира. Ала това едва ли може да се докаже.

— Лиху?

— Да...

— Е, лейтенант, мога да ти кажа само едно.

— Какво?

— Еди Лиху е имал много повече причини да убие Уокър, отколкото горкото момиче.

— И какви са те?

— Не мога да ти кажа сега.

— Не мисля така. Пък и едва ли ще можеш да докажеш нещо. Нито аз.

Вайсман кимна.

— Да. Досега никой не е могъл да докаже нищо срещу Лиху. Защо да бъдем по-различни?

— Защо не ми кажеш какво става? — попита Каолани.

— Ще го сторя, но първо трябва да питам шефовете си колко да ти кажа.

— Кога?

— В „Шофийлд“ разпитвам около петдесет човека. Мисля, че кръгът ще се стесни до двайсетина. Може би ще научим нещо през следващите два дни. После ще опиша всичко в доклад до командира си. И скоро след това ще знам какво да ти кажа.

Каолани сви рамене.

— Това прави цяла седмица. Какво да правя през това време?

— Действай както намериш за добре. Само че бавно. След няколко дни може да поискаш да промениш доклада си. Ако не ти съобща нищо, напиши каквото искаш. Какво би загубил?

Каолани хвърли угарката си.

— Нищо. Пък и без това имам адски много работа.

— Само потвърди, че момичето е било една от проститутките на Лиху.

— Добре. Обади ми се след няколко часа — добави Каолани и му даде визитната си картичка.

Вайсман кимна, ръкува се с детектива и тръгна към колата си. Замисли се колко много знае и колко малко може да докаже. Лиху беше един от малцината на Островите, който би могъл да търгува с военно оръжие. Зачуди се дали дебелакът има достатъчно смелост за това. Лиху бе избегнал съдебна отговорност от местните, държавните и федералните власти, които го разследваха от години. Вероятно се бе успокоил, че винаги може да оцелее в света на съдебните зали и високоплатени адвокати.

Полковникът погледна часовника си, сетне — визитната картичка на Каолани. Ако в дъното на тази история стоеше Лиху, нямаше да е лесно да го разобличат. Той вече заличаваше следите. Премахването на Уокър може би бе изтрило последната пряка връзка. Военните бяха затворили казармата „Шофийлд“. Хоторн държеше местните хора в града. Но без човек, който да посредничи между двете групи, адвокатите и политическите връзки на Лиху може би нямаше да успеят да го защитят.

Вайсман се качи в колата си и отвори прозореца. Дрехите му наистина воняха на смърт. Жалко, че Уокър беше мъртъв. Инак би го накарал да признае всичко. На път за казармата полковникът започна да мисли какво ще напише в доклада си.

38.

В два часа след полунощ двама от хората на Кий дойдоха за нея. Тя беше будна. Седеше на пода, облегла гръб на стената. Беше облякла дългия памучен жакет, който Джанет ѝ даде. Искаше да прикрие пистолета. Беретата беше в десния ѝ джоб. Когато пазачите се насочиха към нея, Лийлани стана и зачака.

И двамата бяха покрили лицата си с кърпи, но по очите им разбра, че се усмихват. Не казаха нищо. Само я хванаха за ръцете и я блъснаха към стената.

Лийлани излезе от културния дом. Пазачите вървяха от двете ѝ страни. Отправиха се към офиса на Кий. Тя огледа Мейн стрийт. На жълтеникавата светлина на уличните лампи еднообразните фасади на дървените сгради изглеждаха ярки и крещящи. Над покривите цареше черна пустош.

Лъхна я внезапен вятрец. Облаци закриха звездите. Скоро щеше да завали. Тя потрепери — по-скоро от умора и страх.

Лийлани държеше ръцете си в джобовете. Изведнъж почувства, че онова, което възнамерява да направи, ще бъде очевидно. Пазачите щяха да поискат да видят ръцете ѝ. Може би трябваше да ги застреля и да се скрие в мрака между сградите. Нямаше да я намерят. А после да избяга в полето. Но кой от двамата да застреля първо? Онзи вляво? Щеше ли да има време да се обърне и да насочи пистолета към другия? Бягството в тъмнината изглеждаше глупаво. И егоистично. Не. Лийлани знаеше кой е врагът и трябваше да се справи с него.

Пък и без това беше късно за нещо друго. Поведоха я по стъпалата, водещи към офиса на Кий. Пазачът от дясната ѝ страна я стисна за ръката толкова силно, че я заболя.

Другият отвори вратата и я блъсна вътре. Ярки крушки осветяваха кабинета. Лийлани застана на прага и присви очи.

Кий седеше до бюрото на адвоката и четеше три машинописни страници. Държеше писалка и отбелязваше нещо с дебели стрелки и черти. Енгъл стоеше до него и гледаше какво подчертава. Лицето на

адвоката беше призрачно бледо. Изглеждаше измъчен. На предела на изтощението, докаран там от безпокойство и напрежение. Кий му даде листовите хартия и каза:

— Оправи това. Утре сутринта трябва да ги изпратим.

Енгъл кимна, замислено сви устни и рече:

— Добре.

После взе листата, без да добави нищо, и отиде в кабинета в задната част на офиса.

Кий стана и погледна Лийлани. Посочи плетеното канапе в далечния ъгъл на стаята и каза:

— Седни там.

Преди да успее да отговори, единият от пазачите я блъсна към канапето. Лийлани залитна и когато се стовари върху канапето, забеляза, че в отсрещния ъгъл на стаята седи Уили. В дясната си ръка държеше карабина. Дулото беше насочено към тавана. Усмихна ѝ се.

Кий се приближи до нея. Двамата пазачи го последваха. Той видя, че Лийлани се е увила в дългия жакет и попита:

— Какво има? Студено ли ти е?

— Да — отговори тя и го изгледа гневно.

— Непреклонна кучко, свали дрехите си.

Другите мъже се изкикотиха. Лийлани се вторачи в Кий. Ръцете ѝ бяха в джобовете. В дясната стискаше беретата. Хрумна ѝ да го застреля, без да изважда ръката си. През жакета. Вдигна леко ръка, но се сети, че пистолетът не е зареден. Първо трябваше да дръпне петлето. Отново я обзе паника. Кий стоеше на три крачки от нея. Изглеждаше огромен. Тя се запита дали беретата ще има достатъчно сила да го повали. Но това нямаше значение. Лийлани щеше да продължи да стреля. И в същия миг Уили допря дулото на карабината до лявото ѝ слепоочие и каза:

— Прави каквото ти казва.

Кий я наблюдаваше с притворени очи. Лицето му беше безизразно. В офиса беше изключително тихо и спокойно след постоянното движение и шума на седемнайсетте жени, принудени да стоят в една стая.

— Хайде.

Лийлани не реагира. Уили натисна дулото в слепоочието ѝ. Тя осъзна, че всички чакат.

Кий се усмихна и рече:

— Ние с теб си подхождаме. Най-добрите на този шибан остров. Помисли какви деца ще имаме. Принцове и принцеси.

— Предпочитам да се съвкупя с куче — каза Лийлани.

Ударът дойде толкова бързо и неочаквано, че тя не видя нищо. В главата ѝ експлодира болка. За миг ѝ причерня, после пред очите ѝ блесна ярка светлина. Главата ѝ кънтеше от удара в стената. Не си спомняше да е изпитвала по-силна болка.

Кий се беше навел над нея. Без да мисли, Лийлани го ритна между краката. Не уцели мишената, но Кий почувства удара.

Тя знаеше, че Уили ще я застреля, преди да успее да извади беретата. Както и че Кий отново ще я удари. Този път с юмруци. Двете ѝ ръце бяха в джобовете. Кръстоса ги пред лицето си, когато Кий я удари по челото, поваляйки я на плетеното канапе. Изненада се, че не я заболя толкова, колкото от плесницата. Той пристъпи напред и стовари юмрук върху краката ѝ. С всичка сила. Като инструктор по карате, опитващ се да счупи купчина тухли. Лийлани изпищя от болка. Имаше чувството, че ѝ беше счупил крака.

Той се отдръпна и се усмихна.

— Щом обичаш да риташ хората, нека да видим как сега ще вдигнеш крак.

Лийлани не можеше да помръдне.

— Харесва ли ти да причиняваш болка? — попита Кий и я удари по бицепсите.

Никога не я беше удрял мъж, особено толкова силен като Кий. Ръцете ѝ се парализираха. Той доближи похотливо ухиленото си лице до нея.

— Хайде. Удари ме.

Лийлани изпищя през сълзи на ярост и болка и се опита да вдигне ръце, но не можа.

— О, боже! — изстена тя.

Този път юмрукът му се стовари върху другия ѝ крак. Не толкова силно, но достатъчно, за да я накара отново да изпищя. Лийлани се опита да бръкне в джоба си, но не можа.

Кий коленичи пред нея и разкопча късите ѝ панталони. После изгуби търпение и ги смъкна, разкъсвайки ципа. Стана и изкрещя:

— Шибана високомерна курва.

Сетне разтвори с ритник скованите ѝ крака. Дясната ѝ ръка конвулсивно потрепваше от усилието да я раздвижи. Лийлани направи всичко възможно да посегне към пистолета в джоба си. Кий беше извадил пениса си и го галеше, за да се възбуди. После изведнъж спря.

— Да ти го начукам — рече той и погледна между краката ѝ. — Какво е това, по дяволите, кучко? Вонящият период, а?

Тя усети, че той издърпва тампона, който бе навлажнила с кръвта от пръстите си.

— Да ти го начукам — изкрещя Кий и захвърли тампона към хората си. — Ще духаш. Отвори уста!

Лийлани се изплю върху него и извика:

— Майната ти.

Кий не си направи труда да избърше плюнката. Усмихна се и вдигна панталона си.

— Добре. Непреклонна кучка. Сега говориш така, но това няма да продължи дълго. Или ще го направиш, или ще те пребия до смърт.

Последният удар беше толкова силен, че счупи носа на Лийлани. Главата ѝ сякаш експлодира. Догади ѝ се и изгуби съзнание.

39.

Войникът от охраната забеляза най-големия син на Джанет от двеста метра. Момченцето беше на шест години. Русокосо. Слабо. Беше облечено в скъсана фланелка с рисунка на Батман, къси панталонки, които бяха твърде големи за него и износени гуменки. На врата му беше окачен кафяв плик. Вървеше нормално, с изключение на факта, че плачеше и държеше дясната си ръка настрани от тялото. Около юмручето му беше увита ивица сребрист пластир. На дланта му беше прикрепено нещо голямо.

Войникът фокусира бинокъла върху ръката на детето. Вгледа се в уголеменото изображение, после взе радиопредавателя и се обади на командира си.

— Сър, едно момченце върви към нас. Изглежда носи някаква граната, залепена за ръката. Убеден съм, че иглата е извадена.

Лейтенантът, който отговори на обаждането, имаше достатъчно разум, за да заповяда на всички да не мърдат и да не се приближават до детето.

Когато хлапето стигна на около петдесет крачки от първата редица войници, командирът на сектора стоеше до една от медицинските сестри. Без да ѝ кажат, тя мина през барикадата и направи знак на момченцето да отиде при нея. Детето беше толкова ужасено, че бе намокрило панталонките.

— Няма нищо — рече медицинската сестра. — Хайде, ела. Ние знаем какво да направим. Ела при мен.

Тя беше по-млада от майката на момчето. Заприлича му на учителка и хлапето отиде при нея. Жената коленичи и протегна ръце към него. Хвана внимателно ръката, която държеше гранатата и нежно му каза:

— Няма нищо. Всичко е наред.

— Къде е мама?

— Не се тревожи. Ще я намерим. Защо не седнеш?

Детето отново се разплака.

— Напишках се.

— Знам. Няма нищо. Седни, миличък.

Тя внимателно настана момченцето на коленете си. Погали го по главата и притисна лице до него, за да не му позволи да гледа какво ще стане. Държа го неподвижно, докато сапърът изтича, за да обезвреди гранатата.

Раздвижването привлече вниманието на Девлин и Тули. Не им беше разрешено да се приближават до момчето, но те видяха плика на врата му. Девлин се отдалечи от суматохата и седна на ръба на канавката. Тули приклекна до него и попита:

— Какво ще правим сега?

Девлин се бе загледал в далечината. След няколко минути каза:

— Огледай се. Какво виждаш?

— Шибаната армия.

— Точно така. Две хиляди войници. Оръжия. Бронетранспортъри „Брадли“. Танкове „М-1А1“. Хеликоптери „АС-130“. И това е само онова, което виждаш. Имаш ли представа колко военни има на тези острови? Морски пехотинци, флот, армия и въздушни сили. Знаеш ли колко човека има в едно леко пехотно подразделение? Единайсет-дванайсет хиляди. А онова детенце току-що ги направи луди.

Тули кимна и пак попита:

— И какво ще правим сега?

— Ще се погрижа чудовището да се придвижи в правилната посока.

— Мислиш ли, че ще можеш да го направиш?

Девлин сви рамене.

— Само ако успея да накарам Кий да убие първо мен.

Час по-късно, в осем сутринта, от командния център се обади на Девлин. Светлината, климатичната инсталация и абсолютната изолация от външния свят придаваха на щаба същия вид както преди. Само че сега вътре имаше повече хора. И изглеждаха по-уморени и напрегнати.

Генерал Хоторн му направи знак да се настави на стола срещу него. От двете страни на Хоторн седяха цивилни. Не приличаха на

местни жители. И не си направиха труда да се представят. Имаше и маршал от военноморските сили, и офицер от бреговата охрана. Крофорд Олохана седеше в края на масата за конференции заедно с двама от помощниците си. До тях имаше още трима цивилни. Девлин реши, че са от ФБР и от Антитерористичните сили.

Някой му даде няколко листа хартия. Хоторн не го представи.

— Ситуацията е адски трудна, господин Девлин. И вие очевидно сте част от нея.

Девлин погледна първата страница. Там имаше списък от двайсет и седем имена. Видя името на Лийлани Килау. Сетне прегледа следващите страници. Грижливо напечатаните редове съдържаха исканията на Кий. Всеки параграф беше номериран. Бяха общо двайсет и шест.

— Както виждате — започна Хоторн, на първата страница са написаните имената на зложниците. Предоставили са ни информация за тях. Шофьорски книжки и тъй нататък. По-нататък е описано какво е направил Кий със зложниците. Разделил ги е на групи. Изпратил е едно дете с граната, залепена за ръката, за да донесе тези сведения. Кий смята, че е демонстрирал добронамереност, като е освободил момчето. Има двайсет и шест зложници и двайсет и шест искания. Прочетете ги внимателно, след като свършим със съвещанието, но искам да насоча вниманието ви върху параграф трети...

Девлин го прочете внимателно.

„Параграф 3. Негово Кралско величество Самуел Кеамоку иска бледоликият потисник Девлин да се яви пред него още днес. Не трябва да носи оръжие. Да бъде без дрехи. Да дойде пред щаба точно в дванайсет на обяд, за да се изправи пред справедливостта на новото кралство Хавай.“

Девлин хвърли листата на масата.

— Мисли се за крал на Хавай, а ме иска гол на Мейн стрийт посред бял ден.

— Да.

— Той е луд.

— Знаем това, господин Девлин.

— Какво ще стане, ако не изпълним искането му?

— Пише го на последната страница. Щял да убива по един заложник на всеки половин час, докато се появите. Ще започне с белите.

— Трябва да го премахнете. Убийте го и останалите ще се предадат.

— Няма да е толкова лесно. Кий заявява, че заложниците са разпределени в няколко сгради. Всяка група е оградена от мини, които са свързани. Имат детонатор, който ще ги възпламени. Детонаторите са нагласени така, че да взривяват на всеки двацет минути. Хората му ще ги пренастроят на всеки двацет минути. Не е необходимо някой да ги задейства. Не можем да отидем там ей така и да ги избием. Трябва да знаем с колко време разполагаме за всеки детонатор и къде са заложниците. Или да имаме по един човек за всеки детонатор, преди да атакуваме. Избием ли хората на Кий, няма да има кой да предотврати експлозиите.

— Генерале, тук има цяла армия. Искате да кажете, че хората ви не могат да нахлуят в града достатъчно бързо?

— Не знаем за колко време можем да влезем. Нито часа, за който са нагласени мините. И моите експерти ме съветват, че най-подходящото време за атака е, след като се стъмни. С приспособленията за нощно виждане, ние ще имаме явно преимущество в мрака.

— И очаквате аз да поддържам интереса му, докато се стъмни? Колко време мислите, че ще му отнеме за да ме застреля?

— Не очаквам, че ще му позволите да го направи.

Девлин не обърна внимание на думите на Хоторн и отново погледна листата пред себе си.

— А другите му искания?

— Имате предвид онази тъпотия да излъчим по радиото призив всички хавайци да се вдигнат и да върнат земите си? Да кажем на всички, които вярват в суверенитета на Хавай, да се съберат в Кахоа? Може да намерим начин да излъчим фалшиво предаване по местното радио. Работим по този въпрос. А колкото до искането хората да се съберат тук, това няма да стане.

— Вече сте докарали стотици хора.

— Знаем с колко човека разполагаме. Преди да дойдат още, ще сме решили въпроса. И откровено казано, господин Девлин, изобщо не ми пука, ако всички дойдат на този остров. Няма да се приближат достатъчно, за да има някакво значение.

— Никога не е имало значение, нали?

— Какво искате да кажете?

— В продължение на сто години военните правят каквото си искат на тези острови. Защо сега нещо да се променя?

— И аз мисля така.

— Дори ако се наложи заложниците да умрат?

— Ние сме единственият им шанс да оцелеят, господин Девлин. Никой друг няма да се намеси. Въпросът е военен, а не политически. Онзи тип използва армейска ракета „Стингър“, за да свали граждански хеликоптер. Никой няма да ни спре да направим необходимото.

Девлин взе напечатания текст и прочете:

— „Амнистия, земя, репарации“. Какво ще кажете за това?

— Ще се съглася с всичко, което онзи негодник иска да чуе.

— Мислите ли, че ще ви повярва?

— Не знам, господин Девлин. А вие как мислите?

— Аз ли? Според мен преди сто години ние откраднахме Хаваи и няма да го върнем. Кий знае това. Американските военни притежават тези проклетни острови и Кий също го знае. Ако хората в Съединените щати знаят колко оръжия, амуниции и войска сте струпали тук, на тези острови няма да стъпи турист.

Девлин хвърли листовете към Хоторн.

— Не само Кий, а и вие също знаете всичко това. Той е откачен, но не е глупав. Съзнава, че скоро ще умре и ще очисти колкото може повече от вашите хора и от заложниците. Ето, това мисля.

Хоторн явно не беше свикнал да му говорят по този начин. Едва се владееше.

— Свършихте ли?

Девлин се готвеше да каже още нещо, но цивилният, който седеше до Хоторн, го прекъсна.

— Моля ви, господин Девлин. Сега не е време за политически дебати. Нуждаем се от вашата помощ. Трябва да вкараме някой в

града, за да ни осигури сведенията, необходими да предприемем атака, с която да спасим заложниците.

— Искате да кажете да спасите кариерите си.

— Има ли значение какъв е мотивът ни? Сам го казахте. Онези двайсет и шест души заслужават да живеят. Отидете там и отвлечете вниманието на Кий и на хората му. Дайте ни време, докато се стъмни, и ние ще ги ликвидираме. Имаме прибори за нощно виждане, които ще ни направят практически невидими. С лазерните мерници ще уцелим челото на всеки от пазачите му. Ще разположим хора на десет крачки от детонаторите, когато атакуваме. Кий няма да победи.

— Искате да ви помогна да избиете онези копелета, които следват Кий?

— Отидете там и им кажете да предадат оръжията си. Ще се отнесем справедливо с всеки, който излезе невъоръжен от града.

Девлин огледа насъбралите се хора.

— Кажете ми какво искате да научите.

Хоторн и неколцина от колегите му се спогледаха. После генерал-майорът се обърна към Девлин и рече:

— Съобщавам ви тази информация само защото мисля, че се опитвате да вземете решение. Прав ли съм?

— Да.

Хоторн натисна едно копче на командното табло пред себе си и зад гърба му се появи екран. Лампите в стаята угаснаха и диапроекторът зад Девлин озари екрана с поредица от цветни диапозитиви.

Генерал-майорът застана до кадрите.

— Това са разузнавателни снимки на Кахоа, правени от голяма височина.

На екрана блеснаха още изображения — повечето черно-бели, с множество червени и жълти светлинки.

— Тези са подобни. Правени са нощем с чувствителен към светлината филм. Цветните петна са хората на Кий. Установили сме, че на различни места е разположил осемнайсет бойци. Мнозина са на покривите. Може да има още неколцина, останали в сградите.

На екрана се появи още един фотос и Хоторн посочи четири постройки, оградени в зелено.

— Това са сградите, където има най-голямо движение. Едната е офисът на Кий. Останалите три вероятно са местата, където държат заложниците.

Девлин кимна.

— Културният дом. Градският бар. И книжарницата в източния край на Мейн стрийт. Вярваме на онова, което Кий е написал в съобщението си. Но това е всичко, което знаем. Ето защо ни трябва там. Кий не е казал, че ще ви убие. Нямаме представа за каква справедливост бръщолеви. Може би иска да ви вземе в плен.

Девлин не каза нищо.

— Господин Девлин — продължи Хоторн, — вие сте служили честно и почтено на страната си. Признаваме ви тази заслуга. И мнозина от нас одобряват задачата, която в момента изпълнявате за „Пасифик Рим“. За съжаление, наложи се да ви проучим. Знаем, че сте замесен в убийството на детектив Нихики. Води се разследване и за убитите в ранчото на Кий...

— Убити?

— Да. Може да сте невинен, но ще бъдете въвлечен в съдебни дела в продължение на години, докато всичко се изясни. Кариерата ви ще приключи.

Девлин погледна Хоторн.

— Това е пръчката. А какъв е морковът?

— Хората, които ни помагат, са наши приятели. Няма да позволим да се случи нещо с човек, служил на страната си.

Девлин кимна.

— Е, споразумяхме ли се?

— Съвсем не. Не дойдох тук, за да работя с вас. Преди да поема риска да бъда застрелян, искам да се уверя, че ще изпълня задачата си — да разбера кой е убил Били Кранстън и защо. Причината е ясна. Били е открил оръжията им в тропическата гора и се е опитал да направи нещо по въпроса. Но аз трябва да знам кой точно го е убил. Кий? Хората му? Или вашите войници? И преди да изпълня искането ви, моят клиент трябва да бъде удовлетворен от разследването. Няма да предприема нищо, докато не узная това. Ето защо, преди да отида в града, искам да ми кажете някои неща.

Генерал-майорът кимна, доволен, че вече преговарят.

— Питайте.

— Искам, преди да отида в Кахоа, да уредите пристигането на моя клиент тук, за да го запозная с резултата от разследването.

— Генерал Кранстън ли имате предвид?

— Да. И когато дойде, искам да ми представите пълен списък с имената на хората, замесени в търговията с оръжие. Охраната и войниците, на които се натъкнах в ранчото на Кий. Онези, които са транспортирали оръжията. Товарачите. Ако някой от войниците ви направи самопризнания, те също трябва да бъдат дадени на мен и на моя клиент. Искам и подробно описание как смятате да процедирате с тези хора. Трябва да удовлетвори не само себе си, но и Джаспър Кранстън.

— Друго?

— Искам да знам кой е висшият офицер, който е ръководил кражбата на оръжията ви. Кий не е действал сам.

Девлин посочи Олохана и цивилните.

— Разполагате с полиция, разузнавачи и федерални агенти. Няма да е трудно да откриете името. Не говоря за доказателства пред съда. Искам само името. Клиентът ми трябва да го знае.

— Нали съзнавате, че е невъзможно да направим всичко това до обяд.

— Вижте какво, генерале, не се опитвайте да ме будалкате. Инак веднага ще изляза оттук. Щом искате година-две да се размотавам из съдебните зали, направете го. Мислите, че не мога да наема адвокати ли? И да прекрача барикадата и да разкажа историята си на списание „Пийпъл“? Пробвайте. Знам, че от няколко дни работите по случая. Би трябвало вече да разполагате с тази информация. Накарайте момчетата си да я обобщят и напишете достоверен доклад. И ако надуша нещо гнило, изчезвам. А колкото до генерал Кранстън, можете да го доведете тук за час. Ако ви трябва повече време, имате го. Кажете на Кий, че съм напуснал Биг Айланд. Предайте му, че ще ме намерите и ще ме доведете тук. Да чака. Колкото по-късно отида там, толкова по-добре. И го предупредете, че ако преди да се появя в града, нарани дори един човек, го очаква кошмар от болка и страдания, каквито не си е представял.

— Нещо друго?

— Да. Ако искате да поддържаме връзка, след като отида в града, по-добре намерете начин как да осъществите това. Нещо достатъчно

малко, което да скрия в тялото си.

— Това ли е всичко?

— Да. Обадете ми се, когато сте готови. Ще предоставим информацията на моя клиент и после ще видим какво ще правим.

— Не, господин Девлин — възрази Хоторн, — това не е достатъчно. Тук трябва да има оперативен план. Ако изпълним исканията ви, аз имам правото на гаранции, че ще отидете в града. Не мога да си губя времето в игрички с вас. Трябва да знам сега. Инак ще се наложи да измислим друга стратегия, при това незабавно.

Девлин се вторачи в Хоторн. Знаеше, че го е притиснал докрай. Кимна и рече:

— Да.

— Какво?

— Да. Направете каквото поисках и ще отида там.

— Имам ли честната ви дума?

Девлин го погледна, без да каже нищо. Военните около масата го зяпнаха. Единственият шум в помещението беше бръмченето на климатичната инсталация. Накрая Девлин каза:

— Да. Имате честната ми дума.

После бавно се изправи и излезе от командния център. Вратата се затвори и останалите се спогледаха. Никой не знаеше какво да каже. След няколко минути Хоторн се прокашля и тихо рече:

— По-добре да се залавяме за работа, господа.

40.

Утринното хавайско небе беше ослепително синьо. Девлин засенчи очи и примига, сетне наведе глава и тръгна към маздата. Тули го последва. Усещаше, че моментът не е подходящ да говори.

Двамата се качиха в колата и Девлин подкара на юг. След един-два километра мълчание Тули най-сетне попита:

— Къде отиваме, братко?

— На един плаж.

— Защо?

— Искам да го видя още веднъж.

— Какво става, шефе?

— Отивам в Кахоа.

Самоанецът премести едрото си тяло и свъси вежди. Искаше да каже нещо, но не знаеше как да се изрази.

Девлин шофираше и се опитваше да си припомни пътя, по който Лийлани бе минала, когато ходиха на усамотения плаж. Успя да намери отклонението и паркира на Ред Роуд, близо до дървената барикада. После се загледа в черната лава.

— Приятен ден за разходка, Тули. Искаш ли да видиш един красив плаж?

— Разбира се.

Двамата тръгнаха по застиналата лава. Вървяха бързо и скоро се изпотиха. Не разговаряха.

През първите пет минути от разходката Девлин прогони всички мисли от главата си. Съсредоточи се върху ходенето по неравната повърхност. Чувстваше топлината, излъчваща се от дълбоките пукнатини в черното каменно поле и горещите лъчи на слънцето. Опита се да накара тялото си да усеща всичко, а умът — нищо.

След трийсетина минути той започна внимателно да обмисля вероятностите. Представи си как отива в града, тръгва по Мейн стрийт, минава покрай бара и „Вилидж Ин“ и се приближава до офиса на Кий. Опита се да планира всичко. Да си го представи. Виждаше сградите.

Усещаше асфалта под краката си. Анализира няколко сценария. Сетне престана да мисли за това. Нямаше какво повече да планира.

Когато стъпи на усамотения плаж, Девлин беше съвсем спокоен. Съблече ризата си и седна на топлия черен пясък. Кръстоса крака, изопна гръб и се съсредоточи.

Въздухът беше чист, небето — ясно. Искрящите води бяха потихи отпреди, когато беше тук с Лийлани.

Затвори очи и внимателно анализира всяка мисъл, която се появи в съзнанието му. Нормализира дишането си. Помисли си колко сигурен се чувства в присъствието на Тули. Позволи си да изпита прилив на чувства. За миг обичта му към едрия мъж го завладя. Изпитваше благодарност към Тули. Една вълна се разби на брега и Девлин се върна към действителността.

Заслуша се в звуците на океана. Постепенно образът на Лийлани изплува в съзнанието му. Спомни си мига, в който я видя за пръв път да върви уморено към него пред къщата на баща си. Дългите ѝ крака, раменете, лицето. Изящният нос. Меката копринена кожа. Екзотичната татуировка. Гъвкавите мускули. Видя лицето ѝ близо до себе си, сред изпаренията в пещерата. Остави се на образите, докато избледнеят. Ала лека-полека мислите за Кахоа, за Кий и за отчаяните му хора, започнаха да се намесват.

Девлин се опита да си представи всеки от мъжете, които бе виждал около Кий. Лицата им. Очите. Помъчи се да проникне в душите им. Колко врагове имаше в града? Колко от тях страдаха? Как се чувстваха? Много ли бяха уморени? Доколко се страхуваха? Разгневени ли бяха? И как щяха да реагират, когато се срещнеха очи в очи с кръвта, болката и смъртта?

Тули седеше под палмите и внимателно наблюдаваше Девлин. Тихо тананикаше една древнополинезийска молитва. Призоваваше дедите си и боговете на южното тихоокеанско крайбрежие. Искаше му се вождът на племето Асеососо Суа да е при него и да го посъветва. Помоли се за клана Матаи. За себе си. За Девлин. Чувстваше се много самотен. Изведнъж чу приглушените звуци на тропическата гора зад гърба си. На света нямаше човек, който да скочи и да извади пистолет толкова бързо като него.

Ала когато се огледа, Тули не видя нищо. Вятърът разлюля клоните на палмите. Мигът бе отминал. Самоанецът бавно пъхна

пистолета в колана си, обърна се към Девлин и седна на застиналата лава.

На връщане Девлин изглеждаше необичайно спокоен. Усмихна се на Тули и го потупа по гърба.

— Не се притеснявай, братко. Всичко ще бъде наред.

— Сигурен ли си, че искаш да отидеш там, шефе?

— Не мога да го избегна, Тули. Няма начин. В града има една жена, която ни помагаше. Не мога да я оставя там сама. Пък и не искам да бягам от Кий. Той е причинил болка на твърде много хора. И ще продължи да го прави.

Самоанецът слушаше и кимаше.

— И това е единственият начин да изгоня останалите плъхове от дупките им.

Девлин знаеше, че Тули иска да спори с него, но не смее.

— Виж какво, Тули, ако не отида в града, няма друг начин да сложа край на всичко това.

— А аз, шефе? Какво ще прави Тули?

— Много неща.

Пътят по застиналата лава беше достатъчен, за да даде време на Девлин да обясни на самоанеца.

Срещата на армията с генерал Кранстън премина както Девлин си я беше представял. Единственото, което го изненада, беше, че Джаспър е облечен във военна униформа.

Девлин говори пръв и разказа на Кранстън всичко, което бе научил за сина му. Описа подробностите и завърши с думите:

— Вашият син е бил блуждаеща и объркана душа, генерале. Разчитал е на марихуаната, за да се успокоява. Да му даде някакъв душевен покой. Мисля, че това се е превърнало в религиозно упование за него. В лично тайнство... Явно е засадил малки площи в околността. Убеден съм, че така е открил скривалищата с оръжия, които Кий и хората му са направили наоколо. Смятам, че са най-малко три. Кий е използвал създадената система, чрез която е изнасял марихуана от острова, за да транспортира и оръжията. Същите

складове. Същите камиони и кораби. Същите хора... Били е искал да му попречи. Колкото до причината, това е въпрос на лична преценка. Няма го сред нас, за да ни каже. Може би мисълта, че се продават армейски оръжия, го е възмутила. Може да е чувствал, че присъствието на оръжията е някакво светотатство. Може би боецът у него го е накарал да брани това единствено място, което най-после е смятал за роден дом. Каквито и да са причините, аз съм убеден, че Били е отишъл в ранчото на Кий и го е предизвикал. Не съм сигурен кой всъщност го е убил. Но Кий е замесен. Военният персонал — също, макар и непряко. Според мен Били е бил убит, после са занесли тялото с хеликоптер наскре тропическата гора. Опитали са се да унищожат доказателствата, но не са успели.

Девлин млъкна и се вгледа изпитателно в Кранстън. Лицето на генерала беше непроницаемо.

— Продължавайте — обади се тихо той.

— Както вече казах, сър, сред хората, отговорни пряко или косвено за смъртта на вашия син, са военните, замесени в кражбата и изнасянето на оръжията. В доклада си генерал-майор Хоторн ще опише точно кои са онези хора и какво трябва да се направи с тях. Колкото до Кий и неговите главорези, ако доживеят този ден, и те ще бъдат подведени под съдебна отговорност за смъртта на сина ви.

Девлин свърши с обясненията и се облегна назад. Хоторн взе две кафяви папки и подаде едната на Кранстън, а другата на Девлин.

— Всичко, което ще ви кажа, е подробно описано в тези доклади. Можете да ги прочетете сами. Търговията с оръжия е била ръководена от моя отговорник по снабдяването и транспорта. Името му беше Джордж Уокър. Полковник-лейтенант. Кариерист с безупречна характеристика. Но нашето разследване показва, че цялата работа е била организирана от висши военни. Нашето мнение също е, че това е единственият начин, по който търговията би могла да се осъществи... Но дори с участието на командир от такъв висок ранг, при нормални обстоятелства това би било невъзможно. Уокър е осъзнал, че такава възможност се представя веднъж в живота и се е възползвал от нея. След като е решил да го направи, всичко друго е било осъществимо... Докладът, който ви давам, обяснява как Двайсет и пета пехотна дивизия е била намалявана по численост от две години насам, част от огромните икономии във военните разходи. За да направим

въоръжените сили колкото е възможно по-боееспособни, ние обновяваме старите оръжия. Някои от тях са от войната във Виетнам. Ето защо намаляваме числеността на войската и обновяваме оръжията. И в този преходен период Уокър е съзрял шанс да открадне старото снаряжение. Съвсем логично, като се замисли човек. Макар да е демодирано за нас, то е изключително ценно на черния пазар. Особено, ако го крадеш. Това прави изкупната цена много ниска.

Хоторн се обърна и заговори на Кранстън.

— Генерале, знам, че сте запознат с условията за обучение на Биг Айланд. Похакулоа. Там правим учения с оръжията. Закарваме с кораби войниците и старите оръжия, заменяме ги с нови, провеждаме учението и транспортираме старото снаряжение или в Хило, или в Кайуахи. През това време Уокър и съюзниците му са отклонявали процент от старото оръжие. Малък процент, но въпреки това значително количество... Полковник-лейтенант Джордж Уокър е мъртъв. Смятаме, че е бил убит от хората, на които е продавал оръжието.

— И кои са те? — прекъсна го Девлин.

Хоторн се поколеба, сетне отговори:

— Пише го в доклада. Още не разполагаме с неопровержими доказателства, но всички следи водят към един човек на име Еди Лиху... Начинът, по който е бил убит Уокър, полицейското минало на Лиху, на Кий и на останалите, бизнесът на Лиху, връзките и репутацията му. И най-важното, самопризнанията, които успяхме да получим от нашия персонал. Няма съмнение по въпроса.

— Какво ще стане с Лиху? — попита Девлин.

— Хората, които ще вземат това решение, още не са готови.

— Той е цивилно лице. Можете ли да направите нещо по този въпрос? — попита Кранстън.

— Работим съвместно с местната полиция, генерале. Ще продължаваме да го правим, докато всички, отговорни за престъпленията, получат присъди.

Кранстън кимна. Не можеше да се разбере дали е удовлетворен от отговора на Хоторн. После зададе още един въпрос.

— По дяволите, но как точно го е правил онзи Уокър?

— Явно е знаел колко оръжие ще бъде транспортирано и кога. Единствената му грижа е била оръжието, което ще открадне, да бъде

натоварено на последния камион от кервана, отиващ или в Хило, или в Кайуахи. Когато колоната е навлизнала в мъглата и дъжда по Садъл Роуд, последният камион е спирал. Местните хора чакали със свои камиони. Разменяли сандъците. Всички имали армейски печати и съответните номера по описа. Това не било трудна задача за един педантичен администратор като Уокър. Местният камион е потеглял в една посока, а военният — след колоната. Във всички камиони е имало съответният брой контейнери. Размяната е траела няколко минути. Всеки път са отмъквали по един-два сандъка. Но това е продължило месеци.

Кранстън погледна папката и попита:

— И вие сте убеден, че тази информация е достоверна?

— В случаи като този нашите следователи са много задълбочени. Не знаем всяка подробност. Разследването още не е приключило. Това е информацията, с която разполагаме до момента. Предоставям ви я, само защото господин Девлин ме принуди да го направя. Но мислим, че докладът отговаря на истината. Смятам, че в извършването на престъпленията са участвали не повече от двайсет души — шофьори, товарачи, три охранителни екипа и един екипаж на хеликоптер. Уверявам ви, че всеки един от тези хора ще прекара остатъка от живота си в затвора.

— Някои от вашите хора признаха ли, че са убили момчето?

— Не. Но ако прочетете доклада, ще видите, че човекът, отговарящ за подкрепленията, някой си капитан Макуилямс, вероятно е загинал в престрелката в ранчото на Кий. Макуилямс ръководи три охранителни екипа от по трима души. Екипът, който е действал, когато синът ви е бил убит, е бил съставен от същите трима, убити в ранчото.

— Намерихте ли тялото? — попита Девлин.

— Още не. Претърсваме района около ранчото. Необходимо е време.

Кранстън кимна и взе доклада на Вайсман. Девлин продължаваше да наблюдава Хоторн. Всички чакаха Кранстън да прочете доклада.

Генералът пхна листовете хартия в папката, без да пророни дума.

Хоторн погледна Кранстън, сетне Девлин и попита:

— Удовлетворени ли сте?

Девлин не каза нищо. Чакаше отговора на Кранстън. Джаспър бе обзет от внезапна умора. Прокашля се и рече:

— Удовлетворен? Разполагам с информацията, която исках да узная, когато наех господин Девлин. Знам кой е виновникът. И сега осъзнавам, че това не са само негодниците, които са донесли тук всички онези оръжия... Удовлетворен или не, нищо не може да върне сина ми. Само се моля на Бога да не изгубя и дъщеря си.

— Дъщеря ви? — учуди се Хоторн.

— Тя е в града. Една от заложниците.

Новината предизвика предсказуемо въздействие. Хоторн се намръщи. Помощниците започнаха да прелистват страниците, опитвайки се да намерят списъка с имената на заложниците. Офицерите шепнешком си задаваха въпроси.

— Но какво говорите? — удиви се Хоторн.

— Знаех, че тя ще дойде тук. Не можах да я спра. Надявах се, че може би господин Девлин ще я убеди да се върне, но това явно не е станало. Предполагам, че не е послушала и него. Всъщност съм сигурен, че е станало така. Името ѝ фигурира в списъка на заложниците. Тя използва фамилията на майка си. Килау.

Хоторн погледна Девлин.

— Знаехте ли за това?

Девлин кимна.

— Но и без това щяхте да отидете в града, нали?

Девлин не отговори.

Хоторн за пореден път потисна желанието си да изкрещи на Девлин.

— Отивайте, Девлин — каза той. — Единственото, което остана от споразумението ни, е комуникационното средство. Погрижихме се и за това. Явете се при капитан Дженкинс. Той ще ви даде предавател, който може да бъде скрит в тялото. Преговаряхме с господин Кий относно часа на пристигането ви. Той се съгласи да изчака до четири следобед. Имате на разположение точно двайсет и осем минути.

41.

Девлин докара маздата до изгорелия камион на телефонната компания, бавно го заобиколи и се приближи до празните коли, които хората на Кий бяха използвали, за да блокират пътя. На барикадата имаше трима човека. Един направи знак с карабината си M16 на Девлин да отбие встрани от пътя.

Девлин паркира колата и слезе. Тримата мъже насочиха оръжията си към него. Девлин вдигна ръце. Един от главорезите на Кий протегна ръка и взе ключовете на маздата.

Другият го смушка с дулото на карабината и каза:

— Тръгвай.

Девлин се обърна и пое към града. Положи усилие да потисне прилива на адреналин, ударите на сърцето и напрежението в мускулите си. Вървеше, изпитвайки чувството, че навлиза в друг свят. Тук-там имаше стръкове трева. Погледна към старите дървени сгради и сякаш видя структурата на дървесината. Непосредствената заплаха на внезапната смърт го накара да се съсредоточи и го зареди с енергия. В следващия миг Девлин осъзна едно — не вярваше, че ще умре.

Мина покрай градския бар и забеляза хората на Кий, разположени на покривите. Продължи да върви и видя още двама на покрива на бакалията и един — на сградата на отсрещната страна на улицата.

На петдесет крачки от офиса на Кий съзря още двама мъже, които стояха пред двуетажната сграда. И когато се приближи до вратата, оттам излязоха още неколцина.

Облечени в цивилни дрехи, с лица, закрити с носни кърпи, насочени автоматични оръжия, хората на Кий приличаха на революционери от Третия свят. Хоторн бе пресметнал, че са осемнайсет. Девлин преброи единайсет.

Всички го гледаха. Той беше центърът на вниманието. Следващата точка от безумните искания на Кий.

Четирима пазачи се втурнаха към Девлин и го обградиха.

Той спря пред офиса на Кий. Обърна се и застана пред парапета на издигнатия дървен тротоар. Съблече бялата си риза и я пусна на земята. После свали белия ленен панталон и бельото. За миг му хрумна, че човек може да живее в Хавай, харчейки съвсем малко пари за дрехи. А в следващия миг го поразиха мисълта колко е нелепо да му хрумне такова нещо в подобен момент.

Стоеше там съвсем гол, само по обувки. Остави ги на краката си, защото асфалтът беше твърде горещ.

Пръв от офиса излезе Уили. После, без предупреждение, на прага застана Кий. Ухилен. Облечен в черно. Дългите му коси падаха по раменете. Приблечи се до парапета и се вторачи в Девлин. Кий имаше класическа полинезийска татуировка, големи ръце и ослепителнобели зъби. С изключение на грозния белег, Кий наистина изглеждаше царствен по някакъв примитивен начин.

— Събуй и обувките — каза той.

Девлин се подчини. Стъпи на горещия асфалт, усети болката и се зачуди дали петите му ще изгорят.

— Претърси дрехите му — заповяда Кий на мъжа, който стоеше най-близо до Девлин.

Пазачът премести карабината в лявата си ръка. Девлин го наблюдаваше внимателно. Беше убеден, че човекът не знае да борава с оръжие. Мъжът се приближи до малката купчина дрехи. Първо взе ризата и я тръсна. Хвърли я на земята и вдигна панталона. Пъхна карабината под мишница, опипа джобовете с двете си ръце и го пусна.

Девлин се поколеба дали да не измъкне пушката изпод мишницата му, ала реши да не го прави. Искаше да поговори с Кий.

Пазачът провери и бельото му, като го побутна няколко пъти с крак и го настъпи. Взе обувките и погледна в тях. Всички присъстващи наблюдаваха сцената.

Когато обискът свърши, Девлин протегна ръка към дрехите си, но пазачът извика: „Хей!“ и замахна да го удари по главата с приклада на карабината си. Девлин се наведе вдясно и избегна удара, но ръбът на приклада одраска болезнено рамото му.

Девлин изсъска от пронизителната болка. Мъжът се приближи и отново опита. Девлин пак се наведе и излезе от обхвата му. В ръката си още държеше бельото и панталона.

Пазачът насочи оръжието си към него и изкрещя:

— Хвърли дрехите, задник такъв.

Девлин не отстъпи. Втренчи поглед в очите му, предизвиквайки го да стреля и obu шортите и панталона си. Онзи стоеше, насочил карабината към него. Можеше дори да натисне спусъка, ала Кий изрева:

— Чакай. Още не.

После заповяда на двама от по-едрите мъже да застанат от двете страни на Девлин.

— Завържете ръцете му зад гърба и се уверете, че в панталона няма нищо.

Девлин едва успя да наметне ризата на раменете си, когато двамата извиха ръцете му зад гърба. Уили излезе на улицата. Носеше голяма ролка пластир. Друг пазач отново претърси Девлин. Уили откъсна ивица пластир и я уви около китките му. После го удари с всичка сила в бъбреците. Девлин изсумтя. Двамата мъжаги го обърнаха с лице към Кий. Уили застана до главатаря си.

Кий бавно извади от кобура деветмилиметров армейски пистолет „Берета“, зареди го и го остави на парапета.

— Джак Девлин, обвинявам те в държавна измяна, в убийство на граждани на новото кралство Хавай и в опит за покушение върху член на кралското семейство.

— И кой е този член на кралското семейство? — извика Девлин.

— Аз. Готов ли си да чуеш присъдата?

— Предполагам.

— Добре. Тогава ще произнеса присъдата, взимайки под внимание факта, че не си загубил твърде много от времето на кралския съд. Осъждам те на смърт. Ще бъдеш отведен в края на Мейн стрийт и разстрелян пред окупационните войски и техните медийни лакеи.

— Някой друг, освен теб, вярва ли на тези глупости?

Кий се облегна на парапета, усмихна се и тихо отговори:

— Не е необходимо някой друг, освен мен, да вярва.

Девлин се обърна и изкрещя на хората на Кий, които наблюдаваха процедурата.

— Той е луд, но това не означава, че всички трябва да умрете. Не сте променили нищо. Армията е пред града и е готова да ви го отнеме. Ще ви застрелят до един, ако не се предадете. Военните не оставят живи хората, които крадат оръжията им.

Кий насочи беретата към Девлин и тихо му каза:

— Млъкни и тръгни.

Девлин спря да крещи и го погледна. После съвсем тихо попита:

— Нали не мислиш, че можеш да се измъкнеш безнаказано след всичко това? Нали не вярваш, че ще накараш хората да се обедният около твоето хавайско кралство?

Кий се усмихна.

— Хей, никой не знае в какви глупости вярват ония задници.

— Развържи ме и аз ще ти помогна да оцелееш.

Кий се изсмя презрително.

— Няма начин. Ти ще бъдеш първият, който ще умре.

Девлин не помръдна.

— Първият, който умря заради цялата тази история, беше Били Кранстън. Джон Съншайн. Кой го уби? Ти ли?

Кий наведе дулото на беретата и го погледна.

— Имаш право. Той беше първият. Дойде и си изпроси да бъде убит. Също като теб.

— Какво се случи? Кой го уби?

Кий се загледа в далечината, сякаш си припомняше как е станало.

— Беше адски странно, човече. Дойде в ранчото рано една сутрин. Когато за пръв път пренасяхме нещата. Сякаш знаеше, че ще бъдем там. Пристигна и започна да крещи. Да спрем онова, което правим. Какви ли не ни нарече. Не носеше нито пистолет, нито нож. Нищо. Изпратих няколко момчета да се погрижат за него. Той се сби с тях. Смахнатият бледалик беше смело копеле. Хукнахме да го гоним, но онзи извратен лайнар Макуилиамс го наръга с нож. Обаче не го уби.

— Какво стана после?

— Много се ядосахме на белия. Да му го начукам. След втория курс го сложихме в хеликоптера. Аз го разпорих и го оставих на дивите прасета. Ти видя как го правим. Казах на момчетата да пуснат кучетата. Да подгонят дивите прасета натам. Мислехме, че ще го изядат и така ще се отървем от него, но някой намери тялото. Е, онова, което беше останало от него. Трябваше да заровим някъде онова смахнато бяло копеле.

— Да, трябваше.

— Пълна откачалка. Знаеш ли какво ми каза?

— Какво?

— Съжалявал, че се стигнало дотук. Съжалявал, че трябвало да умра.

— Не беше срещал истински боец, нали, Кий? Наистина ще умреш.

— Да, но след теб — каза Кий и насочи пистолета към Девлин.

— Хайде, тръгвай.

Девлин погледна Кий и хората му и рече:

— Това е последният ти шанс.

— Престани да дрънкаш глупости, иначе ще те застрелям тук...

— Били беше по-добър от мен, Кий. Аз не съжалявам, че ще умреш. Изобщо не съжалявам.

Кий само кимна и се изсмя презрително. Неколцина от мъжете също се изхилиха.

— Трябва да си сложиа обувките. Асфалтът е много горещ.

— Побързай.

Девлин пристъпи напред, пхна левия си крак в обувката и вдигна другия. Не можа да запази равновесие, защото ръцете му бяха завързани зад гърба. Всички го гледаха. Той ги хипнотизираше по някакъв начин.

Следващото нещо, което се случи, стана толкова бързо, че мнозина не го видяха. Девлин ритна между краката мъжа, който се намираше най-близо до него. Ритникът беше толкова силен, че пазачът политна във въздуха. После Девлин ритна в гърлото следващия мъж и удари с глава лицето на третия.

Кий беше първият, който стреля. Ала Девлин вече бе отскочил вляво и куршумът уцели последния човек, който стоеше пред Девлин.

Девлин хукна с всички сили. Бягаше колкото може по-надалеч от офиса на Кий. Подскочи и измъкна завързаните си ръце си пред тялото. Увеличи скоростта. Единият от пазачите препречи пътя му. Насочи пушката и стреля, но Девлин беше много бърз. Наведе се и блъсна с рамо мъжа, поваляйки го по гръб. По улицата свистяха куршуми. Свиреха, рикошираха и караха хората да се обръщат и да се хвърлят на земята. Девлин продължи да бяга.

Кий беше първият, който скочи на крака. Опита да се прицели, но Девлин тичаше твърде бързо. Кий и главорезите му можеха само да

стрелят по посока на Девлин с надеждата, че ще го улучат, без да се прицелват.

Девлин вече беше на петдесет крачки от офиса. Свърна рязко наляво, скочи върху една кола, мина по нея, стъпи на другата страна на улицата и продължи да бяга. Куршумите рикошираха по колоните и дървения парапет около него, но той зави зад ъгъла и хукна към „Вилидж Ин“.

Портата беше отворена. Девлин изкачи стълбите, прескачайки по две стъпала наведнъж. Хората на Кий спряха да стрелят и се затичаха след него. Когато стигна до площадката на най-горния етаж, той измъкна бръснарското ножче, което беше прикрепено в косите му. А щом се добра до верандата, Девлин вече го стискаше между зъбите си. Мина под гредите на тавана и се отправи към стаята си, като вдигна китките си към устата, за да пререже пластира.

Отвори с ритник вратата, освободи ръцете си и изплю бръснарското ножче.

Издърпа най-долното чекмедже на шкафчето. Разкъса найлоновия чувал, където държеше мръсните си дрехи и извади автоматичния пистолет „Браунинг Хайпауър“.

Пъхна пълнител и се скри зад стълбите. В същия миг автоматичен откос надупчи дървения таван на стария хотел. На стълбите се показва първият от хората на Кий. Размахваше карабина M16 и стреляше. Девлин го съжали. Човекът нямаше представа какво прави. Стреляше напосоки в празното пространство.

Девлин се прицели внимателно и натисна спусъка. Знаеше, че деветмилиметровият куршум ще проникне в дясното коляно на мъжа, ще разкъса ставата и ще го осакати завинаги. Девлин скочи и се втурна към верандата, гледаща към вътрешния двор. Запита се дали мъжът някога ще проумее, че е предпочел да го рани, вместо да го убие.

Тъкмо стигна до парапета, когато вторият етаж на хотела експлодира от порой куршуми, идващи от стълбището и от улицата. Девлин тупна тежко на покрива на навеса, претърколи се и се приземи в калта. Изправи се и хукна към далечния край на малкия вътрешен двор. Свърна надясно и влезе във външната тоалетна, построена зад мексиканския ресторант.

На Мейн стрийт Кий крещеше на хората си да слязат от покрива. Пазачите го чува и се затичаха като обезумели към съседния покрив,

защото видяха, че Кий се прицелва с противотанковата установка с ракетен заряд. Този път бе сложил по конвенционален високоексплозивен заряд, а не бойна глава с гориво, която би унищожила половината град.

Девлин току-що бе успял да разбие с ритник тънката шперплатова стена на банята и да избяга навън, когато целият втори етаж на „Вилидж Ин“ се взриви с оглушителен гръм. Експлозията беше толкова силна, че макар да беше зад сградата, Девлин прелетя около три метра. Строполи се на земята в безсъзнание.

Неподвижното му тяло лежеше в плевелите, които растяха на полето зад хотела. Върху Девлин се посипаха горящи отломки, а една запалена гредя се стовари върху десния му крак. Болката го върна в съзнание.

Той изрита горящото дърво от крака си и изпъзля на разчистената площ. Не чуваше нищо. Не можеше да стане. Но беше жив. Пое дълбоко въздух. Успя да се изправи на коляно, после стъпи на крака и тръгна олюлявайки се навътре в полето, докато намери едно по-безопасно място сред високата растителност. Скри се в папратите, изчакайки да дойде на себе си. Бръкна в ухото си и когато погледна пръста си, видя, че по него има малко кръв. Реши, че черепът му не е счупен и тъпанчетата не са спукани. Огледа тялото си, за да провери дали има рани.

Забеляза само драскотини. Не кървеше. Най-силната болка беше от изгарянето на десния крак. Започна да чува крясъците и радостните възгласи на хората на Кий и разбра, че слухът му е наред.

Пъхна ръка под лявата си мишница и потърси лепенката с телесен цвят, който разузнавачът на Хоторн бе прикрепил върху миниатюрния предавател. Отлепи лентичката и извади устройството.

Ръцете му леко трепереваха, докато доближаваше малката слушалка към лявото си ухо. Долепи горната част на микропредавателя до устните си и натисна бутончето.

— Тук е Девлин. Чувате ли ме?

Нещо изпращя, после се чу един ясен глас.

— Казвай. Командването иска да знае къде е източникът на експлозията.

— Изстреляха някаква ракета или артилерийски снаряд в сградата, където мислех, че се крия.

— Там ли бяха заложниците?

— Не.

— Ранен ли си?

— Жив съм. Те мислят, че съм мъртъв. Дръжте войската настрана и ме оставете да видя какво мога да направя.

Преди да му отговорят, Девлин пхна предавателя в джоба на панталона си и стана. Пое дълбоко въздух и разтърси глава. Тръгна бавно, докато възстанови равновесието си. Бързо се шмугна в буйната растителност и стигна до задната стена на най-близката сграда. Във въздуха се носеше задушливият мирис на експлозиви и на горящо дърво.

Прилепен до стената, Девлин се приближи до задния вход на книжарницата. Според Хоторн това беше едно от местата, където държаха заложниците.

Зад сградата имаше малка веранда, отрупана със стари градински мебели, дървена маса с петна от восък и плетен хамак. До вратата имаше двоен прозорец, засенчен с евтини бамбукови щори.

Девлин погледна към покрива, за да се увери, че няма пазач, после тихо изкачи стъпалата, водещи към задния вход. Изведнъж му прилоша и падна на колене. Разбра, че има поне леко мозъчно сътресение. Преглътна и изсумтя, докато се опитваше да се съсредоточи.

После се приближи до прозореца и надникна вътре. Стаята изглежда беше неизползвана кухня. Имаше малък коридор, водещ към главното помещение, което беше пълно с хора. Някои седяха на пода. Други се бяха облегли на стената. Трети се опитваха да надзърнат през прозорците, гледащи към Мейн стрийт, за да видят какво бе предизвикало експлозията. На прага на официалния вход стоеше само един пазач. И той гледаше към Мейн стрийт. Беше с гръб към заложниците.

Около пленените хора бяха поставени мини. Девлин преброи осем, но сигурно имаше поне още три-четири. Всяка мина съдържаше един килограм пластичен взрив „С-4“, който щеше да надупчи телата на хората в стаята със седемстотин стоманени сачми. Самата взривна вълна щеше да убие всички. Кръвопролитие то щеше да бъде жестоко.

Девлин извади браунинга и се прицели в пазача, но после се отказа. Сигурно имаше още един.

Бавно отвори вратата и влезе приведен в задната част на книжарницата. Забеляза малка тоалетна и влезе вътре. Погледна се в огледалото. Лицето му бе в сажди и мръсотия. Прокара пръсти през косите си и изгорелите краища се посипаха в мивката. На закачалката висеше мръсна хавлия. Девлин я намокри и избърса лицето и врата си. Хладната вода остави приятно усещане върху нагорещената кожа. Почувства се по-съсредоточен.

Излезе от банята и предпазливо мина под свода, водещ към коридорчето. Стисна браунинга и надникна в стаята точно когато пазачът се обърна и влезе в магазина. Девлин се дръпна. Зачака да долови викове или стъпки, идващи към него, но не чу нищо.

Неколцина от заложниците попитаха какво е станало. Пазачът явно се обръщаше към всеки, който задаваше въпрос. Девлин не видя друг. Сега или никога, помисли той.

Зареди браунинга и влезе в книжарницата. В продължение на няколко секунди никой не го забеляза. Когато движенията му привлякоха вниманието на пазача, Девлин беше на петнайсет крачки от него, насочил браунинга към лицето му.

— Мръднеш ли, мъртъв си — каза Девлин и продължи да върви към мъжа. — Не мърдай и няма да умреш.

Човекът инстинктивно насочи пушката си към него.

— Не! — извика Девлин.

Пазачът се поколеба. Девлин се приближаваше към него, без да спира и без да му дава възможност да мисли. Мъжът вдигна пушката и Девлин го застреля в челото.

Хората в стаята се стреснаха. Девлин знаеше, че изстрелът се е чул на улицата.

— Останете по местата си! — извика той. — Никой да не мърда! Къде е детонаторът?

Уолтър Харисън, който стоеше близо до изхода, отговори:

— Тук.

Девлин бързо се приближи до детонатора. Двигателният брояч показваше, че остават осем минути.

Той се обърна и каза на хората:

— Когато ви кажа да тръгнете, излезте през задната врата. Не бягайте. Вървете. Не вдигайте шум. На покрива има пазач, който ще ви застреля, ако ви чуе. Ако се намирате близо до някоя от мините,

внимателно я обърнете към Мейн стрийт. Не вдигайте мините. Не пипайте свързващите жици. Само леко ги насочете към улицата. После излезте през задната врата. Минете през полето и вървете на север. Ще стигнете до военните. Щом ги видите, вдигнете ръце. Хайде, започваме.

Девлин огледа внимателно детонатора, за да разбере как да пренастрои часовниковия механизъм. Натисна бутончето вдясно и го нагласи за четирийсет и пет секунди. Когато се обърна към стаята, последният заложник се изнизваше през задната врата. Погледна към Мейн стрийт и видя, че двама от пазачите на Кий вървят към книжарницата.

Всички мини бяха насочени към улицата. Девлин пхна браунинга в колана си, изтича до мъртвия пазач, взе карабината М16 и хукна след заложниците. Точно когато хората се затичаха към полето, човекът на покрива откри огън по тях. Девлин превключи карабината на автоматична стрелба и осея с куршуми горната част на сградата, принуждавайки пазача да се дръпне назад.

Изстрелите накараха хората на Кий да хукнат към книжарницата. Времето на експлозията течеше безмилостно. Точно когато мъжете стигнаха до входа, мините избухнаха с оглушителен гръм. Двамата бяха разкъсани на парчета от стоманените сачми, свистящи във въздуха. Цялата предна стена на сградата рухна. Първият етаж се срути и разнебитената стара постройка се огъна. Пазачът на покрива се сгромоляса сред димящата купчина. Дори сградите на отсрещната страна на улицата пострадаха. Всичко в радиус от стотина метра от книжарницата беше поразено.

Кий се обърна и видя как магазинът се срути.

— Останете по местата си — изкрещя той на хората, които стояха на покривите наоколо. После се обърна към намиращите се най-близо до него. — Вие, двамата, вървете в културния дом. Онова копеле Девлин е жив. Ако го видите, застреляйте го.

Сетне Кий накара останалите да тръгнат с него.

Докато Кий се приближаваше към книжарницата, Девлин тичаше в противоположната посока. Отправи се към културния дом, като бягаше прилепен до задните стени на сградите по Мейн стрийт. Заложниците се завтекоха на север. Девлин не забеляза покосени тела. Извади предавателя и без да спира, предаде съобщението си.

— Мъжете заложници идват към войниците ви, разположени на север от града. Не стреляйте по тях, но се уверете дали всички са заложници. Ако видите някой, който не е в списъка ви, заловете го.

После се отдалечи от сградите, зави на север по безлюдното поле и продължи да тича, докато пресметна, че се намира успоредно на културния дом. Тревите и шубраците отстъпиха пред почистен черен път. Девлин спря под едно дърво и се опита да види дали хората на Кий се разхождат пред сградата. Двама от тях изскочиха от Мейн стрийт и влязоха в културния дом. Девлин не забеляза други хора. Извади пълнителя на M16 и го провери. Беше до половината. Смени го и превключи карабината на единична стрелба. Пое дълбоко въздух и хукна.

На Мейн стрийт Кий и хората му се опитваха да отместят отломките, за да видят колко мъртви тела са заровени под развалините на книжарницата. Забиха в земята една гредата и повдигнаха част от срутилия се таван и стените. Кий се наведе и огледа мястото. Видя само един разкъсан крак.

Изправи се и отстъпи назад.

— Пуснете я.

Хората му пуснаха гредата, която бяха използвали като лост, и дървото се сгромоляса с трясък.

— Добре. Чуйте какво ще ви кажа — рече Кий. — Намерете бледоликото копеле. Онзи отдолу беше Томи. Мъртъв е. Девлин вероятно е взел карабината му. Уили, събери всички. Провери ги един по един, по име. Разбери кой е ранен. Колко са останали. Знам как да хванем онова бледолико лайно. Ще го застреляме. После ще отрежем шибаната му глава и ще я хвърлим пред телевизионните камери ей там.

Няколко часа преди Девлин да влезе в града, Лийлани бе дошла в съзнание. Събуди я някакъв гръм и усещането, че се върти. Сетне почувства невероятна болка. Внимателно отвори очи, за да спре въртенето и да се приспособи към болката. Отначало нямаше представа къде се намира. Бученето и световъртежът намаляха и тя осъзна, че идва на себе си. Когато съзнанието ѝ се проясни, тя се опита да седне, но падна на плетеното канапе. Стана ѝ толкова лошо, че едва не повърна.

Затвори очи и се помъчи да поеме въздух през счупения си нос, но не успя. Отново ѝ призля. След няколко минути отново отвори очи. Беше сама, но ръцете и краката ѝ бяха завързани. Опита се да не се предава на болката. Изчака, докато се приспособи към състоянието си. После седна. Вдигна бикините и късия си панталон и бръкна в джоба, за да провери дали пистолетът е там. Отново се почувства зле. Но не можеше да се примири с мисълта, че ще повърне, затова се отпусна, докато гаденето премина. Започна да масажира краката си, които бяха схванати и наранени от ударите на Кий. После се залови с ръцете. Раздвижи крайниците си.

Помъчи се да разхлаби въжетата около глезените си. Ала ръцете ѝ бяха сковани и се наложи да спре. Носът и лицето ѝ започнаха да се подуват. На два пъти трябваше да легне в безсъзнание. Но Лийлани отчаяно се опитваше да възвърне формата си. По обед беше толкова изтощена, че въпреки болката и неудобството, тя се отпусна на канапето — този път, за да поспи.

Експлозията, която разруши „Вилидж Ин“, я събуди и върна към ужасната болка, която се спотайваше в съзнанието ѝ. Главата и счупеният ѝ нос я боляха така силно, че не ѝ пукаше за взрива. Лийлани потърка чело, опитвайки се да намали болката. Хората на Кий крещяха отвън. Уплаши се, че ще дойдат да я вземат.

Но вече се чувстваше по-силна. Свикна да диша през устата, ала гърлото я заболя и устните ѝ се напукаха.

Докосна лицето си, за да прецени колко е подутото. Отказа се от мисълта да намери вода. Бавно сви и отпусна пръстите си. Извика, защото бяха схванати. Парализирани. После отново протегна ръка към джоба си. Внимателно измъкна беретата и я пхна навътре в панталоните си. Ципът беше скъсан, но успя някак да ги закопчее. Дръпна фланелката, за да прикрие пистолета. Продължи да свива и отпуска пръсти и да се мъчи да развърже въжето около китките си, твърдо решена да възстанови кръвообращението в тях, за да може отново да ги използва. Съсредоточеността и решителността ѝ нарастваха с всяка изминала минута. Знаеше, че не ѝ остава много време.

Девлин бързо се приближи до задната стена на културния дом, без никой да го забележи. В основата на стената имаше отдушници. Той се хвърли на земята и надникна в тях. Преброи дванайсет жени. Лийлани не беше сред тях. Останалите пет явно бяха другаде. Според Хоторн последното място, където Кий държеше заложниците, беше градският бар. Девлин трябваше да отиде там, макар че това означаваше да прекоси Мейн стрийт.

Той погледна часовника си и вдигна глава към небето. Преди десетина минути слънцето се бе скрило зад хоризонта. Красивият хавайски залез за пореден път украсяваше пейзажа.

Пасатите тласкаха сивите нощни облаци. Но имаше още двацет минути, преди да се мръкне.

Девлин реши да изчака, докато стане по-тъмно, но чу, че неколцина от мъжете на Кий се втурнаха с ругатни в залата.

Той се обърна и хукна към Мейн стрийт. Мина покрай официалния вход на сградата точно когато един от хората на Кий зави зад ъгъла. И двамата се стъписаха. Девлин се съвзе пръв и повали дребния мъж на земята. После го удари по слепоочието с приклада на карабината си. Онзи изпадна в безсъзнание.

Девлин побягна. Чу крясъци зад гърба си. Видя, че и други от хората на Кий хукват подир него по Мейн стрийт. Крещяха и стреляха. Девлин нямаше избор. Трябваше да се скрие, а най-близката врата беше на бара.

Успя да се добере до нея и влезе в задименото помещение.

Човекът на Кий, който пазеше вътре, стана и се обърна. Девлин мигновено го удари с приклада на M16. Пазачът падна. Девлин бързо огледа бара и видя, че там има само четири жени. Лийлани не беше сред тях. Никоя не помръдна. Едната тихо плачеше. Всички се намираха в различна степен на шок. Бяха изнасилвани многократно.

В бара нямаше мини. Мъжете сигурно бяха използвали помещението, за да се изреждат върху жените. Няколко куршума одраскаха вътрешната стена, но никой не влезе. Девлин предположи, че обкръжават заведението и чакат Кий. Жените го гледаха безучастно и той осъзна, че не прилича на полицаи.

— Дошъл съм да ви помогна — извика той. — Къде е последната жена? Къде е Лийлани? Знаете ли?

Никоя не отговори, но младата хавайка, първата, която Кий бе извел от културния дом, стана, спокойно вдигна стола си и го занесе до поваления пазач. С безизразно лице тя го стовари върху тялото му с всичка сила. Девлин трепна от гледката, както и от звука на безжизненото тяло, което пое удара. Другите жени седяха и гледаха. Омраза и сълзи изкривиха лицето на девойката, но от устата ѝ не излезе звук. Само сумтеше от усилие, докато удряше мъжа отново и отново. Сетне пусна стола, закри лице и се отдалечи. Никой не пророни дума.

А после гласът на Кий наруши тишината.

Девлин се приближи до вратата и погледна навън.

Кий вървеше с петима от мъжете си по улицата и викаше името на Девлин. Беше хванал Лийлани за дългите коси и я влачеше със себе си. В същата ръка държеше и деветмилиметров пистолет, опрян до главата ѝ. Лицето на Лийлани беше наранено и подуто. Ръцете ѝ бяха завързани пред тялото. Тя стискаше зъби от болка.

— Девлин! — крещеше Кий. — Излизай! Инак тя е мъртва. Чуваш ли, бледолико лайно? Ще я застрелям, а после и другите, една по една, докато не излезеш оттам. Или те, или ти, Девлин. Страхливо копеле. Чуваш ли? Ще ги изтрепя всичките.

Девлин се дръпна от вратата. Обзе го безкрайно изтощение. Хвърли карабината и извика:

— Излизам!

— Веднага или ще започна да стрелям! — отвърна Кий.

Девлин свъси вежди, докато се съсредоточаваше, но взе решение само за няколко секунди. Извади браунинга, стисна го в едната си ръка и я вдигна зад главата. Вече беше тъмно. Налагаше се да рискува.

Излезе от бара и бавно тръгна по средата на улицата, с ръце зад главата. Обърна се към Кий и извика:

— Добре. Ето ме. Пусни я.

Кий продължи да върви към него, влачейки Лийлани. Белязаното му лице беше изкривено в подигравателна усмивка. Нещо не беше наред с краката на Лийлани. Тя се олюляваше, но Кий я държеше здраво и я влачеше със себе си. Петимата мъже бяха насочили оръжията си към Девлин. Вероятно имаше още, които той не виждаше. Можеше да убие Кий, но не и всички останали. Беше невъзможно. Нямаше начин.

Кий спря на десетина крачки от него, натисна пистолета в главата на Лийлани и изрѣмжа:

— Знам коя е тая кучка. Намерихме чантите ѝ в ресторант „Да“. Името ѝ е Кранстън. Ние убихме брат ѝ. Ще я убием. И теб ще убия.

Изведнѣж Лийлани нададе страховит писък. Използва цялата сила, която ѝ бе останала. Вдигна ръце и замахна към Кий. Китките ѝ бяха завързани, но Девлин видя, че стиска пистолет дващсет и втори калибър.

Лийлани удари Кий по ръката. Той натисна спусъка. Тя започна да стреля и продължи, докато Кий не я повали на земята. Девлин вече приклякаше, насочвайки браунинга. Лийлани изстреля поредния куршум в главата на Кий и един в мъжа зад него. Сетне падна. Девлин стреляше, без да спира, и улучи двама от пазачите. Последните се обръщаха към него, когато той успя да повали единия, а главата на другия изведнѣж изчезна.

И после въздухът се взриви от гърмежи на автоматични оръжия.

Девлин инстинктивно се хвърли на земята и се претърколи. Куршумите обсипваха улицата около него. С периферното си зрение той видя проблясъци на силна светлина в културния дом. Шокови гранати. Спасителните екипи вече атакуваха пазачите, охраняващи зложниците. Последва градушка от куршуми. Девлин беше убеден, че заповедите са да се убиват всички в града, които не са затворени в трите сгради, където бяха зложниците.

Той усети остра пареща болка в крака, но пълзеше по асфалта, отчаяно опитвайки се да стигне до Лийлани. Стори му се, че тя помръдна. Ужаси се, че това може да е предсмъртен гърч.

Не му пукаше дали ще го застрелят. Не го интересуваше нищо друго, освен Лийлани. Стигна до нея, хвана я за раменете и я притегли към гърдите си, полагайки усилия да я закрие с тялото си. А после го обзе безумна ярост. Стана, вдигна я на ръце и им изкрещя да престанат да стрелят. Препъвайки се, занесе Лийлани на тротоара, но стрелбата продължи. Девлин успя да се отпусне по гръб на земята и се зачуди как е възможно още да е жив.

Облегна се на стената на сградата, без да изпуска Лийлани от прегръдките си. Стрелбата поутихна. Девлин нежно повдигна брадичката на Лийлани, за да провери дали куршумът на Кий я беше улучил. На оскъдната светлина видя, че дясната страна на главата ѝ е

обляна в кръв. Просълзи се. Кръвта показваше, че има рана, а не смъртоносна дупка. Внимателно избърса кръвта и съзря грозното разкъсване. Докосна артерията на врата ѝ, търсейки пулса. Усети го. Допря глава до гърдите ѝ и почувства как сърцето ѝ бие.

Отново я вдигна на ръце и се опита да стане, ала десният му крак се огъна. Изправи се на другия, но се свлече по стената на сградата. Изсумтя. Трябва да го направиш, помисли той. Опита отново и се задържа на крака. Останеха ли на улицата, армията можеше да ги ликвидира. Войниците навлизаха в града и търсеха последните оцелели.

Олюлявайки се, Девлин тръгна към паркинга на „Вилидж Ин“. В далечния източен край на града той видя бронирани коли, които бавно се придвижваха по Мейн стрийт. Чу и хеликоптери.

Стигна до ъгъла, но кракът му пак започна да се огъва. Приклекна и нежно подпря Лийлани на стената. Не искаше да рискува, пренасяйки я по открития паркинг. Прокле се, че е оставил тойотата толкова далеч. Изправи се. Не беше убеден дали самият той ще успее да прекоси паркинга. Тръгна накуцвайки към колата. Струваше му се, че до нея има цял километър. Изведнъж се разнесе пукот на M16 и Девлин видя как черната земя пред него изригна. Той падна, сетне започна да пълзи към задните колела на тойотата. Беше оставил ключовете на една от гумите.

От полето в далечния край на паркинга изскочи бронирана кола. С последни усилия Девлин стигна до тойотата. Хвана се за бронята, изправи се, обърна се и се облегна на колата. Извади браунинга. Пред него спря една бронирана кола със запалени фарове, която беше оборудвана като линейка. Отстрани беше нарисуван огромен бял кръст. Вратата на шофьора се отвори и отвътре излезе най-едрият войник, който Девлин бе виждал някога. Девлин избърса потта и кръвта от очите си. Усети как две силни ръце го хващат под мишниците и го изправят.

— Хайде, братко, закъсняваш. Да се измъкваме оттук.

— Нали трябваше да чакаш на полето на север?

Тули му помогна да се качи в линейката.

— Зарежи това. Не бях виждал такъв дъжд от куршуми на едно място. Този град прилича на Бейрут. Избиват всички.

— Вземи Лийлани — рече Девлин.

В линейката имаше още някой. Девлин се обърна. В дъното седеше военен лекар. Девлин се настани на пода и му каза:

— Почакай. Жената е ранена. Помогни му да я качи.

Линейката потегли. Задната врата беше отворена. Спряха. Тули вдигна на ръце Лийлани и внимателно я сложи на вградената в бронираната кола носилка. Сетне помогна на Девлин, който седна на носилката на отсрещната страна. Вратите се тръшнаха и бронираната кола се стрелна напред. Девлин затвори очи и се облегна на стената. Отначало се движеше бавно. Тули явно минаваше през кордона от войници и коли. Но скоро набраха скорост. Сирените започнаха да вият. Девлин се събуди от паренето, което усети, докато лекарят почистваше раната на крака му.

Планът на Тули беше да открадне някакво военно превозно средство, да намери Девлин и Лийлани и ако бяха живи, да ги измъкне от града. Но фактът, че попадна на линейка, спаси живота на Лийлани.

За щастие военният лекар беше опитен и си знаеше работата. Не попита нищо. Действаше бързо и сръчно. Ударът по главата и другите травми едва не бяха убили Лийлани. Кръвното ѝ налагане спаднаше и тя бе изпаднала в шок. Ала военният лекар не виждаше такъв случай за пръв път. Когато стигнаха до частната болница в Хило, главата ѝ беше превързана, а състоянието ѝ — стабилно.

От спешното отделение изскочиха лекари и медицински сестри. Девлин им позволи да се погрижат за Лийлани, но не я изпусна от поглед, докато не се увери, че правят каквото трябва. Прегледаха и него. Откриха три рани от куршуми. Най-сериозната беше на крака му. Девлин дори не бе усетил другите две. Един куршум бе откъснал малка част от лявото му ухо, а друг го бе одраскал от дясната страна.

Местният лекар предписа лечение и остави помощника си да попълни документите. Когато санитарят започна да задава въпроси, Девлин рече:

— Искам да оставиш формулярите, да ме сложиш в инвалидна количка и да ме закараш до най-близкия телефон. Ако не искаш, ще го направя сам. Помогнеш ли ми, ще ти дам сто долара. Нужни са ми само пет минути.

Младият мъж го погледна, остави формулярите и отговори:

- Къде е портфейлът ти, братко?
- В панталона. И той ще ми трябва.
- Връщам се веднага.

Пет часа по-късно Девлин седеше тихо в болничната стая. Единствената светлина идваше от уредите и малката нощна лампа над леглото. Девлин се спотайваше в сенките. Фигурата в леглото беше неподвижна като мъртвец.

Часът беше три след полунощ. Въпреки изтощението той чакаше до леглото и отказваше да заспи. Най-после чакането свърши. Вратата бавно започна да се отваря. Девлин продължи да чака. Искаше да се увери, че онова, което вижда, е действително. В стаята безшумно се плъзна един силует. Направи две крачки и остана неподвижен. Чакаше. Усещаше. Мигаше в мрака.

— Сложи ръцете си на главата, склучи пръсти и ги дръж здраво, инак ще те застрелям — промълви Девлин. — Виждам много добре на тази светлина. А ти след малко няма да можеш да виждаш.

— Да ти го начукам — прозвуча глас в тъмнината.

— Предполагам, че ти си Макуилямс.

Фигурата бавно се обърна към гласа на Девлин.

— А аз предполагам, че ти си Девлин. Какво, по дяволите, е това? Възглавници под чаршафа?

— Да.

— Господи, направи ме на глупак — рече Макуилямс, присви очи, погледна към леглото и пак се обърна към Девлин. — Знаеш ли колко трудно се влиза тук? Ти ли измисли всичко това?

— Направиш ли още две крачки, ще се озовеш точно пред пистолета ми.

— Да ти го начукам. Ако искаш да се прицелиш по-добре, ти си премести задника.

— Както желаяш. Ако бях на твое място, бих си пожелал изстрелът да е смъртоносен.

Макуилямс изръмжа, сякаш се колебаеше дали да продължава да упорства или не. После рече:

— Мамка ти. Как се досети?

— Не повярвах на изпълнението на Хоторн.

— Защо?

— Твърде дълго обяснява как един от офицерите му, онзи, който отговарял за снабдяването и транспорта, може наистина да открадне всички онези оръжия. За осем месеца.

— Ами точно така стана.

— И Хоторн не е знаел? Глупости.

— Знаеше, но само половината от истината. Нямаше представа колко печелехме. И точно това го вбеси. Значи се е опитал да обвини за всичко Уокър?

— Да. Опитва се също да ме убеди, че си мъртъв. Всеки, който е виждал онзи обгорен хребет над ранчото на Кий, щеше да знае къде точно да търси тялото ти. Би трябвало да те намерят за десет минути.

— Предполагам.

— Как оцеля?

Макуилямс сви рамене.

— Чист късмет. Видях, че онова копеле Кий насочва противотанковата установка с ракетен заряд. Когато излетят, онези зловещи шибани ракети с гориво те убиват, унищожавайки кислорода. Въздухът се изсмуква от белите ти дробове. Зарових главата си в калта и стоях така, колкото издържах. Едва не пукнах. Значи така, а? Хоторн ти е подсказал отговора.

— Да. Както и фактът, че не виждам как един убиец маниак като теб ще приеме заповеди от книжен червей като Уокър. Идвали са от по-високо.

— Хм, имаш право. Онзи перверзен тип Уокър не е виждал ден, в който да съм изпълнил негова заповед. Същото се отнася и за надменния нещастник Хоторн. Той никога не е участвал в това. Само взимаше пари, за да извърща поглед. Преди да напусна Кахоа, прерязах гърлото му.

— Хоторн е мъртъв?

— Точно така. Той ме предаде, нали? Опитва се да ми каже, че ще ми направи услуга, като ме убие. По дяволите, как ще служи на страната си, като съм мъртъв?

— В такъв случай оставате само ти и Лиху.

— Да. И в началото бяхме само двамата. Лиху измисли плана, но аз го осъществих. По дяволите. Сега ще остане само онзи дебелак Лиху. Не мисля, че ще искаш да споделиш плячката. Пусни ме и ти

обещавам, че ще прережа гърлото и на Лиху. Повярвай, той ще намери начин да те убие и ти няма да успееш да направиш нищо.

— Не мисля така.

— Между другото, как разбра, че ще дойда тук?

— В града не ме убиха. Хоторн сигурно се е погрижил предавателят, който ми дадох, да изпраща и проследяващ сигнал. Държах го в джоба си и те чаках да се появиш. Когато някой лежи безпомощен в болничното легло, моментът е подходящ да го убиеш.

— Да ти го начукам. Можех да те убия отдавна. В града. Но Хоторн не ми позволи. Имало твърде много хора. Можело да се усъмнят, ако бъдеш застрелян в Кахоа. Дори оставих самоанеца да открадне линейката, за да се измъкнеш оттам. Къде е той?

— Навън.

— По дяволите.

— И не е сам.

— Полицията?

— Не. Моите хора.

— Пак по дяволите. Нали ти уби онова смахнато копеле Кий?

— Не, но е мъртъв.

— Не го ли направи ти?

— Не.

— Е, поне е мъртъв. И него трябваше да пречукам отдавна. И какво ще правим сега?

— Защо уби Били Кранстън?

— Кой каза, че съм го убил?

— Кий.

Макуилямс се замисли.

— Ако ти кажа кой от нас го наръга с нож, ще ме пуснеш ли?

— Разбира се.

Капитанът се изсмя.

— Кранстън беше оня лунатик, който дойде в ранчото на Кий, нали?

— Да.

Очите на Макуилямс вече се бяха приспособили към мрака. Видя Девлин и нехайният, закачлив тон се изпари. Втренчи се в Девлин и злобно процеди:

— Аз го наръгах. И знаеш ли какво? Не го уцелих. Той мръдна. Тръгна към мен. Затова не можах да го убия веднага. Беше дошъл там, за да умре, но не се предаде лесно. Наложих се да го разпорим и да го пуснем от хеликоптера.

— А ти, Макуилямс? Ще се предадеш ли без съпротива?

— Да ти го начукам, Девлин. Защо да ти доставям удоволствието да ме убиеш? Нека да ти покажа нещо. Ще го направя бавно, така че не стреляй. Гледай.

Макуилямс бавно извади нож „Бианки М1400 Сървайвал“. Матовият му блясък едва се забелязваше в мрака, но Девлин видя, че острието е достатъчно дълго, за да го превърне в ужасно оръжие. Девлин вдигна зиг зауера и внимателно се прицели. Ако Макуилямс се хвърлеше към него, той искаше изстрелът да бъде смъртоносен, за да отхвърли тялото му към отсрещната стена на стаята.

Капитанът хвана ножа с две ръце.

— Това е ножът, който използвах.

И после пристъпи към действие. По-късно Девлин осъзна, че това беше единственото, което Макуилямс можеше да направи. Военният обърна ножа и го заби дълбоко в себе си със страховита сила.

Опита се да прониже сърцето си, но дори за един луд човек като него, това беше невъзможно. Тъглът беше твърде малък. Макуилямс се строполи на пода и изръмжа в предсмъртна агония. Изпсува, стисна дръжката на ножа и се приготви да се прободее още веднъж. Усилието му причини огромна болка — достатъчно силна, за да задуши гнева му, но не го уби.

Девлин се замисли за самураите, които извършваха сепуку. До тях винаги стоеше помощник, който отрязваше главите им, след като го направеха. За да сложи край на страданията, Девлин можеше да застреля Макуилямс. Или да извика лекарите и медицинските сестри. Ала не стори нищо. Седя в мрака и дълго чака. Накрая стана с помощта на бастуна, който използваше за да ходи. Подпря го на леглото. Опря зиг зауера в главата на Макуилямс, опитвайки се да намери пулса. Когато се увери, че злосторникът си е отишъл завинаги от този свят, Девлин се обърна и излезе.

ЕПИЛОГ

Два дни по-късно Лийлани укрепна достатъчно, за да я изпишат. Девлин уреди хеликоптер, който да ги закара до западния бряг на острова. Значителна сума пари осигури две бунгала в луксозния хотелски комплекс „Мауна Лани“. Допълнителното възнаграждение и влиянието на „Пасифик Рим“ им купиха абсолютно уединение и охрана. Разбира се, единственият човек, който можеше да припари до тях, беше Тули. Огромният самоанец спеше в едното бунгало, а Девлин и Лийлани — в другото.

Лийлани прекара първите дни в сън. През това време Девлин написа доклада си за „Пасифик Рим“. И се погрижи баща ѝ да получи лично написаната от него притурка към доклада.

После всичко беше въпрос на време.

Океанът и слънцето сякаш вдъхнаха сили на Лийлани. Военният лекар осигури повечето грижи, от които тя се нуждаеше. От болницата ги увериха, че няма наранявания, които биха могли да застрашат живота ѝ. Нито фрактура на черепа.

Спасиха я собствената ѝ сила и ожесточеност. Лийлани бе замахнала с ръце към Кий толкова бързо и силно, че бе блъснала пистолета настрани от главата си, преди убиецът да успее да натисне спусъка. Куршумът бе разкъсал кожата от дясното слепоочие до главата ѝ. Лийлани загуби завинаги слуха на дясното си ухо. А сътресението беше толкова силно, че до четвъртия ден на възстановяването си, тя не можеше да пази равновесие, нито да върви, без помощта на друг. Но беше жива. А Кий — мъртъв.

Онези четири дни бяха най-интимните, които Девлин бе прекарвал с някоя жена. Нямаха сексуален контакт, но ѝ помагаше да става, къпеше я и превързваше раните ѝ.

На петия ден, докато седяха на уединения плаж, под горещите живителни лъчи на тропическото слънце, те най-после успяха да поговорят за случилото се.

— Как се чувстваш днес? — попита Девлин.

— Тъжна.

— Защо?

Тя се вторачи в надиплените сини вълни.

— Заради всичко, което стана. И заради себе си.

— Защо?

— Защото никога няма да бъда същата.

— Така е.

— Не бих могла да преживея това още веднъж.

— Няма да се наложи. Ти направи онова, за което беше дошла. Сега Били може да почива в мир.

— Наистина ли всичко свърши, Джак?

И тогава той ѝ разказа цялата история.

Два дни преди това бащата на Лийлани участва в последната си битка. Достъпът до сватбеното тържество на дъщерята на Еди Лиху беше забележително лесен.

Генерал Кранстън докара взетата под наем кола до входа на жилището му. Въоръженият пазач нямаше намерение да задава въпроси на един униформен генерал. Военният кръст за заслуги, Бронзовата звезда, двете Пурпурни сърца за храброст и Звездата на бригаден генерал винаги внушаваха страхопочитание.

Когато Кранстън посочи изкуствения си крак, пазачът се престара толкова много, че премести колата на охраната, за да освободи място на ранения генерал. Кранстън слезе от автомобила и се смеси с насъбралото се множество. Той, естествено, съзнаваше, че пазачът няма да го забрави, но не му пукаше. Интересуваше го само онова, което трябваше да извърши.

Сватбата трябваше да се състои под огромен сенник на червени и бели ивици, опънат над ливадата от дванайсет декара в имението на Лиху. Там вече се разхождаха стотици гости. В голямото преддверие на къщата сервираха напитки и ордьоври. Всичко беше в мрамор, каменни колони и старинни мебели. Зад преддверието имаше двойно полусферично стълбище — всяко представляващо огледално изображение на другото. На площадките стояха въоръжени пазачи, чиито размери почти съответстваха на наредените в кръг белокаменни колони, подпирajući покрива.

Кранстън влезе толкова авторитетно, че хората се дръпнаха в страни, за да му сторят път. Приблжи се до пазача на най-долната площадка на дясното стълбище и рече:

— Извинявай, синко, но имам един малък проблем. Проклетиет ми изкуствен крак се измъква от ставата и ми трябва стая или баня, където да се съблека и да го оправя.

Пазачът го заведе до всекидневната и оттам — в една малка тоалетна, намираща се до кухнята. Дори му отвори вратата.

Генералът благодари, затвори вратата и седна на тоалетната чиния. Бръкна в самото си и извади армейския автоматичен „М1911 Колт“, четирийсет и пети калибър, който бе пъхнал в колана си. Ако някой се бе вгледал внимателно в него, щеше да съзре издутината, но главното, което хората забелязваха, беше изкуствения крак. Носеше пистолета от много години и знаеше, че това ще бъде последният път, когато ще го използва. Зареди оръжието и отново го пъхна в колана си.

Лесно намери задните стълби, които водеха от кухнята до спалните. Когато излезе на площадката, Кранстън се учуди, че толкова много хора сноват напред-назад в просторния централен коридор, образуващ правоъгълник около двойното стълбище. По-голямата част от активността беше съсредоточена около ъгловите апартаменти. Джаспър видя две шаферки, една жена, която приличаше на шивачка и мъж — вероятно фризьор.

Величественият генерал застана там за миг, опитвайки се да отгатне къде може да е Лиху. В дъното на коридора, водещ към главното стълбище, забеляза Чарли, който стоеше пред една врата и веднага се отправи към едрия телохранител. Авторитетната осанка на Кранстън накара Чарли да чака. Генералът прекоси половината коридор и едва тогава Чарли тръгна към него.

Кранстън вдигна лявата си ръка, сякаш искаше да каже: „Всичко е наред. Само желая да поговоря с теб“, но телохранителят беше непреклонен.

— Не си на подходящото място, войнико.

— Знам — отговори Джаспър. — Трябват ми малко напътствия.

Чарли не се интересуваше. Сграбчи Кранстън за лявата ръка и го обърна. Беше абсолютно убеден, че само насочва един гост, който вероятно е пиан и се е изгубил.

Генералът знаеше, че има само един начин да се справи с много по-едър и млад мъж от себе си. По душа Кранстън беше боец и все още много силен. Той се завъртя и с всичка сила удари Чарли право в гърлото. Беше напълно съсредоточен. Знаеше, че ударът ще бъде смъртоносен. И наистина се оказа такъв — смаза трахеята на Чарли. Задавен, телохранителят се свлече на колене, а Джаспър бързо запуши устата му, за да заглуши звука. Сетне го повали по гръб на пода и притисна коляно в гърлото му, за да го довърши. Съпротивата продължи около минута, сетне телохранителят изпадна в безсъзнание и срещна смъртта.

Кранстън не си направи труда да скрие тялото. Изправи се, като залитна, после запази равновесие и тръгна към вратата, която Чарли охраняваше. Тихо я отвори, извади колта и влезе.

Озова се в друг коридор. Не беше виждал толкова сложно проектирана къща. Вдясно коридорът минаваше през някаква врата и продължаваше към един отворен балкон. Отвън се разнасяше шумът на гостите и музиката, изпълнявана от струнен квартет. Насреща беше банята. Вляво имаше затворена врата. Кранстън инстинктивно се насочи наляво. Беше ясно, че в ъгловата част на този етаж са спалните на Лиху и на съпругата му. Джаспър не беше сигурен какво точно ще направи, ако се озове в спалнята на жената, но за щастие влезе при Еди Лиху. Дебелакът седеше на ръба на леглото и се опитваше да сложи копчетата на ръкавелите на колосаната си риза.

В един мимолетен миг на прозрение Кранстън реши, че съпругата на Лиху би трябвало да му помага. Стигна до извода, че не са много близки, ала това не го изненада.

Дебелият килим на пода заглуши стъпките му.

Генералът се приближи до Лиху и застана пред него с пистолет в ръка. Дебелакът най-сетне вдигна глава и го забеляза. Лиху скочи с изненадваща скорост за човек с неговите размери, но все пак не достатъчно бързо. Кранстън вдигна дясната си ръка, допря големия колт до гърдите му и без да се колебае, натисна спусъка. Еди Лиху само успя да го хване за китката, после сърцето му експлодира и тялото отхвъркна назад към леглото.

Генералът беше толкова съсредоточен, че не чу изстрела. Вероятно огромното тяло на Лиху бе погълнало по-голямата част от

гърмежа. Кранстън погледна димящото дуло и забеляза, че ръкавът му е опръскан с кръв.

Колтът беше твърде горещ, за да го пъкне в колана си, затова Кранстън продължи да го държи в ръка. Обърна се и излезе от стаята.

— Еди? Какво беше това? — извика от спалнята си съпругата на Лиху.

Неизвестно защо, Кранстън се поддаде на желанието си да ѝ отговори.

— Нищо — каза той.

— Какво? — попита жената.

Колтът се охлади и Джаспър го пъкна в колана си. Не бързаше. Едва когато слезе до половината на стълбището, той чу първите писъци.

Не го беше грижа дали ще го хванат и това някак му вдъхна увереност, че ще успее да се измъкне. Когато стигна до преддверието, двама от пазачите се втурнаха нагоре по двойното стълбище.

В двора на къщата се разхождаха около триста души, затова Кранстън не привлече внимание. Качи се в колата си и измина около петстотин метра, когато охраната в дома на Лиху получи заповед да затвори всички изходи от имението.

В нощта, преди войниците на Хоторн да атакуват Кахоа, бреговата охрана забеляза лодката, от която някакви мъже разтовариха три сандъка. Пренесоха ги на един ръждясал товарен кораб. Корабът се премести на друго място. Командирът на бреговата охрана прояви достатъчно разум също да изчака.

Дванайсет часа по-късно лодката отново се появи. Носеше друг товар. Този път един от хеликоптерите на бреговата охрана я проследи до малкия кей извън пристанището на Хило. Деветимата морски пехотинци от специалното подразделение на военноморските сили „Тюлен“ слезоха на брега същата нощ, когато армията нападна Кахоа. Операцията беше класическа. Цял живот се бяха готвили за нея.

Хеликоптерът излетя от военноморската база в Оаху. Пехотинците скочиха във водата на около петстотин метра от брега. Започнаха да плуват под вода и когато се приближиха до малкия кей, се разделиха на две групи. Трима се качиха на лодката, с която хората

на Лиху пренасяха оръжието, а останалите шестима останаха да чакат във водата. Мъжете на лодката направиха фаталната грешка да атакуват морските пехотинци. За по-малко от две минути пехотинците убиха двама от членовете на екипажа и плениха другите двама.

Водачът на пехотинците блъсна един от оцелелите към мъртвите му другари, сръга го между краката с картечния пистолет „Хеклер и Кох“ и попита:

— Колко от приятелчетата ти са на брега и къде?

— Трима — мигновено отговори човекът. — До зелената палатка. От отсамната страна на вълнолома.

Командирът предаде информацията на чакащите във водата морски пехотинци. Те решиха да заобиколят вълнолома и да се приближат към палатката изотзад. Най-трудното от цялата операция беше плуването. Щом стигнаха до брега и свалиха аквалангите, не им оставаше нищо друго, освен да атакуват палатката. Видът на шестимата морски пехотинци в пълно бойно снаряжение беше достатъчен, за да сложи край на всяка мисъл за съпротива. Малко по-трудно беше да разберат къде са армейските оръжия.

Морските пехотинци доवлякоха тримата мъже на Лиху до водата и завързаха ръцете и краката им. Накараха ги да коленичат в пясъка, застанали един срещу друг.

Командирът се приближи до най-едрия и допря дулото на беретата със заглушител в тила му.

— Вашите действия се преценяват като враждебни и насочени срещу Съединените щати. Или ще кажеш къде са оръжията, или ще те застрелям.

— Не знам нищо за никакви оръжия. Ние само...

Командирът натисна спусъка и главата на човека експлодира, опръсквайки с кръв и мозък лицата на другите двама. Пехотинецът спокойно се приближи до следващия и повтори въпроса си дума по дума.

Мъжът отговори, преди морският пехотинец да довърши изречението.

За трийсет минути пристанището на Хило, паркът и товарният док бяха затворени от войските на националната армия. За два часа войниците намериха оръжията, скрити в огромните канализационни тръби. Оцелелите бяха арестувани от военната полиция, а убитите —

пренесени с кораб в моргата в Хило. Екипът от специалното подразделение „Тюлен“ реши да се върне с корабче в базата си в Оаху, така че присъствието им да бъде потулено от хорските очи. Всичко бе извършено толкова бързо и сръчно, че неколцината бездомници, които спяха в крайбрежния парк, дори не се събудиха.

* * *

На шестия ден от престоя им на брега на Кона Девлин, Лийлани и Тули се върнаха в Оаху. Час преди залез-слънце те влязоха в къщата на Кранстън на Северното крайбрежие. Тули изостана на няколко крачки. Не искаше да се отдели от Девлин, докато не го видеше, че напуска островите.

Голямата къща на плажа беше пуста. Бе загубила своя спретнат вид. В мивката имаше мръсни съдове. Тънък слой прах покриваше дървения под, а на масата се мъдреше купчина неотворена поща.

Големият дог на Кранстън лежеше на верандата, но се оживи, когато видя Лийлани. Кучето правеше смешни опити да подскача наоколо и да изглежда щастливо. Лийлани го погали по ушите, наведе главата му към гърдите и му нареди да седне.

Девлин тръгна след нея и видя Кранстън да стои на десетина крачки на изток от къщата. Беше запалил огън в металния варел за боклук. Генералът разпалваше пламъците със съдържанието на една голяма картонена кутия.

Когато се приближи, Девлин видя, че Джаспър изгаря военната си униформа, гравирани паметни плочки, почетните ленти, медалите и грамотите — почестите по време на един живот, отдаден на армията.

Генералът беше само по един износен кадифен панталон, небръснат. Изглеждаше отслабнал. Признаците на дълбока депресия го обграждаха като черен облак.

Лийлани направи знак на Девлин да почака. Приблжи се до баща си, който бе погълнат от заниманието си. Когато тя влезе в обсега на периферното му зрение, Кранстън вдигна глава и се вгледа в нея. Сякаш не разбираше коя е Лийлани. Счупеният ѝ нос още беше подут. Кожата под очите ѝ беше синкава. Лийлани носеше бейзболна шапка, която скриваше по-голямата част от превръзката на дясната страна на

главата ѝ. Махна шапката и Джаспър видя, че там главата ѝ е обръсната.

— Харесваш ли новата ми прическа? — попита тя.

— Добре ли си? — попита той.

— Ще бъда.

— Много неприятности преживя.

— Да.

— Трябваше да ти попреча да отидеш там.

— Налагаше се да отида.

— Защо?

— Заради Били.

— Мислиш ли, че той най-сетне почива в мир?

— Да.

— И какво ще правиш сега?

— Прибирам се у дома.

Кранстън погледна дъщеря си, която изведнъж се бе отчуждила от него.

— Мога ли да направя нещо за теб? — попита той.

— Да. Изгубих брат. Нужен ми е баща. Мислиш ли, че все още има време за това?

Джаспър отмести очи и хвърли в огъня последната кутийка.

— През последните няколко дни се опитах да доведа докрай нещата. Не съм мислил за ново начало.

— Защо не го направиш сега?

За миг депресията сякаш освободи генерала от прегръдките си, но само за да бъде заменена с безпокойство.

— Вече те разочаровах твърде много, Лийлани.

— Тогава гледай да не го правиш повече.

Той се загледа в океана и каза, сякаш на себе си:

— Не трябваше да идвам тук. Аз не принадлежа на тези острови.

Ти, майка ти и брат ти заслужавахте някой по-добър от мен.

Лийлани се приближи до него и го хвана за ръката.

— Никой от нас няма да ходи никъде.

Кранстън я погледна.

Изведнъж тя го дръпна за ръката и извика:

— По дяволите, всичко свърши. Не искам миналото да ни измъчва. Забрави го. Аз мога да бъда твоя дъщеря или да не бъда, но

няма да живея с миналото. Разбрах какво означава да умреш и искам да живея.

Джаспър се зарази от нейния ентузиазъм и я погледна в очите.

— Добре, Лийлани.

Опита се да добави нещо, но не намери думи. Само начинът, по който я гледаше, ѝ беше достатъчен.

Тя стисна ръката му, целуна го и се отправи към къщата. Девлин я чакаше. Кимна на Кранстън и тръгна с Лийлани към брега.

В продължение на пет минути никой не каза нищо. Накрая Девлин рече:

— Ще те оставя тук. Ти си у дома си.

— Да. Така е. А ти?

— Мисля, че бих се чувствал добре в този малък край на света.

— Бих искала да опитам да живея с теб. Знаеш това, нали?

— Да.

— Ще стане ли някога?

— По-добре да проверим, когато раните ни зараснат.

Тя кимна, сетне попита:

— Какво ще правиш сега?

Той се усмихна.

— Ами, по-добре да отида на проклетото летище, инак Тули никога няма да се побере вкъщи. Няколко души го чакат.

— Това сигурно е хубаво.

— Да.

— И за къде ще отлетиш?

— За Лос Анджелис. Трябва да се срещна с шефа си. Един мой приятел се нуждае от помощ.

Лийлани се усмихна.

— Завиждам му.

Тя кимна, отново се усмихна, после се обърна и тръгна по плажа. Девлин се загледа след нея. Когато Лийлани се отдалечи на двайсетина крачки, той извика:

— Лийлани.

Тя се обърна и засенчи очи с ръка.

— Какво?

— Обещай ми нещо.

— Какво?

— Обещай, че следващия път, когато те помоля, ще дойдеш с мен на разходка по плажа.

— Обещавам. Само че разходката ще бъде много дълга.

Издание:

Джон Кларксън. Хавайска жега

Американска. Първо издание

ИК „Бард“, София, 1997

Редактор: Ани Николова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.